VĂDUVA ROȘIE

ALMA KATSU

virtual-project.eu

ALMA KATSU

Seria: *Red Widow #1*

VĂDUVA ROȘIE

Original: *Red Widow* (2021)

Traducere din limba engleză:
CRISTIAN NICA

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2023

1.

NOIEMBRIE 2018
NEW YORK CITY

Pasagerul de pe scaunul 2D avea o problemă medicală atunci când s-a îmbarcat, stewardesa era sigură de asta.

El fusese primul care urcase în avion, deschizând șirul celor grăbiți care-și luaseră bilete la clasa business. Ea observase problemele lui atunci când pasagerul s-a împiedicat pe culoarul îngust al avionului și îi remarcase transpirația de pe față. Bărbatul îi aruncase bagajul de mână în brațe, pentru a i-l pune în compartimentul de deasupra scaunului, și îi ceruse imediat ceva de băut, o vodcă seacă. Era obișnuită cu acest tip de tratament din partea pasagerilor de la clasa business, mai ales pe cursa dintre JFK și Reagan National, care este adesea plină de VIP-uri, senatori și oameni de afaceri. El arăta ca un politician, cel mai rău dintre toți. Mai bine să-și păstreze calmul, decât să se certe cu el.

Îi adusese și un pahar cu apă, deși el nu-i ceruse, pentru cazul în care va avea nevoie să se răcorească sau să ia medicamente. Nu părea într-o formă grozavă – cântărea cel puțin 130 de kilograme, iar costumul era cu cel puțin două numere mai mic. Omul era palid, iar sub gulerul hainei i se vedea o pată roșie pronunțată.

Pe tot parcursul procesului de îmbarcare a bombănit mereu, dar, altfel, a fost tăcut. În timp ce restul pasagerilor trec pe culoar, el își ține fața întoarsă spre geamul minuscul, strângându-și în mână telefonul mobil și evitând orice fel de contact cu alții.

Nu acordă deloc atenție demonstrației de siguranță – oricum, nimeni nu mai face lucrul acesta –, iar stewardesa a încetat de mult să se mai simtă jignită din cauza asta.

În timp ce avionul se îndreaptă spre pista de decolare, ea verifică lista pasagerilor. Numele lui este Iaromir Popov și a ajuns pe JFK cu o cursă Aeroflot, de la Heathrow. Așadar, e un om de afaceri rus.

Imediat după ce Airbus-ul A330 a decolat spre cerul întunecat, rusul

începe să aibă probleme. De pe scaunul ei din bucătăria de bord a avionului, stewardesa vede că fața lui devine roz aprins și că are dificultăți de respirație. Se sufocă oare cu ceva? Rusul nu a apăsat butonul de asistență, deci ar putea fi doar o banală anxietate. Decolările sunt momentele cele mai tensionate pentru mulți pasageri. Stewardesa numără minutele, până când semnalul de fixare a centurii de siguranță se stinge.

Zborul spre Washington, DC, nu va dura mult. Pentru că doar o treime din locuri au fost rezervate, compania aeriană a redus numărul însoțitorilor de bord. În seara asta, sunt doar ea și o altă colegă, minimul necesar. Totuși, sunt multe lucruri la care trebuie să fie atentă și nu se mai gândește la Popov, până când nu sosește timpul să preia comenzile de băutură. În acel moment, situația lui Popov e înrăutățită. Tremură pe scaun și se află în pragul convulsiilor. Ochii îi sunt umflați, iar fața lui roșie strălucește de transpirație.

Stewardesa se bucură că e întuneric în locul în care se află și că avionul este, practic, gol. Nu-și dorește să alarmeze restul pasagerilor. Majoritatea acestora au, oricum, capetele aplecate, încercând să tragă un pui de somn, în timpul călătoriei de nouăzeci de minute.

Se apleacă peste el, apropiindu-și fața de a lui, astfel încât să-și dea seama dacă miroase a alcool.

— Sunteți bine, domnule? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

El deschide gura, dar nu scoate niciun cuvânt, doar un gâlgâit, parcă se sufocă.

Ceva este în neregulă. Pulsul ei se accelerează imediat. Nu a fost niciodată nevoită să ofere asistență medicală de urgență în avion și încearcă disperată să-și amintească ce trebuie să facă în astfel de momente. Să-i lărgească nodul de la cravată? Să-i verifice căile respiratorii? Să-i cheme pe ceilalți însoțitori de zbor s-o ajute?

Saliva care i se prelinge din gură formează bule, la fel ca la câinii turbați. Ea aleargă până în bucătăria de bord a avionului și aduce un pahar de plastic cu apă, pe care el o înghite lacom, dar tot nu îl ajută să vorbească. Tremuratul se intensifică, de parcă rusul ar simți propriul val de turbulențe. În ochii lui se citește panica – el știe că ceva nu este în regulă –, dar se încăpățânează să vorbească, de parcă ar încerca să-i transmită un mesaj.

Speriată, stewardesa sare în picioare și fuge spre carlingă. Bate la ușă și așteaptă să se declanșeze clicul încuietorii, înainte de a-și băga capul

înăuntru. Pilotul și copilotul se uită la ea în același timp, fără să schițeze nici cel mai mic semn de curiozitate. Poate cred că li se aduce cafeaua.

— Avem un pasager cu probleme medicale. La clasa business, adaugă ea, știind că detaliul acesta e uneori important.

Enervarea se citește pe chipul pilotului.

— Cât de rău este?

— Nu știu. Pare destul de grav.

Pilotul se răsucește pe scaun și se uită direct la ea, parcă reproșându-i:

— Trebuie să ne întoarcem?

— Aproape am trecut de Trenton, spune copilotul, uitându-se la instrumente. Dacă ne întoarcem, ar trebui să așteptăm o oră înainte de a putea ateriza pe JFK. Până la DC mai sunt doar patruzeci de minute. Putem cere aterizare de urgență și o echipă medicală, care să ne aștepte pe aeroport.

Stewardesa își dă seama, după privirea rece din ochii pilotului, că în mintea lui decizia este luată.

— Da, sigur, asta vom face. Tu – se întoarce către stewardesă, fără a se obosi să-și amintească numele ei – ai grijă de el. Vezi dacă poate să-ți dea vreo informație, pe care s-o putem transmite prin radio la Washington – numele unui medic, ce medicamente ia, orice.

Ea ezită.

— Ai putea întreba dacă e vreun medic printre pasageri? zise ea.

Pilotul și copilotul se uită unul la altul; este genul acela de situație pe care amândoi o detestă. Un astfel de anunț îi enervează pe pasageri. Când întrebi prin interfon dacă există vreun medic în avion, gândul pasagerilor zboară imediat la virusul ebola și încep să se sperie. Însă pilotul dă repede din cap, aprobator.

Când se întoarce pe culoar, Popov are deja o criză în toată regula. Din fericire, după anunțul dat pe interfon, stewardesa de la clasa economic a venit să dea o mână de ajutor. Ea are încrederea specifică celor foarte tineri și – slavă Domnului – își amintește ce a învățat la cursul de prim-ajutor, făcut în perioada când lucra ca salvamar la ștrandul din orașul ei. A adus cu ea defibrilatorul automat, care se găsea în avion. Cele două femei se ghemuiesc peste Popov. Având în vedere dimensiunea rusului, este exclus să-l așeze pe o parte, chiar și pe scaunul mai spațios existent la clasa business. Stewardesa îi strecoară o pernă mică și îngustă sub cap și întinde

peste el o pătură. Nu pentru căldură – hainele lui sunt îmbibate de sudoare –, ci pentru intimitate.

Ea observă că un bărbat s-a furișat de la clasa economică, privind de la câteva locuri din spate. Nu s-a prezentat stewardeselor, așa că probabil nu este medic. Are doar o curiozitate morbidă. Este de vârstă mijlocie, dar arată dur, ca și cum ar fi din cadrul armatei. Pentru o secundă, stewardesa speră că este un agent de securitate – că va primi tot ajutorul pe care îl poate obține în acest moment dar știe că un agent de securitate nu poate fi prezent în acest zbor, nu pe o cursă de la miezul nopții.

În ochii lui se citește o curiozitate glacială.

— Sunteți doctor, domnule? întrebă ea.

Nu răspunde nimic, doar clatină discret din cap.

— Atunci vă rog să vă întoarceți la locul dumneavoastră, i se adresă ea, ușor iritată.

Oamenii pot fi foarte nepoliticoși; a învățat asta în cei zece ani de când e însoțitoare de bord.

— Îi trebuie aer.

După ce mai aruncă încă o privire, peste umărul stewardesei, spre bărbatul bolnav, pasagerul se retrage pe culoar.

Însoțitoarea de bord se întoarce către rus. Îi atinge mâna.

— Domnule Popov, există cineva pe care să-l putem contacta pentru a-i spune despre dumneavoastră? Vă așteaptă cineva în DC?

Și-ar fi dorit să se fi gândit la asta mai devreme, deoarece rusul este acum aproape inconștient. Ochii îi sunt dați peste cap, fața e încremenită într-un rictus de spaimă și mirare. Nu răspunde la întrebări. Ține pumnii strânși, iar brațele și picioarele sunt țepene și tremură. Cel mai rău este faptul că din gură îi ies valuri de spumă, ca la o mașină de spălat scăpată de sub control, ceva ce numai la televizor poți vedea. Nu-și poate închipui ce nu este în regulă cu el; a avut pasageri cu toxiinfecții alimentare și unul cu atac de cord, dar a fost ușor. Însă așa ceva nu a văzut niciodată. Este aproape paralizată de frică.

Se uită la ceas. Încă douăzeci de minute.

— Rezistați, aproape am ajuns, îi spune ea, deși nu crede că o poate auzi.

Atunci vede notița. O bucată de șervețel. Nu poate pricepe ce e scris pe el. Ar putea fi un nume, dar cerneala s-a scurs prin fibrele poroase ale

șervețelului. Dacă încearcă să-i spună ceva, ea nu înțelege ce anume.

Restul călătoriei este confuz. Când observă că pasagerul a devenit inconștient, ea și colega ei de la clasa economic fac așa cum au fost instruite. Una îi scoate îmbrăcămintea din partea superioară a trupului, în timp ce cealaltă pregătește defibrilatorul. Aceasta spune în gând o rugăciune de mulțumire pentru ce a învățat la cursuri; pentru că ceea ce trebuie să facă ele acum este cât se poate de real. Lucrul ăsta îl *poate* face. Atașează padelele defibrilatorului pe pieptul bărbatului și în partea laterală a trupului, așa cum a fost învățată, apoi așteaptă puțin până când aparatul îi caută ritmul cardiac. *Nu sunt detectate bătăi ale inimii.* Defibrilatorul trimite un șoc electric. Cealaltă însoțitoare de bord începe manevrele de RCP[1] și ea își așteaptă cu nerăbdare rândul, pentru că aparatul are nevoie de două minute înainte de a verifica din nou ritmul cardiac. Cele două fac pe rând RCP, apoi două șocuri, încă patru șocuri… În scurt timp, ea este plină de transpirație și tremură de nervi, deoarece de fiecare dată când aparatul spune că *nu a fost detectată nicio bătaie a inimii* ea îi administrează un nou șoc electric…

În momentul în care roțile avionului ating pământul – saltul ușor și decelerația bruscă, în timp ce cauciucurile ating a doua oară pământul –, ea este deja resemnată la gândul că rusul a murit. Dacă nu a murit, atunci situația lui e atât de dramatică, încât nici nu mai contează.

Ele nu vor putea să-i țină pe ceilalți pasageri în avion – sunt ca niște vite însetate, care simt apa de la depărtare – atâta timp cât durează ca echipajul medical să scoată cadavrul, dar vor încerca să gestioneze cât mai bine situația. Una dintre însoțitoarele de bord aleargă pe culoar, chiar înainte de aterizare, pentru a-și pregăti cabina, lăsând-o pe cealaltă singură cu rusul. Aceasta a luat o a doua pătură din compartimentul de deasupra scaunului și a pus-o peste Popov, astfel încât întregul corp al acestuia să fie acoperit. Apoi, în timp ce genunchii îi tremură, ea se așază pe scaunul alăturat pentru a bloca vederea, în timp ce pasagerii coboară din avion. Toți aceștia, inclusiv domnul Curios, trec grăbiți, nemulțumiți că nu pot coborî mai repede din avion.

Abia după ce ultimul pasager părăsește avionul, o echipă medicală coboară de pe pasarela aeroportuară, aducând cu ea o targă. Echipajul avionului este dat la o parte, în timp ce asistenții medicali se strâng în jurul pacientului. Stewardesa, aflată în bucătăria de bord a avionului, își întinde

gâtul pentru a vedea ce se întâmplă, dar atitudinea echipei medicale este clară: pasagerul a murit. Din modul în care manevrează trupul acestuia, nu exista nicio îndoială; după ce se chinuie să îl tragă pe culoarul îngust, parcă e o luptă cu o balenă pe plajă, și după ce cheamă în ajutor un membru al echipei de curățenie, personalul medical pune cadavrul pe targă. Stewardesa aruncă o ultimă privire spre chipul mortului, în timp ce targa trece pe lângă ea. Săracul om.

Apoi își aduce aminte de notiță. O lăsase lângă pasager, gândindu-se că ar putea fi de folos la spital. Dar notița nu mai e. A dispărut.

Poate că medicii de urgență au luat-o cu ei.

Orice ar fi încercat să-i spună rusul, ea nu va afla niciodată.

2.

TYSONS CORNER, VIRGINIA

Telefonul sună, iar zgomotul alungă starea indusă de Ambien[{2}] și o trezește pe Lyndsey Duncan din somnul adânc, dar nu e complet dezmeticită. În timp ce bâjbâie după telefonul mobil, mâna ei lovește cu putere o lampă, doborând-o de pe noptieră. În întuneric, totul este un puzzle. S-a mutat în urmă cu două săptămâni, iar locuința ei pare a fi un apartament de hotel. Poate pentru că era deja mobilată, o locuință lipsită de originalitate, specifică pentru călătorii de afaceri.

Numerele mari, albe, strălucesc pe ecranul telefonului: 3:22. Este foarte greu să te trezești atunci când ai dormit doar câteva ore. Sau poate că este de vină fusul orar – mai există probleme legate de diferența de fus orar după două săptămâni?

Dar ea era învățată să fie sunată în miezul nopții.

— Aici sergentul Mitchell de la SOC. În străfundul creierului, își amintește că SOC înseamnă Centrul de Operațiuni de Securitate, supravegherea operațională de la CIA. O caut pe Lyndsey Duncan.

— Ai găsit-o. *Și ai trezit-o.*

— Îmi pare rău că vă sun la ora asta, dar trebuie să vă scurtați concediul și să vă prezentați la serviciu astăzi.

Lyndsey împinge lucrurile de pe pat – cearșafurile aspre, pătura grea, nimic din ce e al ei, totul e străin pentru ea.

— Ce?

Vocea rămâne răbdătoare.

— Mi s-a spus că acum sunteți în concediu, acasă, și că n-ar trebui să vă prezentați la serviciu până la – o hârtie foșnește în fundal – 20 ianuarie, dar a apărut o problemă și a fost solicitată prezența dumneavoastră.

O problemă. Ar putea fi un singur lucru: motivul pentru care a fost trimisă în concediu administrativ. Gâtul îi este uscat, din cauza medicamentelor. Un pahar cu apă rece ca gheața ar ajuta-o să se trezească.

— Va trebui să vă prezentați la camera… În timp ce turuie un șir scurt

de numere și litere, Lyndsey are prezența de spirit să ia pixul și blocnotesul ieftin de lângă telefon și să noteze, pe întuneric, ce i se spune. Ea a fost învățată să memoreze lucruri, în timp ce le aude sau le vede (numere de telefon, numere de înmatriculare, adrese), dar când ai luat un Ambien, de ce să riști să le uiți?

Pe măsură ce scrie, mintea ei începe să se limpezească. Situația nu este una bună. Nu există niciun motiv ca ei să o cheme, decât dacă a fost luată o decizie, iar o decizie luată atât de repede înseamnă foarte probabil să nu fie una în favoarea ei. A venit acasă sperând la o a doua șansă, dar se pare că asta nu se va întâmpla. *Am analizat faptele cazului dumneavoastră și mă tem că nu avem altă opțiune decât aceea de a vă revoca autorizația și a înceta raporturile de lucru cu Agenția Centrală de Informații.*

De nenumărate ori, s-a gândit la lucrurile pe care le făcuse la serviciu, lucruri pe care, ca tânără dintr-un orășel din Pennsylvania și orfană de tată, nu se credea capabilă să le facă. Agenția a recrutat-o imediat după facultate, ceea ce i-a schimbat cursul vieții.

Își mai amintea încă de prezentarea pe care o făcuse celor care au recrutat-o. Slide-urile pe care le pregătise, bazându-se pe studiile ei de psihologie de la facultate, fișele pe care le ținea în mâinile transpirate. *Nouăzeci la sută dintre oameni mint în mod frecvent. O persoană obișnuită spune trei minciuni la fiecare zece minute. Eu pot spune când cineva minte cu mai multă acuratețe decât un poligraf.* Nu că poligrafele ar fi fost foarte precise, dar ea știa că agenția se folosea de aceste aparate. A crezut că vor râde de ea, dar recrutorului i-au plăcut cercetările. Finalmente, s-a dovedit că cei din CIA erau foarte interesați să știe când cineva îi mințea.

Credea că își va petrece zilele într-un laborator, dar agenția avea alte planuri pentru ea.

Dar acum cariera ei era încheiată. La zece ani după ce o începuse.

— Trebuie să fiți prezentă la opt dimineața, doamnă, dacă asta e OK pentru dumneavoastră, continuă ofițerul de securitate. Aproape că îi venea să îl întrebe dacă va avea loc o audiere, dacă va avea ocazia să spună și partea ei de poveste sau dacă trebuia doar să-și predea insigna.

Dar, apoi, sergentul adaugă un ultim detaliu. Un lucru care o determină să nu-și mai frământe atâta mintea și care o aduce cu picioarele pe pământ.

— Oh, și încă ceva: trebuie să vă prezentați la biroul lui Eric Newman.

•••

Acum nu va mai putea adormi la loc.

Lyndsey ridică lampa de pe podea și se ridică din pat. Nu-și găsește halatul de baie. Parcă o servitoare plină de ură i-ar fi făcut bagajele, atunci când a părăsit Libanul. A adus cu ea două valize, pline cu tot felul de lucruri. Pantofi incomozi, nicio rochie decentă, bijuterii nepotrivite. Avea mereu nevoie de ceva ce nu găsea, pentru că acel ceva se afla într-o cutie care se îndrepta spre Statele Unite, cu un transport naval foarte lent. Dar din moment ce ea a fost cea care și-a împachetat lucrurile, nu avea pe cine da vina, decât pe sine.

Chiar dacă apartamentul e complet mobilat, chiar dacă există cearșafuri și prosoape, oale și tigăi, ea nu se poate adapta mental la spațiul ăsta. Era ca și cum ar încerca să pedaleze pe bicicletă cu tocuri înalte, îmbrăcată într-o rochie de seară; se lovește tot timpul de unele lucruri (o măsuță de cafea așezată aiurea, un perete acolo unde ar trebui să fie o ușă). Nu poate găsi nimic atunci când are nevoie, nu e nimic la îndemână.

Își freacă fața. În ultimele două săptămâni ar fi trebuit să-și caute un spațiu în care să locuiască. Trebuia să aibă la dispoziție două luni libere, perioada aferentă concediului anual de odihnă, care nu poate fi luat în timpul detașării în străinătate. Iar perioada asta crește mereu, pentru că un agent este foarte important pentru securitatea țării. Unii oameni se întorc acasă, beneficiind de șase luni de vacanță plătită. Lyndsey s-a oferit să renunțe la concediul ei, dacă era lăsată să se întoarcă imediat la muncă. Nu încerca să fie eroină; dorea asta doar ca să nu se mai gândească la necazurile ei. Însă ei au insistat să și-l ia.

Credeți-mă, spusese medicul de la OHESS[{3}] în timpul controlului obișnuit făcut la întoarcerea ei. Nu i-a plăcut niciodată să aibă de-a face cu OHESS, i se părea nepotrivit ca medicul la care mergi să lucreze pentru angajatorul tău. *Toată lumea trebuie să scape de stresul pe care îl capătă după un stagiu în străinătate. Toți trebuie să revină la o condiție fizică bună.* Fusese instruit să spună asta, era destul de sigură. Aveau nevoie de timp pentru a decide ce să facă cu ea.

În timp ce se plimbă prin apartament, în tricoul supradimensionat pe care îl poartă atunci când se duce la culcare, Lyndsey aprinde luminile. Din cauza Ambienului, îi e sete. Ceva fierbinte? Ceai de plante, cacao? Dar pentru că a evitat să meargă la magazin, nu avea aproape nimic din toate astea, doar niște plicuri de cafea măcinată, aduse de menajeră. Chiar era

necesar să meargă la cumpărături.

Îi vine greu să creadă. Așadar, nu a fost concediată; și-a dat imediat seama de asta, după ce a auzit numele lui Eric Newman. El a fost primul ei șef la CIA. Drumurile lor s-au încrucișat de nenumărate ori de atunci, lucru de așteptat, dat fiind faptul că amândoi sunt focalizați pe aceeași țintă. Newman fusese numit șef al Diviziei Rusia cu câțiva ani în urmă, ocupa așadar o funcție importantă. Oricare ar fi fost motivul apelului, sigur are legătură cu Rusia. Dar CIA are o mulțime de angajați care lucrează pe spațiul rusesc, destui dintre ei cu mai mulți ani de experiență decât ea. I se pare puțin ciudat că a solicitat-o în mod expres pe ea. Se întreabă ce-o fi știind el despre timpul petrecut de ea în Liban și despre întoarcerea ei acasă.

Se așază pe canapea, ascunzându-și picioarele reci și goale sub ea. Încearcă să-și amintească cum au rămas lucrurile cu Eric, când l-a văzut ultima dată. Întotdeauna l-a considerat un tip bun, un șef care dorea să facă ceea ce trebuie pentru oamenii lui, deși au existat și plângeri. Dar nu există întotdeauna plângeri despre șefi? *Arată-mi un manager care este iubit de toată lumea.*

Eric Newman a cerut-o în mod expres pe ea.

Găsește telecomanda și pornește televizorul, căutând rapid CNN. Sunt aceleași știri, prezentate și mai devreme, fără vreun indiciu despre ce s-ar putea afla în spatele cererii lui Eric. Dispute asupra reformelor financiare din Congres, încă o rundă de discuții de pace în Orientul Mijlociu, iar patronii echipelor de baseball urmează să se întâlnească în Florida. Realitatea este că orice s-ar afla în spatele apelului de la SOC, nu a ajuns la știri. Este ceva rău, despre care restul lumii nu știe încă.

Dar, în patru ore, Lyndsey va afla.

3.

LANGLEY, VIRGINIA

CIA nu s-a schimbat în cei cinci ani în care Lyndsey a fost plecată.

A doua zi dimineață, clădirea sediului central nu-i atrage admirația, ci doar o impresionează. Pereți albi, ca un câmp de gheață. Etaje largi, cu mozaic terrazzo. În holul principal stau atârnate picturi în ulei ale foștilor directori, fețele lor solemne (atotștiutoare, critice) privind în jos la mulțimea de angajați în trecere spre birourile lor. Deși se simțea sufocată uneori, Lyndsey găsea, de asemenea, liniștitor faptul că locul acesta însemna o promisiune că, în ciuda crizelor care se tot repetă și a provocărilor imposibile, acest loc va dăinui pentru că trebuie să se întâmple așa.

Îndată ce deschide ușa Diviziei Rusia constată că nici aici nu s-a schimbat mare lucru. Regatul din povești a intrat în hibernare în momentul în care ea a plecat și a așteptat întoarcerea ei. Aceleași culori terne, același mobilier învechit. Aceleași dosare cu studii de caz și materiale de instruire pe care se adună praful, nemaifiind consultate de nimeni de când au fost puse pe raft prima dată. Și, pentru a le reaminti vizitatorilor unde se află: un rând de *matrioșka,* păpuși rusești, care stau frumos aliniate pe biroul de la intrare. Atârnat pe un perete, un steag din epoca sovietică, ce văzuse cu siguranță și zile mai bune, întâmpină vizitatorii atunci când pășesc în încăpere. *Bun venit în Imperiul Răului. Lăsați orice speranță, voi cei care intrați aici.*

În timp ce așteaptă ca secretara să-l anunțe pe Eric Newman de sosirea ei, Lyndsey aruncă o privire spre birourile din încăpere. La această oră, camera este doar pe jumătate plină, dar majoritatea capetelor rămân aplecate deasupra tastaturilor. Doar câteva se rotesc în direcția ei, dar ea nu recunoaște niciunul. Angajații cu experiență, cei care ar recunoaște-o, și-au luat birouri în fundul încăperii, feriți de vedere.

Eric Newman iese din biroul său, cu mâna dreaptă întinsă. O scutură pe a ei, precum un politician care are nevoie de voturi. Nici el nu s-a schimbat

prea mult de când l-a văzut ultima dată. Celor de la Langley le plac tipii ca Eric, înalți, slabi și destul de arătoși. Se antrenează în fiecare dimineață în sala de sport de la subsolul Agenției, îmbrăcat bine, dar nu prea scump, încărcându-se cu o sursă de energie aparent nesfârșită. El este întotdeauna calm, competent și stăpân pe situație.

— Mă bucur să te văd, Lyndsey. Mulțumesc că ai venit. Cum…

Aproape că vrea s-o întrebe despre Liban, dar se oprește la timp. E normal să pui întrebări cuiva care tocmai s-a întors la birou – cu excepția cazului în care acea persoană a fost rechemată pentru a fi evaluată.

Lyndsey se preface că nu observă. În schimb, el întreabă:

— De cât timp te-ai întors?

— De două săptămâni.

— Abia dacă ai avut vreme să despachetezi. Îmi pare rău că trebuie să-ți scurtez concediul.

Apoi o conduce spre biroul lui. E mai frumos decât își amintește ea. Se vede că e tratat bine. Biroul e mare, după standardele sediului, cu suficient spațiu pentru o canapea și un fotoliu într-o parte, o masă de conferințe și șase scaune rotative în cealaltă parte. Prin trei ferestre înalte ai o imagine asupra copacilor din apropiere, iar scena pare atât de idilică și pașnică, încât seamănă cu un campus universitar. Biroul lui se află în fundul camerei, iar poziția lui este ca a unui căpitan pe puntea de comandă. Spre deosebire de mulți manageri de la Langley, Eric nu și-a decorat biroul cu fotografii, pe niciun perete nu există diplome sau tot felul de documente care încearcă să te impresioneze. Aerisit și denotând concentrare, biroul spune despre Eric că acesta este mai puternic decât pare.

Lyndsey își amintește de momentul în care ea și Eric s-au întâlnit pentru prima dată. Pe atunci el era șef de filială, având un rang inferior cu două niveluri față de cel la care se află acum și, evident, responsabilități proporțional mai mici. El a fost primul ei șef în cadrul serviciilor secrete, atunci când ea a absolvit programul de stagiari și când și-a încheiat misiunea la Direcția de Știință și Tehnologie, bazându-se pe lucrarea elaborată la Universitatea din Pennsylvania, cea care a atras toată atenția, aducându-i angajarea la Agenție. Eric fusese interesat de munca ei la DST, chiar și de lucrarea scrisă, deși trecuseră mulți ani de când ea terminase școala, iar facultatea părea ceva petrecut într-o altă viață. Fără îndoială, a fost ceva legat de decizia de a o trimite la Moscova, pentru prima ei misiune

în străinătate. Rar se obținea imediat o astfel de misiune ideală. „Nu ne face să regretăm că te-am trimis acolo”, îi spusese el chicotind, în timp ce toasta în cinstea ei la petrecerea de plecare.

Apoi, un atu major al lui Lyndsey fusese recrutarea lui Iaromir Popov, iar viitorul ei părea asigurat, toată încrederea lor în ea fiind confirmată.

Acum, ea se află în concediu administrativ, în așteptarea sentinței. Ce situație diferită în doar câțiva ani!

Eric se așază degajat în fotoliul său, precum un rege pe tron, dar pe față i se citește tulburarea.

— O să trec direct la subiect: te-am sunat pentru că suntem în mijlocul unei crize. În ultimele două săptămâni, am pierdut doi dintre agenții noștri de la Moscova. Nu mai dăm de ei. Au dispărut.

Când doi dintre spionii tăi recrutați dispar într-un timp atât de scurt, gândul îți zboară la ce e mai rău: fie au fost descoperiți de serviciul de securitate internă al Rusiei și arestați; fie sunt în închisoare sau poate și mai rău. Nu își amintește să se fi întâmplat așa ceva de când s-a angajat la Agenție. Au existat situații în care spionii au încetat colaborarea, au părăsit jocul sau Agenția n-a mai fost interesată de ei. Dar nu pierduseră niciodată un spion în fața inamicului, nu câtă vreme a fost ea angajată.

— Erau doi dintre cei mai promițători spioni ai noștri, continuă Eric. Primul este un colonel din forțele terestre ruse, Ghenadi Nesterov. Spionează pentru noi de câțiva ani. Tocmai fusese repartizat într-o nouă unitate cibernetică de elită. Unitatea își completa rândurile cu hackeri. Rușii arestează tipi care vând programe malware pe dark web, știi tu, activități criminale uzuale, și apoi îi pun să aleagă între a lucra pentru guvern sau a merge la închisoare. E singura modalitate prin care armata poate obține oamenii capabili de care are nevoie.

Lyndsey cunoaște poveștile de genul ăsta. Armata rusă nu prea se mândrea cu recruții ei, băieți de la țară, fără perspective, cei mai mulți dintre ei fiind tineri care au abandonat școala.

— Nesterov tocmai ne avertizase că unitatea sa a intrat în alertă: ceva important urma să se întâmple. Apoi a dispărut.

— Crezi că era urmărit?

— Stația de la Moscova tocmai începea să cerceteze situația, când a avut loc a doua dispariție. Un om de știință, Anatoli Kulakov. El face parte dintr-un program foarte mic, însă foarte important. Biroul de Soluții

Tactice. Cei de acolo caută modalități de implementare a tehnologiilor de ultimă generație în cadrul războiului terestru. Aproape tot ce ne-a transmis el nu ne-a fost de un folos imediat. Chestii de dezvoltare, cercetare de bază. Totuși, reușeam să înțelegem perspectiva asupra direcției strategice a cercetării rusești. Kulakov a dispărut acum câteva zile.

Unul din armată, celălalt din cercetare. Două domenii diferite. Puteai pierde unul, în urma unei verificări de rutină a celor de la contrainformații. Lyndsey știa că există multe motive pentru care un spion poate fi ridicat. Este posibil să se fi întâmplat asta din cauza spionului: poate că a făcut o greșeală care a dus la arestarea sa. Sau poate a fost ridicat din motive care nu aveau nicio legătură cu spionajul – o ceartă în familie, un proces care a mers prost. S-a întâmplat. Dar doi spioni, din două domenii diferite? Probabilitatea să se întâmple așa ceva este extrem de mică. Nu, aici este vorba de ceva cunoscut: dacă încep arestările, există șanse să ai o cârtiță la tine în curte. Un trădător care oferă secretele tale adversarului.

Ar putea fi un spion în CIA.

Eric se fâțâie nemulțumit pe scaun.

— Vreau să te ocupi de anchetă. Evident, nu pot apela la nimeni din interiorul diviziei. Ai lucrat și la stația din Moscova, și în cadrul Diviziei Rusia. Știi cum funcționează ambele și avem nevoie de un astfel de om. Sunt convins că ești persoana potrivită pentru job. Când am auzit că te-ai întors din străinătate, nu mi-a venit să cred ce noroc am.

Lyndsey ezită. Îl va pune într-o situație delicată pe Eric dacă acceptă sarcina asta și apoi el află că ea este supusă unei investigații. Și-ar dori să profite de această oportunitate, pentru că îi plac foarte mult astfel de misiuni, mai ales că activitatea ei s-a concentrat asupra Rusiei aproape întreaga ei carieră. Iar o astfel de misiune ar ajuta-o în a se reabilita. Prin urmare, trebuie să-i spună lui Eric. Chiar dacă gândul de a povesti ceea ce a făcut o dezgustă. E ca și cum i-ar spune că el a făcut o greșeală în toți acei ani în care și-a pus încrederea în ea, în care s-a bizuit pe ea.

Palmele îi sunt transpirate și le șterge de pantaloni.

— Apreciez încrederea, Eric, realmente. Dar mai întâi e ceva ce ar trebui să știi…

El ridică mâna. *Știe deja*. Își poate da seama după felul în care o privește, după dezamăgirea pe care se străduiește să o ascundă.

— Dacă este vorba despre ce s-a întâmplat la Beirut, nu trebuie să-mi

spui.

Lyndsey nu știe dacă ar trebui să intre în pământ de rușine sau mai degrabă să fie recunoscătoare pentru faptul că nu e nevoie să dea explicații.

— Ei bine, nu cunosc *detaliile,* clarifică el repede. Cei de la securitate sunt destul de stricți în privința acestor lucruri. Când ți-am pomenit numele la etajul șase, mi-au spus că ai fost trimisă acasă din Liban mai devreme.

Lyndsey ar vrea să părăsească biroul cât mai repede și să scape astfel de sentimentul de rușine, dar îi trece repede. În meseria ei înveți devreme că nu trebuie să pui la suflet totul. Că trebuie să-ți recunoști fiecare eșec, fiecare greșeală, în fața unor oameni care pentru tine sunt complet străini. Poți să-ți minți soțul, soția și copiii în timp ce-ți îndeplinești datoria, dar nu poți minți Agenția. Ea este duhovnicul, părintele și soțul tău.

Îl privește cu fermitate.

— Vrei să-ți spun toată povestea?

— E decizia ta. Dacă asta te face să te simți mai bine.

Cine știe? Poate are dreptate. În afară de cei de la securitate, ea nu a mai vorbit cu nimeni despre Liban. A părăsit biroul șefului stației din Beirut atât de stânjenită, încât și-ar fi dorit ca pământul să se deschidă și să o înghită. Rușinea pe care o simțea o făcea să se simtă de parcă ar fi luat foc. Avea nevoie de cineva cu o găleată cu apă. Și iată-l pe Eric Newman, pompier voluntar.

— Poate altă dată. Curând. Încă nu sunt pregătită să vorbesc despre asta.

El pare dezamăgit, dar dă din cap aprobator.

— Dacă sunt autorizată să lucrez la asta, pot presupune că nu sunt considerată o amenințare pentru securitate.

Ea este un pericol doar pentru sine însăși.

Eric se fâțâie din nou pe scaun.

— Ei bine, au avut ceva rezerve, dar le-am spus că există circumstanțe atenuante. Nu mai aveau altă opțiune. Numai pe tine te puteau numi. Pentru că mai este un lucru, ceva ce nu ți-am spus încă.

Ezitarea de pe chipul lui dispare și subit pare a fi cel mai trist om din lume.

— Ai văzut ziarul *Post* din dimineața asta? El o privește în ochi. Îmi pare rău că trebuie să îți spun. Îmi pare atât de rău.

Gata cu scuzele – spune-mi odată. Începe să o mănânce pielea. La câte vești proaste poate rezista o persoană?

Eric respiră adânc.

— Iaromir Popov e mort.

Inima ei aproape că nu mai bate. Primul ei caz. *Imposibil. Acest lucru nu poate fi adevărat.*

Eric continuă, trecând peste tăcerea ei, provocată de șocul veștii.

— S-a întâmplat aseară. Zbura spre DC. Tot ce am reușit să aflăm este că nu avea niciun motiv să facă această călătorie. A fost ceva inopinat. Nu avea nicio întâlnire programată la Departamentul de Stat, nicio „îndatorire oficială". Poate avea de rezolvat ceva sau vreun motiv personal, desigur, dar…

Eric se oprește; amândoi știu că așa ceva este puțin probabil.

— Te simți bine? Trebuie să fie un șoc îngrozitor pentru tine. Să-ți aduc niște apă?

Lyndsey nu poate decât să clipească din ochi. Pentru cei din jur, Iaromir Popov era un diplomat de nivel mediu, din ministerul rus de externe, un om aflat pe lista participanților la negocieri, care se ocupa de delegațiile străine aflate în vizită și care lua parte la numeroase evenimente diplomatice.

Însă, în spatele acestei imagini liniștite și al atitudinii binevoitoare, el era în realitate un ofițer de rang înalt din Serviciul de Informații Externe al Rusiei. Un om cu o experiență de treizeci de ani în spionajul rusesc.

Un om care fusese agent dublu pentru CIA.

Lyndsey știe asta pentru că Iaromir Popov a fost primul ei triumf, atunci când lucra ca ofițer de caz. Dar relația lor era mai mult decât atât. Putea să recunoască în fața unor oameni – nu de la CIA, desigur, ci doar în fața unor oameni care îi erau cu adevărat apropiați – că Iaromir Popov era ca un tată pentru ea. Și deja pierduse un tată. Pierderea celui de-al doilea putea fi mult mai greu de suportat.

Timpul încetinește. Secundele par minute. Razele soarelui, care cad peste masa de conferință, sunt atât de strălucitoare, încât pe Lyndsey o ustură ochii. Sunetele abia se mai aud, ca și cum lumea ar fi învelită într-o vată de bumbac, iar liniștea se așterne încet.

Și-l imaginează pe Popov. Felul în care îi zâmbea, ca un părinte plin de bucurie. Mereu fericit atunci când o întâlnea, chiar și când proiectele la care lucrau nu decurgeau bine. Se întâlneau într-o casă ponosită de lângă piața Arbat sau în mașini închiriate, parcate pe străzi lăturalnice din Moscova. Întotdeauna s-a purtat cu demnitate, dar au existat și momente de tristețe. Îl

tortura oarecum ideea că la sfârșitul carierei sale era nevoit să colaboreze cu inamicul. Dar dezgustul pentru ceea ce se întâmpla în țara lui, condusă de oligarhi, l-a determinat să creadă că inamicul nu era *extern*. Cel mai bun patriotism de care putea da dovadă era încercarea de a-și scăpa țara de paraziți.

Lyndsey reușise să-i înlăture tristețea și părea că lui Iaromir îi făcea plăcere să lucreze cu ea. El își canalizase energia în predarea trucurilor meseriei – adică partea *lui* de meserie. Ajunsese s-o vadă, de-a lungul timpului, ca pe o protejată de-a lui.

Dar acum era mort. Ea fusese cea care l-a recrutat, care răspunsese de el. Iaromir Popov nu ar fi devenit o țintă, dacă nu ar fi fost ea.

Eric îi spune secretarei să le aducă niște cafea, care era neagră precum smoala, de la atâta stat la încălzit. Urechile lui Lyndsey se desfundă și ea devine mai concentrată.

Mâinile ei țin nesigure ceașca de cafea, făcând ca aceasta să tremure.

— Cum s-a întâmplat?

— Pare un atac de cord. Era la finalul călătoriei de la Moscova, pe ruta de la JFK la Reagan National. A plecat de la JFK la 23:00 și a ajuns la Reagan pe la miezul nopții. Stewardesa a spus că a început să dea semne de suferință la scurt timp după ce s-a îmbarcat. Asta e tot ce știm. Și, deloc surprinzător, rușii îi cer corpul înapoi imediat. Am pus Departamentul Sănătății din DC să se ocupe de asta și să le spună că moartea ar fi putut surveni în urma unei boli transmisibile, dar mai mult decât atât nu au putut face. Cadavrul trebuie returnat azi. Așteptăm raportul.

Cum l-au ucis? Se știe că serviciile secrete rusești adoră otrăvurile. Au o istorie lungă de asasinate politice prin otrăvire, de uciderи ieșite din comun și crude în același timp. Poate are legătură cu agonia și suferința dramatică de la sfârșit, specifice naturii rușilor. Lyndsey se gândește la Popov care, singur, pe moarte, într-un avion, intră în panică pe măsură ce îi e tot mai greu să respire. El știe că ajutorul se află la 10.000 de metri mai jos. Înțelege ce se întâmplă cu el și știe că alegerile pe care le-a făcut l-au ajuns din urmă.

Oare a fugit pentru a deveni liber? Nu ar fi plecat fără soția sa, Mașa, și fiicele lor, Polina și Varia. Lyndsey este sigură de asta, destul de sigură. Chiar dacă Rusia de astăzi nu mai este Rusia Războiului Rece. Soțiile și copiii trădătorilor nu mai sunt aruncați automat în închisoare. Dacă a fugit,

otrăvirea lui în avion trimite un mesaj altor potențiali trădători și, implicit, arată Americii degetul mijlociu de la mână. *Noi știm că e omul vostru și nu ați fost în stare să-l salvați.*

După ce șocul se mai atenuează, ea vede durerea de pe fața lui Eric. Desigur, și lui Eric îi este greu acum că știe de moartea lui Popov. Îl cunoștea pe om, nu la fel de bine ca Lyndsey, desigur, dar recrutarea spionului rus fusese una dintre reușitele remarcabile ale lui Eric. Îi datora mult lui Popov. Aproape la fel de mult ca Lyndsey.

Eric nu caută totuși consolare, așa că Lyndsey continuă cu întrebările:

— Oare a fost descoperit?

— În cazul ăsta, trebuia să meargă la stația din Moscova. Avem proceduri pentru asta.

Și în această circumstanță exista o singură persoană la care putea apela Popov. Este persoana care i-a fost *indicată* lui Popov pentru astfel de situații.

— Cine este responsabil de el acum? întreabă Lyndsey.

După ce a părăsit stația din Moscova, a avut loc o schimbare aproape completă a personalului. Acest lucru nu este neobișnuit, pentru că astfel de schimbări se fac în mod regulat. Noul supraveghetor al lui Popov nu fusese încă stabilit la momentul plecării ei în următoarea misiune. Nu a existat nicio suprapunere cu un alt responsabil, niciun transfer de atribuții.

Eric nu-i răspunde la întrebare. În schimb, își ridică sprâncenele: *nu face asta.*

— Nimeni nu putea avea același succes cu Popov cum ai avut tu. Nu poți da vina pe cel care răspundea de el.

Din punct de vedere politic, lucrurile vor deveni, fără îndoială, urâte. Stația din Moscova se va simți amenințată și va adopta o tactică defensivă. Subtextul este clar: *nu trebuie atacată stația din Moscova, pentru a nu transforma totul într-un război între cartierul general și cei de pe teren.*

Iaromir Popov. Gândul la el alungă toate celelalte îngrijorări ale lui Lyndsey. Ea va fi întotdeauna marcată într-un anumit fel de acest om. Nu i-a spus niciodată ce a însemnat pentru ea: că timp de doi ani, el a fost mentorul pe care nu l-a avut niciodată la CIA; că, în mod ironic, a fost singura persoană în care simțea că poate avea încredere.

Eric se ridică: întâlnirea s-a încheiat. O conduce la ușă.

— Directorul mi-a spus să înființez un grup de lucru pentru a rezolva

această problemă. Trebuie să fie un grup mic, date fiind circumstanțele. Să limităm accesul altora la această investigație, din motive evidente. Trebuie să rezolvi repede situația asta. Răspunsul este așteptat cât mai curând posibil. Dacă rușii vor afla despre Popov, toți agenții noștri de acolo ar putea fi în pericol. Sunt în joc viețile oamenilor.

Lyndsey pune mâna pe clanța ușii și se întoarce spre el.

— O ultimă întrebare… Ai avut timp să te gândești la asta… Dacă este vorba de o cârtiță, există șanse ca aceasta să fie ori aici, ori la stația din Moscova. Crezi că…?

— Aș prefera să fie la stația din Moscova, desigur, răspunde el repede. Iar stația din Moscova o să susțină că aici e cârtița. Ăsta este un alt motiv pentru care te-am ales pe tine: ambele birouri te vor considera neutră. Și, având în vedere că este vorba despre Popov, știu că vrei să te implici. Prin urmare, Lyndsey, tu trebuie să fii cea care se ocupă de asta.

4.

Eric o roagă pe secretară, Maggie Kimball, o femeie înaltă, serioasă, să o ajute pe Lyndsey să-și găsească un birou. Apoi își cere scuze față de Lyndsey: știe că are nevoie de intimitate pentru munca pe care o va desfășura, dar va mai dura o zi sau două până când se va elibera un birou în care să fie singură. Între timp, trebuie să se descurce cu unul din birourile libere aflate în încăperea de aici.

În fiecare birou de la Langley există, se pare, o Maggie, o femeie care se ocupă de toate, atunci când i se cere ajutorul. Organizarea unei petreceri la birou, atenția asupra restricțiilor alimentare pentru a se asigura că nimeni nu este jignit sau otrăvit. Găsirea unei modalități de a plasa, pe timpul verii, trei stagiari și doi angajați noi, atunci când sunt doar două birouri libere. Și, cel mai important, disputele cu șeful și grija ca acesta să termine tot ce are de făcut în ziua stabilită. Privind-o pe Maggie, Lyndsey este sigură că femeia – puțin mai tânără decât ea, cu părul strâns coc în vârful capului, ojă verde-închis pe unghiile lungi, zâmbet discret – este mai mult decât capabilă.

Maggie îi găsește lui Lyndsey un birou într-un colț liniștit, pe jumătate ascuns de un stâlp și de un rând de seifuri, dulapuri mari precum tancurile Sherman și dotate cu încuietori cu cifru. Lyndsey se simte exilată în colțul ăsta, chiar dacă, pentru sarcina pe care trebuie să o rezolve, poziția biroului nu este neapărat rea.

Femeia de la biroul alăturat îi pare, în mod ciudat, cunoscută. Lyndsey simte că o cunoaște, deși nu la modul personal. Mai degrabă ca pe cineva pe care îl vezi într-o reclamă la televizor. Femeia pare să aibă în jur de patruzeci de ani, deci cu câțiva mai mulți decât ea. Este elegantă, cu umerii și șoldurile înguste. Părul ei roșcat-arămiu este aranjat într-o coafură bob de modă veche, care se potrivește perfect cu rochia ei neagră șic. Arată a fi genul de femeie pe care o găsești în paginile unei publicații mondene, foarte albă și foarte slabă, exponent al familiilor aristocratice care cred în eugenie.

Femeia nu pare deloc interesată de Lyndsey, continuând să tasteze, de parcă Lyndsey nu s-ar afla la un metru și jumătate în spatele ei. Are un

comportament ciudat, dar Langley este un loc plin de ciudați.

Când Lyndsey intră în câmpul vizual al femeii, îi întinde mâna.

— Bună ziua. Eu sunt Lyndsey Duncan.

Femeia întinde o mână mică, moale și fragilă, cu o piele fină, ce pare a acoperi scheletul unui șoarece.

— Theresa Warner.

Theresa Warner. Atunci când Lyndsey a ajuns pentru prima dată în Divizia Rusia, Theresa Warner făcea parte dintre tinerii ofițeri și se remarcase deja. Era de cinci ani angajată și profitase la maximum de acești ani. Arăta cu totul altfel decât și-o amintea Lyndsey.

— De fapt, am lucrat aici și înainte. Cred că ne-am și întâlnit de câteva ori.

Capul Theresei se înclină ca al unui terier, în timp ce încearcă să-și amintească.

— Oh, da, *Lyndsey.* Bineînțeles că îmi amintesc de tine.

Probabil că se preface: nu există niciun motiv pentru care Theresa Warner să-și amintească de ea. Atunci erau în cercuri diferite. Lyndsey, proaspăt ieșită din perioada de instruire, iar Theresa, parte a elitei. Lumi separate.

— Bine ai revenit.

Lyndsey verifică ce are pe birou, în timp ce pornește computerul. Un blocnotes cu jumătate dintre pagini rupte. Două stilouri vechi, cu urme de dinți pe capacele de plastic. Un pumn de agrafe. Mai folosește cineva agrafe?

— Nu voi sta mult. Sunt aici doar pentru o anchetă, spune ea cu un aer absent.

O sprânceană subțire, perfectă se arcuiește.

— Incidentul de aseară, vrei să spui? Rusul din avion? Încă nu ne-au spus nimic despre asta. Totul este ținut secret.

Așa este, restrângerea accesului la informație. Nu știi cine a fost informat și cine nu. Nu ar fi trebuit să spună nimic.

— Da, presupun că ai dreptate.

Theresa Warner se întoarce spre monitor. Lângă computerul ei se află o singură fotografie de familie, a unui băiat cu părul negru și cu cei mai mari ochi pe care i-a văzut Lyndsey vreodată. Nicăieri, nicio poză cu vreun soț.

Asta pentru că soțul Theresei fusese ucis într-o operațiune a Agenției,

care a mers prost. Lyndsey își amintește acum. Theresa Warner este văduvă. Se făcuse mare tam-tam la ceremonia prilejuită de punerea stelei cu numele soțului ei pe „Wall of Honor”. Scepticii bârfeau că ea semăna cu Jackie Kennedy, iar situația era similară cu romantismul tragic al morții pentru țară. Lyndsey a auzit despre incident la scurt timp după ce ajunsese în Liban, dar nu a aflat niciodată detalii despre ceea ce s-a întâmplat. „Vă ținem aproape, dar nu trebuie să știți totul”. La fel ca și ceilalți, ea a auzit doar faptul că Richard Warner murise.

Richard Warner fusese șef de filială în Divizia Rusia, atunci când ea a urcat pentru prima dată la bord. Nu a lucrat vreodată cu el. L-a cunoscut doar trecător. El și Eric fuseseră amândoi șefi de filială atunci – deși, la un moment dat, Richard l-a depășit în grad pe Eric.

Era oarecum ciudat faptul că Theresa mai lucra încă la Langley. Ce îngrozitor trebuie să fie să te afli într-un loc în care totul îți amintește de soțul pe care l-ai pierdut. Majoritatea oamenilor ar fi renunțat. Desigur, circumstanțele sunt diferite pentru fiecare. Poate că Theresa nu își permite să plece sau nu dorea să-și caute alt loc de muncă. Are un fiu, evident. Poate că a rămas din loialitate sau căutând posibilitatea de a răzbuna moartea soțului ei.

Brusc, îl vede pe Eric venind spre ea. Arată ca și când ar urma să facă ceva important, ca și când ar pune capăt unei crize izbucnite în ultimul moment, ca și când ar urma să aibă o întâlnire cu directorul de la etajul șase. Se grăbește, dar adoptă o expresie plăcută.

— Bine, văd că v-ați cunoscut. Veneam să te prezint. Nu vă cunoșteați deja? Nu ați lucrat împreună mai demult?

— Nu, răspunde Lyndsey.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ceva, sunt sigur că Theresa va fi bucuroasă să te ajute să te adaptezi.

Apoi Eric pleacă să poarte următoarea bătălie.

Theresa își mijește ochii, studiind-o pe Lyndsey.

— Nu ai lucrat recent la stația din Moscova?

Lyndsey intuiește unde bate Theresa, dar ea nu mai era acolo atunci când a murit soțul ei. Lyndsey se pregătește să-i spună cât de rău îi pare de ce s-a întâmplat cu Richard, dar Theresa o întrerupe.

— Mi-ar plăcea să continuăm discuția, dar acum nu am timp. Trebuie să termin un raport. Poate mai târziu? Apoi îi întoarce spatele lui Lyndsey și

continuă să tasteze.

Gata. Lyndsey se uită în jurul biroului gol pentru câteva minute, apoi se îndreaptă spre biroul lui Maggie. Secretara ridică privirea când o vede că se apropie.

— Există un alt birou pe care l-aș putea folosi? Simt că-i invadez spațiul colegei.

— Oh, nu pune la suflet. Uneori se poartă mai rece.

Maggie se apleacă înainte și vorbește în șoaptă, în timp ce o buclă îi cade pe frunte.

— Știi cine este, nu?

Lyndsey dă aprobator din cap.

Maggie aruncă o privire peste umăr pentru a vedea dacă mai ascultă cineva, dar nu e nimeni în preajma lor.

— Pe aici i se spune Văduva Roșie. Din cauza… știi tu.

Arată spre buze. Face aluzie la rujul roșu aprins al Theresei, o culoare nepotrivită pentru o văduvă.

— Mai este și mașina sport. Un Jaguar, un model vestit. Roșu intens. Era Jaguarul lui Richard. Vine cu el din când în când, atunci când vremea este frumoasă. Îl parchează pe vechiul loc al lui Richard. Pentru ca toată lumea să își amintească de el, cred.

— Este foarte… loial din partea ei.

Lyndsey își găsește cu greu cuvintele.

Maggie ridică din umeri și se întoarce spre monitor, la ce făcea înainte de a apărea Lyndsey.

— Mă tem că toate birourile sunt ocupate, nu există vreunul liber în acest moment. Dar nu-ți face griji, va dura doar o zi sau două. O să mă ocup să-ți fac rost de un birou în care să fii numai tu. Nu va trebui să o suporți mult timp.

Lyndsey se întoarce, serioasă, la biroul ei. I-ar plăcea să reia dialogul cu Theresa, dar aceasta nu mai este femeia pe care o știa. A fost foarte marcată de pierderea suferită și s-a schimbat în mod irevocabil. Nu mai este acea persoană plină de speranțe și de griji cotidiene. Acum, o tragedie a transformat-o în văduvă.

5.

Lyndsey tocmai revine de la automatul de pe hol – cafeaua de la automat e mai bună decât apa colorată din cafetiera de la birou – atunci când Maggie ajunge la biroul ei.

— Este cineva în sala de conferințe care vrea să te vadă. De la CI.

Contrainformații. Nu este cea mai proastă veste: dacă ar fi avut legătură cu Libanul, ar fi venit cineva de la securitate. Oamenii de la securitate sunt lipsiți de umor, nu zâmbesc și nu clipesc. După evenimentele petrecute în ultima lună, după acuzațiile și amenințările primite, nu mai vrea să aibă de-a face cu cei de la securitate pentru o lungă perioadă de timp.

Simte răceala bărbatului pe care îl găsește în mica sală de conferințe. Cei de la contrainformații sunt oameni care caută spioni în ograda proprie. În multe privințe, este o lume mică în sine, în care pistele urmărite duc rareori la rezultate. O slujbă plictisitoare, pentru oameni anoști, suspicioși. Spre deosebire de serviciul clandestin, serviciul ei. Un job plin de farmec, în care se nasc legende.

— Raymond Murphy, se recomandă bărbatul, în timp ce se ridică pentru a da mâna cu ea.

Ochii lui, de o culoare spălăcită, o examinează atent. Lyndsey îi studiază și ea fața. *Atenție. Încearcă să ascundă ceva, un lucru pe care nu vrea ca ea să-l vadă.* Este genul de om care tunde gazonul în fiecare sâmbătă dimineața, indiferent dacă trebuie sau nu, își lustruiește pantofii în fiecare duminică, cumpără mereu aceeași marcă de cereale.

— Am fost desemnat să lucrez cu tine, în grupul operativ.

Pare logic ca Eric să trimită pe cineva de la CI, care să se implice. Aceștia au acces la informații inaccesibile ei, de la declarații financiare, până la verificări de caziere și activități de pe computere. Totuși, ea simte un oarecare disconfort, de parcă ar verifica-o și pe ea. Toți oamenii din Agenție simt așa despre cei de la CI, crede ea. Sunt ca ofițerii de la controlul intern dintr-un departament de poliție.

— Mi s-a spus că tocmai te-ai întors de peste mări și ai revenit cu picioarele pe pământ, continuă el.

Cât de mult i s-a spus despre situația ei? se întreabă ea, înainte de a se

admonesta pe ea însăși *cu NU TE MAI GÂNDI LA ASTA,* gând care îi atârnă deasupra capului precum sabia lui Damocles. A fost greșeala ei. Relația cu un cetățean străin, un agent al altui serviciu de informații. Davis Ranford, cetățean britanic… și membru al unui serviciu rival. *Regulile se stabilesc cu un motiv,* îi spusese șeful stației Beirut, atunci când a trimis-o înapoi la DC.

Reguli pe care și alții le-au încălcat și au rămas nepedepsiți, însă persoana implicată contează la fel de mult ca și regula care a fost încălcată.

Murphy nu arată că este conștient de gândurile care îi trec prin minte lui Lyndsey. Își rotește încet scaunul.

— M-am gândit că poate ar fi bine să începem să ne cunoaștem, să ne organizăm. Ai mai fost vreodată implicată într-o investigație ca asta? Se lasă pe spate, dar ea îl simte că nu este chiar atât de relaxat pe cât și-ar dori să pară. Probabil că este vorba de cineva din interior. Nouă, celor de la contrainformații, ne place să spunem că lucrăm cu un aisberg. Partea pe care o putem vedea este probabil mai mică de zece ori față de ceea ce se întâmplă cu adevărat. De obicei, nu aflăm nimic decât după se petrece ceva.

Adică atunci când e vorba de un agent dublu. Când cineva din echipa ta vinde secrete inamicului. Nu este chiar o surpriză pentru Lyndsey. Agenția își instruiește angajații în ceea ce privește trădarea. Aceștia urmează cursuri dedicate trădătorilor celebri: Robert Hanssen, Aldrich Ames, Ana Montes. Din asemenea cursuri învață detalii legate de modul cum acționează aceștia. Li se prezintă semnele care puteau fi luate în considerare – o bogăție inexplicabilă, călătorii inopinate și fără motiv în străinătate, explozii de simpatie bruscă, urmate de o distanțare rece – ca să știe când să devină suspicioși, dacă observă astfel de atitudini la un coleg. Ca să poată spune dacă persoana care stă lângă ei vinde secrete unor străini.

Și totuși, o astfel de împrejurare i se pare lui Lyndsey iluzorie. Imposibilă. Genul acela de situație care nu se întâmplă niciodată în viața reală, ci doar în filme.

— Situațiile de acest gen apar mai frecvent decât ne imaginăm, spune Raymond, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ar trebui să știi că oricând se poate întâmpla. Va trebui să-i analizăm *cu atenție* pe unii dintre colegii tăi, care se vor simți inconfortabil. Nu o să crezi ce-o să vezi. Ochii lui de un căprui spălăcit nu mai par atât de vagi acum. Șansele sunt mari ca tocmai cineva din interiorul acestei clădiri să fi comis un act de trădare. Poate chiar

o persoană pe care o cunoști.

Ei îi vine să zâmbească. Nu vrea să-și judece colegii, pentru că știe cum este să fii judecat.

— Nu este posibil *să nu fie* cineva din interior? Poate că rușii l-au descoperit singuri.

Murphy zâmbește de parcă i-ar fi milă de ea.

— Ei bine, sigur, există întotdeauna și *posibilitatea* asta. Va fi treaba ta să dovedești dacă s-a întâmplat așa. Însă este mult mai probabil să fie vorba de cineva din interior. Cineva care știa că acești tipi lucrează pentru noi.

— Sau ar putea fi stația din Moscova. Ai putea să-i treci în revistă și pe cei de acolo, să vezi dacă există vreo posibilitate…

Dacă există vreo verigă slabă, ar vrea să spună, dar nu poate. Cazuri disciplinare, ofițeri de caz care n-au mai plătit alocațiile alimentare sau care au început să bea.

— Asta ar însemna o bună împărțire a muncii. Eu voi cerceta stația din Moscova, iar tu vei acoperi Divizia Rusia. Aș dori să începi prin a afla ce ofițeri din Divizia Rusia au lucrat la aceste cazuri: Kulakov, Nesterov și Popov. Verifică-le reacțiile, observă cum suportă interogatoriul, vezi dacă vreunul dintre ei acționează defensiv. Apoi îmi dai mie acele nume. Eu am acces la dosarele lor, așa că pot să le verific poveștile, să găsesc activități neobișnuite.

Adică situații financiare, documente de securitate, cereri de călătorii neoficiale în străinătate. Viața personală a unui ofițer CIA este bine documentată. Este greu de păstrat un secret față de Unchiul Sam.

— Ar trebui să verificăm și listele de acces, continuă Raymond. Cine cunoștea de la început adevărata identitate a acestor tipi? Vezi despre câți oameni vorbim. Am înaintat deja actele în vederea aprobării pentru accesul la informație. Ia legătura cu biroul tău de securitate.

— Bine.

Și, din nou, ea observă un ușor zâmbet pe fața lui. Discret tipul, dar o nucă tare. Suspicios.

Nu se poate ca el s-o creadă implicată în așa ceva. Asta înseamnă lucrul cu cei de la CI: au o modalitate de a te face să te îngrijorezi, chiar dacă nu e nimic de găsit.

Nu e vorba de Davis Ranford. Poate că Raymond Murphy știe ceva despre Beirut – să recunoaștem, probabil că știe –, dar ea bănuiește că este

vorba despre altceva, ceva ce persistă de mai mult timp. Poate că a auzit poveștile despre ea, povești care o vor bântui pentru tot restul carierei.

Pentru că Popov, o legendă a spionajului rusesc, fusese primul ei caz de recrutare, iar cei doi fuseseră apropiați. Pentru că Lyndsey, nu altcineva din CIA, îl convinsese pe bătrânul maestru în ale spionajului din SVR[4] să renunțe la mașinăria de spionaj rusească. Iar odată cu succesul a venit și suspiciunea. Cum a reușit un tânăr ofițer, aflat la prima sa misiune importantă, să reușească acolo unde nimeni altcineva nu reușise? Să fi fost vorba doar despre faptul că a avut mereu noroc sau a fost ceva de genul *quid pro quo,* adică o afacere reciproc avantajoasă? Au fost unii – ofițeri cu mulți ani de experiență, ce nu s-au bucurat nici pe departe de același succes ca al ei – care erau siguri că ceva s-a întâmplat, că Lyndsey nu era atât de bună sau atât de norocoasă pe cât se credea. Oameni care erau convinși de acest lucru, așa cum erau convinși de orice altceva.

Au investigat… și nu au găsit nimic. Pentru că nu era nimic de găsit.

Ei nu pot crede cu adevărat că Lyndsey a lucrat pentru Moscova în tot acest timp. Că ea și Popov au oferit celor de la Langley atâtea minciuni, încât au devenit oameni de încredere, pentru ca ea să arate ca un *Wunderkind*[5]. În logica lor pervertită, moartea lui Popov avea sens: Moscova l-a ucis pentru a proteja acoperirea lui Lyndsey, pentru că el era singurul care știa adevărul…

Apoi a apărut episodul din Liban. Dovada reală că ea era un măr putred.

Teama o cuprinde din ce în ce mai mult, o simte precum arsurile din stomac. Știe că vor căuta o conexiune între Iaromir Popov și ceea ce s-a întâmplat la Beirut, pentru că vor cerceta aspectul ăsta, meseria o cere, dar vor urmări fantome. Vor spera să găsească ceva ce nu există.

Veșnica suspiciune, pe care unii o numesc vigilență.

Cât este de trist să fii mereu suspicios, se gândește ea în timp ce se uită la Raymond. Să nu poți avea niciodată încredere în cel cu care lucrezi, încredere totală. Și cât rău poate să-i facă asta unei persoane de-a lungul timpului, când neîncrederea devine la fel de corozivă precum acidul. Când stai prea mult timp într-un asemenea job, la un moment dat vei apela la un detectiv privat care să-ți urmărească soția, le vei pune copiilor microcipuri și vei instala un software de înregistrare a tot ceea ce se întâmplă pe computerele lor.

Cât de multe știe Raymond despre Davis Ranford, despre ce a făcut ea?

Totul, probabil. Nu, nu totul. Nu poate să-i cunoască simțămintele. Poate știe că ea și Davis se întâlneau adesea la un bar de pe strada Armenia, că evitau cluburile de noapte și ieșirile în general, pentru că amenințarea de a fi văzuți împreună – el făcea parte din MI6 – era prea mare. Iar să stai pe terasa unui restaurant, într-o seară de miercuri, pentru a vedea cum dispar ultimele raze de soare, nu părea ceva nesigur.

Lyndsey nu putea avea relații sentimentale cu nimeni din stație. După sosirea ei la Beirut, nu a avut nevoie nici măcar de o săptămână pentru a-și da seama că ceva era în neregulă la stația de acolo, un club toxic de băieți, condus de un șef de stație sadic. Ea știa, atunci când acceptase plecarea din Rusia spre Orientul Mijlociu, că misiunea aceasta va fi ceea ce ei îi plăcea să numească o „provocare", pentru a dovedi, încă o dată, celorlalți că ea nu se află în competiție cu ei. Nu și-a dat seama cât de proastă fusese decizia luată, până când nu a intrat pe ușa stației. Când vechea gardă din Serviciul Clandestin a determinat-o să simtă asta.

Nu putea fi prietenă cu niciun coleg de serviciu: nu putea avea încredere în niciunul dintre ei, asta era clar. În momentul în care l-a întâlnit pe Davis, la o ceremonie organizată de ambasadă, ea se împăcase deja cu ideea unui stagiu de doi ani, în care va fi complet singură. A simțit imediat că Davis era un eretic, chiar dacă nu putea să-și dea seama ce eșec personal sau ce păcat capital îl adusese în situația asta. Era marginalizat de colegii lui de la Ambasada Marii Britanii, poate din gelozie. Însă lui Lyndsey îi plăcea de el. Îi plăcea umorul lui sec.

În multe dintre serile petrecute împreună pe terasa barului de pe strada Armenia, niciunul dintre ei nu spunea nimic. Făceau lucruri obișnuite, specifice turiștilor – vizitau Cedrii lui Dumnezeu din Valea Kadisha, explorau peștera Jeita – dar, de cele mai multe ori, atunci când ieșeau în public, ajungeau la acest bar cu terasă, bând gin și ascultând forfota de pe stradă. Davis avea peste patruzeci de ani, iar Lyndsey nu se implicase niciodată într-o relație cu cineva de o asemenea vârstă, însă părea să o amuze lucrul ăsta. „Va fi un impuls enorm pentru egoul tău, vei vedea", i-a spus el, zâmbind. „Ești mult mai rapidă decât mine și ai o minte mult mai ascuțită decât a mea; cunoști tot ce este la modă – cărți, filme, celebrități –, în timp ce eu nu știu absolut nimic. În curând, îți vei pune întrebări legate de ce anume ai văzut la mine".

Relația lor nu putea dura o veșnicie, știa asta, dar nu s-a grăbit să-i pună

capăt. Îi plăcea faptul că el nu încercase niciodată să menționeze posibilele lor întâlniri, după Beirut: să-i spună că o va vizita atunci când va avea concediu sau că va dori să fie lângă ea, de Crăciun, când va ajunge în America. Cele două lumi ale lor trebuiau să rămână separate. Acesta a fost motivul pentru care niciunul dintre ei nu s-a aventurat să viziteze apartamentul celuilalt, în weekend: exista un risc prea mare de a fi văzuți împreună. Ofițerii de la diferite servicii de informații nu trebuiau să aibă relații între ei.

— Nu văd niciun rău în asta. Ești britanic, îi spusese ea odată. Ești, practic, american.

— Și ăsta ar trebui să fie un compliment? întrebă el, făcând o grimasă. Nu crede că „verilor" le place ca oamenii lor să discute între ei. MI6 știe foarte bine că Langley ne urăște, iar fundul tău minunat va avea probleme serioase dacă vor afla despre noi.

Beirutul a fost un loc suportabil doar datorită lui Davis. El a fost mereu sincer cu ea, poate singurul în tot orașul acela ciudat. Era în MI6 de peste douăzeci de ani și poate oboseala îl determina să fie sincer. „Am intrat în MI6 pentru a călători. Anglia nu era suficient de mare pentru mine, familia mea și fosta mea soție".

Stând în această cameră neaerisită împreună cu Murphy, ea și-l putea imagina încă pe Davis pe terasa barului, cu părul zburlit de briza caldă a nopții. Auzea zgomotele de pe stradă, claxoanele taxiurilor și, ocazional, câte un strigăt al vreunui negustor, în timp ce amândoi stăteau unul lângă celălalt, fără a scoate o vorbă, cufundați cu totul în letargia sufocantă. Își amintea că la un moment dat ea se plânsese de Liban, pomenind un detaliu pe care acum nu-l mai știa și spunându-i că prefera Moscova.

Privirea lui era blândă, dar nu spăsită. „Moscova va fi întotdeauna prima ta dragoste pentru că a fost prima ta misiune. Nu fi supărată, într-o zi te vei întoarce acolo". Apoi a spus cuvintele care răsună în capul ei și astăzi: „Între timp, totuși, trebuie să înveți să-l iubești pe cel cu care ești". Asta a fost ea pentru el? Nimic mai mult decât o oportunitate, un confort? Nu l-a întrebat niciodată ce a vrut să zică. Ar fi rămas la stația din Beirut, cu toată toxicitatea ei, dacă ar fi putut rămâne împreună cu Davis.

Lyndsey revine în prezent, întrerupând transa plăcută în care se lăsase ademenită. Nu îi place deloc ce are de făcut, poate cea mai urâtă sarcină dintre toate joburile dificile și neplăcute de la Langley. Dar o va face pentru

Iaromir Popov, pentru că el a murit și ea simte că are această datorie.

Atunci își dă seama de greșeala pe care a făcut-o. Raymond Murphy nu este un om plictisitor, care îndeplinește o slujbă plictisitoare. Asta este doar o fațadă, pe care el și-a construit-o pentru a o liniști, pentru ca ea să-și lase garda jos. Ar vrea să o întrebe despre Popov (și, probabil, despre Davis), ea simte asta, dar el nu o poate face deocamdată. Nu așa se face treaba, atacând de la început problema. Vor cerceta împreună dispariția spionilor ruși, sigur, dar și ea va fi ținta lui Raymond. O va urmări la fel de atent cum îi urmărește și pe ceilalți.

Lyndsey nu-și permite să uite nicio clipă lucrul ăsta.

6.

În ziua următoare, Lyndsey ajunge devreme la serviciu, hotărâtă să-și urmeze vechea rutină. Alarma înainte de a se crăpa de ziuă, părul prins în coadă, un smoothie cu pudră de proteine în drum spre sală. Asta și-a dorit – nu-i așa? –, să revină la vechea ei viață.

După ce deschide ușa Diviziei Rusia, Maggie o oprește în drumul ei spre biroul din colț.

— Am găsit un birou pentru tine. Eric a spus că ai nevoie de un loc mai izolat.

Maggie o conduce, ținând în mână o ceașcă de cafea pe care e scrisă o glumă, „Aici ar putea fi vin”, și pe care apare desenat un pudel cu o beretă pe cap, care ridică un pahar. Biroul este mic și departe, lângă camera în care se fac cópii xerox, dar e OK așa. Oricum, Lyndsey nu vrea să stea într-o zonă unde traficul este intens. Restul oamenilor din divizie vor fi curioși să afle detalii despre anchetă, după ce vor auzi. Poate că acest lucru îi va determina să nu își bage nasul.

Încăperea este un pic mai mare decât biroul în sine, care, evident, a fost eliberat în grabă. Există cărți vechi pe unele rafturi *(*World *Factbook 2002*; în mod inexplicabil, un vechi *Jane's All the World's Tanks* din 1982, cu o supracopertă albastră, ruptă și plină de praf). Pixuri ieftine și agrafe împrăștiate peste tot. Scaunul este vechi și uzat. Cel puțin sertarele biroului au fost golite de orice hârtie cu informații secrete.

Maggie se oprește în pragul ușii.

— O să-ți dau cheile – de la ușă, birou și dulapuri – după ce ocupantul anterior le va găsi.

Apoi Maggie pleacă și Lyndsey începe să facă ordine. Biroul va fi unul auster. Nu avea niciun motiv să se instaleze confortabil, să aducă fotografii de acasă sau orice alte obiecte personale, în felul acesta, ar transmite un mesaj greșit. Ea nu se află aici pe termen lung, a venit cu o sarcină bine precizată.

Când tocmai a terminat de aruncat toate lucrurile inutile, observă pe cineva care se apropie de ușă. Este Văduva.

Zâmbind ușor, Theresa se apropie timid, cu o atitudine conciliantă.

— Maggie mi-a spus că te voi găsi aici. Vreau să-mi cer scuze pentru felul brutal în care m-am comportat ieri. Făceam un raport pentru Eric și cred că mintea mea era în altă parte.

— Înțeleg perfect. Nu e nevoie să-ți ceri scuze.

— Se pare că nu vom mai fi vecine. Ți-au dat propriul tău spațiu. Apoi își înclină capul, părul acoperindu-i fața și ascunzându-i pentru moment ochii. Spune, ți-ai băut cafeaua? Vrei să mergem împreună? Am putea sta puțin de vorbă.

•••

Încă se mai întâmplă, chiar și după atâta vreme. Capetele se mai întorc în continuare după Theresa. Șoapte, ascunse de mâini, se mai spun încă la ureche. Cei mai îndrăzneți se uită direct la ea, făcând ochii mari. Theresa știe că este privită. Și totuși nu reacționează deloc.

Cele două trec pe lângă intrarea oficială în clădire, o cavernă de marmură albă și sticlă. Aici sunt păstrate toate simbolurile. Statuia în mărime naturală a lui Wild Bill Donovan, cel care a condus organizația pe vremea când aceasta se numea OSS[6]. Sigla Agenției e încrustată în podeaua din mozaic terrazzo, locul unde vizitatorii importanți își fac, de obicei, fotografii ca amintire. Dar cel mai faimos simbol este cu siguranță „Memorial Wall", unde sunt comemorați cei din Agenție care și-au pierdut viața în misiuni. Pe acest perete sunt sculptate, în marmură albă de Alabama, stele în cinci colțuri, fiecare dintre ele solemnă și distinctă. Sub acestea, pe o etajeră, se află registrul în care sunt scrise numele angajaților din Agenție care au căzut la datorie.

„Oare care o fi steaua lui Richard?", se întreabă Lyndsey. Theresa pare să-i citească gândurile.

— Vrei s-o vezi? Steaua lui Richard?

Înainte ca Lyndsey să-i poată răspunde – există un singur răspuns: *bineînțeles că vreau* – Theresa s-a îndepărtat, tocurile ei lovind ferm podeaua de terrazzo.

Din fericire, astăzi nu există grupuri de vizitatori care să zăbovească pe hol. De obicei, se fac tururi organizate, au loc vizite ale unor oficiali sau vin urmași cărora li se permite să organizeze o ceremonie. Dar astăzi, cu excepția paznicilor, au la dispoziție locul doar pentru ele. Theresa se oprește în fața zidului mare de marmură.

— Iat-o! Ea întinde repede mâna spre stea. Ultima, cu marginile tăiate

precis, de curând.

Urmărește cu degetul conturul stelei.

— Pare destul de izolată, nu-i așa?

După un minut de tăcere plină de respect, Theresa se îndreaptă spre cantină. Prima oprire este la standul de cafea și, în timp ce ea își toarnă o ceașcă, aburul se ridică din cafetieră. Își aleg o masă lângă impozantul perete de sticlă, cu vedere spre curtea cu gazon. Se află în cel mai îndepărtat colț, așa că vor avea spațiu liber în jurul lor.

Este uimitor cât de mult s-a schimbat Theresa, față de femeia pe care Lyndsey și-o amintește, dar este un lucru de înțeles, având în vedere prin ce a trecut. Theresa a fost întotdeauna suplă, dar într-un mod sănătos, la modă. Acum este extrem de slabă. Groaznic, ce poate face durerea din om.

Theresa privește aburii care se ridică din ceașcă.

— Îmi pare atât de rău pentru ziua de ieri… În mod normal, nu sunt așa. Încerc să fiu mai prietenoasă. Mi-a fost greu după dispariția lui Richard. Mai ales la serviciu. Theresa râde ironic. Îl învinuiesc pe director, el e de vină. Au difuzat la televizor serviciul dedicat lui Richard, de la Memorial Wall. Directorul a făcut asta pentru rating. Era proaspăt numit în funcție, o numire politică. Nimeni nu-l plăcea, așa că a făcut-o pentru a-și îmbunătăți imaginea în fața personalului. Zâmbește sumbru. Chiar dacă asta a fost acum doi ani, lumea mă mai recunoaște și acum. Ai crede că există afișe cu mine lipite în toate toaletele.

Nu exagerează. Chiar dacă stă la o masă, într-un colț, Lyndsey observă privirile fixe ale celor din jur. Oare cum trebuie să te simți atunci când șușotelile te urmăresc peste tot? *Ea e. Văduva.*

Theresa pare să se fi retras în ea însăși, nedorind să fie observată.

— Nu credeam că va fi așa. Sunt zile în care vreau să renunț. După incident, mi-au spus să-mi iau liber atâta timp cât am nevoie. Însă după o vreme m-am simțit ca și cum m-aș ascunde. Aveam doar patruzeci de ani. A trebuit să învăț din nou cum să trăiesc printre oameni.

Lyndsey mai are câțiva ani până va ajunge la această vârstă, dar nota ei de plată a venit mai devreme. Au fost momente când și ea și-a dorit să se ascundă, să revină la situația dinainte. Să pretindă că lucrurile au rămas neschimbate.

Theresa își trage perechea de brățări subțiri de aur peste încheieturile ei osoase.

— Trebuie să am grijă de fiul meu. Brian avea doar cinci ani la acea vreme. Se uita la mine și-mi cerea să dau un sens lumii lui. Atunci mi-am dat seama că nu-mi pot permite luxul de a-mi plânge de milă sau de a fi supărată pe Richard, pentru că a pus datoria mai presus de obligația lui față de familie. Așa că, după două luni, l-am întrebat pe Eric dacă mă pot întoarce. A spus că pot, dacă asta îmi doream. Am găsit o femeie care să aibă grijă de Brian, după ce iese de la școală, și iată-mă. Nu mi-a fost ușor. Dar consilierul mi-a spus că revenirea la o viață normală ar fi bună pentru Brian. Și pentru mine.

— Ai parcurs un drum lung, spuse Lyndsey, încercând să pară veselă.

— Există încă zile care par a fi ieri.

— Îmi amintesc de Richard. Tocmai începusem munca la birou. Nu am putut intra în echipa lui, pentru că toată lumea dorea să lucreze cu el.

— Se bucura de o reputație grozavă. Unii credeau că într-o zi el va conduce acest loc.

Îngândurată, Theresa freacă în mâini paharul de hârtie cu cafea.

— Eu și Richard ne-am întâlnit aici. Pe vremea aceea, era un lucru obișnuit să-ți întâlnești viitorul soț la serviciu. El avea cu nouă ani mai mult decât mine. Eram îndrăgostită de el, așa cum o școlăriță se îndrăgostește de profesor. Își îngroapă fața în mâini, parcă jenată.

Multe femei din birou erau îndrăgostite de Richard, își amintește Lyndsey. La prima vedere, n-ai fi spus că era genul de bărbat de care se îndrăgostesc femeile. Nu ieșea cu nimic în evidență. Nu era ceea ce îndeobște se numește chipeș; avea o față aspră, cu riduri apărute prea devreme. Era serios. Dar era un om corect și își dorea întotdeauna să vadă lucrurile făcute bine. A fost unul dintre acei manageri rari, care era iubit și respectat de toți cei ce lucrau cu el.

Theresa dă din cap.

— Mi s-a părut că atracția dintre noi era destul de palpitantă, dar pe măsură ce lucrurile au început să devină serioase, Richard a insistat să mă transfer în subordinea lui Eric. „Dacă vom face asta, o vom face conform regulilor”, îmi spunea.

Lyndsey era impresionată; existau nenumărați șefi care aveau relații în mod deschis cu angajatele din subordine, gândindu-se că nimeni nu va îndrăzni să-i apostrofeze.

Nu se putea gândi la Richard fără să se gândească și la Eric. Toată lumea

știa că amândoi au intrat împreună în Agenție, carierele lor fiind, de fapt, ca niște imagini în oglindă. Cu toate acestea, fuseseră opuse în multe privințe. Eric era un tip care arăta bine, în sensul convențional, ca un băiat de liceu, cu părul des și maxilarul pătrat. El era cel conciliant, cel care știa să convingă și să negocieze. Cel care știa să spună o glumă pentru a detensiona situațiile încordate și care îi făcea pe toți cei ce lucrau cu el să se simtă bine.

În anumite privințe, Eric părea alegerea mai naturală pentru o femeie ca Theresa. În acea perioadă, ea era „fata" din birou. Totuși, ea l-a ales pe Richard. Poate că fusese atrasă de inteligența lui: era, cu siguranță, cel mai deștept bărbat pe care Lyndsey îl întâlnise în Agenție la acel moment. Dacă ți s-ar fi cerut să spui cine crezi că va conduce Agenția peste un deceniu, toată lumea l-ar fi indicat pe Richard. Eric ar fi fost adjunctul, cel care calma situațiile pe care Richard le agitase.

Ochii Theresei strălucesc.

— Era atât de diferit de bărbații de vârsta mea. Știi ce am făcut la prima noastră întâlnire? Am urcat pe Old Rag în Parcul Național Shenandoah. Un alt bărbat ar fi rezervat, probabil, o masă la *L'Auberge Chez François,* dar acolo, în zona rurală din Virginia, în acea zi de toamnă, încercam să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt, în timpul necesar urcării și coborârii muntelui. A fost ceva splendid, tipic pentru Richard.

Vremurile bune pe care le trăiești sunt seducătoare, e de părere Lyndsey. Oamenii cred că vor dura veșnic.

Theresa adună resturile de pe masă, punând șervețelele mototolite în ceașca goală.

— Mi-aș fi dorit, mai mult decât orice, ca Brian să-l fi cunoscut pe tatăl lui așa cum era el atunci, la Agenție. Avea o minte strălucită. Făcea deducții uimitoare, întrevedea posibilități la care nimeni altcineva nu se gândea. Dădea dovadă de adevărate acte de curaj, încununate de reușite care, în cele din urmă, au întărit securitatea națiunii. Dar Brian nu va ști niciodată – cu excepția cazului în care, într-o zi, va obține o autorizație de securitate proprie, dar eu sunt complet împotriva acestui lucru.

— Serios? Lyndsey este surprinsă. Majoritatea părinților care lucrează la CIA sau la alte agenții de informații speră, de obicei, că vor fi urmați în meserie de copiii lor sau, cel puțin, nu s-ar împotrivi vehement acestui lucru.

Theresa întoarce capul, dar nu înainte ca Lyndsey să o vadă strângând din dinți.

— Da, pentru că știu prin ce am trecut.

•••

Se întorc la birou, fără să vorbească prea mult. Lyndsey nu știe ce să spună. Conversația lor de la cantină pare să se fi încheiat într-o notă stânjenitoare. La un moment dat, Theresa își cere scuze că a dominat conversația, deși Lyndsey este fericită că nu a fost nevoită să facă față unor întrebări legate de ea însăși. Nu este încă pregătită pentru a se destăinui.

Cu câțiva pași înainte de ușa biroului, Theresa rupe în cele din urmă tăcerea.

— Ciudat, nu-i așa, ce s-a întâmplat ieri?

Cu siguranță vrea să spună ceva despre Popov. Sosise o cablogramă urgentă, care anunța moartea lui.

— Ai auzit de el?

— Am auzit de el, da.

Știe că, în timp, mai devreme sau mai târziu, vestea despre investigație va ajunge la urechile colegilor, dar deocamdată Lyndsey este convinsă că trebuie să evite subiectul. Pentru a-i respecta pe cei care protejează informația că Popov a fost agent dublu.

— Trebuie să fi fost unul de-al nostru: divizia nu ar trimite o asemenea alertă pentru orice oficial rus.

Destul de adevărat. Totuși, Lyndsey este atentă să nici nu confirme, să nici nu infirme ideea.

— Ai spus că derulezi o anchetă. Mă gândesc că e vorba despre această moarte, nu-i așa?

Acum, lui Lyndsey îi pare și mai rău că a lăsat să-i scape informația ieri.

— Nu am libertatea să vorbesc despre asta.

— Desigur. Nici nu mă îndoiesc. Theresa zâmbește, scuzându-se. Totuși… abia începi să te acomodezi. Probabil că totul ți se pare derutant, încurcat. Dă-mi de știre dacă te pot ajuta cu ceva.

Și se strecoară înapoi în birou, tăcută, în timp ce Lyndsey se simte puțin mai bine în privința întoarcerii ei. Parcă ar fi fost fiica risipitoare.

7.

Revenită în biroul ei îngust, Lyndsey închide ușa. Este timpul să lase deoparte pauzele și să înceapă odată ancheta.

Mai devreme, primise un e-mail de la Raymond Murphy. Acesta începuse să caute merele stricate din stația de la Moscova, sugerând că ar fi găsit un posibil suspect. Nu era șeful stației, Hank Bremer, Lyndsey putuse anticipa acest fapt. Ea nu lucrase cu el – Hank ajunsese la Moscova atunci când ea pleca de acolo –, dar el avea reputația de a fi un agent de școală veche, care respecta regulile, și era greu să-ți imaginezi că un astfel de tip poate trăda.

Raymond făcuse doar o aluzie, dar suna ca și cum ar fi fost vorba de unul dintre ofițerii de caz. Cineva despre care se știa că avea probleme cu banii și care fusese prins cu nereguli în completarea declarației financiare. Raymond dorea să afle mai multe informații înainte de a-i oferi un nume, așa că asta era tot deocamdată. Suficient însă pentru a ști că stația din Moscova nu putea fi exclusă din anchetă în acest moment.

E timpul să se ocupe de sarcinile pe care i le-a subliniat Raymond. Primul pas consta în obținerea informațiilor legate de Popov, Nesterov și Kulakov. Informațiile pe care un spion le furnizează Agenției pot fi incluse în rapoarte care ajung la mulți oameni, dar acele rapoarte nu dezvăluie adevărata identitate a sursei. Pentru a afla lista celor care au acces la informații confidențiale, trebuie să dovedești necesitatea aflării adevăratei identități a spionului – de obicei, pentru a valida veridicitatea sau utilitatea informațiilor. Pe lista de acces se află și factori de decizie, ceea ce însemna că exista o șansă, chiar dacă una redusă, ca unui oficial al Statelor Unite – un atașat diplomatic sau militar – să-i fi scăpat, accidental, numele real al sursei, în timpul unei negocieri sau al unei întâlniri. Existau, de asemenea, și alte moduri prin care rușii să poată afla o anumită identitate, dar era foarte puțin probabil ca ei să fi găsit singuri numele celor trei spioni. Popov, un profesionist desăvârșit, să fi căzut în capcană? Părea aproape imposibil. Motivul cel mai probabil, de departe cel mai plauzibil, era acela că cineva aflat pe listele de acces le-a comunicat informația rușilor.

De asemenea, va trebui să citească toate rapoartele emise de noul om de

legătură al lui Popov, Tom Cassidy, ofițerul CIA care a preluat sarcina ei, atunci când ea a părăsit Moscova. Va fi prima dată când se va întâlni cu el, deoarece îi fusese interzis contactul cu acesta atunci când părăsise stația din Moscova, conform procedurii standard de securitate. Nu mai era necesar ca ea să știe cum arăta noua persoană responsabilă de Popov.

Prima ei mișcare e aceea de a-l suna pe ofițerul șef de securitate al Diviziei Rusia.

— Trebuie să știu cine se află pe lista de acces pentru Genghis, Skipjack și Lighthouse. Codurile pentru Popov, Nesterov și Kulakov. Și am nevoie de lista asta cât mai curând posibil.

Ofițerul de securitate ezită.

— Va dura ceva timp. Nu pot promite să rezolv azi.

Având ca sarcină de lucru doar această investigație, Lyndsey are timp berechet.

— Dă-mi acces la fișiere și voi analiza eu înregistrările, voi lega eu punctele între ele.

Zece minute mai târziu, primește acces la înregistrările de care avea nevoie. Începe să parcurgă listele de acces, începând cu Kulakov. Nu aveau cum să fie mulți oameni care să cunoască adevărata identitate a acestui om de știință. Șefii cei mari nu vor fi deranjați că Lyndsey află numele celor cu acces. Informațiile furnizate de Kulakov puteau fi diseminate pe scară largă, în rapoarte clasificate, dar majoritatea celor care au citit aceste rapoarte nu aveau nevoie să cunoască adevăratul nume al persoanei care furniza acele informații, pentru a le înțelege.

La adevărata identitate a lui Nesterov aveau acces mulți oameni, din cauza subiectului: părea că fiecare agenție din guvernul federal era implicată în operațiuni cibernetice rusești. Cu toate acestea, lista referitoare la Nesterov este șocant de lungă. Lyndsey își planifică să discute asta cu Eric. Dar i se pare un risc inutil.

Revine asupra listei cu nume din dosarul lui Kulakov, în total doar vreo treizeci. Apoi, compară lista aceasta cu lista lui Nesterov, care numără aproape două sute de nume. După eliminarea unor potriviri false – nume comune, care se dovedesc a fi persoane diferite –, Lyndsey ajunge la concluzia de care se temea: nicio persoană nu apare pe ambele liste. Ceea ce înseamnă că, în afara câtorva șefi care sunt incluși de formă, nimeni altcineva nu cunoaște adevăratele identități ale ambilor bărbați.

Oricine a dat aceste nume FSB-ului – Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse – le-a obținut prin alte mijloace.

În continuare, Lyndsey compară listele de acces ale lui Kulakov și Nesterov cu a treia listă, cea a lui Popov. Așa cum bănuia, nu existau potriviri serioase de nume, cele doar câteva observate fiind lideri de rang înalt din cadrul CIA, inclusiv Eric Newman. Ideea că oricare dintre ei ar putea fi o cârtiță a FSB-ului pare ridicolă.

Lyndsey trece la următoarea sarcină pe care și-a propus-o: să parcurgă toate rapoartele cu informații pe care Popov le-a oferit noului său supraveghetor. Pe un blocnotes cu file galbene, ea își ia notițe în timp ce află tot felul de informații care îi atrag atenția. Dimineața trece repede, iar corpul ei se răzvrătește pentru că a fost țintuită pe scaun atâta timp. Însă continuă, lecturarea cablogramelor una câte una derulându-se greu.

Parcurge încă o dată notele scrise de mână. Evident, Popov a încetinit furnizarea de informații după ce ea a părăsit stația din Moscova. Înlocuirea unui supraveghetor cu altul schimbă lucrurile. Uneori, spionul se simte abandonat, având încredere doar în primul supraveghetor. Alteori, cei doi nu se înțeleg. Dar Popov era un profesionist și știa la ce să se aștepte. Nu există nimic în rapoartele lui Tom Cassidy care să sugereze că ar fi existat o problemă serioasă în acest sens. *Popov este atent, ca de obicei,* scria Cassidy în raport. Dar Divizia Rusia a simțit că exista o problemă, pentru că valoarea și calitatea informațiilor pe care le transmitea nu mai erau aceleași. Să fi fost vorba despre ceva ce a scăpat atenției tuturor?

Ea trece la ultimul raport al lui Cassidy despre Genghis, datat cu două luni în urmă. Niciun contact cu Popov, oricum, nicio înregistrare a vreunuia, în ultimele șaizeci de zile. Era un decalaj înspăimântător: s-ar fi putut întâmpla orice în acele șaizeci de zile, care să-l determine pe Popov să plece cât mai repede spre Washington. Ar fi fost vorba de o neglijență criminală dacă s-ar fi întâmplat ceva, iar stația din Moscova n-ar fi aflat lucrul acesta.

Tom Cassidy va avea de dat multe explicații.

Apoi Lyndsey citește în raport o frază care o lovește în plin. Cea mai mică fiică a lui Popov, Varia, murise.

> *SUBIECT*: *GENGHIS*
> *Spionul a raportat că fiica sa cea mică a murit în urmă cu*

trei luni. Avea 16 ani la momentul decesului. Subiectul nu ne-a transmis informația atunci, din cauza circumstanțelor: murise din cauza unei supradoze de heroină. El nu ne-a comunicat anterior că fiica lui era dependentă de droguri, deși părea să fie conștient de acest lucru.

Lyndsey își amintește de fata din fotografia pe care Popov i-a arătat-o cu câțiva ani în urmă. În vârstă de doisprezece ani pe atunci, delicată, cu părul blond-roșcat în vânt și cu un zâmbet forțat. Lyndsey știa ce însemna asta pentru Popov: el și soția lui au avut fiicele la o vârstă înaintată. Au fost o surpriză totală pentru ei. Îi spunea că fetele i-au schimbat viața, că l-au făcut să se gândească la felul în care elitele jefuiau Rusia, că era furios pe oligarhii care secătuiau țara, sporindu-și numărul banilor aflați în conturi offshore.

Potrivit subiectului, fiica s-a înecat la vila familiei, în timp ce ei erau în vacanță. Ancheta poliției a fost neconcludentă; putea fi vorba fie de sinucidere, fie de o moarte accidentală. Conform raportului întocmit, se pare că ea ieșise cu prietenii la un debarcader și a căzut în apă. Prietenii au susținut că nu au reușit să ajungă la timp la ea.

Spionul a fost traumatizat de eveniment. Deși spionul nu ne-a spus acest lucru, am impresia că și-ar dori să înceteze colaborarea cu noi. După moartea fiicei lui, nimic nu mai pare să conteze pentru el.

Lyndsey simte că i se va face rău. Popov își făcuse deseori griji că fetele lui erau afectate de faptul că părinții lor sunt bătrâni. Lumea se schimbase atât de mult, iar el și soția lui nu ținuseră pasul cu ea. Dependența de droguri a Variei ar fi fost o dovadă flagrantă a eșecului lor. Moartea ei l-a zdruncinat cu siguranță. Și-ar fi dorit să fi putut vorbi cu el cât era încă în viață, să-l fi consolat.

Dar ar putea evenimentul ăsta să aibă vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat ulterior? Într-un fel, ea simte că da. Doar că pur și simplu nu poate face legătura.

Se aude un ciocănit în ușă. E Eric Newman, care arată incredibil de bine,

îmbrăcat într-un costum gri și cu cravată de mătase. Își amintește că el a încercat mereu să arate ca un tip rafinat, dar acum pare că a trecut la un nou nivel.

Eric urmărește privirea lui Lyndsey și zâmbește. Își duce mâna la butonul de la manșetă, poate un semn că nu e sigur pe el.

— Am o întâlnire la etajul șase.

Biroul directorului. Nu e de mirare că vrea să impresioneze.

— Popov?

— Și alte câteva lucruri.

Nu îi poate spune, desigur. În schimb, se folosesc aceste aluzii voalate, insinuând alte intrigi, intrigi în intrigi.

— Dacă lucrurile merg bine, te voi anunța. Între timp, ai vreo veste bună pentru mine?

Ea îi spune despre listele de acces. Deși va trebui să-și verifice din nou notițele, înainte de a ajunge la vreo concluzie, simte că poate să-i împărtășească ceva. Dar nu menționează deloc moartea Variei; încă nu este sigură ce înseamnă asta și vrea să sape mai adânc înainte de a aduce în discuție slaba activitate a stației din Moscova.

Lyndsey respiră adânc. Există un lucru pe care îl pot face pentru a se proteja, iar acum este șansa ei.

— Și cei de la CI au descoperit ceva, la stația din Moscova.

Sprâncenele lui Eric se ridică; ea n-ar vrea să-i dea speranțe că Divizia Rusia nu ar fi de vină.

— Prea devreme pentru a spune ce anume… Poate că nu-i nimic. Dar nu crezi că este timpul să-i avertizăm pe ceilalți spioni ai noștri din Rusia? Să le spunem să se ascundă? Doi spioni au dispărut în trei săptămâni. Nu este acesta un motiv suficient de alarmare?

El clatină din cap, înainte ca Lyndsey să termine ce are de spus.

— Dacă există vreo posibilitate ca la stația din Moscova să avem vreo cârtiță, nu le putem spune ceea ce știm. Nici nu putem spune stației din Moscova să-și oprească toate operațiunile, fără a le oferi ceva concret. Pentru că după ce le-ai oprit, este greu să le faci să funcționeze din nou. Spionii își pierd cumpătul. Lucrurile s-ar putea să nu mai fie niciodată la fel. Nu trebuie să pară că am fi tras deja concluziile. Am nevoie de dovezi, motiv pentru care te-am adus aici.

El îi percepe încruntarea, frustrarea.

— Știu că ai început să te ocupi de caz doar de o zi, dar, Lyndsey, directorul îmi respiră în ceafă. Întâlnirea pe care o am cu el… directorul mi-a cerut să-l informez *în fiecare zi,* până când vom găsi un răspuns. Și nu este un om răbdător. Dacă nu-i place ceea ce vede, va începe el însuși să preia hățurile. Iar eu nu intenționez să fiu marginalizat în propriul meu birou. Fă tot ce este necesar pentru a obține răspunsuri, iar dacă cineva îți pune piedici, anunță-mă. Trebuie să ne dăm seama ce se întâmplă, înainte ca rușii să mai prindă pe vreunul de-al nostru. Știu că poți face asta, Lyndsey, mă bazez pe tine.

8.

După ce Eric închide ușa în urma lui, gândurile lui Lyndsey se întorc la Varia. Citirea acelui raport a fost ca un pumn în stomac.

Se aruncă pe scaun, lăsându-l să se deplaseze înapoi, până când lovește peretele cu zgomot. Prea multe se întâmplă dintr-odată. Chiar dacă nu-l mai văzuse pe Popov de ani de zile, pierderea lui a trezit în ea o veche tristețe. Și-a pierdut propriul tată atunci când era foarte tânără, iar această pierdere nu a uitat-o niciodată. Era încă acolo, în stare latentă. Acum aceleași emoții o lovesc precum o furtună de nisip. Rămăsese cu mătușa ei, în timp ce mama îl ducea pe tatăl său de urgență la spital. Mama s-a întors pe la miezul nopții, singură. A avut senzația că podeaua s-a rupt brusc sub ea. Că a devenit complet vulnerabilă. Că nu va mai fi niciodată un om întreg.

Săraca Mașa. Și-a pierdut mai întâi fiica, iar acum soțul. Deși Lyndsey nu le-a întâlnit niciodată, a simțit întotdeauna că le cunoaște pe Mașa și pe fiicele ei, Polina și Varia. Multă vreme, Popov i-a spus povești doar despre ei doi, despre viața lui și a Mașei, înainte să apară fetele. Pentru o fată care avea puține amintiri cu propriii părinți împreună, căsnicia lor era ca un balsam. Popov prețuia mult înțelepciunea Mașei și ajunsese să aibă încredere în judecata ei, chiar dacă el lucra pentru serviciile de informații. Lyndsey își amintea fotografiile cu Mașa pe care el i le arătase, în primele zile ale colaborării lor: chipul ei rotund și senin; ei doi îmbrăcați în haine posomorâte, specifice epocii sovietice, stând în fața sinistrei clădiri a regimentului, unde se afla apartamentul lor. Mai târziu, a văzut-o în fotografii pe Mașa ca profesoară, cu părul cărunt, prins în coc în vârful capului. Și fotografiile fetelor, desigur: era un tată mândru. Fetițe îmbrăcate cu haine de iarnă, adolescente cu pălării de blană și rujate.

Oare ar trebui să ia legătura cu Mașa, să-i prezinte condoleanțe? Era destul de riscant să încerce să o contacteze acum, după moartea suspectă a lui Popov. Fără îndoială, autoritățile îi urmăresc familia, mai ales dacă au fost informate că este vorba de un agent dublu.

Oricum, Lyndsey nu avea o modalitate concretă de a o contacta pe Mașa. Nu exista niciun protocol pentru comunicațiile secrete cu familia, ci doar cu

agentul. Strict vorbind, familia trebuia ținută departe; pentru că, altfel, ar fi fost în pericol și ea, și agentul.

Slavă Domnului pentru tehnologia modernă. Prietenul spionului. Ca măsură de precauție, ea îi pusese pe amândoi să-și creeze conturi speciale într-o aplicație de mesagerie securizată. Nu era o aplicație foarte populară; era folosită aproape exclusiv de adolescenți. Popov a refuzat, spunând că se simte ridicol să-și instaleze aplicația asta pe telefon, chiar dacă nimeni n-ar fi aflat, dar ea insistase și, în cele din urmă, amândoi erau bucuroși că au instalat-o.

După ce va termina orele de program pe ziua de azi, va intra pe aplicație. La CIA, telefoanele mobile nu sunt permise în spații securizate, din motive evidente. Telefonul ei se află afară, în mașină, așteptând răbdător, precum câinele familiei. Dacă au nevoie de telefoane, unii angajați de la Langley își iau o pauză pentru a merge la mașini, dar acest lucru nu este bine văzut. Lyndsey este răbdătoare. Are destul de lucru, pentru a nu se mai gândi acum la telefon.

•••

Când Lyndsey ajunge, în acea seară, în apartamentul ei posomorât, își lasă poșeta și haina la ușă și se îndreaptă direct spre canapea, cu telefonul mobil în mână.

Se uită fix la ecranul negru al smartphone-ului. Nu a mai folosit acest canal secret de comunicație din momentul în care a părăsit Moscova. Lyndsey caută aplicația. Nu este o mare utilizatoare de smartphone-uri, nu e ca acei oameni care își descarcă orice aplicație cool despre care aud, o folosesc de câteva ori și apoi uită de ea. Nu își amintește numele aplicației, dar își amintește pictograma ei: un telefon pătrat, roz, personificat, care trage cu ochiul. Gândindu-se mai bine, înțelege de ce lui Popov nu i-a plăcut aplicația. Găsește până la urmă pictograma, pe care nu a accesat-o niciodată la Beirut, deoarece nu a recrutat niciun spion în timpul scurt pe care l-a petrecut acolo, pe nimeni cu care să merite să aibă conversații speciale, pe canale ascunse. Aplicația este ca o amintire vinovată, o amintire a dorinței ei de a încălca regulile, acum îngropată în telefonul ei.

Se deschide în urma unui click. Numele ei de cont er*a Mindreader,* nume care i-a venit instantaneu în minte atunci, dar care sună atât de prostesc acum, atât de naiv, încât o face să se rușineze.

E un steguleț roșu lângă el. Un mesaj necitit.

Cu o singură persoană a corespondat pe acea aplicație: Iaromir Popov.

Stomacul ei e în cădere liberă. Dezactivase notificările de pe telefon, după câteva luni petrecute în Beirut, hotărâtă să-și lase în urmă vechea viață. Predarea agentului către un nou responsabil putea duce la o întrerupere a colaborării; amândoi o știau. Ea și Popov se puseseră de acord că îi va da o șansă noului supraveghetor. În plus, viața ei fusese într-o continuă schimbare: înlăturată de la Divizia Rusia, i s-a spus apoi că trebuie să dovedească de ce e în stare, făcând cu totul altceva. *Să vedem dacă poți face fulgerul să lumineze a doua oară,* îi spusese șeful stației din Beirut, cu un strop de amărăciune. Era momentul să revină pe drumul cel bun. Să demonstreze, chiar și ei înseși, că poate respecta regulile.

Își concentrează privirea asupra literelor mici. Mesajul este datat cu o zi înainte ca Popov să se urce în zborul Aeroflot.

Respirând adânc, deschide mesajul.

Trebuie să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva și nu știu în cine să am încredere.

Simte vina care îi arde corpul ca un acid. Vrea să se calmeze, dar un gând îi trece prin cap: *el a încercat să ia legătura cu mine înainte de a muri*. Înainte de a se sui în acel zbor fatal spre Washington. A vrut să se întâlnească cu ea, pentru că ea nu-i răspunsese. Pentru că ea uitase întru totul de el.

Rezistă impulsului de a izbi telefonul de pereți, frustrată de acel mesaj criptic. De ce nu a explicat în textul său ce s-a întâmplat? Dar e inutil să pui întrebări la care nu poți primi răspuns. Putea doar ghici. Poate pentru că el nu credea că mesajul este sigur, chiar dacă aplicația criptează mesajele.

Orice ar fi vrut să-i spună, sigur era vorba de ceva excepțional de sensibil.

Privește îndelung ecranul telefonului, înainte de a începe să scrie.

Ceea ce urma să tasteze era o pură iluzie. Ca și cum ar fi pus un mesaj într-o sticlă pe care ar fi aruncat-o în ocean. O sticlă plutind pe o mare imensă. Se putea ca mesajul să nu fie găsit niciodată, să nu fie citit niciodată. Dar încearcă oricum, pentru că asta este tot ce mai poate face.

M sau P, dacă citiți asta, vă rog să răspundeți. Un prieten al lui I.

Apoi pleacă să alerge pentru a-și limpezi mintea.

•••

Lyndsey abia așteaptă să se întoarcă în apartamentul ei, ca să-și verifice

telefonul. Din superstiție, nu l-a luat cu ea pe durata alergării – *o oală supravegheată nu fierbe niciodată* –, dar se îndreaptă direct spre el imediat ce descuie ușa. Smulge telefonul de pe măsuța de cafea, își mijește ochii la ecran și își ține respirația în timp ce derulează, căutând frenetic un mesaj.

Aici este M. I a spus că ne vei ajuta. De asta ne-ai trimis mesajul?

Inițial, inima ei explodează de bucurie – succes –, apoi i se strânge ca un pumn. Tom Cassidy ar fi trebuit să ia legătura cu ele imediat după ce a aflat că Popov a murit. Dar este evident faptul că acest lucru nu s-a întâmplat.

Când tocmai încearcă să răspundă, se oprește. Are un instinct de moment, trecător, suspectând o imixtiune. Răspunsul i-a venit extrem de rapid pe telefon. Poate că nu este Mașa cea care a scris, poate că este un agent FSB. Dar nu: ea și Popov au folosit acest canal timp de doi ani și nu au fost descoperiți niciodată, nici de FSB, nici de CIA, așa că este sigură că vorbește cu soția lui Popov și nu cu un agent FSB, care pretinde a fi ea.

Lyndsey începe să tasteze. *Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat. Ești bine*? *V-a contactat cineva de la FSB*?

Caseta de dialog se umple încet. *Autoritățile încă nu știu exact ce s-a întâmplat, cred.*

Trebuie să pună o întrebare, una foarte importantă. Este nerăbdătoare, deși nu se simte bine că încearcă să obțină informații de la Mașa, în timp ce aceasta este îndurerată. Nu are de ales.

I m-a contactat înainte să moară, spunând că s-a întâmplat ceva groaznic, dar nu mi-a explicat. Știi ce a vrut să-mi comunice?

După ce termină de tastat, numără secundele. Pauza este lungă. Lyndsey se roagă ca Iaromir să-i fi spus secretul soției sale.

I a spus că FSB știa despre el. A plecat în SUA să te caute.

Iată textul care lipsea. Încă un junghi de regret, direct în inimă.

Avea răspunsul: cârtița – oricine ar fi ea – l-a turnat pe Popov, iar acesta nu a avut de ales decât să fugă. FSB-ul l-a urmărit și, pentru că fuga însemna o recunoaștere a vinovăției, l-a ucis.

Lyndsey încearcă să-și alunge durerea care o copleșește, simțind că se îneacă. Trebuie să aibă mintea limpede, cât timp comunică cu Mașa. Trebuie să afle mai multe.

I-a spus I supraveghetorului său că FSB-ul era pe urmele lui?

Răspunsul vine imediat. Fără ezitare. *Nu avea încredere în Gerald.*

Foloseau nume de cod pentru supraveghetori. Gerald este Tom Cassidy.

Popov nu avea încredere în Tom Cassidy și, implicit, în stația din Moscova. De aceea zbura la Washington.

Implicațiile sunt uluitoare. Pentru o secundă, Lyndsey abia mai poate respira. Trebuie să se gândească la toate astea la rece, să-și limpezească mintea. Dar clipele trec și este periculos să folosești prea mult timp un canal de comunicații. Vrei să stai ascuns, nu să atragi atenția.

Încă un lucru. *Ai nevoie de ceva*?

Acum răspunsul nu vine imediat, iar Lyndsey simte cum trec secundele, în timp ce Mașa se gândește. *Cred că în curând nu vom mai fi în siguranță aici.*

Ea cere, în aceste cuvinte, ca CIA-ul să le salveze pe ea și pe fiica ei. Soțul ei i-a spus că asta face parte din înțelegere. Lyndsey își amintește că, în timpul uneia dintre întâlnirile lor de la început, a stat la masă față în față cu el, în casa conspirativă, și au discutat despre condițiile cooperării lui. Plățile și modul în care acestea vor fi păstrate într-un cont bancar special din Elveția (nimic scandalos; el dorea siguranță, nu plata unei zile de muncă). Și promisiunea extracției, în cazul în care lucrurile se vor înrăutăți. Aceasta era o promisiune care se făcea doar spionilor importanți (suna mai degrabă cinic, se gândește Lyndsey, știind cât de puțini spioni au beneficiat de ea). Nu spionilor mărunți, iar Popov știa asta. El și familia lui nu vor fi lăsați să suporte consecințele.

Doar că, acum, familia lui suportă consecințele.

Și-ar dori să poată scrie *da, bineînțeles,* pentru că știe că asta vrea să audă Mașa. Tocmai a devenit văduvă, cu o fiică de care trebuie să aibă grijă. Dar Lyndsey nu vrea să o mintă. Divizia Rusia nu va face nimic până nu va ști exact ce se întâmplă. Cineva dă FSB-ului numele spionilor CIA și, chiar dacă Iaromir Popov este mort, până când situația nu va fi clarificată complet, Divizia Rusia nu va acționa – oricât de insensibil ar părea lucrul acesta. Etajul șase este concentrat pe găsirea cârtiței. Soția unui spion mort nu e cea mai mare preocupare a conducerii în acest moment.

Mașa are nevoie să simtă că e auzită și văzută. Nu exista nimeni altcineva la care să poată apela pentru ajutor. Este datoria lui Lyndsey. *Mă voi ocupa de asta imediat,* scrie ea. *Așteaptă. Dacă va fi necesar, ai vreun loc unde să te duci și unde nimeni nu s-ar gândi să te caute*?

Apar câteva caractere. *Da. Vila surorii mele.*

Continuă să urmărești această aplicație. Te voi contacta.

Îi pare rău că nu poate face mai mult în acest moment, că trebuie să o părăsească pe Maşa aşa. Închide aplicaţia, un tremur de furie străbătându-i corpul. Cum au eşuat în cazul lui Iaromir Popov! El şi-a pus încrederea în ea – şi în Agenţie, dar mai ales în ea –, iar ea l-a dezamăgit. Pentru că a avut încredere în sistem.

S-a întâmplat ceva şi nu ştiu în cine să am încredere.

9.

MOSCOVA

— Îmi cer scuze, Dimitri Ivanovici, dar am un raport care necesită atenția dumneavoastră imediată. Are legătură cu Kanareika.

Kanareika. Canar.

Asistenta lui Dimitri Tarasenko stă în pragul ușii. Îi este frică să intre, de aceea stă în ușă și își răsucește o șuviță de păr, precum o fetiță nerăbdătoare. *Ar trebui să o concediez,* se gândește el pentru a suta oară. Și ar fi făcut asta, dacă nu ar fi fost chiar ideea lui să-i ceară să lucreze pentru el, fiind atras de frumusețea ei. Dar ea încă nu se culcase cu el și de asta îi suporta de patru luni incompetența. Îi pierde mereu mesajele telefonice. Agenda lui este un dezastru total. În acest moment, el simte că ea îi este datoare. Îi datorează faptul că a suportat-o.

Tarasenko renunță la ce lucrează pe moment.

— Foarte bine, Tereza Nikolaevna, mă voi uita acum, de vreme ce mi-ai întrerupt munca.

Poate va fi mai înclinată să-i cedeze, dacă bănuiește că este nemulțumit de ea.

Ea se pierde imediat.

— O, îmi pare atât de rău, Dimitri Ivanovici, nu am vrut să…

Îi face semn cu mâna că poate pleca și caută e-mailul. Îl găsește și dă click pe el.

> MESAJ PRIMIT DE LA KANAREIKA. CIA-UL A FOST LUAT PRIN SURPRINDERE DE MOARTEA LUI IAROMIR POPOV ȘI A DECLANȘAT O ANCHETĂ. INVESTIGAȚIA ESTE CONDUSĂ DE UN OFIȚER ADUS DE PE TEREN, FOST LA STAȚIA DIN MOSCOVA. KANAREIKA VA FURNIZA MAI MULTE DETALII PE MĂSURĂ CE LE VA AFLA.
>
> KANAREIKA E SUPĂRATĂ CĂ NU A FOST

AVERTIZATĂ CU PRIVIRE LA POPOV. ÎNTREABĂ DESPRE CUM SE VA TERMINA. KANAREIKA SE TEME CĂ VA FI DESCOPERITĂ ȘI CERE EXTRACȚIE ACUM. VĂ RUGĂM DAȚI UN SFAT.

Tarasenko se lasă pe spate în scaun, râzând în sinea lui. În primul rând, era ridicol ca un agent să solicite ceva. FSB-ul are toate cărțile în mână și Kanareika trebuie să fi realizat asta atunci când a fost făcută înțelegerea.

Sincer, ce îi pasă lui dacă va fi descoperită Kanareika? FSB a obținut tot ce se putea de la această agentă. Kanareika era încăpățânată și, evident, nu avea nicio intenție să ofere FSB-ului ceea ce își dorea acesta. În plus, Kanareika e o trădătoare și niciun trădător nu este demn de încredere. Toți trădătorii își trădează stăpânii, cei care le dau o pâine de mâncat. Știind asta, ar fi un prost să aibă încredere în ea. Cu toate acestea, există un obicei de a face mare tam-tam din colaborarea cu aceștia: sunt numiți eroi, li se aplaudă curajul și altele asemenea. Dimitri Tarasenko nu a crezut niciodată în asta. Trădătorii sunt toți niște mincinoși, care își slujesc propriul interes. Se îmbracă în glorie, prefăcându-se că fac asta dintr-un motiv nobil sau altceva, dar, în realitate, nu servesc niciunui scop înalt; își urmăresc doar propriile interese.

Totuși…

Nu avea rost să se sacrifice vaca, dacă aceasta mai poate da încă mult lapte. Oricât de mult i-ar plăcea să o deconspire pe Kanareika, își dă seama că ar fi prematur să o facă acum.

Apoi mai este această chestiune legată de Iaromir Popov. Biroul primise vestea despre moartea bruscă a acestuia; despre faptul că murise în timp ce se afla în vacanță; ceva inventat, evident. Câțiva dintre cei din vechea gardă au fost zguduiri la aflarea veștii – încă mai puteai găsi pe câte cineva căruia îi plăcuse Popov dar pentru Tarasenko nu conta deloc moartea acestuia. Popov era un dinozaur bătrân, care nu făcuse nimic notabil de ani de zile, unul dintre cei care nu aveau de gând să se retragă și care doreau să moară la serviciu. Ei bine, dorința i-a fost îndeplinită.

Totuși…

Oamenii nu mor în avion în fiecare zi, cu atât mai puțin ofițerii SVR. Și de ce ar porni CIA-ul o anchetă, dacă nu avea vreun motiv în acest sens? Evident, Popov a însemnat ceva pentru ei. Cine ar fi ghicit că bătrâna vulpe

și-a trădat stăpânii, fără ca aceștia să știe?

Capul cuiva se va rostogoli din cauza asta și Dimitri Tarasenko dorește să aibă un loc pe primul rând la spectacolul decapitării.

Kanareika este agenta lui Tarasenko. Din cauza naturii sensibile a situației, generalul Morozov l-a însărcinat încă de la început pe Tarasenko, protejatul său, să gestioneze relația. Morozov avea încredere în el, considerând că nu va face lucruri de mântuială. Ar fi dezastruos dacă totul s-ar prăbuși acum.

Tarasenko se uită din nou la monitorul computerului, bătând darabana cu degetele pe birou.

Morozov fusese neliniștit în ultima vreme, dând de înțeles că ar putea face o excursie în afara țării. De zece ani n-a mai ieșit din Rusia. Dar era doar vina lui. Nimeni nu l-a pus să-l omoare pe șeful stației CIA de la Kiev. Își pierduse cumpătul. De obicei, în lumea operațiilor clandestine pedeapsa este mare pentru o asemenea prostie. Morozov a scăpat ușor, dacă luăm în considerare toate aspectele. Ar fi putut fi degradat; ar fi putut fi închis. Poate că Omul Forte înțelesese că cea mai grea pedeapsă posibilă pentru Morozov era cea aplicată de CIA: devenit o persoană căutată, Morozov risca să fie prins, dacă pleca din țară, apoi târât în Statele Unite și judecat.

Obligat să stea în Rusia, Morozov era ca un copil pedepsit, care privește pe fereastră la colegii săi cum se distrează pe terenul de joacă. Putea vizita doar Sankt Petersburgul sau putea merge la țară, la vila proprie. Îi era dor de trăsnăile făcute la Paris și Viena, Bangkok și Singapore, dar mai ales îi era dor de Washington. Oh, cât de dor îi era bătrânului de Washington. Îl atrăgea ca o amantă. Vechiul prieten ațipise, iar ofensele din trecut au fost uitate, susținea Morozov. Era odihnit și gata să intre din nou în necazuri.

Dar până acum, Omul Forte îi ignorase cererile. Avea nevoie de Morozov viu și în siguranță.

Totuși, Morozov are o slăbiciune pentru Kanareika. Aceasta ar putea însemna căderea lui.

Din punctul de vedere al lui Tarasenko, acest lucru nu era neapărat rău.

De multe ori, Tarasenko își protejase șeful impetuos de natura lui păguboasă. Adică îl protejase pe Morozov de el însuși. Morozov era binefăcătorul lui. Prin urmare, și Tarasenko avea nevoie de Morozov viu și în siguranță.

Dar majoritatea oamenilor își depășesc binefăcătorii, nu-i așa? Un

copac nu crește falnic la umbra pădurii. În plus, Morozov se descotorosea și el de unii oameni, fie ei subordonați sau rivali; Tarasenko văzuse dovada. Învățase să urmeze exemplul lui Morozov: călca peste cadavre, ocupa funcții devenite vacante, urca pe scara ierarhică.

Tarasenko continuă să bată darabana cu degetele pe birou. Din această ciudată întrepătrundere de evenimente ar putea rezulta o oportunitate. Numai așa poți avansa în această împărăție pestilențială: atunci când vezi oportunitatea înaintea altora și când profiți de ea.

Cazul va fi urmărit, foarte atent.

10.

TYSONS CORNER, VIRGINIA

Este sâmbătă, o zi potrivită pentru tot felul de comisioane. Lyndsey se hotărăște să-și tragă pe ea o pereche de blugi, apoi își prinde părul în coadă și pleacă spre imensul mall Tysons Corner. Are nevoie doar de câteva lucruri esențiale și își propune să ia ceva bun pentru prânz (taco? sushi? ceva ce nu poate găti în bucătăria ei lipsită întru totul de cele necesare), ăsta fiind doar un pretext pentru a ieși din apartament.

După ce și-a cumpărat ceva de la Macy's (șosete sport), o zărește pe Theresa. Lyndsey este întotdeauna surprinsă atunci când vede pe cineva de la birou în viața civilă, ca și când, dacă cele două lumi ar interacționa, totul ar lua foc, și de aceea nu ar trebui niciodată, dar niciodată să existe vreun contact între ele.

Theresa e perfectă. Șic ca întotdeauna, cu trenciul strâns pe talie, ochelarii de soare ridicați în vârful capului. Ea ține de mână un băiețel și se apleacă să-i șoptească ceva la ureche. Băiatul se uită hipnotizat la întinsul spațiu de joacă din fața lor. Copiii trec pe lângă Brian, pentru a se cățăra pe uriașele structuri din plastic. Toți râd și urlă, cu excepția micuțului Brian. El se uită cu un fel de venerație la barele de cățărat iluminate.

Ar trebui să-i lase în pace? Dar când va mai avea Lyndsey șansa de a-l întâlni pe fiul Theresei? Se apropie de ei, cu micuța sacoșă de cumpărături agățată de braț.

— Hei, mă bucur să te întâlnesc aici.

Zâmbetul de pe chipul Theresei pare sincer. La îndemnul mamei sale, Brian se întoarce spre Lyndsey, privind-o atent cu ochii lui mari. *Trebuie să-i semene lui Richard,* își spune Lyndsey. Are ochii ăia neîncrezători, ca de bufniță.

— Ea este prietena mamei. Lucrăm împreună, spune Theresa. Brian clipește și ia o atitudine serioasă. Theresa se apleacă să vorbească cu fiul ei. De ce nu te duci și tu să te joci? Lyndsey și cu mine vom sta chiar acolo și ne vom uita la tine. Ne vei putea vedea tot timpul. N-o să plec nicăieri.

Ele se așază împreună pe o bancă de plastic și privesc cum Brian începe să se urce pe structura complicată din bare până când ajunge deasupra capetelor celorlalți copii. O ușoară emoție trădează expresia altfel controlată a lui Brian, dar privirea îi rămâne ațintită la mama lui, ca un câine de la adăpost, care așteaptă să fie adoptat.

— Richard a murit de doi ani, dar în continuare lui Brian nu-i place să meargă nicăieri fără mine, spune Theresa. Plasele de cumpărături de la picioarele ei sunt toate din magazine pentru copii. Psihiatrul mi-a spus că va depăși momentul ăsta.

Lyndsey este conștientă că ziua de azi va marca o schimbare în relația ei cu Theresa. Deși se întâlnesc în fiecare zi la cafea, discuțiile dintre ele nu au fost prea personale. Lyndsey vorbea despre mama ei văduvă, care trăiește singură, undeva la țară în Pennsylvania, iar Theresa își exprima preocuparea despre cum se va descurca Brian la școală. Astăzi ele simt ceva diferit. Astăzi, Theresa pare să aibă chef să comunice.

Oare Theresa are prieteni? se întreabă Lyndsey. Se pare că s-a dedicat total fiului ei. E absurd că asta i s-a întâmplat soției lui Richard Warner, cândva suveranul micului lor regat. Cei doi formaseră un cuplu de aur. Theresa Warner avusese cercul ei de prieteni, precum o regină pe curtenii ei, dar se pare că toți au părăsit-o acum. De ce nu o ajută toți cei care l-au cunoscut și l-au iubit pe Richard Warner? Se pare că Eric Newman este singurul care a rămas alături de ea.

În mod ciudat, Lyndsey înțelege prin ce trece Theresa. Amândouă au căzut în dizgrație, lumile lor s-au întors cu susul în jos, silindu-le acum să-și construiască altele noi. Ceea ce s-a întâmplat cu ea în Beirut – faptul că fiecare, simțindu-se amenințat, dorea să o vadă îndepărtată – a fost o surpriză, dar a învățat o lecție valoroasă despre Langley. Majoritatea oamenilor își țin ascunse resentimentele. Deodată își dă seama că, probabil, o înțelege pe Theresa mult mai bine decât a crezut la început.

Theresa urmărește copiii care se strecoară cu agilitate de-a lungul barelor de cățărat.

— Știi, încerc să nu trăiesc în trecut, dar uneori mă gândesc cât de diferit ar fi fost totul dacă Richard ar mai fi încă în viață.

Lyndsey nu știe prea bine cât de mult poate să discute despre un subiect atât de sensibil, moartea unui soț, dar Theresa *pare* că vrea să vorbească despre asta.

— N-am auzit niciodată ce s-a întâmplat de fapt cu Richard. Detaliile nu au ajuns în Liban. Nu ni s-a spus absolut nimic.

Theresa îi aruncă o privire îndurerată. Nu ar trebui să vorbească despre lucruri clasificate în afara biroului, dar asta se întâmplă tot timpul, de fiecare dată când doi sau mai mulți angajați ai agenției sunt singuri și cred că nu sunt auziți. Nu spun exact despre ce este vorba, desigur. Vorbesc codificat, omit detalii. Evită chestiile secrete.

Theresa se ridică de pe bancă și face un semn cu capul spre o mică nișă, aflată destul de aproape de locul de joacă, astfel încât Brian să o poată vedea, dar departe de alți oameni. Sunt singure, o picătură într-o mare de mame și adolescenți, nimeni nu le acordă atenție.

Theresa inspiră adânc, apoi respiră încet, gata să-și descarce sufletul. Vorbește încet.

— Nimeni nu mi-a spus niciodată toată povestea. Mi-am dat singură seama ce s-a întâmplat din fragmentele auzite de-a lungul timpului. Totul a început cu o problemă legată de un agent. O femeie, pe care Richard o coordona de la Langley. Exista un ofițer de caz la Moscova pentru ea, bineînțeles, care se ocupa însă doar de partea materială, cutii poștale camuflate, chestii de genul ăsta. Toată lumea de la Langley știa că era cazul lui Richard și că succesul i se datora lui.

Se simte încă apreciere în voce pentru soțul ei, pentru ceea ce a făcut el. Înainte de a continua, ea aruncă o privire peste umăr, pentru a se asigura că există încă un spațiu mare și liber în jurul lor.

— Dar apoi, într-o seară, Richard a sosit acasă foarte târziu, alb la față. Brian se dusese deja la culcare. Richard a scos sticla de Yamskaya, vodca lui preferată, și ne-a turnat amândurora un pahar. Tocmai aflaseră că rușii erau pe urmele agentei sale. Printr-un noroc chior, aceasta nu fusese acasă atunci când a venit poliția să o ridice, și a reușit să se ascundă. Totuși, nu avea să supraviețuiască mult, acum că acoperirea ei fusese aflată. Iar Langley nu avea resurse cu care să o poată ajuta, pe nimeni care să-și riște viața. Richard nu a vrut ca femeia să fie abandonată. Totul depindea de Eric. Richard s-a dus la el și i-a spus că trebuia organizată o scoatere ilegală din țară, indiferent ce se va întâmpla. Știi la fel de bine ca mine că aceste scoateri ilegale sunt operațiuni complexe. Pentru planificare, sunt necesare câteva luni, nu zile. În plus, sunt și periculoase. Întreaga chestiune părea nesăbuită, un gest de un romantism exagerat – pentru o clipă chiar m-am

îndoit de motivele lui Richard, întrebându-mă dacă nu cumva între femeia aceasta și el se întâmpla ceva despre care eu nu aveam habar.

Theresa se oprește, iar pe fața ei se citește un amestec de regret și nefericire. Așadar, ea s-a întrebat în tot acest timp dacă Richard i-a fost loial ei sau dacă a avut motive ascunse să meargă la Moscova… Povara pe care o poartă această femeie este de neimaginat.

— Voiam să-l întreb: „Dar noi? Nu trebuie pusă familia pe primul loc?” Am vrut să-i spun asta, dar nu am putut. Nu e chiar atât de simplu, nu-i așa? Nu există nicio ecuație care să îți spună cât de multă loialitate datorezi unui spion de care răspunzi.

Își pune mâinile pe ochi. *Își ascunde durerea.*

— Trebuia să plece, mi-a spus. Agenta lui își risca viața pe baza cuvântului lui. Nu îi putea lăsa pe ruși să o prindă. În plus, niciun profesionist din domeniul informațiilor secrete nu crede că va face vreodată o greșeală. Richard nu s-a gândit nicio secundă că era posibil să nu se mai întoarcă acasă.

Theresa respiră adânc. Se luptă să nu plângă.

— Eric Newman a fost cel care mi-a spus. M-a chemat în biroul lui… M-am așezat pe canapea, de parcă totul era normal, deși știam că se întâmplase ceva rău. Fiecare celulă din corpul meu îmi spunea să ies de acolo. *Să fug.* Operațiunea de salvare nu a decurs bine, mi-a spus Eric. Rușii păreau să fi știut că Richard va fi acela care va merge după ea. El *insistase* să o conducă la casa conspirativă. Era responsabilitatea lui, de aceea își asuma riscul ăsta. Atunci a fost ultima dată când l-a văzut cineva.

Este bine să-și amintească toate întâmplările astea? se întreabă Lyndsey. Îi face bine? Femeia tocmai a recunoscut că nu are prieteni; probabil că nu a vorbit cu nimeni despre asta de mult timp.

Theresa continuă:

— Detaliile au apărut, unele după altele, în următoarele luni. Era ca tortura cu picătura chinezească. Eric mi-a spus că i s-a dat permisiunea de a-mi destăinui ce se întâmpla, pe măsură ce afla și el. Rușii au refuzat să returneze cadavrul lui Richard. Aparent, lovitura dată de CIA cu această spioană era una serioasă și crease FSB-ului prejudicii de imagine. Dar ulterior au apărut contraargumentele. Știi cum e, cum le place să răsucească și să tot *răsucească* pe toate părțile o poveste, pentru a vedea dacă există un alt unghi, ceva la care nimeni nu s-a gândit înainte. Și, desigur, cineva i-a

băgat în cap că fusese o mașinațiune a rușilor, că totul era o capcană elaborată de FSB, pentru ca serviciul să-și refacă imaginea în ochii lui Putin, iar Eric și Richard fuseseră păcăliți tot timpul. Nu a existat nicio dovadă, oricât de mică, în susținerea unei astfel de ipoteze, dar asta nu a împiedicat-o să capete consistență. Întregul episod – agenta, moartea lui Richard – a devenit radioactiv la etajul șase.

Dintr-odată, toată tensiunea dispare de pe fața Theresei. E stoarsă, ca o cârpă scoasă de la spălat.

— Mi s-a spus să nu mai insist asupra problemei și să accept ceea ce s-a întâmplat. Nu se mai putea face nimic.

Cu asta, vraja s-a rupt. Zgomotul din mail revine, se aud din nou țipetele și râsetele copiilor entuziasmați. Lyndsey clipește, povestea pe care tocmai i-a spus-o Theresa s-a evaporat ca un abur. Chiar i-a împărtășit ea toate aceste informații, aici, într-un mail aglomerat? Se gândește că Theresa a putut să-i spună povestea doar pentru că nu se află în sediul de la Langley. Ca un act de sfidare. În afara Agenției, fără ca aceasta să știe.

Brian aleargă spre ele, ușor îmbujorat. Îi spune câteva cuvinte mamei lui – „bare de cățărat pentru mica mea maimuțică", zice Theresa în timp ce îi ciufulește părul, cu afecțiune –, înainte de a o privi din nou pe Lyndsey cu ochii lui mari și curioși, încearcă să înțeleagă ce importanță are ea pentru mama lui.

Ceva s-a întâmplat chiar acum: Theresa i-a împărtășit lui Lyndsey povara ei. Lyndsey cunoaște acum povestea complicată despre loialitate și trădare, care a lăsat o femeie să crească singură un copil orfan de tată. Se simte brusc apropiată de Theresa și îi pare rău că acest lucru nu s-a întâmplat mai devreme. De ce nu au devenit prietene de la bun început? se întreabă ea. Probabil pentru că erau prea diferite: Theresa era deja căsătorită, o tânără soție, în timp ce Lyndsey tocmai terminase facultatea și era încă necoaptă. În plus, Theresa era soția unui șef de filială, deci trăiau în lumi total diferite. Dar împrejurările le-au adus împreună acum. Lyndsey își dă seama dintr-odată, în timp ce Theresa își strânge sacoșele de cumpărături, că aceasta este cea mai intimă conversație pe care a avut-o cu o femeie în ultimii cinci ani. Se știe bine cum sunt detașările cu serviciul peste mări și țări pentru femeile ofițer. Când prietenii vechi sau chiar propria familie se pot îndepărta de tine în timpul misiunilor de peste hotare.

Pentru Lyndsey, Theresa Warner, Văduva, este cea mai apropiată

persoană pe care o poate numi prietenă.

— Grozav, curajosul meu, îi spune Theresa fiului ei, punându-i o mână pe spate și îndepărtându-l ușor de locul de joacă și de mulțimea de cumpărători. Dar acum este timpul să mâncăm ceva. Unde vrei să mergi? Vrei un hamburger? Și un shake de ciocolată? Și dacă te comporți bine – ochii ei se îndreaptă spre Lyndsey, privind-o țintă pentru o secundă – domnișoara Lyndsey va fi de acord să ni se alăture. Și poate deveni și noua ta prietenă, așa cum e și pentru mine. Ce spui?

11.

În după-amiaza aceea liniștită, Lyndsey trece în revistă teancul de rapoarte de anul trecut, căutând indicii. N-a stat locului toată ziua, a fost agitată și irascibilă. O apasă avertismentul lui Eric – *directorul așteaptă actualizări în fiecare zi* –, dar simte și că este pe cale să se întâmple ceva, că o furtună urmează să apară la orizont. Este așteptarea: așteptarea unor vești despre spionii dispăruți, senzația că urmează să se întâmple ceva rău. Se gândește că nu i-ar strica încă o cafea, care să o țină în priză până pe la miezul nopții.

Dar apoi Maggie Kimball bate la ușă. E nerăbdătoare.

— Eric vrea să mergi în sala de ședințe, pentru o teleconferință cu stația din Moscova.

De ce ar solicita stația din Moscova o teleconferință la această oră? La Moscova, e seara târziu. În timp ce Lyndsey traversează încăperea plină de birouri, ea observă – sau își imaginează asta? – fețe încordate și colegi cu umerii aplecați, agitați și gata de acțiune. La CIA, oamenii sunt ca gazelele când beau apă, foarte atenți la cea mai mică adiere a aerului. Ei știu că se întâmplă ceva.

Eric este singur în cameră și dă ușor din cap către Lyndsey, indicându-i să închidă ușa. Pe un monitor, doi bărbați așezați la o masă stau cocoșați și încruntați, gata de ceartă. Îl recunoaște pe Hank Bremer, chel și supraponderal, cu fața lui urâtă, roșiatică, de parcă ar fi alergat pe scări; dar e posibil ca monitorul să fie de vină. Lângă el stă un bărbat pe care nu-l recunoaște, opusul lui Hank din punct de vedere fizic, cu părul des și închis la culoare și o urmă de ten mediteraneean.

Eric se adresează celor de pe ecran, în timp ce ia loc.

— Ea este Lyndsey Duncan. Ajută la ancheta despre Genghis. Vreau să asiste și ea la discuție.

Apoi i se adresează ei:

— Cred că îl cunoști pe Hank. Iar el este Tom Cassidy.

Lyndsey nu se poate răsti la Cassidy. Nu i-a spus lui Eric ce a aflat de la Mașa, nu încă. Vrea mai întâi să-i fie ei clar totul în minte, să se asigure că

nu îi scapă ceva. Iaromir Popov nu avea încredere în stația din Moscova și asta l-a costat viața.

Eric se rotește spre monitor.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, Hank.

Bremer are mâinile strânse înaintea feței, acoperindu-și gura. *Are vești pe care nu vrea să le împărtășească.*

— Corpul lui Kulakov a fost găsit astăzi.

Unul dintre spionii lipsă, omul de știință. Vestea nu este neașteptată, totuși îi taie respirația lui Lyndsey.

— Știrea a apărut peste tot, în ziare și la televiziune. *Au vrut* să auzim informația.

Supărarea lui Bremer provine oare din jena provocată de faptul că unul dintre spionii de care răspunde a fost ucis chiar sub nasul lui? Se pare că există doar două tipuri de șefi de stație: cei care își păstrează gândurile pentru ei înșiși și cei emotivi, care cedează la cea mai mică provocare. Reese Munroe, șeful stației din Moscova pe vremea când Lyndsey era acolo, făcea parte din prima categorie, fapt pentru care era recunoscătoare. Nu i-a plăcut niciodată să lucreze cu cei nestatornici. Nimănui nu-i plăcea.

— Corpul său a fost găsit într-un loc ciudat, nu lângă casa lui, nici în apropierea locului de muncă. Ei susțin că a fost un jaf, desigur. Corpul era într-o stare deplorabilă atunci când a fost găsit. Oasele rupte, fața plină de sânge.

Cu alte cuvinte, nici vorbă de jaf. Faptul că avea asemenea urme pe corp înseamnă că a fost vorba de o chestiune personală.

— Ar fi putut fi altceva? întreabă Lyndsey. O crimă motivată de ură? Sunt destul de dese la Moscova. Kulakov era evreu.

— Am văzut raportul poliției. Ei încearcă să insinueze că era gay. Au spus că profilul lui a fost găsit pe un site de întâlniri gay, care s-a confruntat, recent, cu probleme. Membrii site-ului erau ademeniți de cei care sunt împotriva homosexualilor și apoi erau bătuți.

— Era gay? întreabă Eric. Tonul lui este tăios; nu-i place să o ia pe ocolite. Vrea răspunsuri, nu speculații.

— Nu, intervine Cassidy. Era căsătorit. Avea copii.

— Se știe că unii bărbați căsătoriți au vieți secrete…

— Era agentul meu. Îl cunoșteam. Eu spun că nu era gay, repetă Cassidy.

Deci, Cassidy răspundea și de Kulakov. Poate fi ghinionul ăsta o

coincidență? Să ajungă pe mâna rușilor doi dintre agenții tăi ar însemna culmea prostiei, cel puțin. Ea încearcă să-i citească limbajul trupului, dar este greu în aceste circumstanțe. Pare a fi un om aflat în defensivă. Sau, pur și simplu, unul nefericit.

— A mai fost ucis vreun alt membru de pe acel site? întreabă Eric.

Bremer își suge obrajii în timp ce gândește.

— Nu, din câte știu eu.

— Este o diversiune, l-au ucis, spune repede Cassidy. Se referă la FSB. Poate și-au dat seama că lucrează pentru noi. Momentul este… cam suspect. Își privește pieziș șeful și o rapidă senzație de rușine i se citește pe chip, dar ea prinde momentul, pentru că știe unde să se uite. Așteptam ca el să ne transmită niște planuri de rachete. În cadrul discuțiilor INF[7], acestea urmau să fie punctul central al negocierilor din această vară.

— Oh? spune Eric. În vocea lui se simte o oarecare surprindere.

— Da, spune Cassidy. În sfârșit, urma să-și plătească datoria, după toată așteptarea… Așa mi-a spus ultima dată când ne-am întâlnit. Mi-a zis că poate face rost de planuri. Așteptam momentul ca să ni le livreze.

Bremer se apleacă spre cameră, cu fața lui roșie strălucind în lumina slabă.

— Cred că ticăloșii ăia au aflat ce urmează să facă și l-au ucis. Și au făcut-o într-un mod șocant, ca avertisment.

Se lăsă liniștea pentru moment, fiecare analizând situația. Pierderea acelor planuri este o lovitură uriașă – importanța INF a determinat atât SUA, cât și Rusia să se acuze reciproc că nu sunt corecte în ceea ce privește garanțiile –, iar moartea lui Kulakov capătă brusc un sens mai amplu. În cele din urmă, Eric își drege glasul.

— Vedeți ce mai puteți afla, dar până la proba contrarie trebuie să presupunem că statul se află în spatele acestui lucru. Nu știm cum au aflat de el, dar l-au ucis.

Popov și Kulakov uciși, Nesterov dispărut. Adevărul sumbru se dezvăluie clar celor patru. Dovezile par de netăgăduit: Moscova pune mâna pe agenții CIA-ului.

Eric își drege din nou glasul. Își ridică colțurile gurii. Ceea ce urmează să spună îl doare.

— Hank, vreau să renunți la toate operațiunile pentru moment. Este sfatul pe care i-l dăduse Lyndsey, doar că acum este gata să-l pună în

aplicare.

Fața lui Bremer devine roșie de-a dreptul, ca și cum gulerul cămășii îl strânge dintr-odată.

— Nu poți face asta. Avem operațiuni în desfășurare…

— Nu contează, Hank. Știi asta. Oprește totul. Spune-le oamenilor tăi – Eric vorbește despre agenți, spionii lor ruși – să se dea la fund, până când vom avea lucrurile sub control. Nu ne putem permite să mai pierdem pe altcineva acum.

Bremer este în mod clar supărat, dar nu știe ce să mai spună. În schimb, lovește masa cu pumnul.

— Știu că nu-ți place, Hank, dar trebuie să ne gândim la oamenii noștri. Tonul lui Eric este mai conciliant, dar este prea târziu. Șefilor de stație nu le place să li se pună la îndoială autoritatea în fața subordonaților. Ar fi trebuit să-l ajute pe Hank să ajungă el însuși la această concluzie.

— Ne vom da seama ce se întâmplă și vom înlătura obstacolele.

— Nu e vina celor de aici, strigă Bremer. Cel ce ciripește FSB-ului nu e de la noi din stație. Îmi cunosc oamenii.

El arătă cu degetul în cameră, acuzator.

— CI-ul ne-a dat târcoale în ultima vreme. Asta faci? Încerci să dai vina pe noi?

— Doar își fac treaba, spune Eric, dându-se înapoi cu scaunul.

Bremer atacă.

— Dacă există o cârtiță, atunci ea se află la Langley. Este unul dintre oamenii tăi, Eric.

— Vom vedea, spune Eric, strângând din dinți.

— Da, vom vedea.

Fanfaronadă de-a lui Bremer. Lyndsey se întreabă dacă nu cumva el are vreo informație pe care n-o divulgă.

— M-ai avertizat că va trebui să facem asta, pentru a ne proteja agenții pe care îi mai avem… Ești mulțumită? o întreabă Eric pe Lyndsey, după ce conexiunea video este oprită.

— Că închizi stația? Este ceea ce trebuie să faci. Și mai trebuie să știi ceva: am aflat lucruri interesante de la văduva lui Popov.

Asta înseamnă că este nevoită să îi spună despre mijlocul de comunicare secret, despre dialogul avut cu Mașa.

— Deci, problema este la stația din Moscova, spune Eric încet. Poate

aflăm ceva noutăți.

— Pot să sugerez CI-ului să-l cerceteze pe Cassidy…

— Nu, spune Eric. E prea devreme. Lyndsey ridică o sprânceană. Lasă-i să-și conducă propria investigație. Să vedem dacă-mi confirmă ceea ce ți-a spus Mașa. Nu trebuie să luăm nimic deocamdată ca fiind cert…

Oare crede că Mașa minte?

Instinctele îi spun lui Lyndsey că nu este cazul, dar Eric e șeful. Și el este mai experimentat decât ea. Lyndsey are încredere în Mașa, pentru că a avut încredere în soțul ei, dar pe ea nu a întâlnit-o niciodată. E greu, dar Lyndsey se forțează să vadă situația din perspectiva lui Eric. Trebuie să rămână obiectivi. Nu spune nimic, dă din cap și iese pe ușă.

•••

În timp ce Lyndsey se îndreaptă spre biroul ei îngust, vede un mic grup de colegi adunați în jurul unei tinere, vorbind încet, în timp ce o consolează. Tânăra își șterge ochii cu un șervețel. Pe măsură ce Lyndsey se apropie, cei adunați se împrăștie. Având în vedere relația apropiată dintre Lyndsey și Eric, probabil că se gândesc că ea e omul șefilor și nu vor să fie văzuți pălăvrăgind și nefăcând nimic. Când Lyndsey se apropie de ea, femeia cu ochii înlăcrimați își ridică privirea.

— Îmi pare rău, nu vreau să te deranjez, dar lucrezi la Lighthouse? Lyndsey are grijă să folosească numele de acoperire al lui Kulakov. Mă ocup de anchetă – probabil ai auzit despre asta. Poți vorbi cu mine.

Pe plăcuța aflată pe birou scrie JAN WESTERLING. Femeia dă din cap afirmativ, în timp ce-și întinde mâna după ochelarii de pe birou.

— Eu sunt ofițerul de rapoarte. Lucrez la cazul Lighthouse de câțiva ani.

Exact persoana cu care Lyndsey trebuie să vorbească: ofițerul de rapoarte acționează ca om de legătură între Langley și stația din Moscova. Lyndsey se sprijină cu umărul de un stâlp, blocând vederea celorlalți din încăpere. Trebuie să-i pună câteva întrebări și ar fi mai bine dacă ar exista puțină intimitate.

— Știu că ți-e greu.

Ofițerul nu trebuie să aibă o relație prea apropiată cu un spion, dar o face pentru că e om. Iar Jan Westerling e și ea om, pentru ea Kulakov fiind mai mult decât un nume într-un raport. Dar între ei nu a existat genul acela de relație pe care Lyndsey a avut-o cu Iaromir Popov.

Tânăra dă din cap. Încă tremurând, ea apasă pe câteva taste și apoi

întoarce monitorul spre Lyndsey. Ceea ce vede Lyndsey pe ecran este îngrozitor. În imagine apare fața unui bărbat, pe care nu poți recunoaște nimic. Vârsta lui, originea lui etnică, nimic. Întreaga lui față este deformată de umflături. Ochii sunt închiși, plini de sânge uscat, iar gura este precum o gaură neagră, cu toți dinții scoși. Putea fi o crimă motivată de ură: victima a fost desfigurată.

Pusă în fața oribilei realități, Lyndsey e șocată. Cu *asta* au de-a face.

— E din raportul poliției, spune Westerling, cu o voce gravă.

Lyndsey respiră adânc, înainte de a se apleca peste tastatură și a derula restul imaginilor. Una arată cadavrul întins pe asfalt, cu brațele și picioarele îndoite într-un mod nefiresc, de parcă ar fi căzut de la înălțime. Poartă cămașă și cravată și un trenci bej, genul de haine pe care le-ar fi purtat la serviciu.

— În raport se spune când a fost văzut ultima dată?

— Într-o seară, acum vreo trei săptămâni, nu s-a mai întors de la serviciu.

— Și cine l-a dat dispărut?

— Soția lui.

Lyndsey se uită la fotografii mai atent, căutând indicii.

— Raportul poliției spune ceva despre momentul morții sau despre starea cadavrului?

— Se așteaptă autopsia pentru stabilirea datei morții, dar se estimează că a murit în urmă cu aproximativ o săptămână.

Ceea ce înseamnă că oricine l-a răpit l-a ținut în viață două săptămâni. Deși înțelegeai de pe fața lui că a fost torturat, era puțin probabil ca niște persoane care se opun homosexualilor să răpească un bărbat și să-l țină în viață timp de două săptămâni, dacă ar fi vrut să-l omoare.

Totuși, părea că a fost supus unui interogatoriu.

— Îmi poți transmite și mie acel raport? întreabă Lyndsey, pregătindu-se să se întoarcă în biroul ei.

Când Westerling întinde mâna spre mouse, lacrimile îi curg pe obraji.

— Știi, e diferit acum față de când am început. Cei de la Moscova joacă mai dur.

Mie îmi spui? vrea să zică Lyndsey, dar nu dorește să o tulbure și mai mult pe tânără, așa că dă din cap.

— Este ca și cum FSB-ul ar vrea să-și arate mușchii. Nu pot să cred că

au făcut așa ceva… acestui agent. Era un tip drăguț. Un om de știință. Inofensiv.

Lacrimile încă îi curg pe obraji.

— El nu a fost recrutat pentru *așa ceva.* Asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Nu putem avea grijă de ei… Ceva nu e în regulă.

Își șterge lacrimile, clătinând din cap.

— Uită ce am zis, sunt supărată. Nu mai știu ce spun.

Nu era tocmai așa, iar Lyndsey cunoaște senzația. Lui Westerling îi era doar teamă că ea îi va spune lui Eric. Lyndsey îi pune o mână pe umăr.

— Nu-ți face griji pentru asta. Înțeleg ce zici.

Primul lucru pe care Lyndsey îl face este să trimită raportul poliției ruse lui Raymond Murphy, pentru că este sigură că acesta nu a ajuns la serviciul de contrainformații și pentru că vrea să-l țină la curent cu evoluția situației. Apoi îl trimite unei femei cu care a lucrat la începutul carierei, Ruth Mallory, cea care urmărește serviciile de securitate internă rusești de zeci de ani. Vrea doar să cunoască interpretarea lui Mallory în privința uciderii; neoferindu-i contextul cazului, nu va dezvălui nicio informație confidențială.

Lyndsey ridică privirea și o zărește pe Maggie, secretara, stând în pragul biroului ei. Pe fața acesteia se citește o oarecare confuzie, de parcă tocmai a auzit vești proaste. Ea intră și închide ușa.

— Am observat că petreci mult timp cu Theresa Warner.

Se simte un avertisment în tonul lui Maggie, dacă ai urechi să auzi. Ăsta nu e un lucru bun. La asta nu se aștepta deloc Lyndsey.

— Despre ce vorbești?

— Sunt lucruri pe care nu le știi.

Cât de mult urăște Lyndsey aceste cuvinte: sunt folosite prea des în lumea serviciilor secrete. Întotdeauna e cineva care îți amintește că există un secret mai adânc, pe care tu încă nu îl cunoști. Acum, după zece ani, Lyndsey știe că uneori acest secret există, alteori nu.

Maggie își înclină capul, cântărindu-și cuvintele.

— Theresa Warner… are o reputație. Ea i-a iritat pe unii oameni.

Lyndsey analizează acest lucru în tăcere. *Unii oameni* înseamnă șefii mari. *I-a iritat* înseamnă că și i-a făcut dușmani. A supărat pe cineva într-un mod de neiertat.

Lyndsey simte o arsură în piept.

— Soțul ei a murit într-o operațiune CIA. Bineînțeles că este furioasă și supărată…

— Furia i-a întunecat judecata. I-a respins pe oamenii care au încercat să o ajute. Îți spun doar ceea ce am auzit. Maggie trage adânc aer în piept. Ai grijă să nu te apropii mult de ea. A făcut destule lucruri urâte.

De câte ori nu a auzit Lyndsey aceste cuvinte șușotite despre un coleg de muncă… Cineva putea spune aceleași lucruri și despre ea. CIA este un loc de muncă greu, un loc politizat în multe feluri. Eșecul nu este privit bine, indiferent a cui ar fi vina. Unii oameni, probabil, s-au distanțat de Theresa după moartea lui Richard, temându-se că se vor contamina și ei. Era o lecție pe care a învățat-o în copilărie, atunci când câțiva dintre prieteni s-au înstrăinat după moartea tatălui ei. Le era frică, îi explicase mama. *Moartea unui părinte este înfricoșătoare și ei îți transmit această frică.* Mama ei se pricepuse întotdeauna să înțeleagă ce se întâmplă în mintea unei persoane și și-a învățat fiica să fie la fel. Acesta era motivul pentru care se hotărâse să urmeze psihologia. Lyndsey nu s-a supărat pe tinerii ei prieteni, dar a învățat să nu depindă prea mult de ei. E surprinsă că s-a apropiat atât de mult de Theresa. Poate pentru că se aseamănă într-o atât de mare măsură cu ea. Două singuratice.

Lyndsey se uită la secretară, citindu-i expresia și limbajul corpului. E sinceră. Încearcă doar să ajute. Nu pare a dori răul nimănui. Poate că există ceva în ceea ce spune Maggie, dar nu își dă seama exact ce anume.

— Bine, mulțumesc pentru avertisment.

Deocamdată, nu mai este nimic de spus.

12.

Pentru Lyndsey, timpul trece încet în micuțul său birou. Neavând ferestre, ea estimează momentul din zi după sunetele ce vin de dincolo de ușă. E pe cale să coboare la parter pentru o altă cafea, a treia pe ziua de azi – și-și înfrânează dorința de a-i trimite un SMS Theresei, pentru a o întreba dacă vrea să i se alăture –, când apare un e-mail în căsuța ei poștală.

Raport toxicologic estimativ asupra lui Genghis.

Popov. Ochii ei parcurg textul e-mailului. Deschide apoi atașamentul, un fișier pdf al raportului de la medicul legist șef din districtul Columbia. Deși pagina este gri, poate citi ce scrie, dar textul este formulat în cea mai mare parte într-un jargon tehnic, cu termeni medicali pe care ea nu îi înțelege. Parcurgând încă o pagină, își dă seama că are nevoie de cineva care să o ajute să priceapă.

Deși ar fi trebuit să fie plecată deja de la serviciu, Theresa este încă la biroul ei. Îi zâmbește lui Lyndsey, atunci când o vede apropiindu-se.

Lyndsey se uită să vadă dacă Maggie e prin preajmă (sigur Maggie îi raportează lui Eric totul, își spune în sinea ei) înainte de a începe să vorbească.

— Ai un minut? Am nevoie de ajutorul tău. Înainte de a pleca în străinătate, erau câțiva analiști care lucrau pe probleme medicale. Știi dacă mai sunt pe aici?

— Hai să-ți arăt o modalitate de a afla.

Theresa tastează ceva și pe monitorul ei apare o pagină web care o duce pe Lyndsey cu gândul la Facebook. Se aseamănă cu un perete de postări, de la tot felul de indivizi, unii cu fotografii lângă numele lor, alții cu avataruri.

— În ultimii ani, toată lumea a început să folosească în mod regulat tot felul de aplicații interne. Sunt de un real folos. Aceasta este cea mai recentă. Poți găsi foarte ușor fie alți oameni care lucrează la subiecte asemănătoare cu ale tale, fie persoana potrivită, cu expertiza necesară, îi explică Theresa.

Lyndsey admiră ușurința cu care Theresa se descurcă în cadrul aplicației. Theresa scrie „analiză medicală” în bara de căutare și apasă Enter. O serie de linkuri trimit spre postări în care au loc dialoguri serioase între analiști și ofițeri: un focar de gripă aviară în Vietnam, frecvența

malariei în Australia.

— A fost ușor, spune Lyndsey.

Pe vremuri, trebuia să întrebi în stânga și-n dreapta, până găseai pe cineva care te putea ajuta. Aplicația asta îi pare a fi foarte eficientă.

— Nu-i așa? Deci… ce anume cauți?

Lyndsey ezită. Nu trebuie să dea detalii despre caz. Theresa nu trebuie să știe.

— Deja ți-am luat mult din timp. Ce zici dacă mă joc eu puțin? Care era linkul?

Theresa îl scrie pe o bucată de hârtie, pe care i-o întinde lui Lyndsey.

Întoarsă în intimitatea biroului ei, Lyndsey scrie „otravă” în bara de căutare. Se simte un pic vinovată pentru că nu i-a răspuns Theresei. Pare meschin să păstreze distanța între ele. Cu siguranță, raportul toxicologic va fi subiect de discuție până la sfârșitul zilei. Dar având în vedere sarcina care i s-a dat, găsirea unui potențial agent dublu, Lyndsey trebuie să respecte regulile.

Câteva linkuri apar pe ecran și, după ce le accesează pe primele cinci, își dă seama imediat că există un singur expert în otrăvuri în cadrul Agenției: Randy Detwiler. Tot ceea ce poate desluși din mica lui fotografie, care apare postată pe pagină, este că are părul aspru, de un șaten deschis, și că poartă ochelari.

Îl găsește pe Detwiler prin intermediul serviciului de mesagerie rapidă instalat în rețeaua Agenției. Din fericire, se află la birou. El îi cere să-i trimită raportul toxicologic și, după cincisprezece minute, îi răspunde cu un mesaj:

— Foarte interesant! Dar răspunsul meu este prea complicat pentru a-l scrie. Poți să treci pe la mine pe la birou?

•••

Deplasarea până la biroul lui Randy Detwiler durează mai puțin de zece minute, dar se simte ca-ntr-o altă lume. Detwiler face parte dintre acei analiști ai Agenției care urmăresc toate problemele importante pentru factorii de decizie. Aceștia au nenumărate abilități – sunt politologi, cercetători, istorici, lingviști și economiști, pentru a numi doar câteva specializări. Lyndsey, la fel ca mulți alți ofițeri de caz, se simte în sinea ei intimidată ori de câte ori trebuie să lucreze cu specialiștii, dar nu poate nega utilitatea lor, mai ales atunci când vine vorba de chestiuni esoterice ca

aceasta.

Mica echipă de analiști medicali are o sală liniștită la subsol. Subsolul este un labirint întortocheat de coridoare, care găzduiește birouri ciudate, echipamente care scot sunete asemănătoare râgâielilor, care emit mirosuri neplăcute sau care sunt prea mari sau prea grele pentru a fi depozitate într-un spațiu convențional. Biroul lui Detwiler este într-un laborator, o avertizase el. Va găsi intrarea orientându-se după inscripție: Laboratorul de Științe Medicale.

Ajunge la laborator, totul părându-i-se ceva desprins dintr-un serial științifico-fantastic. Prin geamurile ușilor duble, vede blaturi din oțel inoxidabil, pe care se află echipamente ale căror funcții Lyndsey le poate doar bănui. Rafturile sunt pline cu tăvi cu fiole ciudate. Câteva scaune sunt ocupate de cercetători, îmbrăcați în echipament de protecție și aplecați peste microscoape, absorbiți de ceea ce analizează: noi tulpini de virusuri, posibile urme de material nuclear, mostre de sânge de la locul crimei? Lui Lyndsey i se pare ciudat că așa ceva există în interiorul Agenției.

Dincolo de laborator, Lyndsey ajunge pe un hol cu multe uși care dau în diverse birouri, aici neexistând acel spațiu larg ca în alte încăperi, așa cum ar fi normal pentru o echipă formată din medici și cercetători cu doctorat. Intră pe hol, citind plăcuțele inscripționate, până când găsește biroul lui Detwiler. Atunci când acesta se ridică să-i strângă mâna, observă că e mult mai înalt decât ea. Trebuie să aibă circa doi metri. Pare de vreo cincizeci de ani, o persoană liniștită, citită, care seamănă cu un contabil sau cu un bibliotecar. Trăsătura sa cea mai distinctivă, în afară de înălțime, e părul creț și grizonant.

— E destul de interesant raportul pe care l-ai trimis, spune el. După tonul vocii, pare aproape amuzat.

— Ce înseamnă asta?

— Răspunsul rapid este că a murit din cauza otrăvirii cu alcaloizi. Asta nu e ceva extraordinar. Interesantă este *sursa* alcaloidului. Gelsemium. Ai auzit de asta?

Lyndsey dă din cap a negație.

— Ar trebui?

— Este folosit în mod obișnuit ca remediu homeopat. Pentru tratarea răcelii, a insomniei, chestii de genul ăsta. Știi cumva dacă victima folosea medicamente homeopate?

La fel ca mulți ruși, Popov era un sceptic. Din ce știa Lyndsey, Popov nu credea în așa ceva. Poate de aceea îi plăcea să vorbească cu ea; credea că americanii sunt reconfortanți.

— Nu, nu cred. Singurul lucru pe care îl lua pentru răceli era vodca.

— Compușii utilizați în homeopatie te pot înșela uneori. Mai ales atunci când nu se găsesc în organism în cantitate foarte mare, așa cum vezi în cazul unei supradoze luate în mod intenționat.

— Deci nu crezi că a fost ucis?

Bărbatul zâmbește la întrebarea ei.

— Mi-ar fi trecut gândul acesta prin cap, dacă în ultimii cinci ani nu aș fi studiat asasinatele politice. O secție de poliție oarecare ar menționa asta în raport ca fiind o supradoză, luată în mod accidental. E posibil nici să nu menționeze exact agentul chimic, decât dacă există motive pentru a se face analize. Crezi sau nu, apar uneori cazuri de otrăvire cu alcaloizi la persoane care au mâncat prea multe legume verzi, deși, de obicei, în aceste cazuri oamenii doar se îmbolnăvesc.

Lyndsey dă din cap, încurajându-l să continue.

— Când văd că cineva a murit din cauza otrăvirii cu alcaloizi, mă gândesc imediat la asasinat. Se știe că atât rușii, cât și chinezii folosesc gelsemium în cazul unor crime politice. Hai să-ți arăt.

Detwiler rotește monitorul în direcția lui Lyndsey, astfel încât aceasta să poată vedea raportul de pe ecran: un nume rusesc, o fotografie alb-negru a unui bărbat de vreo patruzeci de ani.

— Acesta este Aleksandr Perepelicinîi. A fost implicat în cazul Magnițki – știi, tipul care a scos la lumină marea escrocherie în care este implicat Putin. Din cauza asasinării lui, Statele Unite au impus sancțiuni Rusiei.

— Perepelicinîi a fost ucis cu aceeași otravă? întreabă ea.

Detwiler dă din cap afirmativ.

— Deci ucigașul o poate administra într-o singură doză? Ceva de genul „lovește și fugi”?

— Exact.

— Și cât durează până să-și facă efectul?

— Depinde de o serie de factori: cantitatea utilizată, starea victimei, variabilele obișnuite… Dar poate fi destul de rapid. La nivelurile care erau în sângele lui – treizeci de minute, poate.

Asta restrânge marja de timp până la zborul propriu-zis sau, eventual,

până la momentul dinaintea îmbarcării. Simte o strângere de inimă la gândul că Popov a murit singur, într-un avion. Pentru că avea încredere în ea.

— Cum se administrează?

— De obicei, pe cale orală. Destul de ușor, într-o băutură, de exemplu. O să verific să văd dacă poate fi și injectat.

Lyndsey privește din nou monitorul, se uită la fața mortului.

— Și cine a fost găsit responsabil pentru moartea lui Perepelicinîi? întreabă Lyndsey, deși este sigură că știe răspunsul.

— Ei bine, din moment ce cazul a implicat lideri ai guvernului rus, care spălau bani în străinătate, se presupune că FSB-ul s-a aflat în spatele crimei, dar bineînțeles că așa ceva nu se poate dovedi niciodată.

Va rămâne nerezolvată și uciderea lui Popov? Ce se va întâmpla cu soția și cu fiica lui? Guvernul își va revărsa furia pe ele, le va hărțui, le va amăgi, le va înfometa? În mintea ei, Lyndsey are multe întrebări.

Se pare că nu există nicio îndoială că Popov a fost ucis de cei din propria țară. Singura întrebare care rămâne este aceasta: de ce? Ar fi ușor de presupus că rușii au descoperit ce făcea Popov, dar asta numai pentru că Lyndsey se simțea vinovată. Nu trebuia să tragă concluzii pripite. Ar putea exista un alt motiv, ceva despre care CIA să nu fi aflat încă.

Oricare ar fi acest motiv, sigur nu-l va găsi în raportul toxicologic. Trebuie să caute în altă parte.

Ea se ridică, cu gândul să plece.

— Mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor.

El o însoțește spre ușă.

— Sigur, cu plăcere. Am citit despre această moarte în ziare. Știu că oameni bolnavi, de vârstă mijlocie, mor în fiecare zi, bineînțeles, inclusiv în avioane, dar când am auzit că este vorba despre un oficial rus, ei bine, lucrul acesta mi s-a părut teribil de suspect.

Un cuvânt îi zgârie urechea lui Lyndsey.

— Bolnav? Vrei să spui că era bolnav?

— Scrie în raportul toxicologic.

Detwiler scotocește printre hârtiile de pe birou, până o găsește pe cea dorită. Își plimbă degetul pe o coloană plină cu numere.

— Vezi aici? Sunt enumerate medicamentele din sângele lui. Apare că lua medicamente de tip SSRI – inhibitori selectivi ai recaptării serotoninei.

Antidepresive.

Varia. N-ar fi nicio surpriză ca un tată a cărui fiică tocmai s-a sinucis să ia antidepresive. Chiar și pentru un rus de școală veche, dacă vodca nu era de ajuns.

Ea dă din cap către Detwiler. Nu are nimic de adăugat.

El parcurge din nou pagina.

— Lua o grămadă de medicamente îngrijorătoare. Diovan, de exemplu, folosit pentru tratarea tensiunii arteriale, dar prescris în mod obișnuit și pentru cineva care tocmai a suferit un atac de cord.

Infarct? Lyndsey ridică o sprânceană.

El citește textul de pe hârtie.

— Activatori tisulari de plasminogen – asta pentru desfacerea cheagurilor de sânge. De obicei, sunt administrați după ce cineva a suferit un accident vascular cerebral. Anticoagulante. La nivelurile găsite în sângele lui, aș spune că acest bărbat suferise un episod medical grav destul de recent.

Popov fusese bolnav? Ancheta asta îi oferă un secret după altul. Ce altceva nu știe despre vechiul ei prieten?

— Dacă era atât de bolnav, cum poți fi sigur că nu a murit de un atac de cord?

— Nu, sigur a fost gelsemium. Nu poți avea nivelurile acelea în sânge și să trăiești. Dar, în starea lui, probabil că nu a fost nevoie de o doză mare pentru ca organismul lui să cedeze. Totul e scris aici, în raport, spune el, foșnind foaia de hârtie, deși m-aș simți mai bine dacă aș face eu testele, în loc să analizez cifrele altcuiva. Pot apărea greșeli. Rar, dar se poate întâmpla. Mă gândesc să sun la cabinetul medicului legist și să văd dacă mai au ceva material.

Tipic pentru un analist, dorește să pună lucrurile la punct. Îi este recunoscătoare lui Detwiler, totuși discuția avută cu el a întristat-o. Popov nu fusese atât de bolnav când ea a părăsit Moscova. Starea lui s-a agravat rapid.

Totuși… Indiciile se potrivesc prea bine. Iar lucrul acesta o irită. E obișnuită să aibă de-a face cu situații ciudate. Uneori ancheta decurge ușor, floare la ureche, totul potrivindu-se, iar rezultatul este cel așteptat. Alteori însă…

— Mi-ai fost de mare ajutor. Dacă găsești altceva interesant, chiar dacă

nu crezi că e semnificativ, dă-mi de știre, te rog.

După o altă strângere de mână, se întoarce în biroul ei, însoțită de un singur răspuns și o mulțime de întrebări.

13.

Când ajunge aproape de biroul ei, Lyndsey zărește o siluetă masivă pândind în pragul ușii. Raymond Murphy dă târcoale ca un vampir prin fața biroului, așteptând să fie invitat înăuntru. Gândul o amuză pe Lyndsey pentru scurt timp, dar își dă seama că el ar putea foarte bine să fie acolo și pentru a-i spune că prezența ei nu mai e dorită în Agenție, că poate să-și facă bagajele și să plece.

Dar nu, se pare că i se mai acordă încă o zi.

— Se întâmplă ceva la stația din Moscova, spune el în timp ce se așază pe scaun.

Bine ar fi să fie vorba despre Cassidy, își spune ea, fără să simtă vreo părere de rău.

Murphy pare mulțumit, deși încearcă să-și ascundă satisfacția din voce.

— Se pare că avem un ofițer de caz, Kate Franklin, care ar putea reprezenta o potențială îngrijorare pentru noi. Ea e la stația din Moscova de un an, iar în Agenție de aproximativ douăzeci de ani. Șeful stației ne-a povestit despre ea în urmă cu câteva săptămâni, după ce a observat ceva ciudat. Am descoperit câteva nereguli în finanțele ei. Bani într-un cont bancar, care nu apar în raportul ei financiar.

Lyndsey este dezamăgită că problema apărută nu se referă la Cassidy. Totuși, în ciuda faptului că, la teleconferință, Hank Bremer s-a plâns atât de mult de ancheta lui Raymond Murphy, iată-l acum găsind el însuși o potențială amenințare. Ceea ce, până la urmă, face parte din munca unui șef de stație. Pe de altă parte, Lyndsey știe cum este să fii interogat pentru ceea ce pare a fi o infracțiune minoră.

— Hank a vorbit cu ea, continuă Raymond. Se pare că are o mică problemă cu jocurile de noroc. Chestia este că nu a jucat online, de frică să nu fie descoperită de noi. Așadar, o făcea în modul clasic: juca direct cu localnicii. Pierdea bani în mod constant și apoi, voilà, dă dintr-odată marea lovitură.

— Și crezi că este un cadou de la FSB?

— Nu este imposibil, nu-i așa? FSB-ul descoperă că este ofițer de

informații, apoi încearcă să facă presiuni asupra ei. Acum se află într-o poziție șantajabilă, acceptând mită de la un adversar. „Dacă nu vrei să afle CIA-ul despre asta, fă-ne această mică favoare”, spune el cu un accent rusesc stâlcit.

— Cam subțire totuși, nu-i așa? Care este legătura ei cu cele trei cazuri?

Lyndsey sesizează resentimentul lui Raymond: l-a prins.

— Asta rămâne de stabilit. Stația nu ne-a făcut cunoscută încă toată povestea. Franklin știa despre Nesterov. Îi oferise de mai multe ori ajutor ofițerului de caz. Dar nu sunt sigur încă dacă știa despre Popov și Kulakov.

Toată chestiunea asta o agită pe Lyndsey. Odată ce va deveni cunoscută, lumea va crede că a fost găsită cârtița. Toți se vor simți ușurați că a fost găsit un suspect, indiferent cine este el. Succesul se va întrezări la orizont, iar CI-ul o va lăsa mai moale cu investigația. Amintindu-și de mesajele Mașei – *FSB-ul știa despre el, iar Popov nu avea încredere în Cassidy* –, pentru Lyndsey, toată situația pare a fi o distragere a atenției de la adevăratul vinovat.

— Nu sunt sigură…

El se ridică de pe scaun, ieșind din colțul incomod al biroului.

— Nu-i ceva care trebuie să ne îngrijoreze, nu-i așa? Avem de-a face cu stația din Moscova. De asta este bună împărțirea eforturilor.

Este tentată să-i răspundă tăios, dar asta nu va îmbunătăți situația.

— N-aș vrea să creadă cineva că am găsit adevăratul vinovat, până când nu suntem siguri.

Murphy pufăie, de parcă ar fi fost insultat.

— Nu tu ești cea care decide aici, dacă îți amintești… CI-ul conduce ancheta. Ești aici doar pentru că Eric Newman a insistat. Și nu ar fi acceptat un refuz.

Vrea să se asigure că ea știe unde îi e locul. Lyndsey se gândește cât de aproape era să îi spună lui Murphy despre Cassidy, sperând că va putea afla ceva, fără ca Eric să-și dea seama. Acum se bucură că nu a făcut-o. Murphy ar fi folosit informația doar pentru a-i provoca mai multe necazuri, dacă ar fi avut posibilitatea.

Murphy își dă ochii peste cap.

— Și să știi că ancheta noastră împotriva ta nu a fost abandonată. A fost doar pusă în standby. O vom continua imediat ce vom termina aici. Mai vedem după aceea.

Expresia de pe chipul lui este meschină, jubilează precum gloata din afara închisorii care așteaptă spectacolul spânzurării. O privește de parcă Lyndsey i-ar fi făcut un rău personal. Dar nu fusese decât o ușoară încălcare a regulilor, își spune ea. *Ar trebui* văzută ca o infracțiune minoră. Dar a devenit o problemă uriașă, doar pentru că cineva îi vrea răul.

Lyndsey își îndreaptă atenția către monitorul computerului.

— Ai terminat? Pentru că trebuie să-mi continui munca.

Așteaptă până când el pleacă, apoi împinge la o parte tastatura, punându-și mâinile pe birou pentru a le opri din tremurat. Se simte ca și cum ar fi fost lovită de un camion. Probabil și Franklin are aceeași senzație: că odată ce faci o greșeală în Agenție, există unii oameni care nu o vor uita niciodată. Se vor asigura că greșeala te va bântui pentru tot restul carierei, dacă nu pentru tot restul vieții.

Lyndsey nu-și revine decât în momentul în care își dă seama că Theresa stă în același loc în care se afla și Murphy cu câteva secunde în urmă. Uitându-se cu ochi mari la ea.

Zâmbetul ei este forțat.

— S-a întâmplat ceva?

Ea dă din cap în direcția ușii, de unde Murphy, fără îndoială, tocmai a plecat.

— Vrei o cafea?

Cantina este aproape goală, fapt care o mulțumește pe Lyndsey. Oamenii se îndreaptă, câte doi sau câte trei, spre mesele unde e ținută mâncarea caldă și spre casieri, iar ei și Theresei le rămâne liberă zona de relaxare. Două pahare de hârtie cu cafea aburindă stau pe masă între ele.

Lyndsey ia cu grijă paharul în mâini. Cafeaua este extrem de fierbinte, dar ea abia simte.

Theresa se înfioară în timp ce o privește.

— Vrei să vorbim despre starea ta? Presupun că are de-a face cu tipul pe care l-am văzut părăsind biroul tău?

Theresa are dreptate: Lyndsey simte în adâncul sufletului nevoia de a vorbi despre Davis, dar cu cine poate comunica despre asta? Este genul de conversație pe care nu o poate avea cu cineva din afara Agenției, dar nici nu poate mărturisi cuiva din interior. Ideea de a îl suna pe Davis îi trece brusc prin cap, dar acesta ar fi ultimul lucru înțelept de făcut, mai ales că ancheta e încă în desfășurare. În timpul întrebărilor care i s-au pus la plecarea din

Liban, ea le-a declarat responsabililor de securitate că relația cu Davis s-a încheiat. A suferit cumplit când a spus asta, dar acum o durea și mai tare.

Dacă îi mărturisește Theresei secretul ei, totul se va schimba între ele. Sau poate că nu. Poate că Theresa nu este așa. La urma urmei, și ea a trecut prin multe. A suferit mai mult decât ea.

Theresa încearcă doar să o ajute. Lyndsey decide să îi spună.

— Sunt investigată.

Tăcere. Theresa se reazemă pe spătarul scaunului de plastic.

— Uau. Fără supărare, dar pari ultima persoană care ar încălca regulile.

— Sunt o femeie chiar atât de corectă?

— Nu poate fi ceva rău, dacă te-au lăsat să-ți păstrezi insigna.

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Sunt aici doar datorită lui Eric. Pentru anchetă.

Sprâncenele Theresei se ridică. Ea pare că vrea să spună ceva, dar ezită.

— Nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, dacă nu vrei să…

Spune-o repede, ca și cum ai trage un leucoplast de pe o rană.

— Am avut o relație cu un ofițer de informații străin, în timp ce eram la Beirut.

Theresa face un efort pentru a-și suprima gândurile care îi trec prin cap. Lyndsey nu știe dacă este judecată în acest moment.

— Este britanic, adaugă ea, știind că asta va face diferența.

— Ai primit informații bune de la el? Dacă, în urma relației, ai obținut vreo informație care poate fi raportată, totul va fi iertat, spune Theresa.

Ea încearcă să-i ușureze situația, însă ceea ce spune poate fi adevărat.

— Nu a fost așa. Nu am vorbit deloc despre muncă.

Acest lucru nu este niciodată adevărat, nu în acest tip de job. Acum, Lyndsey nu mai vrea să spună nimic în plus, nu mai vrea să trăiască totul din nou. Rana nu o mai doare la fel de mult ca dimineață. Până la urmă, dacă împărtășești cuiva suferințele tale, ele nu mai dor așa de tare.

Doar că acum Theresa știe ceva rău despre ea. Ceva de care s-ar putea folosi, dacă ar vrea. Ea i-a oferit Văduvei un avantaj.

Dar o prietenă adevărată nu ar face așa ceva, nu-i așa?

— Deci a fost doar o aventură, tipul ăsta? întreabă Theresa. Păcat… E bine, știi, să fii cu cineva din domeniu. Poate înțelege prin ce treci.

Lyndsey a mai auzit vorbele astea. Dar nu e sigură dacă ele nu sunt doar o scuză elegantă, folosită de oamenii din Agenție. *Soția mea nu mă*

înțelege. Apoi, gata, sari în patul unei colege.

— Ar fi păcat să-l pierzi pe bărbatul ăsta, dacă îți place cu adevărat de el. Este atât de greu să găsești omul potrivit… Ar fi greșit să renunți la relație.

Theresa soarbe lung din cafea, apoi continuă:

— Există și un alt mod de a privi situația asta, desigur. Când nu ai un bărbat în viața ta, ești liberă să faci ce vrei. Poți să soliciți o misiune la Paris sau Tombuctu, în orice loc care îți place. Poți să faci ceva complet diferit, să te oferi voluntar pentru a fi asistentul executiv al directorului. Poți să faci ore suplimentare liniștită.

Lyndsey râde.

— Nu o să-mi spui acum că am nevoie de un soț?

— Doamne, nu.

Theresa devine serioasă. E un subiect sensibil.

— Căsătoria este o chestiune importantă. Un angajament. Eu chiar cred asta. Este un test în care vezi cu adevărat cine ești tu ca persoană. Trebuie să fii sigură că ești pregătită să faci pasul ăsta.

Câteva momente, stau amândouă tăcute. Se pare că cel mai important lucru din viața Theresei a fost căsătoria ei. Ce înseamnă pentru Theresa faptul că Richard a murit? Cine este ea cu adevărat acum, dacă nu mai este soția lui Richard Warner?

Lyndsey pune jos paharul.

— Mulțumesc pentru conversația terapeutică. L-am plăcut foarte mult pe Davis. O deranjează că vorbește despre el la trecut, dar acum Davis Ranford face parte din trecutul ei. Ea nu întrevede nicio modalitate de a fi din nou împreună cu el, atâta timp cât e încă angajată la Agenție.

— Singurul sfat pe care pot să ți-l dau este să faci ceea ce crezi tu că este bine pentru tine, spune Theresa. Dacă asta înseamnă să lupți pentru a-l păstra pe acest om, atunci luptă. Dacă simți în sufletul tău că a fost o greșeală, atunci las-o așa. Numai tu știi cum e mai bine pentru tine.

Pornesc împreună spre parcare, își iau la revedere, iar Theresa se îndreaptă către locul unde și-a lăsat Volvo-ul. Lyndsey stă câteva momente pe gânduri la volanul mașinii ei închiriate. După conversația avută în cantină, ea nu s-a mai gândit decât la Davis. Oare făcuse o greșeală renunțând la relația lor? – acesta este gândul care o tulbură. Nu și-ar dori nimic mai mult, în acel moment, decât să se sprijine pe trupul lui lung și atletic, și să-i simtă brațul alunecând pe umărul ei și trăgând-o spre el. Să-l

simtă cum își afundă nasul în părul ei, spunându-i că viața este prea scurtă pentru regrete.

Trăgând aer adânc în piept, bagă cheia în contact și pleacă.

14.

Dimineţile curg în acelaşi ritm. Lyndsey porneşte computerul şi apoi roteşte cadranul de pe încuietoarea seifului, până obţine combinaţia corectă ca să-l deschidă. Închide uşa pentru a nu mai auzi zgomotul de afară, vocile şi paşii care se apropie sau se îndepărtează. Apoi intră în starea necesară pentru vânarea trădătorului.

Trebuie să fie sigură, în privinţa lui Kulakov, că nu este plauzibilă cauza oficială a morţii lui. Aşa că o sună pe Ruth Mallory, o veterană a Diviziei Rusia. Ea e una dintre puţinii care au lucrat aici şi în perioada sovietică, iar Lyndsey aude că este pe cale să se pensioneze.

— Ai primit raportul pe care ţi l-am trimis? întreabă Lyndsey, imediat ce Mallory răspunde la telefon.

— Sigur că da. Erau nişte poze.

— Dacă ar fi să ghiceşti, cine crezi că a făcut-o?

— Oh, FSB-ul, fără îndoială. Poate că s-a implicat şi *poliţia.* Ştii că ea întrece măsura dacă FSB-ul o lasă să se distreze.

— Sunt dezamăgită că nu au făcut o treabă mai bună, că nu şi-au acoperit urmele.

— Nu au niciun motiv să facă asta. Este mai bine, pentru intimidare, ca toată lumea să ştie de ce sunt în stare.

Când Lyndsey o întreabă pe Mallory – care îi cunoaşte pe toţi cei care au trecut prin Divizia Rusia în ultimii 40 de ani – ce ştie despre Kate Franklin, Mallory râde dintr-odată.

— Este o prostie să se meargă pe ghicite. Ştii, am mai trecut o dată prin asta. Aldrich Ames. Eram tânăr ofiţer atunci. E un chin mizerabil când treci prin asemenea situaţii. Absolut mizerabil. Tot biroul este întors pe dos, toată lumea este luată la întrebări. Te investighează până la ultimul detaliu din viaţa ta. Iar asta îţi afectează moralul. Aici, întreaga ta identitate este construită în jurul *încrederii.* Ai acces la secrete pentru că au încredere în tine; şi apoi, nu pentru ceva ce ai fi făcut, puf, totul îţi este luat. Ajungi să vezi lucrurile aşa cum sunt în realitate: că nu au încredere deloc în noi.

Lyndsey înţelege ce vrea să spună. Fusese exclusă din staţia din Beirut şi

trimisă acasă.

— Apoi afli că unul dintre colegi *este* un trădător, că nu a fost o goană după cai verzi pe pereți, așa cum sperai, și că situația e mult mai rea. Infinit mai rea. Îți amintești toate conversațiile pe care le-ai avut cu acel coleg. Îți revin în minte toate lucrurile îndoielnice despre el, că nimeni nu-l plăcea cu adevărat, că era atât de evident că ceva nu era în regulă cu el și că, totuși, l-au lăsat să-și vadă de treabă… De ce? Te-ai întrebat vreodată? Vrei să le acorzi prezumția de nevinovăție, dar de ce sunt întotdeauna atât de lenți când trebuie să-i prindă pe cei răi și atât de rapizi când vine vorba de cei nevinovați? Nu am înțeles niciodată asta… Mi se pare un fel de lașitate. Și o dezamăgire pentru cei care au încredere în sistem.

Deși tot ce spune Mallory este adevărat, afirmațiile ei nu ajută în cazul de față. Când Lyndsey este pe cale să-și ia rămas-bun, Mallory adaugă:

— Dacă îmi amintesc bine, s-ar putea să fi existat în urmă cu câțiva ani o situație în care a fost implicată Franklin… Nu-mi amintesc detaliile. Dar poți să-l întrebi pe Reese Munroe. Cred că el era supervizorul ei pe vremea aceea.

Reese fusese șeful lui Lyndsey, la Moscova. Deși a trecut ceva timp de atunci, ea își dorește să aibă ocazia de a vorbi cu el din nou.

— Unde este Reese acum?

— În Belarus. Probabil că a supărat pe cineva foarte tare de a fost trimis acolo, spune Mallory râzând.

Lyndsey se gândește că poate ar fi bine să-i trimită lui Reese un e-mail.

•••

Își îndreaptă atenția către dosarele trimise ieri de Raymond Murphy. Au sosit târziu, exact în momentul când pleca de la birou. El extrăsese jurnalele de acces pentru toate cele trei dosare, Lighthouse, Skipjack și Genghis. Dacă cineva a încercat să acceseze fișierele electronice legate de aceste trei nume, care sunt protejate de un firewall, totul va apărea în aceste jurnale. Raymond a avertizat-o deja că nimeni nu se uită prin jurnale căutând anomalii în timp real; sunt acolo doar pentru backup, pentru a fi verificate, după ce a avut loc un eveniment. Fișierele nu sunt altceva decât linii nesfârșite de numere, semne de punctuație și fragmente de cuvinte care înseamnă ceva pentru un computer, dar pentru ea nu au nicio semnificație. Se caută doar anumite tipare, motiv pentru care Raymond i-a încredințat această sarcină lui Lyndsey. *Nu am timp să parcurg jurnalele,* scria el în e-

mailul trimis. *Și ți-am stabilit o oră pentru a putea să discuți cu Kate Franklin, în după-amiaza asta.*

Ar fi fost bine să pună un programator să facă asta, dar nu sunt destui programatori prin preajmă și, în plus, cei mai mulți ar considera acest lucru ca fiind sub demnitatea lor, ceea ce înseamnă că ea ar aștepta zile, dacă nu săptămâni, ca unul dintre ei să se ocupe de asta.

Se uită la linii până când o ustură ochii. În cele din urmă, identifică un cod, ceea ce înseamnă că cineva a încercat să acceseze un fișier, dar accesul i-a fost refuzat. Apoi își dă seama ce șir de numere reprezintă ID-ul computerului. De cele mai multe ori, ea observă ID-ul unui computer o singură dată, ceea ce înseamnă că accesarea fișierului restricționat a fost probabil o greșeală de tastare. Dar apoi observă accesări repetate de la același ID de computer: cineva încearcă în mod deliberat să acceseze fișiere restricționate.

Nu durează mult până ce încropește o listă scurtă cu ID-uri.

Îi trimite lista lui Raymond, rugându-l să identifice computerele care au aceste ID-uri. El îi răspunde că acest lucru îi va oferi doar locația computerului, nu și persoana care lucrează la acel computer. Cineva putea folosi în mod deliberat computerul altei persoane, după ce aceasta din urmă își părăsea biroul fără a-și parola computerul: este o modalitate cunoscută de ascundere a identității. Acesta este motivul pentru care majoritatea computerelor sunt setate să se blocheze automat după un anumit timp, scurt, de inactivitate.

De aceea este atât de greu să-i prinzi pe tipii ăștia, adaugă el.

Jurnalele trimise de Raymond acoperă ultimele trei luni. După ce a sortat tot ce a putut, ea a găsit doar câteva activități suspecte, care pe ea o surprind, dar probabil că pe cei care se ocupă cu securitatea îi vor face fericiți. Îi e teamă că sunt șanse destul de mici ca unul dintre numerele găsite să fie cârtița. Trei luni înseamnă prea puțin. Cârtița putea să fi început căutarea informațiilor cu luni în urmă, iar rușii au decis să acționeze abia acum. Poate că ar trebui să-l roage pe Raymond să-i trimită jurnalele din ultimul an…

Și apoi îi vine subit o idee: numărul de încercări de a accesa fișierele, chiar și de la utilizatori autorizați, este mic. Asta înseamnă că nimeni nu citește rapoartele – electronic. Dar copiile pe hârtie? Ofițerii sunt descurajați să păstreze cópii pe suport de hârtie din diverse motive. Pentru

că este o modalitate mai puțin sigură și, apoi, pentru că există problema depozitării și aruncării lor. Ea știe totuși că asta se mai face încă. Toată lumea își tipărește cópii ale rapoartelor importante, cele la care lucrează frecvent. Oare ar fi putut cârtița să ajungă la una dintre aceste cópii pe suport de hârtie?

Jan Westerling este ofițerul de rapoarte pentru Lighthouse. Lyndsey își amintește că a vorbit cu ea în ziua în care a fost găsit cadavrul lui Kulakov și că era foarte afectată din cauza aceasta. Pentru Lyndsey, Westerling este un ofițer lipsit de experiență, dar onestă și nu foarte neglijentă.

Lyndsey se îndreaptă spre ea. Birourile fiind foarte asemănătoare între ele, lui Lyndsey îi ia un minut să-și amintească unde se află biroul în care lucrează Jan și în cele din urmă îl găsește. Sub birou sunt aruncați pantofii cu care a venit la serviciu, lângă care se află un termos din inox. Pe birou este o poză cu Westerling, îmbrăcată în haine de drumeție, o vestă de puf și ochelari de soare, având părul lung, negru, prins la spate în coadă și ținând capul înclinat spre o femeie de lângă ea, care are aproximativ aceeași vârstă.

Biroul este gol. Ofițerul de rapoarte se află, probabil, într-o întâlnire. Căutând să nu atragă atenția, Lyndsey aruncă o privire în jur. Monitorul computerului este parolat, așa cum ar trebui să fie, dar hârtiile sunt la vedere. Un seif cu două sertare, aflat sub birou, este deschis, iar sertarele sunt trase pentru ca seiful să nu se blocheze automat. Oamenii își lasă seifurile deschise, deși nu ar trebui; e ca și cum ți-ai lăsa cheile în contactul mașinii, în timp ce te dai jos să mergi la bancomat. E mai comod. Nu te gândești că s-ar putea întâmpla ceva. Dimineața deschizi seiful și îl lași deschis toată ziua, fără să te gândești că oricine poate umbla prin el, atunci când lipsești.

Ea se uită în jur. Încăperea este mare, deschisă, plină de birouri cu pereți despărțitori înalți de un metru și jumătate. Poți vedea biroul lui Westerling dinspre cel puțin alte trei birouri, chiar dacă e o vedere parțială, și asta numai dacă vecinii de birou își ridică privirea din calculator. Lyndsey putea să răsfoiască în liniște rapoartele din seif și, chiar dacă ar fi observată, se îndoiește că cineva ar apostrofa-o pentru asta.

S-a lămurit în ceea ce-l privește pe Lighthouse. Pentru a vedea cum e situația la Skipjack, trebuie să o întrebe pe Maggie unde îl poate găsi pe Kyle Kincaid, ofițerul respectiv de rapoarte. Se pare că acesta se află într-o

altă parte a clădirii, împreună cu o echipă care urmărește ținte cibernetice. În timpul scurtei plimbări, Maggie o întreabă pe Lyndsey cum s-a acomodat.

— Oh, bine, spune Lyndsey, precaută să nu dezvăluie prea multe despre anchetă, nefiind sigură ce i-a spus Eric lui Maggie.

Unii manageri își tratează secretarele așa cum ar trebui, însă alții le împărtășesc aproape orice.

— Eric se bucură că ești aici. Nu știu dacă ar fi putut să apeleze la altcineva.

Este frumos ce spune Maggie, dar oare să fie adevărat? Lyndsey știe că există o mulțime de foști ofițeri de la Divizia Rusia care s-ar putea ocupa de anchetă, unii mai experimentați decât ea. Iar pentru ea Beirutul e ca sabia lui Damocles deasupra capului. Se întreabă dacă Maggie știe ceva despre asta. În orice caz, Lyndsey e cea care îi este îndatorată lui Eric: acest lucru ar putea ajuta în mare măsură la rezolvarea problemei.

Biroul lui Kyle Kincaid se găsește într-o încăpere imensă, deschisă și slab luminată. Bărbații de la birourile din jurul lui sunt cu toții mai tineri, iar el e în centrul atenției, vorbind întruna despre ieșirea pe care au avut-o în weekendul trecut la paintball. După tunsoarea lui periuță, după ținuta dreaptă și corpul musculos, Kyle Kincaid pare un fost militar, cel mai probabil părăsind serviciul ca tânăr ofițer pentru a se alătura Agenției. Poartă o cămașă albă cu mânecile suflecate până la coate și o cravată urâtă, genul acela pe care numai un bărbat ar putea să o cumpere, ca să nu fie nevoit să ia mai multe. Jos, la picioarele lui, se află o servietă uzată, din material textil.

— Kyle? îi întrerupe Lyndsey conversația, pentru a se prezenta și a-i spune de ce îl caută. Există un loc mai retras unde putem vorbi?

Amândoi o iau pe hol și se îndreaptă spre sala de conferințe. El se aruncă pe scaun, nesinchisindu-se să-și ascundă scepticismul. Nu crede ce îi spune Lyndsey și în mod clar nu-i place că ea îi judecă modul cum își îndeplinește sarcinile, implicând că ar fi putut face ceva care să fi dus la prinderea spionului.

— Încercăm doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat, spune ea, deși știe că nu îl poate liniști.

— Cum au aflat rușii despre Nesterov? întreabă Kincaid.

— Asta am vrea să știm. Am nevoie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

El zâmbește.

— Parcă ai fi polițist. E cazul să apelez la un avocat?

Ar fi trebuit să-l aducă pe Raymond Murphy cu ea, atunci măcar ar fi putut juca amândoi rolurile de polițist bun – polițist rău.

— Nu am venit cu CI-stul după mine. Sunt sigură că te vor aborda destul de curând. Eu încerc doar să îmi dau seama dacă cineva a avut acces la fișierele lui Nesterov, cineva care nu ar fi trebui să aibă acest acces. Ai observat ceva în neregulă în ultima vreme? Oameni care să pună întrebări ciudate, care să ceară rapoarte?

— Nu… Dar acum există mult interes pentru rapoartele lui Skipjack. El ne-a furnizat câteva informații bune, dar nu întotdeauna. Totuși, numărul de oameni care i-au cunoscut adevărata identitate este mic. Pe cei mai mulți nu îi interesează cine este sursa, atâta timp cât informațiile sunt bune. Odată ce s-au convins că nu minte, nu se mai gândesc la asta.

— Și nu există nimic altceva ieșit din comun de care să-ți amintești?

— Nimic. Se încruntă ca un școlar irascibil. De ce o cârtiță l-ar deconspira pe Skipjack? Asta e partea pe care nu o înțeleg. Moscovei nu i-ar păsa de cineva atât de insignifiant cum e el. Cred că stația era pe cale să renunțe la Skipjack. Însă el a avut norocul să fie redistribuit la acea unitate cibernetică. Lucrurile erau pe cale să se îndrepte într-o direcție favorabilă pentru el.

Lyndsey își ciulește urechile. A atins o idee care o pune pe gânduri: de ce s-a decis cârtița să-i predea pe acești trei spioni? Cazurile sunt disproporționate: Lighthouse și Skipjack nu furnizau cine știe ce informații, așa cum a spus Kincaid. Dar Genghis, Popov, era bijuteria coroanei. Genghis însemna mai mult decât puteau spera rușii.

Pe de altă parte, cei trei spioni sunt cât se poate de diferiți, provin din trei domenii deosebite: știință, armată și un cadru activ din securitate foarte bine plasat. În mod normal, cârtița ar fi avut acces doar la un singur spion. Prin urmare, aceasta fie este capabilă să spargă firewall-uri, fie… există o altă cauză, una la care Lyndsey nu se gândește încă.

În drum spre ieșire, Lyndsey se mai uită o dată spre biroul lui Kincaid. Acesta se află lângă alte trei birouri, toate cele patru formând un pătrat, cu o suprafață comună în mijloc. Pare un loc plin de viață, cei patru bărbați vorbind continuu între ei. Ea se uită și la seiful lui Kincaid: sertarele sunt deschise, dosarele sunt la vedere, ispitind pe oricine să se uite prin ele. Dar

cel mai probabil, măcar unul dintre aceşti patru tipi ar fi prin preajmă la un moment dat. Prin urmare, ar fi greu să ai acces la acele dosare fără să fii observat.

Doar dacă nu cumva cârtiţa se află în apropiere. Sau Kincaid este mai prost decât pare. Sigur există un răspuns la aceste dileme, dar în acest moment ea nu-l poate întrezări.

•••

După-amiază are loc întrevederea cu Kate Franklin, ceea ce nu o bucură deloc pe Lyndsey. Ea îi spusese lui Raymond Murphy că ar dori să vorbească singură cu ea, în loc să participe la interogatoriul CI. Beirutul este încă proaspăt în mintea ei: propriul ei interogatoriu luat de către şeful staţiei, care o potopise cu întrebări, deşi nu erau interesaţi de răspunsurile ei, hotărârea fiind luată. Ruşinea, regretul şi frica. Este prea dificil pentru ea să stea acum de cealaltă parte a mesei, să privească pe altcineva care trece prin aceeaşi situaţie.

Lyndsey o compătimeşte pe această femeie aşezată la masă, în faţa ei, care urmează să-şi mărturisească greşelile unor străini. Franklin stă la masă cu umerii aduşi, cu privirea în jos. O pată urâtă de psoriazis i-a apărut pe faţă. Părul ei nu e prea bine pieptănat, hainele nu par să-i stea bine pe corp, de parcă şi-ar fi încheiat greşit nasturii sau şi-ar fi luat o măsură prea mică. Totul în postura şi comportamentul ei spune că e o femeie care s-a resemnat deja. Probabil că şi-ar dori să se deschidă podeaua sub ea, să-şi poată preda insigna sau să-şi ia adio de la pensie, dacă ar lăsa-o să iasă pe uşă. Totuşi, ameninţarea cu închisoarea a determinat-o să se supună. Lyndsey simte o strângere de inimă, în timp ce se uită la ea.

Interogarea va trebui să se facă indirect. CI-stul a fost clar în această privinţă. Lyndsey nu poate pune întrebări esenţiale, nimic care să dezvăluie faptul că are loc vânătoarea unei cârtiţe. Dacă Franklin este implicată, asta ar trebui să reiasă din interogatoriu, prin aflarea modalităţilor care au dus spre activităţile de spionaj. Doar dacă nu este o expertă în a-şi susţine minciunile.

Îi întinde mâna.

— Bună ziua, sunt Lyndsey Duncan de la Divizia Rusia. Am câteva întrebări pentru tine.

Ochii lui Kate se ridică pentru scurt timp pentru a-i întâlni pe cei ai lui Lyndsey, apoi privesc în altă parte.

— Este cu adevărat necesar? Am vorbit deja cu cei de la CI și de la securitate de mai multe ori…

Putem să punem capăt acestei întâlniri, te rog? *Mi-ar plăcea să merg acasă, să mă arunc în pat, să-mi trag pătura peste cap și să nu mai ies niciodată de acolo.*

Lyndsey înțelege foarte bine situația.

— Da, e absolut necesar. Voi încerca să fiu cât mai succintă. De ce nu începi prin a-mi spune când ai început să ai probleme?

Franklin oftează, prăbușindu-se mai mult în ea însăși, precum un sufleu care s-a lăsat. Știe că trebuie să vorbească despre asta, dar îi este rușine. Până la urmă, a-ți dezvălui slăbiciunile în fața unor străini face parte din meserie. Scoți totul la iveală, din nou și din nou.

În timp ce vorbește, vocea ei abia se aude, părând neputincioasă.

— Acum un an. Chiar înainte să fiu trimisă la Moscova. Nu mai jucasem de mult timp. Cel puțin de cinci ani, cred. Nimic, cu excepția biletului de loterie, pe care mi-l luam ocazional. Am început să fac excursii în weekend, la Charlestown sau la Arundel Mills, în Maryland. Nu era mare lucru, doar ceva ce făceam cu prietenele mele. Puțină adrenalină. Dar asta nu a fost niciodată o problemă. Poate că din când în când lucrurile erau puțin încordate, dar nu a fost ceva la care să nu fi putut face față.

— Ce s-a întâmplat în Rusia?

Rusia. Nopțile deprimante, frigul umed care cuprinde totul. Singurătatea pe care o suferă toate femeile, atunci când sunt detașate la un post în străinătate, singurătate simțită probabil mai acut de cele de vârsta lui Franklin. Aceasta se uită la mâinile ei roșii și crăpate, de parcă ele ar fi responsabile pentru greșeala ei.

— Nu știu cum au scăpat lucrurile de sub control acolo, chiar nu știu. Mi-am spus că o voi face doar din când în când, un răsfăț când aveam o zi grea.

— Ai ajuns să pariezi cu localnicii? Dar jocurile de noroc sunt ilegale la Moscova.

Primul ei zâmbet adresat lui Lyndsey este pe jumătate o grimasă.

— Este ușor să găsești o casă de pariuri pentru competiții sportive… un meci de fotbal, un meci de box. Toată lumea o face.

— Cât ai pierdut?

Ea ezită.

— Douăzeci de mii. Mai mult decât mi-am imaginat vreodată… Nu știu cum a scăpat totul de sub control… Caută un șervețel în buzunar și își șterge nasul. Cel care ținea casa de pariuri știa că sunt americancă, s-a gândit că voi fi bună la așa ceva… Dar mi-a spus că se aștepta să-mi plătesc datoria – altfel vor exista consecințe.

— Ți-a făcut vreo propunere să ți-o achiți în alt mod?

— Să lucrez pentru ruși, vrei să spui? Privirea ei este mai mult decât disprețuitoare. Nu aș face niciodată așa ceva. Erau doar douăzeci de mii. Nu am banii ăștia acum, dar aș putea face rost de ei. Eventual, să-i scot din fondul meu de pensii. Să împrumut de la rude. Nu aș fi fost de acord să spionez, în niciun caz. Se oprește, pentru a se liniști. Nu s-a ajuns la asta. M-a lăsat să mai fac un pariu – pe care l-am câștigat.

Franklin se retrage ușor pe spătarul scaunului ca și cum ar aștepta să vadă cum reacționează Lyndsey. *Chiar și ea își dă seama că totul a decurs prea frumos pentru a fi adevărat.*

— Sigur, mi s-a părut ceva suspect… Dar mi-a spus că am câștigat. Datoria mi-era ștearsă. Nu mă gândeam să refuz.

— Dar nu ai spus stației nimic despre asta…

— Speram la un miracol. Că episodul va fi uitat și că totul va fi în regulă… Franklin începe să rupă șervețelul în bucăți mici. CI-stul mi-a spus clar că ei cred că mi s-a înscenat totul. Că rușii urmau să înceapă să facă presiuni asupra mea, după ce aș fi acceptat banii, când nu mai aveam de ales pentru că aveau dovada că sunt compromisă.

— Ai înțeles riscul.

— Dar nu asta s-a întâmplat, jur.

Lyndsey nu spune nimic, urmărind fiecare mișcare a ochilor ei, zvâcnirea gurii, fiecare agitație nervoasă a mâinilor. CI-ul spune că au prins-o pe Franklin, înainte ca rușii să aibă o șansă: mai rămăseseră câțiva bani după ce și-a achitat datoria, câteva mii de dolari, pe care i-a pus în contul ei bancar. Nu a fost neapărat o neglijență: o sumă atât de mică putea fi trecută cu vederea sau explicată, dacă cineva ar fi întrebat. A fost ghinionul ei că acest lucru s-a întâmplat atunci când a început vânătoarea cârtiței, iar cei de la securitate au presat-o mai tare decât ar fi făcut-o în mod normal. Ea a cedat când a fost supusă interogatoriului.

— Recunosc că nu am judecat foarte bine. Am făcut lucruri pe care mi-aș fi dorit să nu le fac. Dar nu i se întâmplă asta oricui? Nu am comis nicio

infracțiune. Lacrimile se potolesc, pe măsură ce furia iese la suprafață. Nu sunt proastă. Știu despre ce e vorba: s-a întâmplat ceva rău și se caută un țap ispășitor. Iar dacă nu se află cine a făcut-o, atunci o să mi-o pună mie pe cap.

Ochii ei caută frenetic chipul lui Lyndsey pentru confirmare.

— Noi vrem să-i găsim pe cei vinovați. Nu căutăm un țap ispășitor.

Lyndsey încearcă să pară autoritară, dar Franklin se uită la ea. *Ea crede că sunt naivă.*

— Uite, cel mai bun pariu al tău este să cooperezi pe deplin cu anchetatorii. Dacă ești nevinovată, vei fi exonerată.

Franklin se întoarce exasperată spre ea. Tremură vizibil, din cap până în picioare. Comportamentul ei ciudat o îngrijorează pe Lyndsey: poate fi acesta un semn de vinovăție? Emoția ei intensă trădează oare faptul că minte? Frecușul pe care Lyndsey l-a avut recent cu cei de la securitate n-o ajută să afle vreun răspuns la întrebările astea. E greu să fii obiectiv.

Apoi își amintește ce i-a spus Ruth Mallory. Un incident din trecut? Oare să existe ceva în trecutul lui Franklin care ar putea fi relevant? Poate că Reese Munroe, șeful stației, știe.

Lyndsey se ridică.

— Atât, deocamdată. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Nu prea poate citi expresia de pe chipul lui Franklin, dar în mod clar este neliniștită. Furie, tristețe și deznădejde, toate la un loc. Franklin strânge bucățile de șervețel, înainte de a pleca, fără a mai scoate vreun cuvânt.

Raymond Murphy așteaptă în camera alăturată. Stătea așezat pe marginea mesei, cu brațele încrucișate și mușcându-și buzele, dar se ridică în picioare atunci când intră Lyndsey.

Fața lui strălucește de emoție, ca un câine care a prins un iepure de câmp.

— Deci ce crezi?

Vrea ca detectorul uman de minciuni să-l felicite.

— Nu mi-am putut da seama dacă ascunde ceva, dar… mi *s-a părut* că spune adevărul.

El este descurajat și o privește nemulțumit.

— Și ai reușit să ajungi la această concluzie după doar câteva minute petrecute cu ea?

— Nu am terminat încă. Dă-mi voie să te întreb ceva – au mai avut loc

alte incidente în trecut? Ai vorbit cu foștii ei supervizori?

N-ar vrea să-l deranjeze pe Reese, dacă Murphy a vorbit deja cu el. Ofițerul de contrainformații se foiește.

— Am vorbit cu unii dintre ei, dar nu am terminat încă investigația. *Defensiv.* L-a prins cu o minciună. Dar cred că te înșeli. Eu sunt de părere că acolo unde este fum, este și foc. Oamenii nu sunt doar *puțin* răi, Lyndsey. Se întâmplă altceva aici, sunt convins de asta.

Ea prinde substratul. Vorbește acum despre *ea.*

Ancheta este de-abia la început și Raymond este presat, fără îndoială, de superiorii lui pentru a-l găsi repede pe vinovat, la fel cum Eric este presat de director. Lyndsey înțelege de ce Murphy vrea ca ea să fie de acord cu el, dar simte în adâncul sufletului că el greșește.

Nu Franklin este cârtița.

Ar trebui să se certe cu el? Ar fi inutil, se hotărăște ea. Trebuie ca el singur să-și dea seama.

— Bine, fă asta. Între timp, eu voi continua cu ancheta.

Era inevitabil ca la un moment dat să aibă loc o altercație cu Raymond și nu-i place cum decurge colaborarea cu el. Ea deschide ușa și iese, înainte de a spune ceva nepotrivit.

15.

Lyndsey se uită la ceas o dată, de două ori, de trei ori în cinci minute. Nu a mai vorbit cu Reese Munroe, șeful stației în perioada cât a fost ea la Moscova, de când plecase de acolo, cu câțiva ani în urmă. Șefii de stație au un statut important. Lyndsey regreta faptul că nu a mai ținut legătura cu fostul ei șef, dar nici nu putea face altfel. Așa se întâmplă cu oamenii care pleacă pe alte posturi, în alte părți ale lumii, Lyndsey la Beirut, Munroe la Minsk. Ea i-a trimis un e-mail, cu câteva zile mai înainte, menționând numele lui Kate Franklin și întrebând dacă își poate găsi timp să aibă un dialog cu ea. Un ofițer de la stația din Minsk i-a răspuns imediat, fixând o oră. Nu era un semn bun.

Stând la biroul ei, bate darabana cu degetele, în timp ce așteaptă apelul. De ce a lăsat să treacă atât de mult timp de când a vorbit cu Reese? Dintre toți șefii pe care i-a avut, el a fost cel mai bun, chiar mai bun decât Eric. Reese a crezut în ea, atunci când se afla la începutul carierei, în stația lui. O figură părintească, pentru o fată care abia își amintea că a avut tată.

Lyndsey are nevoie de cineva care să creadă în ea acum.

Ea își amintește de noaptea care i-a schimbat viața: Iaromir Popov contactase Agenția și ea i-a cerut lui Reese s-o lase să-l întâlnească, în secret. Atunci era o începătoare, știa că putea greși în citirea lui, că s-ar putea să nu fie o mană cerească, oportunitatea ce poate apărea o dată în viață și la care visează toți ofițerii de caz. A fost atât de emoționată, încât nu a mai așteptat dimineața și l-a sunat imediat pe Reese, șeful stației din Moscova.

S-au întâlnit în acea noapte într-o cafenea, la un bloc distanță de casa ei, aflată în cartierul Barrikadnaia, nu departe de complexul Ambasadei SUA. Reese, încă îmbrăcat în costumul pe care-l purtase toată ziua la birou, amesteca în cafea, în timp ce Lyndsey îi spunea ce se întâmplase la petrecere.

— Vrea ca întâlnirea să aibă loc mâine.

Chiar dacă lucra în subordinea lui Reese de doar câteva luni, simțea că între ei exista o compatibilitate. El îi dăduse deja mai multă autonomie decât o făcuse cu restul ofițerilor de caz – deși totul se putea termina după seara asta.

Reese bătea cu lingurița de metal în marginea cănii.

— Ar putea fi o capcană.

Dar când Lyndsey îl privise pe Popov în ochi, crezuse că a văzut ceva deosebit. Ea a pedalat pe ideea asta.

— Dacă SVR-ul ar fi vrut doar să testeze terenul, ar fi trimis un ofițer de nivel inferior, pe cineva mai credibil.

Lumina de la lămpile restaurantului îl punea pe Reese într-o umbră adâncă, liniile feței sale devenind mai pronunțate. Arăta ca un bărbat care și-a petrecut întreaga viață într-o celulă de închisoare.

— Vrea ca întâlnirea să aibă loc în mai puțin de 24 de ore. Nu vom avea timp să luăm măsurile de precauție corespunzătoare. Exact asta trebuie făcut atunci când vrei să testezi terenul. E interesat să observe care sunt slăbiciunile noastre.

— Sau s-ar putea să fie atât de grăbit pentru ca oamenii lui să nu aibă timp să-l pună sub supraveghere.

Amândoi știau la acea vreme că Agenția ducea o luptă grea la Moscova. Securitatea internă a Rusiei se dublase și, în ultimii doi ani, stația nu a mai atras niciun agent rus nou de partea ei.

— Când a fost ultima dată când am racolat pe cineva cu un asemenea grad? Să-l ascultăm, măcar. Ce avem de pierdut?

El îi aruncase o privire sobră.

— Ar putea să te aresteze. Să te arunce în închisoare.

Se putea întâmpla. Fusese antrenată pentru așa ceva: un tratament oarecum dur, câteva nopți de închisoare. Dar SVR-ul avea mai degrabă tendința de a-i expedia rapid din țară pe ofițerii de informații căzuți în dizgrație, să-i declare persona non grata, în loc să-i încarcereze.

Implicațiile pe termen lung erau uriașe. Dacă Lyndsey ar fi fost prinsă, probabil că și cariera ei s-ar fi terminat. Tocmai

începuse să o ia în sus, prin numirea timpurie la Moscova: majoritatea prietenilor ei erau trimiși la posturi din colțuri îndepărtate ale lumii și trăiau cu speranța că cineva de la Langley le citește rapoartele. Lyndsey putea să nu mai aibă nimic din toate astea. Trebuia să-și aleagă bine bătăliile.

Instinctul îi spunea că aceasta era bătălia pe care trebuia s-o aleagă.

— Toată chestia asta nu-mi pare a fi în regulă, a avertizat-o Reese la momentul respectiv. Poate că încearcă doar să scape de tine, deși nu ai avut timpul necesar să-i calci pe bătături. Lucrurile astea se întâmplă de obicei atunci când vor ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, dar ei nu au niciun motiv să ne expulzeze pe niciunul dintre noi acum. Nu a avut loc niciun scandal în ultimul timp. Pur și simplu nu are logică.

Lyndsey se aplecase peste masă, străduindu-se să ajungă cât mai aproape de șeful ei.

— Lasă-mă să o fac, Reese. Sunt dispusă să-mi asum riscul. De aceea sunt aici. Dacă nu riscăm, am putea la fel de bine să plecăm acasă.

Apoi a mai fost partea pe care nu a putut-o spune cu voce tare: stația din Moscova eșuează sub șefia ta. Lasă-mă să te ajut.

El s-a uitat la ea un timp îndelungat, pe față neputându-i-se citi nimic, încât Lyndsey era sigură că nu va fi de acord. Dar apoi a zâmbit puțin.

— Știi, l-am cunoscut pe Josh Kleinman. Am un mare respect pentru el. Mi-a dat să citesc lucrarea pe care ai scris-o, cea despre microexpresii.

Lyndsey încercase să nu pară nici surprinsă, nici prea încântată. Kleinman fusese îndrumătorul ei de psihologie, la facultate. Fusese impresionat de programul pe care ea îl realizase împreună cu o echipă de specialiști în computer vision și prin care se puteau identifica micile schimbări în expresiile faciale ale subiecților din înregistrările video. Softul permitea computerelor să spună dacă oamenii mint sau chiar dacă au intenția de a minți, toate astea mai precis decât ar fi

făcut-o un poligraf. Munca lor a trezit atenția departamentelor de poliție și a cazinourilor, dar și, în mod neașteptat, a CIA-ului. Abia mai târziu a aflat că profesorul ei făcuse demersuri la Langley pentru a o angaja.

Dar la Moscova nu exista nicio cameră video care să-l înregistreze pe Popov, niciun soft care să analizeze fața acestuia pentru a-i observa schimbările faciale aproape invizibile, nu exista nici măcar un consilier care să-i șoptească la ureche.

Reese oftase.

— Până acum, în toată perioada ta petrecută aici, nu te-am văzut făcând un singur lucru care să dezmintă opinia lui Josh despre tine, Lyndsey. Instinctele tale au fost perfecte. Dacă tu crezi că Popov este cinstit, sunt de acord. Hai s-o facem.

Nici acum nu-și poate imagina cât de norocoasă fusese: ce văzuse Popov la ea, de ce Reese crezuse în ea.

Telefonul sună, trezind-o din amintiri și readucând-o în prezent.

— Lyndsey?

Aceeași voce prietenoasă, dar fermă, pe care și-o amintește.

Cei doi fac schimburi de amabilități și apoi vorbesc un minut despre timpul petrecut de Reese la Minsk. Frigul, ceața, preponderența arhitecturii sumbre din perioada sovietică. Reese n-o întreabă nimic despre Beirut, ceea ce o face să creadă că știe despre problema legată de Davis. În ea mocnește o jenă despre care nu poate discuta.

N-au nevoie de introduceri. Lyndsey a menționat un grup de lucru în e-mailul ei, astfel încât Reese știe exact de ce l-a sunat.

— Vrei să afli informații despre Kate Franklin, spune el în timp ce trec la chestiuni serioase.

— Mi s-a spus că ai fost șeful ei la un moment dat.

— Da. Acum câțiva ani, la Dușanbe. (Tadjikistan, un loc greu pentru oricine.) A avut niște probleme cu jocurile de noroc, din câte îmi amintesc.

Deci nu era o problemă recentă.

— Am avut discuții cu ea pe această temă. Susținea că se poate controla. Dar apoi s-a întâmplat ceva. Vocea lui Reese devine mai domoală. Unul dintre ofițerii de caz a jurat că a văzut-o vorbind cu un tadjic. Ei bine, el nu

a văzut-o discutând direct cu el, dar a surprins-o îndepărtându-se de câțiva tipi pe care i-a recunoscut ca făcând parte din securitatea internă tadjică.

— Deci nu ai putut dovedi?

— I-am pus întrebări. Ea a susținut vehement că nu s-a întâlnit deloc cu oamenii ăia și l-a acuzat pe ofițerul de caz că i-ar fi înscenat totul.

— Și așa a fost?

Concurența poate fi acerbă în interiorul stațiilor. Reese mormăie.

— Eu nu am luat-o de bună. Nu am simțit că am aflat adevărul și i-am redus perioada misiunii. Sincer, sunt surprins că a fost trimisă la Moscova. Sigur i-a convins pe cei de la securitate că totul a fost doar o mare neînțelegere.

Oamenii de la El spun, de obicei, că este nevoie de mai multe încercări pentru ca un trădător să accepte oferta. După o primă încercare eșuată, vor mai face una. Este posibil ca Dușanbe să fi fost prima încercare asupra lui Kate Franklin.

Poate că au reușit, în sfârșit, la Moscova.

— Mulțumesc, Reese. Și m-am bucurat să-ți aud vocea.

— Și eu, Lyndsey. Vocea lui e din nou caldă și plină de emoții nerostite. Uite ce e, cariera pe care ți-ai ales-o nu este una ușoară. Iar acesta ar putea fi eufemismul anului.

Știe. Dar știe doar despre Davis, despre Beirut. Despre rușinea și eșecul ei. Oare ce crede despre faptul că ea investighează un coleg ofițer? Este culmea ipocriziei. Și-ar dori să poată dispărea imediat.

— Perioada asta de acum va trece. Ei fac un mare tam-tam din chestia asta. Nu este cazul. Îl cunosc pe Davis Ranford – se întrerupe el, chicotind – și, deși gustul tău pentru bărbați e discutabil, nu aș spune că el reprezintă un risc pentru securitate.

Îl cunoaște pe Davis. Nu putuse să vorbească cu nimeni despre el, nici măcar să-i pomenească numele, iar acum faptul că Reese îl cunoaște e pentru ea ca și cum ar bea apă, după o lungă perioadă petrecută în deșert. Tânjește să vorbească despre Davis cu Reese. O mie de întrebări îi trec prin minte – cum l-ai cunoscut? când? unde? – dar nu este momentul pentru fleacuri.

Reese continuă cu sfaturile sale părintești.

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai îngrijorată de cel de la securitate care manevrează lucrurile. Ți-ai făcut un inamic, Lyndsey. Cineva

important.

— Și eu m-am gândit la asta.

— Dacă nu ar fi fost așa, cei de la securitate nu s-ar fi implicat: nu-i nimic extraordinar în asta. Te *cunosc,* știu că lucrurile nu sunt așa cum le prezintă. Ai încredere în tine. Nu te lăsa!

Reese este persoana cea mai onestă pe care a întâlnit-o în Agenție. Gura lui Lyndsey tremură ușor; faptul că Reese are încredere în ea înseamnă foarte mult, mai ales în această perioadă.

— Mulțumesc, Reese. Voi încerca.

Îi vine o idee. Reese, la fel ca Ruth Mallory, este de mult timp în Agenție. Probabil că a colaborat cu aproape toți cei care lucrează în prezent pe ținta Rusia.

— Încă ceva, Reese… Ai lucrat vreodată cu Tom Cassidy?

Simte o respirație accelerată la celălalt capăt.

— De ce… este și el suspect?

Lyndsey nu știe dacă Reese are o relație cu Cassidy. Era posibil să fie vechi prieteni. Putea să facă o mare greșeală.

— Mașa a spus că soțul ei nu avea încredere în Cassidy.

— Știi la fel de bine ca și mine că spionii nu se înțeleg întotdeauna cu supraveghetorii lor. „Încrederea" poate însemna multe lucruri.

Ea se gândește cât de mult poate să-i spună.

— Reese, cred că Popov era în drum spre Washington pentru că voia să-mi spună ceva.

— Chiar dacă așa stau lucrurile, nu poți fi sigură că are vreo legătură cu Cassidy. Iată părerea mea. Poate că nu vrei să auzi, dar… Tom Cassidy nu pare genul care să trădeze în favoarea rușilor. Cel puțin, mie nu îmi pare. Principala problemă a tipului e aceea că este ambițios. *Foarte* ambițios. Vrea să reușească, dar în interiorul sistemului. Nu vrea să dărâme totul.

Are dreptate Reese? Lyndsey nu are de unde să știe fără să se întâlnească cu Cassidy. De-a lungul timpului, ea a știut întotdeauna că judecata lui Reese este corectă. Ar trebui să aibă încredere în el, deocamdată.

— Mulțumesc, Reese.

După ce închide telefonul, simte cât de mult și-ar dori ca Reese să fie aici, la Langley. Câtă încredere are în el. Cât de expusă se simte la sediu, aproape fără prieteni și singură.

16.

O notificare ce pâlpâie pe ecranul computerului îi atrage privirea lui Lyndsey. Fereastra de chat clipește. Ea se uită mai atent: un mesaj de la Randy Detwiler, expertul în otrăvuri.

Am o idee legată de raportul toxicologic. Vino până la mine. Astăzi sunt într-o conferință toată ziua, dar mâine voi fi la birou…

Dimineață, va încerca să-l contacteze pe Detwiler.

Între timp, se gândește cum a dat de el. Prin softul care te ajută să găsești experți peste tot în Agenție. S-ar putea folosi de el pentru a încerca să găsească pe cineva care să o sfătuiască cu privire la această investigație, să analizeze ceea ce a aflat și să-i spună ce trebuie să facă în continuare. Ea simte că îi lipsesc încă multe.

În loc să caute un anumit termen – nu știe ce anume să scrie în căsuța de căutare –, Lyndsey accesează pagina principală a forumului. Acolo dă peste un index grupat pe categorii. În timp ce derulează pagină după pagină, se miră de subiectele întâlnite, lucruri de care nu a avut habar niciodată. Cine ar fi crezut că există experți în agricultura deșertului, în energie regenerabilă și în econometrie? Această abundență de experți pare o listă nesfârșită.

Ajunge la secțiunea dedicată Rusiei. Este uriașă, mai mare decât toate celelalte categorii, bineînțeles. Rusia este una dintre cele mai vechi și mai importante ținte. Lyndsey parcurge, încremenită, subiectele și forumurile de discuții. Nu e de mirare că cei din Divizia Rusia sunt atât de tăcuți: discuțiile de birou se poartă în alt mod. Pe acest forum – unde toți își pun întrebări unul altuia, de la cele mai banale (*E vreo problemă cu imprimantele în această dimineață*?) până la cele mai profunde (*Cine va conduce Frontul Popular al întregii Rusii, dacă Putin moare subit*?) Lyndsey citește discret rândurile postate, simțindu-se de parcă ar fi la o petrecere secretă, unde poți asculta diverse conversații, fără ca nimeni să își dea seama că ești pe aproape.

Forumurile astea de discuții ar putea fi folosite pentru spionarea biroului. Poate că nu oferă tot ce ai nevoie, dar ar putea fi un început. Te-ar îndruma

în direcția corectă, ți-ar oferi indicii.

Lyndsey parcurge metodic discuțiile, notându-i pe cei care postează, țintele asupra cărora aceștia se concentrează și cine intervine în discuțiile lor. Ea urmărește forumurile comunităților. Numele încep să se repete: un tip își dă întotdeauna cu părerea despre armele rusești, altul știe totul despre „fermele" rusești de trolli[8]. Rar există situații când un nume apare în mai multe grupuri, iar atunci când se întâmplă asta sunt fie cei care lucrează de când se știu în cadrul Diviziei, fie cei care au prea mult timp la dispoziție.

Ea desenează o diagramă pe o bucată de hârtie. În mijlocul fiecărui grup scrie persoanele care pun cele mai multe întrebări pe un anumit subiect sau care par a fi personajele principale în cadrul discuțiilor pe tema respectivă. Apoi, ea își notează persoanele care, ocazional, intervin sau pun întrebări. Umple o pagină, apoi trei, apoi cinci.

Două ore mai târziu, ea ajunge să realizeze un schelet al unei diagrame. Ce este curios, observă ea, este faptul că diagrama oferă detalii care, în general, nu sunt cunoscute, ținte sau cazuri – sau agenți – concrete, care sunt știute doar de supervizori.

Urmărește numele scrise pe diagramă. Jan Westerling, ofițerul de rapoarte pentru omul de știință Lighthouse, apare în toate discuțiile legate de cercetare și dezvoltare din Rusia. Ea pune întrebări despre metamateriale, nanotuburi și despre imprimarea 3D. Numărul de persoane din cercul ei este mic. Pe unele dintre acestea Lyndsey nu le cunoaște, dar presupune că sunt din cadrul Direcției de Știință și Tehnologie, însă pe altele le știe, pentru că fac parte din Divizia Rusia.

Kyle Kincaid apare în discuțiile legate de ținte militare și cibernetice. Grupul care urmărește postările sale este alcătuit din experți militari și cibernetici și ei își dau cu părerea despre orice. Observă că Kincaid nu postează el însuși multe întrebări; probabil că nu vrea să fie văzut ca unul care are nevoie de ajutor. În general, el intervine în postările altor ofițeri sau își exprimă opinia despre o știre de ultimă oră. Lyndsey zâmbește când vede că o postare naivă de-a sa este comentată acid de un angajat cu vechi state de serviciu. Sigur te simți înțepat când ți se întâmplă să fii ușor dădăcit în public, dar în felul acesta te călești.

Totuși, Lyndsey nu găsește nicio postare în care să apară în mod explicit Lighthouse sau Skipjack, ofițerul militar. Poate trage niște concluzii din

postările pe care le-a citit, dar nimic despre vreun spion anume sau, cu atât mai mult, despre vreun nume adevărat.

Lyndsey se ridică de pe scaun și se întinde. Se uită la ceasul de pe monitor: este aproape ora unu. Nu e de mirare că a înțepenit: a stat nemișcată ore întregi.

Privirea ei cade pe notițele făcute, zăbovind peste diagrama brută a rețelei. E ca și cum ar fi căpătat un mod cu totul nou de a gândi despre oamenii din divizie, ca și cum ar vedea o pânză de păianjen invizibilă care îi leagă pe aceștia. Ruth Mallory e precum o cloșcă, ea fiind cea care gestionează toate discuțiile legate de securitatea internă a Rusiei (ceea ce duce la întrebarea: cine va gestiona aceste discuții când ea se va pensiona?). Zach Gelfman, celălalt ofițer angajat în Agenție încă din perioada sovietică, este prezent mereu în discuțiile de pe forum de fiecare dată când apare o întrebare legată de Piața Roșie.

Lyndsey observă că Zach Gelfman intră și iese repede de pe forum. Aparent, el urmărește mereu postările, intervenind doar atunci când apare un subiect de care este interesat.

Urmărește mereu discuțiile.

Acest lucru o determină pe Lyndsey să se gândească la ceva.

Ea parcurge întreg forumul de discuții, căutând nume de persoane care intră și ies din conversații. Știe că există pisălogi care își dau cu părerea despre orice, fără vreo coerență anume. Ăștia comentează orice, de la performanța Rusiei la Cupa Mondială de Fotbal sau prețurile alimentelor din îndepărtata Rusie, până la tăierea pădurilor seculare din Siberia. Numele pe care le găsește îi confirmă bănuielile: e vorba de colegi ciudați, care fie o fac din egoism, fie sunt nemulțumiți că nimeni nu-i bagă în seamă.

Însă, în mod curios, apare și numele Theresei Warner.

Lyndsey își verifică diagrama, iar numele Theresei apare scurt ici și acolo, ca o pasăre colibri. Din ceea ce își amintește din postările Theresei, cele pe care le-a citit, ea nu scrie niciodată nimic important. De obicei, Theresa intervine în conversație, oferind mici detalii utile.

Fereastra de chat din colțul ecranului clipește: este Theresa. Parcă un spirit sau un demon i-a spus că se gândește la ea. Lyndsey este atât de surprinsă încât, pentru câteva secunde, nu poate decât să privească la monitor.

Mergi să iei prânzul? întreabă Theresa.

Sigur, scrie Lyndsey după încă o secundă de ezitare. Refuzul ar putea părea suspect. Nu că ar fi existat vreun motiv de suspiciune.

Își parolează ecranul, înainte de a ieși pe ușă. Apoi privește încăperea mare și spațioasă și se gândește la diagrama pe care tocmai a făcut-o, la pânza de păianjen invizibilă, plină de conexiuni, care atârnă în eter. Își propune să afle cine stă la biroul din colț: mulți agenți dubli preferă spațiile ascunse, pentru ca șansa de a fi observați să fie mică, atunci când fac ceva ce nu trebuie să facă.

Se uită în direcția biroului Theresei și apoi spre biroul lui Eric. Oare să-i spună acestuia ce a descoperit, chiar dacă nu știe sigur ce înseamnă de fapt? Poate ar fi bine să ia în considerare ideile lui asupra deducțiilor ei. Lyndsey are nevoie de perspectivă. Poate că toate astea nu înseamnă nimic. Este ușor să te rătăcești într-o pădure umbroasă.

Prânzul mai întâi, decide ea. Ce poate fi rău în asta?

•••

Prânzul constă dintr-o salată, multă cafea și povestea Theresei despre cum Brian a început să-și dorească un câine.

— Un cățel, mai exact. Cum să-i spui unui băiețel că nu poate avea un cățel? Că mami nu are timp să aibă grijă de el? De vină sunt vecinii: femela lor labrador tocmai a fătat. De fiecare dată când o vedem, vecina se oferă să-i dea un pui lui Brian. Sunt o mamă rea? Simt că-i răpesc singura șansă de a crește un câine…

Lyndsey ascultă, înfigând apatic furculița în salată, dar în tot acest timp mintea ei a rămas conectată la munca pe care o făcuse în birou. Ar vrea s-o întrebe: *ce faci pe chaturile din rețea, Theresa*? Bineînțeles, n-o întreabă deloc așa ceva pe prietena ei. În cele din urmă, amândouă se întorc la muncă, iar Lyndsey abia așteaptă să ajungă în micul ei birou.

Atunci când se așază la computer, descoperă o adevărată bombă. Un e-mail de la Murphy:

> *Katherine Franklin a fost găsită moartă, în casa ei din Springfield, în această dimineață. Cei care se ocupă de securitate au fost trimiși la ea acasă, atunci când au observat că nu s-a prezentat la serviciu la ora obișnuită și că nu răspundea la apelurile telefonice ale supervizorului. Cei de la serviciul de urgență au găsit-o în stare de inconștiență și au*

dus-o la cel mai apropiat spital, unde a fost declarat decesul. Va fi efectuată o autopsie, dar diagnosticul preliminar pus este acela de sinucidere prin luarea unei supradoze. La fața locului a fost găsit un bilet și, după examinarea lui de către securitate, conținutul îți va fi comunicat. Deși nu-și recunoaște vinovăția, din ce a scris se pot constata remușcări pentru greșelile pe care le-a făcut.

Lyndsey simte cum i se strânge inima. Vorbise cu Franklin ieri.

Acum femeia este moartă.

Până să poată procesa vestea, trebuia să participe la o informare și apoi să fie prezentă la o altă întâlnire. Trec orele, timp în care ea macină în minte vestea legată de Franklin, până la exasperare. *Nu pot procesa vestea asta acum. Mai e ceva ce trebuie să fac…*

Așa e. Forumul de discuții.

Programul de lucru e aproape de final, atunci când se întoarce la forumul de discuții și caută postările Theresei. Din fericire, este ușor să le găsești, doar câteva clickuri și poți relua lectura de unde ai rămas.

Ce pui la cale, Theresa? *Cu cine ai vorbit*?

În discuțiile de pe forum, Theresa răspunde la întrebări puse de Jan Westerling. Și de Kyle Kincaid.

S-a împrietenit cu ambii ofițeri de rapoarte.

Suspiciunea erupe ca un reflux gastro-esofagian. Lyndsey încearcă să o domolească, dând vina pe ora înaintată și pe timpul petrecut cu găsirea unor informații cât de mici, care acum sunt tulburi în mintea ei. Sigur există o explicație banală pentru asta, își spune ea.

Un somn bun și în dimineața următoare va vedea altfel lucrurile. Nu trebuie să se agite acum.

Lyndsey acționează întrerupătorul și trece grăbită pe lângă biroul lui Eric. Cu siguranță, nu-i poate spune încă despre asta. Iar atunci când o va face, trebuie să aibă certitudini.

•••

Din pragul camerei fiului ei, Theresa îl privește cum doarme. Acesta este unul dintre obiceiurile ei preferate. El este atât de liniștit… nu că n-ar fi liniștit în cea mai mare parte a timpului. Brian este un copil atât de tăcut, încât lucrul ăsta o îngrijorează uneori. E în stare să stea complet nemișcat

ore întregi, abia dacă îți poți da seama că respiră. Nu mulți copii pot face asta.

De ce l-a adus în discuție pe Brian atunci când a vorbit cu Lyndsey, la prânz? Urăște să facă asta; nu-l vrea deloc implicat pe Brian în această afacere oribilă. Chiar dacă este imposibil: el se află în inima ei. Theresa face lucrul acesta *pentru* Brian. Deși ea niciodată nu s-ar putea supăra pe el din cauza aceasta. Este propria ei alegere.

I-ar plăcea să-l lase să ia unul dintre cățelușii vecinului. Și-i imaginează pe amândoi în curte, Brian alergând, râzând și chemându-l pe cățel, acesta apucându-l ușor în joacă și sărind fericit. Brian s-ar purta ca un băiat de șapte ani, nu ca un bătrân de nouăzeci, mereu atât de atent, pentru că știe că pământul se poate deschide și îl poate înghiți într-o clipă. Doar i s-a întâmplat asta tatălui său, nu-i așa?

Dar nu va fi niciun cățel. Nu ar fi corect pentru câine. Nu l-ar putea lua cu ei acolo unde ar pleca.

17.

ȘASE LUNI MAI DEVREME

Theresei Warner nu i-au plăcut niciodată spitalele. În primul rând, nu-i plăcea atmosfera de acolo, pe care nu putea să o suporte. Mirosul de antiseptice îi întorcea stomacul pe dos. Și apoi, incertitudinea aceea mereu prezentă, orele lungi de așteptare. Răbdarea nu a fost niciodată una dintre calitățile ei. Acest spital, Sibley Memorial, îi amintea de vizitele făcute mai demult: zilele petrecute în sala de așteptare, la terapie intensivă, atunci când tatăl ei era pe moarte, sau perioada aceea după ce Brian căzuse dintr-un copac. Patru ore la urgențe pentru zece cusături – de atâtea a fost nevoie pentru rana de pe frunte. Apoi, îngrijorarea că i-ar putea rămâne cicatrici pe viață.

Sosise la spital direct de la serviciu și se simțea incomod în costumul ei bleumarin și cu tocuri. Toți ceilalți erau îmbrăcați în haine confortabile, fiind pregătiți pentru o zi lungă, în sala de așteptare sau la patul persoanei dragi. Erau apoi asistentele și personalul care se ocupa de curățenie, toți îmbrăcați în haine de spital uzate și purtând mănuși și șorțuri de unică folosință, din latex. Își propusese să nu se atingă de *nimic*. Nu avea de gând să-și infecteze acasă fiul cu niște microbi groaznici. Microbii rezistenți la antibiotice erau scăpați de sub control, iar alții noi apăreau în fiecare zi, din aceia care mâncau carnea de pe oase, care puteau ucide un om într-o săptămână. Și toți aceștii microbi se găseau în spital.

În circumstanțe obișnuite, Theresa nu l-ar fi vizitat pe Jack Clemens. Dar Eric Newman îi spusese că Jack i-o ceruse în mod special. Ea nu îl cunoștea bine pe Jack; era o persoană din trecutul ei, un fost coleg de-al lui Richard. Nu voia să respingă dorința unui om aflat pe moarte (avea nici mai mult, nici mai puțin decât cancer pancreatic, o boală din care nu îți mai revii), dar nu se simțea în largul ei vizitându-l la spital. Sibley Memorial nu era foarte aproape de McLean[{9}]. Asta însemna că trebuia să plece devreme de la locul de muncă, pentru a evita traficul din orele de vârf, și, mai rău, însemna mai mult timp petrecut departe de Brian. Și așa era separată de fiul

ei toată ziua, din cauza serviciului și a școlii, lucru care îi displăcea profund și pentru care nu găsise altă soluție. Acum era de două ori mai supărată că timpul ei liber era afectat. Chiar și din cauza unui muribund. A avut o strângere de inimă, când și-a imaginat lucrurile teribile care i s-ar putea întâmpla lui Brian, pentru că nu era lângă el să-l protejeze. O spargere de locuință. Un copac care cade peste casă. Bineînțeles că înainte de moartea lui Richard ea nu simțise niciodată această anxietate paralizantă. După aceea, a tot sperat că se va estompa, dar cu timpul s-a înrăutățit.

Mergea grăbit prin labirintul coridoarelor spitalului, întrebându-se ce făcea Brian în acele momente, fără ea lângă el. Probabil că stătea pe canapeaua din living, cu pernele stivuite în jurul lui, ca și când și-ar fi făcut propriul lui buncăr. Televizorul era pornit pe National Geographic, postul lui favorit – televizorul mergea mereu, asigurând un zgomot de fundal – dar Brian avea și un ochi ațintit pe ceas, așteptând întoarcerea ei. Nu asculta ce-i spune bona, era doar atent să audă zgomotul mașinii mamei lui care intra pe alee.

Theresa ezita să intre în salonul lui Clemens, dar trebuia să ia o hotărâre. *Ești aici, treci peste asta. De dragul lui Richard.* Patul de spital era înconjurat de echipamente medicale de înaltă tehnologie. Cutii pline cu luminițe, pe care apăreau numere din leduri roșii și din care se auzeau bipuri. Un monitor, pe care apăreau linii și cifre, arăta semnele vitale. Tuburi și fire atârnau din tavan și se răsuceau în jurul patului, precum viță-de-vie. O asistentă stătea alături, privind atentă monitorul, în timp ce tasta ceva.

Iar în pat, atât de mic în comparație cu echipamentele din jur, se afla Jack Clemens. Fusese cândva un tip arătos, admirat în secret de mai multe femei din Divizia Rusia, însă acum era mic ca un copil și lipsit în totalitate de păr, din cauza chimioterapiei. Părea un om bătrân, dar – Theresa făcu un calcul în minte – trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani. Masca de la aparatul de respirat, pusă peste gura lui, îl făcea să arate ca o creatură din filmul *Alien.* Peste tot atârnau tuburi; iar el părea un păianjen alb, fragil, în mijlocul unei pânze foarte întinse.

La început, Theresa nu a observat-o pe soția lui Jack. Era o femeie bondoacă, robustă, cu părul blond vopsit, disproporționat de mare față de soțul ei slab. S-a ridicat de pe scaun, având un șervețel strâns în mână. Theresei îi era milă de ea, pentru că această femeie se confrunta cu o

realitate oribilă: soțul ei urma să nu mai fie alături de ea. Era, fără îndoială, o situație groaznică, da, dar era o binecuvântare de care Theresa nu se bucurase. Să știe dinainte că soțul ei va muri. Să aibă timp pentru a se obișnui cu asta. Să fie cu soțul ei până la sfârșit. *Crezi că acesta este cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, dar nu este. Acesta este un lux,* voia să-i spună soției lui Clemens. *Măcar tu poți să-ți iei rămas-bun de la el.*

Știa că era o persoană rea pentru că gândea așa, dar nu-i păsa.

Când a văzut-o pe Theresa, Jack Clemens s-a luminat la față. Mâna lui uscată, cu degetele ca niște gheare, încerca să scoată masca de respirație de pe gură.

Theresa a început să se impacienteze, văzându-l ce vrea să facă. Se întoarse către asistentă.

— Are voie să facă asta? Nu ar trebui să-i rămână pe gură?

Dar asistenta a scos fără nicio reținere masca de pe fața bărbatului.

— Oh, nu, nu are nevoie de asta, strict vorbind. Pur și simplu îl ajută să respire mai ușor, a explicat ea.

— Theresa. Frumoasă ca întotdeauna. Vocea lui Jack abia se auzea. Mulțumesc. Pentru că ai venit.

Theresa stătea lângă patul lui Jack, hotărâtă să nu se atingă de nimic. *Microbi.*

— Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în astfel de circumstanțe.

El dădu din cap spre piciorul patului.

— Soția mea. Helen. Nu cred… că v-ați mai întâlnit, spuse el, respirând ca un astmatic.

— Nu cred. Ea întinse o mână. Theresa Warner. Jack și soțul meu erau prieteni vechi. Theresa nu avea de gând să-i povestească soției lui Jack despre Richard sau să-i împărtășească acesteia din experiența ei personală. Dacă cei doi bărbați au fost apropiați – deși Theresa nu avea nicio dovadă în acest sens, numele lui Jack fiind menționat rar în tot timpul căsniciei lor –, atunci Helen știa deja ce se întâmplase. Dacă nu, atunci nu era nevoie să-i povestească, de vreme ce Richard nu mai era, iar Jack mai avea atât de puțin timp de trăit.

Soția îi strânse încet mâna Theresei. Strânsoarea unei femei în stare de șoc.

Jack se uită la soția lui.

— Lasă-ne. Doar un minut, a spus el. Oare de câte ori îi ceruse asta soției lui, el, un angajat al CIA-ului? Ea nu a părut surprinsă, absolut deloc. Secrete, până la sfârșitul vieții.

Clemens așteptă ca soția și asistenta să iasă din salon, apoi își aținti ochii spre Theresa. Era ceva de rău augur în privirea lui, în tăcerea lui. Despre ce naiba putea fi vorba? Dintr-odată trăia sentimentul că și-ar fi dorit să nu-l viziteze. Ar fi vrut să plece înainte ca el să poată spune ceva, orice.

— Jack…

Ea se uită cu nerăbdare spre ușă.

El ridică o mână ca să o oprească.

— Theresa, am ceva să-ți spun. Îmi pare rău. Că nu ți-am spus mai devreme.

Apoi se opri brusc, tuși, întinse mâna spre un pahar roz de plastic, aflat pe noptiera de lângă pat, și începu să soarbă prin paiul îndoit aflat în pahar. În timp ce bea, ea îi ținea paharul. Îi amintea de zilele după ce îl născuse pe Brian, de sticluța pentru bebeluși.

Jack dădu din cap, arătându-i că a terminat, și se lăsă pe spate, pe pernă, plin de sudoare pe frunte.

— Cancer pancreatic. Ultima fază când… l-au descoperit. Nimic nu se mai poate face. E doar o chestiune de timp, au spus ei.

De ce îi spunea ei asta? se întrebă Theresa. Îi părea rău, dar până acum trebuie să se fi împăcat deja cu gândul că va muri în curând. Ea știa, instinctiv, că el i-o spunea cu un motiv: ca să-i fie milă de el. Și astfel să-l ierte pentru ceea ce urma să-i spună.

Și-a pus mâna pe antebrațul Theresei.

— Eram în biroul lui Richard… când s-a întâmplat. Am fost adjunctul lui Eric.

— Știu, Jack.

N-ar fi vrut să-l întrerupă, dar nu mai putea suporta încă o dată. Nu mai putea accepta omagiul adus de o altă persoană soțului ei decedat. Nu putea să mai audă încă o dată acel *Îmi pare rău.*

— Toți l-am iubit pe Richard. Cu toții regretăm ce s-a întâmplat. Dar nu-mi mai spune nimic… te rog. Nu-i datorezi nimic lui Richard. Lasă lucrurile așa cum sunt.

Dar el continua să dea din cap, cu craniul lui fragil și ușor, așa cum

tremură o păstaie uscată pe o tulpină. Își țuguie buzele palide cu încăpățânare.

— Nu. Îi *sunt dator* lui Richard. Știu ce s-a întâmplat. Soțului tău. E timpul să știi *și tu.*

El o prinse de braț, încercând să o tragă mai aproape de el. De data aceasta, ea nu a opus rezistență.

— Richard nu este. Mort. Richard. A fost prins și închis.

•••

Cumva, Theresa a ajuns la mașina ei. A ieșit din salonul lui Jack împleticindu-se, trecând pe lângă asistente, printr-un labirint ametitor de coridoare. Totul se învârtea în jurul ei, de aceea pipăia pereții centimetru cu centimetru. Traversă parcarea, clătinându-se până la Volvo-ul ei break, apoi se sui la volan, tremurând din cap până în picioare. Sângele îi bubuia în urechi. Nu putea respira. Pete albe străluceau în fața ochilor ei. Îi era teamă că va leșina.

Ceea ce i-a spus Jack nu putea fi adevărat. Și, totuși, știa în inima ei că așa stăteau lucrurile.

Soțul ei era încă în viață.

CIA a mințit-o.

Tot ceea ce se întâmplase în ultimii doi ani, suferința ei, suferința lui Brian…

Dar peste toate astea, cum rămâne cu suferința lui Richard? Prin ce trecea el, închis într-o închisoare rusească?

Era încă în viață? Jack nu știa asta. Știa doar că Richard nu fusese ucis în operațiune.

Richard era în viață. Trebuia să creadă asta. Rușii nu l-ar ucide, nu dacă exista șansa de a obține ceva de la el sau de a obține ceva în schimbul lui. Ea știa că așa procedează rușii.

Prinse volanul cu hotărâre, dorind parcă să-l smulgă din locul lui și să-l arunce pe geam. Voia să distrugă ceva, să spargă geamul, să lovească, să țipe. Trădarea o durea ca un pumnal înfipt în inimă. De ce au mințit-o? Mai erau lucruri pe care Jack să nu i le fi spus, pentru că nu le știa?

Sigur mai *erau.*

Trădarea era uluitoare.

După o lună, am primit un raport în care se spunea că FSB-

ul avea un spion american în închisoare, îi spusese Jack. *Dar Serviciul Clandestin nu a vrut să urmărească pista. Au vrut să ascundă totul. Nu se întâmplase nimic. Pentru că situația îi făcea să arate rău. Cum ar fi putut să recunoască… în fața Congresului… că șeful Diviziei Rusia… a autorizat o operațiune ilegală*? *Îi făcea să pară slabi. Ei nu aveau nicio legătură cu asta.*

Jack jurase că Eric nu știa, că etajul șase hotărâse să-i ascundă secretul, învinovățindu-i – pe el și pe Richard – pentru întregul fiasco. *S-au spălat pe mâini,* așa a spus Jack. *Ne-au lăsat pe noi să curățăm mizeria.*

Nu, Eric, la fel ca toți ceilalți, trebuia să creadă că Richard a murit. Faptul că el încerca să îi facă viața mai ușoară trebuie să fi fost din cauza vinovăției și a regretului pe care le simțea față de ea. Avea nevoie de o zi liberă pentru a-l însoți pe Brian într-o excursie? Nicio problemă. Voia să plece mai devreme pentru a-l duce pe Brian la doctor? Nici nu trebuia să întrebe. Avea grijă de ei – avea grijă de *ea.*

Suspină și își lăsă capul pe volan. Cum a putut Agenția să o trădeze în felul acesta? Să-l trădeze pe Richard? Acesta era un semn că trebuie să se trezească, era o palmă puternică peste față. Serviciul era un loc întortocheat, o sală plină cu oglinzi care distorsionează imaginea și ascund o mulțime de păcate. Nimic nu era așa cum părea. Ea tresări când și-a amintit alte incidente, mult mai neînsemnate, trădări întâmplătoare. Colegii care încercau să-și îmbunătățească imaginea în ochii șefilor, pe seama ei, comentarii meschine făcute fără niciun alt motiv decât acela de a gâdila egoul vorbitorului. Era ușor de văzut că sub o aparență civilizată se ascundeau trădări mari. Era timpul să învețe această lecție în mod serios.

Răsuci cheia în contact, deși abia vedea drumul din cauza furiei pe care o simțea. *Acum* trebuia să meargă la Langley și să vorbească cu Eric. Pentru a vedea ce se poate face, pentru a afla dacă Richard mai era în viață.

Theresa se afla pe la jumătatea drumului spre Virginia, când și-a dat seama că ceea ce îi mărturisise Jack Clemens pe patul de moarte nu-i putea face prea mult bine. Sigur, el îi spusese adevărul – un lucru prețios între spioni –, dar asta nu însemna și faptul că ea ar fi putut avea vreun avantaj în fața celor de la etajul șase. Cei care conduceau CIA-ul erau maeștri ai manipulării. Așa funcționau lucrurile la Langley. Lucrurile erau

arhicunoscute. Dacă atacai problemele frontal, nu realizai nimic: trebuia să le abordezi prin învăluire. Din cauza aceasta Theresa nu ocupase niciodată posturi de conducere și nu dorise să aibă mai multă responsabilitate. Întotdeauna găsise acest lucru dezagreabil și – dacă era adevărat ce se spunea – se temea că va fi mâncată de vie.

Se uită la vitezometru. 115 km/h. Copacii apăreau neclari pe ambele părți ale drumului. Speriată, ea ridică piciorul de pe accelerație: să ia o amendă – sau, mai rău, să moară într-un accident de mașină – nu ar fi fost deloc de ajutor pentru ea sau pentru Brian. Trebuia *să se calmeze.*

O luă pe Chain Bridge Road, înseninându-se la gândul că se va întoarce acasă la Brian. Langley putea să mai aștepte. Trebuia mai întâi să-și vadă fiul. Să aibă timp să gândească. Să plănuiască.

Putea face față provocării. Putea să îi învingă pe cei de la etajul șase, cu sau fără ajutorul lui Eric Newman, pentru că, să recunoaștem, a te pune cu cei de la etajul șase însemna să ai foarte mult curaj. Și era posibil ca Eric Newman să nu aibă curajul necesar.

Dar ea putea s-o facă. I-ar învinge cu propriile lor arme. S-ar dovedi demnă de a fi soția lui Richard Warner.

Nu își putea dezamăgi soțul.

18.

Încă o dimineață de lucru la Langley. Bărbații și femeile trec șuvoi prin parcări – pe lângă antene parabolice mari, pe lângă avionul spion Blackbird, devenit acum monument –, îndreptându-se spre niște uși amplasate atât de discret într-un perete, încât puteau fi considerate uși secrete, cunoscute doar de cei inițiați.

Era o dimineață rece. Îmbrăcați în haine de ploaie și geci cu glugă, oamenii mergeau nepăsători, ca furnicile care urmăresc mirosul zahărului, gândindu-se la ziua care le stătea în față, la treburile rămase nefăcute din ziua precedentă, la o potențială confruntare cu vreun șef ori cu vreun coleg. Sau se gândeau la ceea ce tocmai au lăsat în urmă, la cearta de la micul dejun, la ultimul lucru pe care l-au spus copilului înainte ca acesta să alerge spre autobuzul școlar. Niciunul dintre ei nu se gândea la ce înseamnă să treci pragul celei mai secrete clădiri din America.

Theresa Warner străbate parcarea îmbrăcată într-o haină neagră de ploaie, purtând în picioare pantofi sport, iar în geantă o pereche de pantofi cu toc. Nu e o zi diferită de celelalte, totuși dimineața *fusese* diferită. Se simțea de parcă ar fi fost deghizată. De parcă s-ar fi prefăcut doar că este femeia de ieri.

Jack Clemens schimbase totul.

În seara precedentă, ea reușise să ajungă acasă și să se comporte normal în compania fiului ei. Au luat cina împreună și după aceea l-a ajutat la teme. L-a văzut spălându-se pe dinți și urcându-se în pat. L-a sărutat pe cap și și-a trecut degetele prin părul lui mătăsos, de un castaniu închis, în timp ce-și suprima dorința de a-i împărtăși acest nou secret. *Brian, tatăl tău trăiește*!

Dar ar fi fost nedrept să facă asta până când nu era *sigură* că l-ar putea aduce pe Richard înapoi. Apoi s-a așezat pe canapea, plănuind cum îl va implica pe Eric Newman în a-i determina pe bărbații care conduceau cea mai puternică agenție din guvernul SUA să facă ceva.

Acum intra în clădire, gândindu-se la planul ei. Repeta pașii pe care trebuia să-i facă, în timp ce își scana legitimația și introducea codul PIN. A

evitat să se uite la gardianul de la intrare și la ceilalți oameni, pentru că dacă cineva ar fi privit-o în ochi, dacă ar fi privit-o cu adevărat, și-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Prin urmare, s-a alăturat șuvoiului de oameni care se îndrepta spre lifturi. A stat cât mai discret posibil în mulțime, până când ușile liftului s-au deschis la etajul ei.

Nu era bine ca, atunci când intra în birou, primul lucru pe care să-l facă să fie acela de a-l aborda pe Eric. Diminețile erau alocate în special întâlnirilor cu cei de la nivelul superior de conducere. Gestionarea situațiilor era foarte importantă pentru șefi, așa că era mai bine să aștepte până când iureșul dimineții va dispărea. De obicei, în jurul orei unsprezece era o pauză, când putea să-l prindă liber, dar Eric folosea uneori pauza aceasta pentru a merge la sală. Mai bine aștepta până după prânz, în jurul orei 14:30, când lucrurile se mai linișteau. Atunci era cel mai accesibil. Și putea să-l prindă singur în birou.

Însă Theresa nu știa prea bine cum va reuși să-și petreacă ziua. Fiecare minut însemna o agonie. Așadar, a continuat să se uite după Eric, de teamă că acesta ar putea dispărea, să plece brusc la medic sau să fie chemat la vreo întâlnire interminabilă. Ea nu credea că va fi în stare să mai aștepte încă 24 de ore pentru a-i vorbi.

La 14:20, Theresa se uită spre biroul lui Eric. Îl putea vedea în spatele biroului lui, afundat atât de mult în scaun, încât părea că doarme. Se ridică și străbătu repede culoarele dintre birouri, având privirea îndreptată în jos, spre covor. Încerca să-și păstreze mintea clară; dacă se gândea prea mult la ceea ce urma să facă, își putea pierde curajul.

Se aplecă în pragul ușii deschise.

— Eric, ai un minut?

El și-a ridicat privirea. Pentru o secundă – doar o secundă – i s-a părut că vede o expresie dureroasă pe chipul lui, dar nu, așa se uita mereu la ea. Nu observase niciodată înainte faptul că amabilitatea lui era însoțită de un strop de milă.

— Desigur, Theresa. Pentru tine, oricând.

Ea închise ușor ușa în urma ei și își trase scaunul vizavi de biroul lui, ținându-și mâinile în poală, pentru a-și ascunde tremuratul. Își limpezi gândurile, astfel încât dialogul pe care îl exersase întruna noaptea să-i reușească.

— L-am văzut ieri pe Jack Clemens.

Eric își încrucișă picioarele și se lăsă pe spătarul scaunului, o imagine care trăda neliniște.

— Da, l-am vizitat și eu marți. Arată groaznic, nu-i așa? Nu va mai dura mult. Păcat…

Ea și-a închis ochii. Răbdarea îi ajunsese la capăt.

— Mi-a spus că Richard trăiește. *Trăiește.*

Eric încremeni. O mulțime de emoții păreau să i se citească pe față dintr-odată. În cele din urmă, trase aer în piept.

— Aș vrea să fie adevărat, Theresa, dar amândoi știm că nu este așa.

— A spus că există un raport în care se spune că Richard a fost capturat și e în viață. Ție nu ți s-a spus asta. Nu ți s-a spus niciodată.

În timp ce asculta, înghețat precum o sculptură de gheață din Minnesota, Theresa îi povesti ce îi spusese Jack. Raportul stației din Moscova, decizia celor de la etajul șase de a le ascunde – și lui, și ei – concluziile acestuia.

Eric strângea cu mâna cotiera scaunului, arătând ca un om în stare de șoc.

— Din ziua aceea, am fost o *persona non grata* pentru etajul șase. Nu m-au concediat, nici nu m-au îndepărtat din funcție, dar știu că nu voi accede niciodată într-o funcție superioară. Nimeni din Direcția de Operațiuni nu a dat vreo aprobare, dar eu am autorizat acțiunea lui Richard. I-am dat doar ceea ce a vrut, o șansă de a-și salva spionul.

Jack îi dezvăluise acest lucru, în timp ce se chinuia să respire: faptul că Eric, știind că cei de la vârful Direcției de Operațiuni nu vor fi de acord să-și asume niciodată riscul, nu le-a cerut permisiunea. Că a făcut toată treaba pe ascuns. Și că, pentru a păstra secretul, nu au fost folosite resurse CIA, în afară de Richard. Fără ofițeri de operațiuni pe tehnic, fără ofițeri de caz suplimentari. Doar o mână de liber-profesioniști pentru a ajuta la scoaterea ilegală a lui Boikova din țară. S-au folosit de mercenari neinstruiți pentru a-i asigura spatele soțului ei.

A fost un fiasco încă de la început, îi spusese Jack, cu vocea lui uscată, sleită de remușcări. Fără implicarea CIA-ului, a fost necesară o săptămână întreagă până când Eric și Jack au aflat ce s-a întâmplat. Au început să apară zvonuri de la spionii CIA-ului din Moscova: cineva important fusese prins. Spionii din Rusia începeau să se agite, cerând mai mulți bani sau identități noi în altă țară. Sau, pentru cei mai dedicați, pastile otrăvitoare în cazul în care vor fi prinși.

Theresa îi aruncă o privire glacială lui Eric Newman.

— Și tu juri că nu știai? Că nu l-ai lăsat pe Richard să putrezească în închisoare pentru greșelile pe care tu le-ai făcut?

Eric a sărit de pe scaun de parcă ar fi luat foc.

— Am crezut că era *mort,* Theresa. Tot ce știam atunci era că nu puteam afla nimic de la Moscova, nimic.

Cuvintele lui erau ca un pumnal înfipt în pieptul ei. Gândul că și Eric fusese lăsat pe dinafară, ca și ea, nu îi ușura cu nimic agonia.

— Tu crezi, măcar pentru un minut, că dacă aș fi știut că Richard este încă în viață, nu aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință pentru a-l salva? Că nu m-aș fi urcat eu însumi în avion, cu sau fără sprijinul Agenției, ca să-l găsesc și să-l aduc acasă? A fost și prietenul meu, Theresa. Cel mai vechi prieten al meu.

Ea îl privea cum tuna și fulgera, furios așa cum nu îl mai văzuse vreodată. Nu se așteptase ca el să urle la ea. Îi era rușine pentru că fusese înșelat?

— Înseamnă că pot conta pe sprijinul tău?

Replica a venit rapid.

— Sprijin pentru ce? Ce ai de gând să faci?

Ea a rămas pe moment uluită. Nu era evident?

— O să-i înfrunt…

Se repezi spre ea.

— Nu, nu, nu… Nu poți face asta, Theresa. Ar fi mai mult decât inutil, ar însemna sinucidere. Nu o să-ți placă asta, dar…

Ea închise ochii, de parcă asta ar fi împiedicat-o să audă continuarea.

— Trebuie să acceptăm ceea ce s-a întâmplat.

Vorbea ferm. Răspicat. *S-o fi gândit la asta.* Oare știuse?

— Au trecut doi ani și nimic nu s-a schimbat. Ce vrei să le ceri celor de la etajul șase să facă? Să-i abordeze pe ruși pentru un eventual schimb? Au fost clari în privința asta, ne-au exclus și pe tine, și pe mine. Pentru ei, cazul este închis.

Ea s-a uitat țintă la el, căutând cel mai mic indiciu că ar ascunde ceva. O privire șovăielnică, o zvâcnire a buzelor. Ceva care să-i spună că există o șansă, o speranță, oricât de mică…

Nimic.

Theresa se chinuia să respire, trăgea greu aer în piept.

— Și tu vrei să-mi spui să nu fac nimic? Când știu că există șansa ca soțul meu să fie încă în viață?

— Eu… nu știu ce altceva să spun. Este pentru binele tău. Altfel, o să înnebunești…

Ea îl plesni peste față. Atât de tare, încât o ustura palma. Nici nu avusese timp să se gândească la asta, înainte de a-l pălmui. Se îngrijorase în sinea ei că Eric nu avea curajul să-i înfrunte pe șefii lipsiți de milă, care conduceau acest loc. Își primise pedeapsa cu doi ani în urmă destul de docil, se retrăsese să-și lingă rănile, nu-i așa?

Acum îi era clar: Eric Newman nu era așa cum spera ea să fie.

Ei bine, la naiba cu Eric Newman. La naiba cu toți. S-o creadă ei că va sta nepăsătoare… Le va arăta ea ce înseamnă perfidia. Când trădezi oamenii care și-au pus încrederea în tine. Poate că bărbații care conduc agențiile de spionaj cred că pot scăpa basma curată, având impresia că au lumea la degetul mic. Că restul lumii știe doar ceea ce vor ei să știe.

Bărbații ăștia egoiști cred că pot păstra secret ceva de o asemenea importanță.

Theresa se îndreptă grăbită spre ușă, atingându-l ușor în treacăt pe Eric. Străbătu holurile, kilometri întregi de coridoare ale Agenției, pentru a se liniști, pentru a-și calma nervii și pentru a se concentra asupra gândurilor ei.

Își ținea ochii în jos, vrând să n-o recunoască nimeni – *ah, asta-i Văduva.* Voia să fie singură cu gândurile ei.

O voce discretă, îndepărtată, o intriga: să asculte sau nu sfatul lui Eric? Vocea unui supraviețuitor. În sfârșit, după ani de suferință, ajunsese să privească detașat lucrurile. Vindecarea. Putuse să întrevadă un viitor pentru ea și pentru Brian. Iar acum îi fuseseră retrezite toate sentimentele vechi, îi fusese alungată pacea câștigată cu greu, așa cum îndepărtezi un bandaj de pe o rană. Să urmeze sfatul lui Eric ar fi putut însemna cel mai inteligent lucru pentru ea.

Doar că ea nu putea face asta. Eric Newman nu era prietenul lor, nici al ei, nici al lui Richard. Situația de fapt era dovada concretă.

Ea era conștientă că nu-i poate aborda pe șefii lui Eric, cei care s-au opus inițial planului acestuia. Eric avea dreptate în privința asta: pentru șefi, totul era încheiat. Aceștia nu se puteau răzgândi, niciodată nu vor fi de partea ei. Ei câștigaseră experiență în activitatea de spionaj desfășurată în

timpul Războiului Rece. Erau niște lași bătrâni, ultraconservatori, cu un ridicat instinct de autoconservare. Erau de părere că *ce a fost, a fost, să lăsăm rănile să se vindece.* Richard Warner nu era primul ofițer CIA sacrificat, pentru păstrarea onoarei Agenției sau pentru acoperirea greșelilor altuia.

Theresa se îndreptă spre un hol mai puțin aglomerat, frământându-și încontinuu mintea. Oare ar trebui să se adreseze congresmenului ei? Îi veni să râdă, gândindu-se la ideea că CIA-ul, responsabil de securitatea națională, s-ar opune oricărui oficial care ar face presiuni pentru începerea unei anchete – asta numai *dacă* ea ar putea convinge pe cineva să o creadă. CIA-ul ar susține că angajata lor era instabilă, din cauza durerii. Ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului ei. Dar așa ceva nu a funcționat niciodată, niciodată. Renunță la ideea asta.

Oftă adânc. Ei credeau că dețin toate cărțile și că ea nu putea face nimic, că nu era decât o văduvă neputincioasă. Își doreau să-i lase în pace, să se resemneze și să fie scoasă la înaintare cu ocazia unor ceremonii. Să zâmbească, să facă cu mâna, să fie un soldățel curajos.

Dar nu era cazul. Nu, ea știa soluția. Fusese în mintea ei tot timpul.

Richard putea fi salvat și depindea de Theresa ca acest lucru să se întâmple.

19.

ÎN PREZENT

Trecuseră mai puțin de douăsprezece ore de când Lyndsey fusese ultima dată la birou și, chiar dacă lumina soarelui pătrundea prin ferestre, iar oamenii se îmbulzeau să ajungă la birou pentru a începe o nouă zi de lucru, ea nu putea scăpa de sentimentul că nici nu plecase de la serviciu.

Pentru că nu a închis deloc ochii. Și-a petrecut toată noaptea patrulând ca o fantomă prin apartamentul ei mohorât, neputând să se odihnească niciun pic, pentru că mintea îi era tot timpul la birou. Două gânduri nu-i dădeau deloc pace. În primul rând, persista în mintea ei o îndoială legată de Theresa…

În al doilea rând, gândul – mai agasant decât primul – legat de sinuciderea lui Kate Franklin. Lyndsey nu putea să nu se gândească la asta nici măcar pentru un minut. Se simțea vinovată de rolul pe care l-a jucat în toată chestiunea, pentru că ea a avut, cu siguranță, un rol. Femeia s-a sinucis la scurt timp după ce-i pusese acele întrebări. Lyndsey studiase psihologia și știa că au existat și alți factori, că nu doar dialogul lor a împins-o pe Franklin să-și ia viața. Totuși, nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție.

Să fi fost Kate Franklin cârtița? Lyndsey era aproape sigură – nouăzeci și nouă la sută – că nu era așa.

Oare va fi Raymond Murphy de acord cu ea? Era aproape la fel de sigură că *nu.* Că el se va folosi de sinucidere pentru a o declara pe Franklin vinovată și pentru a-și finaliza, astfel, ancheta.

Lucru care ar fi dezastruos. În felul acesta, ar permite adevăratei cârtițe să-și continue treaba și, mai mult, cârtița ar ști că CIA este în alertă și, prin urmare, va fi mult mai atentă.

Lyndsey nu putea lăsa să se întâmple așa ceva. Poate că nu va reuși să-l convingă pe Murphy să-și continue ancheta, dar și-a promis că nu-l va lăsa să facă din Franklin țapul ispășitor.

Chiar dacă dovezile duceau înspre așa ceva, ea nu voia să marșeze pe

ideea asta.

•••

Lyndsey se oprește în dreptul biroului lui Jan Westerling. Tânăra nu o observă la început, fiind preocupată să-și scoată pantofii sport, pe care îi purtase din parcare, și să-și încalțe pantofii negri, cu toc cui de 10 centimetri. Își ridică privirea când văzu că are un vizitator.

— Ce mai faci, Jan? Te simți mai bine?

— Sunt bine.

Răspunsul fusese scurt. Westerling se ferește să plângă la serviciu. Nu vrea să scadă în ochii lui Lyndsey sau ai altcuiva din cauza asta. Ar putea fi considerată o dovadă de slăbiciune.

— Este greu pentru oricine să treacă peste așa ceva, se grăbește să spună Lyndsey, gândindu-se la fotografiile oribile cu trupul ciopârțit al lui Kulakov, care umpleau ecranul lui Westerling.

Lui Lyndsey îi fusese destul de greu să citească raportul toxicologic al lui Popov. Era recunoscătoare că nu existau în el și imagini de la autopsie.

— Am o întrebare pentru tine, dar este una care trebuie să rămână între noi.

Westerling dă repede aprobator din cap, iar Lyndsey continuă:

— A arătat cineva vreun interes neobișnuit legat de Kulakov? Nu mă refer la perioada de acum. Ci la cea dinaintea morții lui.

Tânăra analistă se încruntă. Poate că nu înțelege întrebarea, dar Lyndsey este reticentă în a-i da vreun nume. Instinctul ei firesc ar fi acela de a-și proteja colegii, admițând că e posibil să interpreteze greșit acțiunile acestora.

Lyndsey studiază chipul lui Westerling, vrând să vadă dacă tânăra bănuiește ceva. Și privind-o, își dă seama că o suspiciune există. E ceva acolo, dar pur și simplu nu este pregătită să vorbească despre asta. Nu încă. Nu vrea să trădeze pe cineva pe care îl vede ca pe un prieten, oricum nu lui Lyndsey, care este o persoană imprevizibilă. O străină.

Westerling scutură din cap.

— Nu. Nu-mi vine nimic în minte.

— Este în regulă, dar dacă îți amintești ceva, oricât de banal, vino să îmi spui, bine?

Ea este încrezătoare că datoria va prevala în cele din urmă, că Westerling va rupe tăcerea.

Westerling dă repede aprobator din cap, iar Lyndsey pleacă.

•••

Lyndsey așteaptă să se termine ședințele de dimineață ale echipei, pentru a se apropia de Kyle Kincaid. Atunci când se întâlnesc, ea citește o ușoară surprindere pe fața acestuia: bărbatul ăsta nu va fi niciodată bun la poker.

De fapt, Kincaid era schimbat de când l-a văzut Lyndsey ultima dată. Se întâmplase ceva, iar ea nu putea înțelege ce. Este mai prudent decât la prima întâlnire, dar asta e ceva perfect natural, nu-i așa, acum că știe ce anume o interesează?

Kincaid o însoțește afară din birou, Lyndsey conducându-l la automatele de la capătul coridorului, unde nu vor putea fi auziți. El zdrăngănește niște monede în buzunar, în timp ce se uită peste sortimentul de gustări din spatele plexiglasului.

— Am crezut că am terminat. Ai uitat ceva?

Cuvintele lui trădează faptul că se așteaptă la vești proaste. Lyndsey își încrucișează brațele.

— Am uitat să te întreb cine te-a abordat în legătură cu Skipjack. Cineva cu un interes neașteptat pentru cibernetică?

— M-am gândit la asta, încuviințează el din cap.

Raymond Murphy va fi bucuros să audă că pregătirea obligatorie CI are efect.

— Este o aberație, dacă mă întrebi pe mine… Care sunt șansele ca cineva din interior să fie responsabil pentru dispariția lui?

Ea nu a menționat deloc numele Lighthouse sau Genghis. Dacă nu cunoaște celelalte cazuri, cu atât mai bine.

— Crezi că există vreun alt motiv?

Kincaid ridică din umeri.

— Era un om nefericit. Cred că cel mai probabil a fost vorba despre ceva ce noi nu cunoaștem. Poate datora bani unor oameni răi sau poate soția lui îl bătea întruna la cap.

Tindem să presupunem că problemele altora sunt asemănătoare cu ale noastre, așa cum aflase ea de la cei doi cercetători comportamentali cu care lucrase la Universitatea din Pennsylvania. Dacă așa stăteau lucrurile, Kyle Kincaid era exemplul cel mai grăitor. Totuși, putea să aibă dreptate în cazul lui Skipjack.

Zdrăngănește din nou monedele, de parcă ar vrea să le cheltuie cât mai repede.

— Skipjack tocmai furnizase niște informații foarte bune, iar unul dintre rapoartele lui atrăsese cu precădere atenția unor oameni noi, care până atunci nu se deranjaseră să i le citească… Deci este greu de spus cu siguranță dacă a fost cineva cu intenții rele implicat… Dar a existat o persoană în special…

Zornăie iar monedele. Apoi se oprește brusc.

— Mi s-a părut ciudat că e interesată. Pentru că ea nu lucrează la Cibernetică.

— Ea?

Kincaid aruncă o privire peste umăr înainte de a continua.

— Numele ei este Evelyn Wang. De la Divizia Rusia. Știi despre cine vorbesc?

Lyndsey dă aprobator din cap, însă nu e sigură dacă o cunoaște pe femeie. Dar e destul de ușor de aflat.

— Mi-a spus o poveste despre cum credea că Skipjack ar putea fi implicat într-o problemă la care lucra ea. Mi-a pus un milion de întrebări despre el.

— Și i-ai spus?

El înghite în sec. Știe că a fost prins.

— Da, m-am gândit că n-aș putea face niciun rău. Ea are legitimația albastră prinsă la gât, așa cum o am și eu…

După cum își caută scuze și se bâlbâie, știe că a greșit. Continuă:

— Nu m-am gândit la asta atunci, dar câteva săptămâni mai târziu urmam acel curs de pregătire obligatoriu, cel în care se vorbește despre spionii din interior, și a fost menționat Aldrich Ames și mi-am amintit pur și simplu. *Pur și simplu.*

Acum, lăsase bravada la o parte. Skipjack a dispărut, iar el putea fi responsabil pentru asta.

— Ai spus cuiva despre suspiciunile tale la momentul respectiv?

— Nu. Pentru că la acea vreme, nu părea… Nu avea sens. Nu se întâmplase nimic.

Fața lui devine roșie.

— Nu poți spune nimănui despre discuția asta, înțelegi? îi spune Lyndsey. Aceasta este o anchetă în desfășurare. Niciun cuvânt.

El dă din cap. Ciudat este însă că Lyndsey citește pe fața lui o urmă de resentiment, urmat de triumf.

•••

Când ajunge în birou, Lyndsey vede pe ecran un mesaj instant. Este Theresa:

Cafea?

Lyndsey și-ar dori să cerceteze discret modul cum Theresa se folosește de acest instrument, dar există o întâlnire pe care a tot amânat-o și nu mai poate face asta.

Îmi pare rău, poate mai târziu? tastează ea, apoi apasă butonul „Trimite”.

Trebuie să se întâlnească cu ofițerul de rapoarte pentru Genghis.

Acesta nu se schimbase de pe vremea când Lyndsey răspundea de Popov. Lyndsey îl cunoscuse pe Evert Northrop încă de la începutul carierei ei, de când intrase în Divizia Rusia ca stagiar. Northrop era trecut de vârsta de pensionare și avea reputația de a fi un om foarte sever. Între ei existase o relație încordată pe vremea când Lyndsey se afla la Moscova, de aceea l-a evitat de când revenise la Langley și se simțea vinovată pentru asta. Northrop ocupa un birou în colțul încăperii, observase ea, nu prea vorbea cu nimeni și nu participa la ședințele echipei, fiind un bătrân capricios, care-și făcea des ceaiuri la fierbătorul electric, interzicându-le celorlalți să-l folosească.

Northrop stătea ascuns în colțul lui, iar dacă voiai să ajungi la el trebuia să străbați un întreg labirint de seifuri și dulapuri cu dosare. Locul, abia luminat, îți dădea senzația că te afli lângă mormane de hârtii uitate dintr-o bibliotecă. Pe pereți sunt lipite afișe vechi de propagandă din epoca sovietică, probabil salvate de la gunoi în urmă cu treizeci de ani, și diverse obiecte kitsch legate de Rusia: un batic roz aranjat ca decor pe o măsuță de lângă birou, lângă un raft, un set de păpuși *matrioșka* pictate, care semănau cu balerinele rusoaice. Impresia generală pe care o aveai era aceea că te afli într-un loc asemănător cu ceva între salonul unei dive moscovite duse cu pluta și sediul general al partidului sovietic. Northrop și-a croit singur drumul în viață, reușind să-și găsească un loc printre tipii mai rapaci, precum Hank Bremer, Richard Warner și chiar Eric Newman din cadrul Diviziei Rusia.

Pe măsură ce se apropie de el, Lyndsey realizează că nu poate citi nimic

pe fața lui, deși el pare să țină mai strâns în mână raportul. Văzând-o, Northrop își aduce aminte de Iaromir Popov. Lyndsey nu era singurul om care l-a pierdut pe Iaromir Popov. Ea se învinovățește că nu a venit mai devreme să-l vadă.

Northrop evită să se uite la ea, în timp ce-și toarnă ceaiul în cană.

— Bună, Lyndsey. Auzisem eu că te-ai întors.

În calitate de ofițer de rapoarte pentru Genghis, Northrop e la curent cu desfășurarea anchetei, prin urmare știe de ce a venit Lyndsey să-l vadă. Totuși, câteva cuvinte de politețe sunt necesare.

— Ce mai faci?

— Încă se așteaptă de la mine să mă pensionez. Vor să ne înlocuiască cu modele mai tinere. Ai face bine să-ți amintești asta. Poate că acum tu ești unul dintre modelele mai tinere și într-o zi îți va veni rândul.

Privirea lui este ascuțită ca acele.

Pe birou, teancurile îngrămădite de rapoarte arată ca un gard viu, format din hârtie albă și dosare. Din seiful lui cu două sertare se revarsă hârtiile. Unii ofițeri nu învață niciodată să aibă încredere în computer, susținând că nu pot asimila ceea ce citesc pe ecran. Ei sunt împotriva parolelor folosite la computere și a codurilor PIN necesare blocării seifurilor, mormăind întruna când trebuie să urmeze cursuri obligatorii de instruire. Ei aparțin de școala veche – și se mai plâng că sunt dați afară.

Va deveni și ea un dinozaur într-o zi? Se îndoiește că va rezista atât de mult.

Lyndsey îi pune aceleași întrebări pe care le-a adresat lui Westerling și lui Kincaid.

— Situația nu mai este ca pe vremea când erai tu responsabilă, Lyndsey. După ce ai plecat, Popov a încetat să mai furnizeze informații solide. Ne dădea doar firimituri. S-ar putea să fi devenit mai circumspect… După episodul cu Richard Warner, lucrurile au ajuns să fie foarte proaste acolo. Tu plecaseși în Liban. FSB-ul a făcut situația imposibilă pentru stația din Moscova. Rahatul ăla de Morozov, mare sculă, ne-a făcut viața un iad. Probabil că îi era ciudă, știi tu, pentru că l-am forțat să stea în Moscova, după aventura pe care a avut-o la Kiev. Își trimitea mereu gangsterii să ne hărțuiască ofițerii, să le răscolească apartamentele și să lase în urmă mici mesaje, ca noi să știm că au fost acolo. Mutau lucrurile, scoteau frigiderele din priză, se răhățeau pe pat. Unul dintre ofițeri, când a ajuns acasă, a

descoperit că pisica lui fusese otrăvită.

Dragostea rușilor pentru otrăvuri se extinsese, aparent, la animalele de companie. Oare era aceeași otravă pe care o folosiseră și în cazul lui Popov?

Morozov – numele îi trezea amintiri mai vechi. Atunci când Lyndsey se afla la Moscova, tocmai fusese ridicat la funcția de șef al departamentului de contraspionaj din FSB. Un bătrân suspicios care, la fel ca Northrop, aparținea epocii Elțîn. Exista un zvon că el ar fi orchestrat asasinarea șefului de stație de la Kiev, cu mulți ani în urmă, și de aceea își câștigase un loc pe lista celor mai căutate persoane de către CIA. Generalul Morozov – gradul era onorific, toți cei care lucrau pentru serviciile de securitate ruse aparțineau, din punct de vedere tehnic, armatei ruse – părea o fantomă, nu era văzut niciodată, doar se vorbea în șoaptă despre el, însă nu prea tare, ca să nu fii apoi chemat la interogatoriu pentru că ai făcut greșeala de a-i menționa pur și simplu numele.

— Poate că încerca să se dea la fund. Să evite vreo capcană…

Northrop ridică șmecher din umăr.

— Sau poate că îl detesta pe Tom Cassidy. Ăsta era un lucru evident.

— De ce crezi asta?

— Bănuiesc că nu l-ai cunoscut încă pe Cassidy. E unul dintre tipii ăia care respectă doar oamenii aflați deasupra lui în lanțul ierarhic. Agenții sunt doar niște mărfuri care trebuie folosite și apoi aruncate la gunoi. Northrop pune jos ceașca și farfuria scoate un sunet de porțelan. Cassidy nu este un om de care să-ți placă.

Iaromir Popov l-ar fi disprețuit, presupune Lyndsey.

— Dacă Popov nu a mai furnizat informații, asta înseamnă că nimeni nu a mai întrebat despre el?

— Nu, nimeni.

Atunci cum a aflat cârtița despre Popov? Acest lucru nu se potrivea cu tiparul prezent în cazurile Skipjack și Lighthouse – dacă poate fi numit un tipar. Ideea nu prea stătea în picioare, iar incertitudinea începea să o roadă din nou pe Lyndsey.

Era timpul pentru sinceritate.

— Evert, am nevoie să fii sincer cu mine, dar trebuie să-mi promiți că vei fi discret.

Northrop zâmbește strâmb.

— Nimeni nu mai vorbește cu mine, Lyndsey. Orice îmi spui rămâne între noi.

Totuși, Northrop îi pare puțin cam amator de bârfe. Își poate da seama după felul în care zâmbește din colțul gurii, după zvâcnirea ușoară a buzelor. Ea va trebui să aibă încredere în el, deși este un veteran în Agenție și probabil că avea anumite legături cu vechea gardă. Cu Richard Warner.

— Te-a întrebat vreodată Theresa Warner despre Popov?

Surpriza se citește pe chipul lui doar pentru o secundă, dar este autentică. Privirea lui se îndreaptă în direcția biroului Theresei. El poate ghici de ce a întrebat-o.

— Theresa? Nu, niciodată.

— Ce zici atunci de Evelyn Wang?

El își mușcă buzele.

— Evelyn este prietenoasă… e o plăcere să vorbești cu ea. Dar despre Genghis, nu.

El dă din cap.

Prin urmare, mai rămâne doar un suspect.

20.

Când Lyndsey ajunge în biroul ei, gândindu-se pe drum la conversația cu Northrop, observă că fereastra de chat de pe monitorul ei clipește. Raymond Murphy i-a trimis un mesaj în timpul cât a fost plecată: *Acum ai acces la Pennantrace.* Pennantrace este termenul de acoperire pentru Olga Boikova, spionul pe care Richard Warner încerca să îl salveze atunci când a fost ucis.

Mesajul continua. *Dovezile fizice au fost distruse.*

Lyndsey simte că începe să se enerveze. I se pare ceva suspect, chiar dacă știe că uneori se întâmplă accidente cu documentele arhivate. Dar pentru un caz atât de controversat, căruia i se dă o atenție deosebită?

Oricum, se pare că nu este totul pierdut. Murphy îi dă un sfat: *Îți sugerez să vorbești cu Edward Sheridan, ofițerul de rapoarte la acea vreme. El este detașat la Universitatea Națională de Apărare.*

•••

Drumul până la Fort McNair nu este plăcut, dar campusul oferă o compensație. Este greu de crezut că un spațiu atât de mare și atât de verde poate exista în Washington, DC. Lyndsey ajunge mai devreme decât ora programată, așa că face o tură prin campus. Câțiva soldați aleargă în costume de trening gri, în timp ce un tânăr ofițer pare să-i arate familiei zona verde din jurul monumentelor. Cât de bine te simți atunci când observi astfel de detalii, dacă faci parte din Agenție. Când scapi din focul încrucișat și ajungi într-un loc unde nu există nicio țintă pe spatele tău.

Ea îl găsește pe Sheridan lângă bibliotecă, acolo unde el i-a sugerat să se întâlnească. E un gentleman în vârstă, cu părul rar, șaten, poartă ochelari, având aspectul plăcut al unui bărbat care, în mintea lui, este deja pensionat. Sheridan îi strânge mâna.

— M-am gândit că poate facem o plimbare. Este o zi atât de frumoasă.

Sunt doar ei pe alee, în timp ce fac câțiva pași. Ea își potrivește pasul după al lui, pentru că Sheridan nu se grăbește.

— Nu sunt sigur dacă pot să-ți răspund la întrebările despre Rusia. Încerc să uit acel episod, îi spune Sheridan.

Bineînțeles: nu s-a terminat bine și amintirile nu sunt plăcute. Probabil

de aceea s-a retras aici, pentru a-și încheia cariera în liniște.

Însă ea nu a venit până aici doar pentru a se da atât de ușor bătută.

— Dat fiind faptul că dovezile s-au pierdut, mi-ar fi de ajutor orice vă puteți aminti…

Sheridan oftează, gândindu-se în timp ce face câțiva pași.

— Îmi amintesc că Boikova a fost o surpriză totală. Nu ne venea să credem, când am primit primele informații. Erau aur curat. Punctele ce urmau a fi discutate de Putin la viitoarele negocieri. Documente cadru. Note privind deciziile. Era ca și cum obținuserăm cheile de la seiful lui Putin. Știam exact ce gândesc liderii ruși.

Bucuria lui este încă evidentă, chiar și după atâta timp. Lyndsey rămâne tăcută, așteptând ca el să continue.

— Desigur, ne-am gândit că spionul trebuie să fie unul de la un nivel foarte, foarte înalt. Cineva apropiat de Putin, poate un oligarh, îmbogățit în urma susținerii lui Putin, dar care ulterior a avut mustrări de conștiință și nu a mai putut sta nepăsător în timp ce țara lui era jefuită. Sau poate un consilier de top, care cunoștea agenda lui Putin și se asigura că documentele necesare erau citite înainte.

Sheridan se întoarce și îi zâmbește ușor lui Lyndsey. Ca și când și-ar fi cerut scuze.

— Dar Olga Boikova nu avea niciuna dintre aceste poziții. Olga Boikova era menajeră.

Lui Lyndsey îi vine greu să creadă ce aude de la Sheridan. Seamănă cu o versiune ciudată, politică, a poveștii Cenușăresei. Boikova intrase în serviciu la Novo-Ogariovo, reședința oficială a lui Putin, aflată în apropierea Moscovei, la început lustruind podele și apoi înaintând pe scara ierarhică a personalului de întreținere. Curând, ea a fost repartizată să lucreze alături de alți câțiva oameni, care se ocupau de aripa în care se afla biroul de lucru al lui Putin. Avansase repede, în ciuda tinereții și a lipsei de experiență – membrii mai în vârstă, conștienți de poziția lor, își păzeau cu invidie statutul –, pentru că se dovedise a fi un muncitor excepțional. Într-o societate în care inițiativa și competența erau privite cu suspiciune, președintele Putin părea că apreciază o persoană care găsea o carte rătăcită aiurea sau care aranja cearșafurile pe pat exact așa cum îi plăcea lui.

În momentul în care a decis să spioneze pentru America, Boikova se afla în serviciul lui Putin de cinci ani.

— Nu este un lucru neobișnuit ca serviciile de informații străine să recruteze informatori plătiți din rândul personalului de curățenie, dar acești agenți au tendința să furnizeze mai degrabă informații banale, nu informații tactice, spune Sheridan. Ei îți pot spune, de exemplu, dacă un director bea mai mult decât în mod normal sau dacă cineva din cercul apropiat poate fi abordat, însă nu au cunoștințele necesare pentru a-ți furniza informații solide.

Sheridan merge încet, cu mâinile în buzunarele impermeabilului.

— Olga Boikova, a continuat el, nu părea să aibă asemenea lipsuri. Rapoartele lui Richard confirmau dezamăgirea ei profundă și irevocabilă față de președintele rus. Ea vedea cum trăiau elitele, în timp ce rușii obișnuiți erau tot mai deznădăjduiți. Nu mai erau zilele pline de instabilitate, ca-n junglă, pe care le trăise în copilăria ei, în perioada de după Gorbaciov și mai târziu în timpul lui Elțîn, când sistemul sovietic a făcut implozie, economia s-a prăbușit, iar anarhia amenința să distrugă Rusia. Ordinea fusese restabilită, dar răul luase altă față, deghizându-se în haine noi. Acum, oligarhii sifonau banii Rusiei, ascunzându-i în conturi bancare din străinătate, iar bogăția Rusiei dispărea în mod inexplicabil, la fel ca în cazul unui om cândva sănătos, care, brusc, este secătuit de sânge.

Vampirul. Și ea știa cine era de vină.

Femeie singură, fără copii, venită la Moscova pentru a-și găsi de lucru, Boikova era foarte devotată fraților și surorilor, nepoatelor și nepoților pe care îi lăsase în urmă, la țară. Toți erau săraci, îi spusese ea lui Richard, într-o mărturisire care apărea într-un raport. În fiecare zi, rusul obișnuit era din ce în ce mai îndatorat, presat din toate părțile să plătească mai mult, bani care ajungeau în buzunarele câte unui prieten apropiat de-al lui Putin. Oameni aflați în situația celor din familia Olgăi beau până mureau, ca să uite că nu există nicio speranță de scăpare, că vor fi întotdeauna iobagii unui țar autoproclamat.

Ea nu putea să stea nepăsătoare și să-l lase să-i fure țara.

— Eram uimiți să vedem cât de capabilă poate să fie o simplă menajeră. Ea a fotografiat sute de documente. A plantat microfoane și camere video în cele mai interzise zone din palat. A fost una dintre cele mai îndrăznețe agente pe care le-am văzut vreodată, nu se gândea deloc la siguranța ei personală. Richard – Sheridan se poticnește când îi pronunță numele, sufocându-se – o admira. Obișnuia să spună că Olga Boikova ne-a oferit, în

cei doi ani în care a spionat pentru CIA, mai mult decât au făcut-o alți spioni de rang înalt, pe care i-a coordonat de-a lungul întregii lui cariere. Majoritatea spionilor cer mulți bani și își amăgesc superiorii cu promisiuni și scuze, predând informații aproape inutile, care s-ar fi putut obține cu ușurință prin alte mijloace, mai puțin periculoase. Olga Boikova i-a făcut pe toți aceștia să pară niște proști. Proști lacomi și fricoși.

Își bagă mâna în buzunarul de la piept și îi întinde lui Lyndsey o fotografie a Olgăi, făcută, evident, de un membru al unei echipe de supraveghere, în perioada de verificare. Boikova era micuță, dar suficient de puternică pentru a muta o mobilă și a petrece zile întregi lustruind diverse obiecte din lemn. Fața ei este mică și triunghiulară, cu o guriță îngustă, o privire serioasă și o atitudine sobră. Sub haina de iarnă i se vede uniforma, poartă bocanci cu tălpi din crupon, colanți de iarnă, e îmbrăcată ca o femeie mai în vârstă. În multe privințe, ea este opusul Theresei, iar gândul acesta o face pe Lyndsey să zâmbească, gândindu-se la suspiciunea Theresei: cu siguranță, Olga nu era genul de femeie de care s-ar fi îndrăgostit Richard.

Lyndsey înțelege de ce FSB-ul a mușamalizat totul. În mod normal, atunci când descoperi un trădător și îi prinzi pe americani în flagrant faci cunoscut lucrul ăsta cu surle și trâmbițe, pui imagini pe internet și profiți la maximum de situație. Dar lor le era frică. Olga Boikova putea deveni un erou, un Robin Hood al poporului rus. Dacă s-ar fi aflat despre ea, exista posibilitatea ca și alții să îi urmeze exemplul și FSB-ul nu avea destui ofițeri în Rusia pentru a-i spiona pe toți bucătarii și pe toate bonele nemulțumite, angajate de fiecare oligarh sau funcționar corupt. Prin urmare, FSB-ul a ascuns toată afacerea sub covor.

— Ei au refuzat chiar și să returneze cadavrul lui Richard, pentru că ar fi constituit o dovadă. Atât le era de frică, spune Sheridan.

O rafală de vânt îi ridică șuvițele de păr, dezvăluind forma craniului de sub ele.

Lyndsey îi mulțumește lui Edward Sheridan cu o strângere de mână și se întoarce la mașină, în mintea ei gândurile amestecându-se la fiecare pas pe care-l face. Știind ce crede Theresa – sau măcar ceea ce-i spusese –, Lyndsey consideră că aceste rapoarte i-ar oferi o oarecare mângâiere. Ea ar putea, astfel, să aprecieze informațiile valoroase pe care le-a oferit Boikova și, chiar dacă n-ar fi de acord cu acțiunea lui Richard, ar fi mai puțin

vehementă în a-i reproșa acestuia sacrificiul făcut.

Ar putea să-i ofere puțină liniște.

Se gândește la diagrama pe care a întocmit-o și la faptul că numele Theresei apărea mereu. *O greșeală, cu siguranță.* Trebuie să existe o explicație.

Cele două gânduri nu-i dau deloc pace în timp ce se întoarce la birou.

•••

Lyndsey tocmai și-a scos haina și s-a așezat la birou, când aude un ciocănit în ușă. Jan Westerling stă în prag, clătinându-se puțin pe tocurile de 10 centimetri.

— M-am gândit la ceva. La cineva, de fapt.

Westerling se așază pe scaunul din fața biroului lui Lyndsey, ca un martor care șovăie, într-o secție de poliție. Se vede că ofițerul de rapoarte este într-o stare de agitație, își freacă mâinile întruna, iar degetele mari duc o luptă crâncenă. Trebuie să spună ceva ce nu vrea să spună, ar prefera să nu se afle în situația asta. Dar datoria o împiedică.

Lyndsey ascultă cu răbdare, în timp ce cuvintele ies din gura lui Westerling. La început, nu i s-a părut ciudat când Theresa Warner a venit să vorbească cu ea. La urma urmei, lucrează în același birou, în aceeași echipă, biroul Văduvei fiind la doar cincisprezece metri distanță de al ei. Totuși, după a doua vizită, Westerling s-a întrebat de ce Theresa Warner era *dintr-odată* prietenoasă, după ce amândouă se aflaseră în același birou de peste un an, iar Theresa nu arătase niciun interes față de ea în tot acest timp. Și-a spus că acest gând e paranoic. Recent, Westerling fusese felicitată pentru un proiect: uneori, acest lucru schimba atitudinea unor colegi mai vechi. Dintr-odată era băgată în seamă, de parcă până atunci nu muncise din greu ca o anonimă, chiar lângă ei. De aceea a luat decizia, la momentul respectiv, să fie fericită, nu tristă. N-a bănuit nimic atunci.

Până acum.

— A încercat să afle identitatea lui Lighthouse? întreabă Lyndsey.

Westerling își mijește ochii căutând să-și amintească.

— Aș spune că da, cu siguranță, dar pe ocolite. Nu m-a întrebat direct, ca să nu devin suspicioasă.

— Când s-a întâmplat asta?

Mijește ochii, din nou.

— Acum vreo patru luni, poate? Nu, patru luni cu siguranță, pentru că s-

a întâmplat chiar în timpul conferinței anuale cu britanicii și mi-a spus că îmi recomandă să merg anul acesta.

— Dar nu i-ai spus numele adevărat al lui Lighthouse sau unde a lucrat?

Westerling se retrage, ca și cum s-ar simți ofensată.

— Bineînțeles că nu.

Atunci Theresa – dacă ea este cârtița; Lyndsey se mustră pentru derapajul mental – cum să fi aflat?

— Ai aceste informații notate pe undeva… cópii pe hârtie ale rapoartelor?

Westerling își încruntă sprâncenele.

— Desigur. Dar le păstrez în seiful meu.

— Ai putea să-mi faci o favoare? Să iei toate acele rapoarte din seiful tău și să mi le aduci? Dar încearcă să nu le atingi și pune-le într-un dosar sau într-un plic înainte de a mi le aduce. Sunt slabe șanse, dar poate găsesc amprente pe ele.

Nu știe sigur dacă există cineva în Agenție care poate preleva amprente sau dacă se pot lua amprente de pe hârtie, dar merită să încerce.

Westerling se uită uluită la ea, încuviințează din cap și pleacă.

Odată rămasă singură, Lyndsey începe să scotocească prin sertar, până când găsește ce caută: diagrama de rețea făcută în noaptea trecută. Numele Theresei este peste tot.

Dar și numele Evelyn Wang apare la fel de des. Numele pe care îl pomenise Kincaid.

Ea studiază atent timp de câteva minute diagrama, apoi se conectează pe forum, căutând profilul lui Wang. Are un număr ridicol de mare de postări, cu mult peste medie. Lyndsey începe să le citească, în ordine inversă cronologic, și constată că este exact așa cum a spus Evert Northtrop: Evelyn Wang este o fată prietenoasă. Aruncă o glumiță în fiecare discuție. Poate că încearcă să-și facă prieteni sau, mai exact, să nu-și facă dușmani. Sau poate că încearcă să câștige titlul de Miss Popularitate. Să fie ea cârtița? Nu pare probabil.

Apoi se gândește la Theresa. Lyndsey își amintește prima ei zi de lucru, când a revenit la birou, răceala cu care a fost întâmpinată.

Nici vorbă de Miss Popularitate. Doar dacă ar avea vreun interes. Totuși, așa să fie? După acea zi, Theresa s-a purtat frumos cu ea. Căldura ei o simte a fi autentică: trece pe la ea pe la birou și o salută în fiecare dimineață, îi

lasă felii de chec cu banane, învelite în folie (*Am făcut prea mult și m-am gândit că ți-ar plăcea și ție… Nu cred că faci prea des prăjituri*).

Chec cu banane? *Nu fi ridicolă.*

Lyndsey respiră îndelung. În cele din urmă, indiciile încep să se adune.

Doar că nu este convinsă că îi place direcția spre care se îndreaptă.

21.

ȘASE LUNI MAI DEVREME

După ce Jack Clemens i s-a confesat, pentru Theresa fiecare minut părea a însemna un exercițiu de gestionare a furiei. Aparent, în fiecare minut petrecut la serviciu, trebuia să fie atentă să nu urle de furie. La vecini se rățoia, la mama ei urla, atunci când vorbea cu ea la telefon, iar în fața fiului ei încerca să nu izbucnească în lacrimi. (Lacrimile erau păstrate pentru seară, după ce se întindea în pat și închidea ușa ce o separa de lume.)

Trebuia să obțină confirmarea spuselor lui Jack, să vadă cu propriii ei ochi cât de urât fusese trădată. Totuși, nu putea pune mâna pe raport. Accesul era foarte limitat. Nu exista o copie în birou, nici măcar Eric nu știa de existența vreunui asemenea raport. Unicul loc în care era sigură că îl poate găsi era arhiva securizată aflată undeva în măruntaiele clădirii, locul în care erau păstrate copii pe hârtie ale tuturor rapoartelor sensibile. Pe hârtie, pentru că multe dintre acestea erau dovezi vechi, scrise înainte de era digitală. De asemenea, pe hârtie, pentru a supraviețui unui eventual impuls electromagnetic sau vreunui alt tip de dezastru specific secolului al XXI-lea.

Arhiva era într-un loc izolat, care se afla în grija unui pensionar, angajat special pentru această misiune. Ea l-a cunoscut la scurt timp după dezastrul operațiunii lui Richard și spera să-l convingă s-o lase să vadă toate înregistrările confidențiale. Bătrânul se dovedise a fi insensibil atât la farmecele ei, cât și la amenințările ei. Numele lui era Jimmy Purvis, un ofițer de caz pensionat în urmă cu peste douăzeci de ani și, fără îndoială, trecut bine de vârsta de pensionare, atunci când a fost forțat, în sfârșit, să plece. Necăsătorit, neavând copii și nimic cu care să-și umple zilele, el convinsese Agenția să-l angajeze, astfel încât dimineața să poată continua să treacă prin turnicheții de securitate, iar la amiază să ia prânzul la cantină.

De data aceasta, când Theresa îl vizită, el știa deja cu cine are de-a face. Și ea îl cunoștea, îi auzise toate poveștile de pe vremuri și știa că bătrânului îi place o anumită prăjitură, care se vindea sus în cafenea. De

aceea, a adus cu ea o bucată și, așa dichisită cum era în hainele ei, îl privea cum mânca prăjitura și cum sorbea din cafeaua lui rece, în timp ce ea luase loc pe scaunul vechi aflat lângă biroul lui.

— Ești singura de aici care se poartă frumos cu un bătrân, i-a spus Purvis, în timp ce lua cu furculița de plastic glazura căzută de pe prăjitură. Toți ceilalți se cred prea importanți.

În spatele lor se întindeau rânduri nesfârșite de rafturi, pe fiecare raft aflându-se cutii pline cu rapoarte arhivate. Pe eticheta fiecărei cutii erau specificate datele, oamenii despre care există informații în cutie și perioada acoperită de rapoarte. Theresa avea o idee despre locul unde se aflau înregistrările legate de Richard, cunoștea terenul.

Îi zâmbea, dar în mintea ei făcea calcule. Purvis probabil că se apropia de optzeci de ani. Oare ce și-ar dori, ce cadou ar putea să-i ofere ca s-o lase cincisprezece minute singură în arhivă? În niciun caz trupul ei: abia dacă se uita la ea. S-ar putea simți ofensat dacă i-ar oferi bani. Sau dacă ar încerca să-l păcălească.

Ea se aplecă înainte, atingându-i brațul cu mâna. El ridică o sprânceană.

— Jimmy, vreau să-ți cer o favoare…

El se trase în spate… dar numai puțin.

— Nu din nou. Știi că nu pot…

— De data aceasta este altceva. Mă interesează un singur raport. Doar unul.

Îi strecură un bilețel. Conținea data, perioada, tot ce își amintise Jack Clemens despre raport.

— Vreau doar să văd ce scrie acolo. Pentru propria mea liniște sufletească. Spune-mi ce vrei pentru el. Spune un preț.

Era recunoscătoare că Purvis nu s-a înfuriat, că nu a încercat să o îndepărteze. Însemna că se gândea ce să facă. Fără să spună vreun cuvânt, el se ridică de la birou și luă bucățica de hârtie, apoi o citi în timp ce se îndrepta spre rafturi. Ea asculta zgomotul cutiilor grele trase de pe raft și apoi puse la loc. Hârtiile foșneau.

În cele din urmă, după cinci minute, s-a întors, având cu el un dosar subțire pe care erau trasate trei dungi roșii de-a lungul marginii. El ridică dosarul în mână, parcă arătându-i Theresei un trofeu.

— Mai ai mașina lui Richard?

XKE-ul. Atât de frumos, o adevărată Mona Lisa pe roți. Purvis era un

împătimit al mașinilor sport și admirase de mult Jaguarul de epocă al lui Richard, care îi arătase, cândva, o fotografie cu mașina. Dar mașina valora o avere. Era o poliță de asigurare pentru Brian. Nu putea să i-o dea, nu în schimbul unui singur raport.

Theresa simți că se albește la față.

— Vrei să-ți *dau* mașina?

— Ce? Nu, nu sunt lacom. Doar o tură. Lasă-mă să o conduc, într-un loc frumos.

Asta părea o idee groaznică. Jimmy Purvis era bătrân, atât de bătrân încât se micșorase și hainele îi erau prea largi. Purta ochelari cu dioptrii mari și îi tremurau mâinile. Oare mai avea voie să conducă? Mai avea permis?

Totuși, din lista de lucruri pe care le-ar fi putut dori la schimb, acesta era insignifiant. La naiba… el îi făcea o favoare mai mare decât și-ar fi putut imagina și… Era bătrân. Ar fi putut fi una dintre ultimele lui senzații tari.

Ea a încuviințat.

— Sigur. Îți voi da cheile pentru tot weekendul. Batem palma?

Purvis i-a înmânat raportul.

•••

După ce l-a citit, timp de două zile Theresa s-a simțit pierdută. A reușit să se descurce oarecum, făcând totul din inerție. Îi punea un sandviș fiului ei la pachet și apoi îl conducea la stația de autobuz. La birou, clocotea de revoltă, i se încingea creierul. Nu era ea însăși și știa asta. Era periculos de năucă în prezența altora, adevărul o apăsa în sinea ei, căutând să se elibereze. Tot ce putea face era să nu alerge pe holuri și să spună toată povestea asta nenorocită celor care ar asculta-o. *Habar n-ai de ce este capabilă scumpa ta Agenție. Viețile noastre nu înseamnă nimic pentru ea, nu suntem decât niște pioni și niciunul dintre noi nu este în siguranță.*

În timp ce stătea la birou, opunându-se din răsputeri dorinței de a da foc locului în care se afla, pentru ca toată construcția asta fragilă să ardă din temelii, a început să înțeleagă teribilul adevăr.

Totul era acolo, în cele câteva rânduri ale cablogramei trimise de la Moscova, așa cum spusese Jack. Unul dintre spioni, unul dintre cei mai de încredere, auzise că FSB-ul capturase un agent american în timpul unei scoateri ilegale din țară, într-o operațiune făcută de mântuială. Spionul nu știa numele celui capturat, dar cine altcineva putea fi? Toți ceilalți implicați

în misiune fuseseră deja declarați morți.

Richard nu se număra printre aceștia – era încă în viață. Theresa trebuia să creadă asta.

Iar ei i-au ascuns Theresei adevărul în tot acest timp. Au chemat-o înapoi la muncă, bineînțeles! În felul acesta puteau s-o aibă sub ochi, să se asigure că nu-i vin idei ciudate, putând să o controleze dacă va încerca să facă ceva.

Să o controleze? N-ar trebui să fie prea siguri de asta, zâmbi ea.

Nu era proastă. Dimpotrivă. Era plină de resurse.

Dacă etajul șase nu avea de gând să-l ajute pe Richard, îi mai rămânea o singură opțiune.

Rusia.

Numai rușii i-ar putea elibera soțul.

Acest lucru se împotrivea întregului ei crez. Rusia era inamicul, ținta: ideea îi fusese înrădăcinată în minte, în cei unsprezece ani de serviciu. Să meargă la ei, cu pălăria în mână, și să le propună să colaboreze – gândul însuși însemna erezie. Disprețul o afecta în interior precum otrava.

Și totuși, asta era singura soluție. Ultima ei speranță.

Dacă Theresa urma să devină o trădătoare, nu era vina ei. Nu, totul era din cauza Agenției. Nu i-au dat de ales. O mințiseră pe față timp de doi ani, o lăsaseră în ignoranță și căutau în continuare să o facă să se simtă neputincioasă. Ei bine, nu mai era neputincioasă. Agenția era responsabilă pentru ura care îi curgea acum prin vene. Se va răzbuna. *Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu.*

Dar cum să îi abordeze pe ruși? Aici era dilema. Se gândea întruna la asta, storcându-și creierii în timp ce-și făcea munca de zi cu zi. În timpul cursurilor de pregătire, noilor angajați li se spunea despre agenții care deveniseră trădători. Cazurile lor erau disecate până la cele mai mici detalii, fiindu-le prezentate greșelile trădătorilor. Rezultatul era acela că noii angajați se convingeau că este imposibil să contacteze un serviciu străin. De obicei, potențialii trădători abordau cele mai la îndemână instituții ale inamicului: ambasadele străine. Dar Langley și FBI-ul aveau acoperite ambasadele și consulatele din DC, sau cel puțin așa li se spunea ofițerilor CIA. Cum făceau acest lucru nu li se explica niciodată, dar Theresa își imagina că supravegheau intrările. Puteai fi concediat pentru că vizitai o ambasadă străină, fără a avea permisiunea expresă în acest sens. Prin urmare, nervozitatea Theresei era de înțeles. Ea nu voia să fie descoperită,

prinsă și arestată, chiar înainte de a începe.

Theresa citise despre modul în care spionii de dinaintea ei – Aldrich Ames, Robert Hanssen, Ronald Pelton – intraseră în contact cu serviciile străine. Din nefericire pentru Theresa, cele mai multe dintre contactele inițiale ale acestora se făcuseră în străinătate, unde măsurile de securitate erau mai slabe și unde autorităților americane le era imposibil să-și supravegheze permanent oamenii. Din fericire pentru ea, era ușor să afle ce ruși lucrează la ambasadă: dosarele erau acolo, la birou, și conțineau informațiile necesare pentru supravegherea adversarului. Totul era la îndemâna ei: domiciliul angajaților Ambasadei Ruse, școlile la care își trimiteau copiii, barurile și restaurantele care le plăceau și pe care le frecventau. A fost foarte precaută în a nu petrece prea mult timp la fișete, pentru a nu atrage atenția. Cu toate acestea, inima îi bătea foarte tare, iar palmele îi transpirau încontinuu, așteptându-se să fie descoperită. Pentru că în orice moment putea să apară un ofițer de securitate la biroul ei și să-i spună scurt: „Vă rog să veniți cu mine, doamnă”. De fiecare dată când se gândea să renunțe și să uite totul, gândul îi zbura la Richard, care se afla într-o închisoare rusească, murind încet. Suferința lui era de o mie de ori mai grea decât situația cu care se confrunta ea. Va continua să se uite prin dosare.

În scurt timp, cercetările ei au condus-o în repetate rânduri la același bărbat. Evgheni Constantinov părea cel mai bun candidat: menționat ca funcționar de rang inferior, în cadrul secției culturale a ambasadei, nu exista nicio îndoială că era ofițer SVR, pentru care postul ocupat însemna o acoperire. Locuia într-o casă uriașă din Great Falls – niciun diplomat rus de rang inferior nu își putea permite să locuiască acolo –, iar argumentul hotărâtor era acela că se afla în apropiere de McLean. Supravegherea ar fi floare la ureche. Fiind aproape de casă, nu trebuia să conducă mult. Iar timpul cât ar sta departe de Brian ar fi scurt.

După ce și-a ales ținta, Theresa a trecut la pasul următor: învățarea traseului lui Constantinov. Acest lucru însemna că seara trebuia să-și lase fiul cu o bonă, dar era un sacrificiu necesar, își spunea ea, în timp ce îl săruta pe cap pe Brian și se urca în mașina închiriată, pe care o parcase la biserica de lângă casa ei. După ce a urmat un drum elaborat prin nordul Virginiei, pentru a detecta a posibilă supraveghere, ea s-a îndreptat către Ambasada Rusiei, aflată pe Wisconsin Avenue. Alegerea locației însemnase

pentru ruși o adevărată lovitură, pentru că se afla într-o parte frumoasă a orașului, nu departe de Observatorul Naval, acolo unde locuiau vicepreședintele și familia sa. În fiecare noapte, Theresa parca mașina sau înconjura clădirea până când vedea că mașina lui Constantinov părăsește complexul, apoi o urmărea de la o distanță discretă, până când acesta ajungea acasă. Cu cât îl urmărea mai des, cu atât era mai convinsă că nu era un simplu atașat din Ministerul de Externe. Era puțin prea vigilent și grijuliu la volanul SUV-ului său senzațional. Arăta a fi în formă, semăna cu un militar rus. L-a urmărit în fiecare seară, timp de o săptămână, până când a fost mulțumită de consecvența lui. El părăsea clădirea la aproximativ aceeași oră, în fiecare seară, urmând același traseu. Aparent, nu se simțea urmărit de americani sau nu-i păsa de lucrul acesta. Puteau exista zile când ar fi trebuit să lucreze până târziu sau când ar fi fost chemat la datorie, dar pentru ce avea ea nevoie, Theresa era destul de sigură că el era persoana potrivită.

A găsit un loc foarte bun pentru a-l aborda: pe traseul lui Constantinov exista o porțiune unde mașinile încetineau, lângă Ericsson Road, unde el trebuia să intre de pe bulevardul MacArthur pe Clara Barton Parkway. Acolo erai încă în oraș, existau numeroși pietoni la colț de stradă, care așteptau în stațiile de autobuz sau care intrau și ieșeau din magazine. Ea putea apela la trucul apropierii întâmplătoare de mașina lui, fără a fi observată, dacă FBI-ul era pe urmele lui.

Un alt avantaj pentru ea era acela că Evgheni Constantinov fuma, un obicei care dispărea încet-încet în rândul rușilor. De aceea, el conducea deseori cu geamurile lăsate, din mașină ieșind dâre de fum, atunci când staționa în trafic. Conducea un SUV masiv, cu siguranță un vehicul ce aparținea ambasadei, prin urmare se afla destul de sus față de nivelul șoselei. În garajul ei, acolo unde nu o vedea nimeni, Theresa a exersat, lângă un raft cu înălțimea aproximativ egală cu cea a ușii SUV-ului, aruncarea unui bilețel, până când aceasta i-a reușit. Nu putea fi detectată.

Mâinile îi tremurau când a scris bilețelul: *Sunt ofițer CIA și dețin informații care vă interesează.* Urmau apoi instrucțiuni pentru o posibilă întâlnire, dacă rușii voiau să o cunoască. Ea știa că șansele de a se întâlni cu ei erau aproape nule. Rușii puteau bănui că toată treaba era o capcană, deși una stângace. De aceea lua în calcul posibilitatea unor încercări multiple de a transmite bilețele lui Constantinov, în încercarea de a-i

convinge. Și chiar dacă le trezea interesul, putea trece mult timp până când luau hotărârea să acționeze. Trebuia mai întâi să o identifice, apoi o urmăreau și o studiau, până când erau siguri că nu era o capcană.

A împăturit bilețelul în așa fel încât să nu se deschidă, în cazul în care ar fi ratat cumva geamul și ar fi căzut în șanț sau pe trotuar, și îl ținea ascuns în mașina închiriată, sub un covoraș, iar această bucățică de hârtie îi dădea frisoane. Bilețelul, o hârtie galbenă, pe care erau scrise cuvintele cu majuscule, constituia dovada perfidiei ei, proba clară a intenției de a-și trăda țara.

Însă țara fusese prima care o trădase.

În fiecare zi, Theresa făcea aceleași lucru. După serviciu, se ducea acasă și pregătea cina pentru Brian, lăsându-l cu bona. Apoi mergea cu mașina închiriată la o bibliotecă, unde își punea perucă și ochelari, îmbrăcându-se cu o altă haină și luând o geantă în mână. După aceea, conducea din nou mașina pe bulevardul MacArthur, apoi o parca și mergea până la locul unde urma să ajungă Constantinov peste aproximativ o oră, în porțiunea de drum în care era nevoit să încetinească. S-a antrenat mult, a învățat să recunoască mașina lui Constantinov și a exersat aruncarea bilețelului. A calculat cât de departe de bordură ar trebui să se afle mașina pentru a arunca biletul bine pliat prin geamul deschis de pe partea pasagerului, fără să fie observată. O săptămână întreagă i-a trebuit pentru a ajunge la convingerea că Evgheni nu era urmărit sau supravegheat de FBI.

În a doua săptămână însă Constantinov a dispărut. Ea a urmărit traficul de pe bulevardul MacArthur, dar nu i-a mai văzut SUV-ul. Nu știa dacă absența lui se datora nopților târzii petrecute la birou sau dacă a fost nevoit să facă o călătorie inopinată în afara orașului. Era atât de exasperată încât, atunci când a revenit la birou, a îndrăznit să-i verifice dosarul, dar nu existau actualizări, nici informații noi. Prin urmare, habar nu avea unde plecase. Singurul avantaj era acela că Evgheni nu părea să se afle pe radarul nimănui.

Și apoi, în a treia săptămână, a reapărut, revenind la rutina lui normală. În mod neașteptat, ușurarea pe care a simțit-o a fost enormă. Era ca și cum soarta o liniștea, spunându-i că așa trebuia să facă. Revenea la planul pe care-l concepuse. Putea continua.

A încercat în primele trei zile din acea săptămână să-și ducă planul la capăt, dar de fiecare dată când trebuia să strecoare bilețelul se oprea în

ultimul moment. Fie avea senzația că este urmărită, fie nu-i plăcea aspectul vreunui bărbat care aștepta la colțul străzii, crezând că ar putea fi agent FBI, deși știa că așa ceva nu era posibil. Nimănui nu-i păsa de Constantinov, dosarul lui de la birou, plin cu informații vechi, susținea acest lucru. Ea nu era urmărită. Pur și simplu era agitată. *Controlează-te. Ori faci asta, ori n-o faci.* Prin urmare, în joia care a urmat s-a îndreptat hotărâtă pe jos spre mașina lui Constantinov, în timp ce aceasta se afla în ralanti, pe șosea. Theresa s-a apropiat de bordură. Constantinov nu bănuia nimic, își putea da seama de asta după expresia plictisită de pe chipul lui, după atitudinea lui de om al legii, care privea în gol, fără un interes anume. În timp ce el scutura ușor scrumul de țigară, ea i-a strecurat bilețelul împăturit în mașină, într-un mod atât de eficient, încât aproape că nu îi venea să creadă că a făcut-o, apoi s-a îndepărtat cu inima bătându-i foarte tare. Nimeni de pe stradă nu-i văzuse gestul, nici măcar cei care se aflau lângă ea, pe trotuar. Nici Constantinov n-o observase – ori poate că avusese prezența de spirit să nu reacționeze. În orice caz, el n-avea să facă nimic până nu ajungea acasă, în garajul lui pentru două mașini. Abia când se va apleca să-și ia servieta va vedea triunghiul galben de hârtie aruncat pe scaun. Un simplu bilețel care îl așteaptă ca o bombă cu ceas.

•••

Urmau să se întâlnească duminică după-amiază, la ora patru, la Catedrala Națională. Vor fi trei zile lungi. Theresa nu știa cum va putea să-și petreacă ziua de vineri la serviciu, fără să-și piardă controlul și să spună totul într-o amplă mărturisire. S-a gândit să sune și să spună că e bolnavă, dar dacă o bănuiau în vreun fel, ar fi confirmat suspiciunile luându-și o zi liberă. În prima jumătate a zilei a simțit permanent o transpirație rece pe spate, așteptându-se să audă zgomote ciudate de pași, ale bărbaților de la securitate care se îndreptau spre biroul ei. Dar nu s-a întâmplat asta și, la ora prânzului, se simțea mai bine. Mai erau doar câteva ore până când se va elibera.

După toată această neliniște, a fost cât pe ce să nu se ducă la întâlnire. În mintea ei se derulau tot felul de scenarii viclene. Având în vedere toată propaganda care i-a fost inoculată la cursurile de CI, părea imposibil ca Evgheni Constantinov să nu fi fost urmărit, iar cei de la FBI să nu-l interogheze și astfel să fie la curent cu ce urma să facă ea. Totul era prea liniștit, prea ușor. *O să cazi în capcană,* îi șoptea creierul ei. Dar apoi s-a

întâmplat un lucru amuzant, cu câteva ore înainte de întâlnirea stabilită: a văzut la știri că avea loc o descindere la Ambasada Chinei. Ea nu înțelegea toată povestea – tocmai avusese loc o intervenție și faptele erau prezentate sumar – dar acolo, pe ecran, agenții FBI și poliția roiau în tot complexul chinez. Lumini albastre, benzi galbene, bărbați de la FBI care transportau cutii cu computere. Probabil că toți agenții FBI din DC se aflau acolo. Îndatoririle minore de rutină, cum ar fi supravegherea ofițerilor ruși, erau anulate pentru ziua respectivă. Era sigură de asta.

A încercat să nu-și hrănească speranța că rușii vor fi prezenți la întâlnire. Chiar dacă le-a stârnit curiozitatea, ei vor organiza această primă întrevedere în condiții de siguranță. Aveau să meargă mai devreme la locul stabilit, pentru a supraveghea zona. Urmau să fie cu ochii pe ea de la distanță, atunci când apărea. Vor căuta să descopere dacă FBI-ul este prezent. Pentru că a te oferi să trădezi însemna, inevitabil, o colaborare de durată. Theresa trebuia să aibă răbdare, pentru a juca jocul acesta pe termen lung.

L-a dus pe Brian la un prieten de școală, acceptând în cele din urmă propunerea femeii de a-i lăsa pe cei doi copii să se joace împreună, apoi și-a petrecut următoarea oră încercând să vadă dacă este urmărită. Timpul era scurt, prea scurt, dar atâta avea la dispoziție.

Stătea în mașina închiriată, parcată la două străzi de Catedrala Națională, și lupta împotriva panicii care acum o cuprinsese din plin. *Chiar voi face asta*? *Dacă dau peste cineva pe care îl cunosc*? Peruca nu ar păcăli pe nimeni mai mult de un minut. *E o nebunie.* Dar știa că dacă rușii apăreau și ea nu, atunci totul s-ar fi terminat. Nu ar fi existat a doua șansă. După ce spaima s-a mai potolit, regretele au început să curgă, știind că toată viața se va întreba dacă nu a făcut o greșeală. De fiecare dată când s-ar uita la Brian, s-ar întreba dacă i-ar fi putut aduce tatăl înapoi.

A tras aer în piept și a deschis ușa mașinii.

A intrat în magazinul de cadouri din catedrală, conștientă că ar putea fi dezamăgită, dar acolo se afla Evgheni Constantinov, lângă raftul cu felicitări. Arăta exact ca în fotografia lui de la dosar, un mic miracol în sine, pentru că spionii nu arată niciodată la fel în realitate. Fotografiile de la dosar sunt, de obicei, vechi de ani de zile și se actualizează rar. Întotdeauna spionii arată mult mai îmbătrâniți în viața reală decât te aștepți, mai ales în jurul ochilor. Apar extenuați și cinici.

Un bărbat agitat, îmbrăcat într-un costum nepotrivit, se afla în cealaltă parte a magazinului, însoțindu-l în mod evident pe Constantinov, ceea ce însemna că, fără îndoială, mai erau câțiva afară, pe care nu-i zărise și care încercau să observe vreun echipaj al FBI-ului. Creierul Theresei era inundat de sentimente contradictorii. Neîncrederea că veniseră așa cum le ceruse ea, că o luaseră în serios. Îngrijorarea ca, în ciuda efortului ei intens de a scăpa de orice fel de urmăritori, să nu fi fost urmărită, iar FBI-ul să intre peste ei în orice moment. Și, în sfârșit, emoție, pentru că făcea ceva interzis, ca o școlăriță care încearcă să fure ceva dintr-un magazin. *Nu este niciodată atât de rău sau de înfricoșător cum crezi că va fi.*

Theresa s-a îndreptat spre grădina din jurul catedralei, după ce s-a asigurat că va fi urmată de Constantinov. Gardul viu de pe alei ajungea până la umeri, oferind astfel o bună acoperire, iar frunzișul des absorbea sunetele. Nu puteau fi auziți, accidental sau într-un alt mod. Grădina era, de obicei, plină de turiști, dar acum era neobișnuit de frig afară pentru o zi de iunie și aici nu se afla decât un preot în vârstă, îmbrăcat cu o haină de ploaie șifonată. Acesta și-a aruncat mucul de țigară pe jos, înainte de a intra în clădirea principală.

Era important ca ea să conducă discuția, știa asta, pentru a-i face pe ruși să înțeleagă că nu pot s-o trateze așa cum vor ei. Ei trebuiau să vadă că nu era o trădătoare oarecare, sufocată de necazuri și disperată după bani. Ea dorea un lucru foarte, foarte precis.

— Mă bucur că mi-ați luat bilețelul în serios. Nu am timp de pierdut, i-a spus ea încet lui Constantinov.

El zâmbi sarcastic.

— Nu are importanță dacă ești grăbită. Sunt pași care trebuie făcuți, există un protocol care trebuie urmat.

Rusul dorea, evident, să preia controlul asupra situației. Așa face orice ofițer de caz, Theresa știa asta, dar ea nu voia să se întâmple așa.

S-a întors către el.

— Să trecem peste asta. Superiorii tăi or să vrea să vorbească cu mine. Știi cine sunt eu?

Constantinov nu se simțea confortabil, ceea ce o mulțumea pe Theresa. El pierdea controlul situației și nu-i plăcea lucrul ăsta, dar în același timp îi era frică să nu facă vreo greșeală.

— Sunt Theresa Warner. Soția lui Richard Warner. Un ofițer CIA care e

închis într-una din pușcăriile voastre. N-ai auzit de el. Este un caz foarte delicat. A fost o mușamalizare, atât aici, cât și în Rusia. Richard Warner – dă-le acest nume șefilor tăi. Vor ști cine este.

Constantinov s-a retras ușor de lângă ea, de parcă ar fi considerat-o nebună. Să n-o fi crezut? Era în regulă: urma să o creadă destul de curând.

— Și dacă acest lucru este adevărat, ce crezi că pot face eu pentru tine?

— Sunt pregătită să ofer organizației voastre unele secrete, în schimbul eliberării lui.

— Trebuie să fii mai exactă.

— Sunt ofițer CIA. Pot să pun mâna pe orice informație care să merite schimbul. Dar va exista un singur schimb. Eu vă voi dezvălui secretele, iar voi îl veți elibera pe soțul meu și apoi vom dispărea. Moscova ne va lăsa în pace – asta face parte din înțelegere.

Constantinov s-a gândit o clipă.

— Moscova poate, dar Washingtonul? Ai tăi vor veni după tine.

— Asta e problema mea.

Odată ajunsă în acest punct, ea va ști ce să facă: nu mai dorea să aibă de-a face cu niciuna dintre părți. Va avea încredere doar în ea și în Richard.

— Așadar, n-o lua ca pe o lipsă de respect, dar aș vrea să vorbesc cu cineva de sus, la următoarea întâlnire, cineva cu autoritate.

El a ridicat o sprânceană. Voia să-i spună că ea nu era în măsură să ceară ceva. Că ei vor decide cine se va ocupa de ea. Rușii nu-și gestionau spionii așa cum o făceau americanii; ei puneau mai mult accent pe pedeapsă decât pe recompensă, ca rezultat al culturii lor autoritare, adânc înrădăcinată în ființa lor.

— O să mă ocup de organizarea acestei întâlniri, spuse el în cele din urmă, cu ranchiună. Dar trebuie să ne arăți ce ai de oferit. Trebuie să ne dai o mostră, să ne dovedești ce poți livra.

Ea a încuviințat din cap; se aștepta la asta.

Au convenit ca el să o contacteze, atunci când va fi stabilită întâlnirea. Părea sceptic, dar faptul că au mușcat îi dădea de înțeles că vor continua, era sigură de asta. Șanse ca acestea nu le apăreau în fiecare zi. Theresa s-a întors la mașina ei închiriată, tremurând, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Se întâlnise, în persoană, cu un ofițer rus. Era ceva primitiv legat de întâlnirea asta, parcă fuseseră două animale ce se înfruntau în pădure, arătându-și una alteia colții și ghearele. El dorise să se arunce asupra ei și

să termine repede cu ea, așa cum faci cu animalele mici și slabe, dar ea îi făcuse față. Îi rezistase, și când realiză asta începu să se simtă mai bine și să nu mai tremure. Își dezmorți mâinile înainte de a le pune pe volan.

Pentru prima dată, își permitea să creadă că totul urma să se rezolve cu bine.

22.

Trecuseră trei zile de când Theresa se întâlnise cu rusul și vinovăția abia dacă începuse să se estompeze. Cât timp se afla la serviciu, încerca să nu se mai gândească la ceea ce făcuse, de teamă să nu i se citească pe față îngrijorarea. Într-un anume fel, i se părea ireal, de parcă și-ar fi imaginat totul: neîncrederea de pe fața lui Constantinov, emoția pe care a trăit-o, drumul spre casă făcut cu sufletul la gură. Luni, și-a petrecut cea mai mare parte a zilei într-o stare de încordare, așteptând să fie chemată la o discuție cu anchetatorii. Dar pe măsură ce minutele treceau și nu se întâmpla nimic, devenea tot mai încrezătoare. Își dădea seama că se poate relaxa. Au subestimat-o foarte mult. Va ieși din starea asta.

Era timpul să treacă la pasul următor: să găsească o informație pe care ar putea-o oferi rușilor, ceva suficient de bun pentru a-i determina să accepte ce le ceruse.

Iar pentru asta nu trebuia să se grăbească. Sistemul informatic al Agenției era un câmp minat, plin de capcane – sau cel puțin așa auzise. Li s-au spus atâtea povești, toate menite să-i facă pe angajați să se teamă. Indiferent dacă aceste capcane existau sau nu, sămânța îndoielii fusese plantată și își făcea treaba, împiedicându-i pe mulți dintre ei să cotrobăie în locuri interzise. Dacă urma să încerce să păcălească sistemul, trebuia să fie inteligentă. Nu putea lăsa nicio urmă.

Își cunoștea limitele: nu era o specialistă în computere. Dosarele de hârtie erau cele mai sigure, dar nu era ușor de ajuns la acestea, mai ales în ceea ce privește cazurile compartimentate, cu acces special, lucrurile de care rușii erau, cel mai probabil, interesați – acestea erau ținute sub cheie de Maggie. Sau jos în arhivă, dar nu se putea întoarce la Jimmy Purvis; ar deveni bănuitor.

Singurul mod la care se putea gândi pentru a explora terenul, fără a alerta pe cineva, era prin intermediul instrumentelor digitale din rețeaua internă a Agenției. Acestea erau menite să remedieze problema apărută după 11 septembrie, aceea că analiștii de informații lucrau izolați, fiecare pe cont propriu. Li s-a spus că trebuie să împărtășească rezultatul muncii lor, pentru

a se evita un alt eșec al serviciilor de informații.

În rutina ei zilnică, Theresa se folosea rar de aceste instrumente, dar pe măsură ce a început să caute pe forumuri și-a dat seama că poate afla multe despre cazurile la care lucrează alții. Și pentru că undeva în Agenție se păstra istoricul activității electronice, scopul ei era acela de a părea că dorește să colaboreze, astfel încât să nu iasă în evidență dacă își băga nasul în subiecte care din punct de vedere tehnic nu aveau legătură cu ea. Nu credea că acest lucru îi va oferi toate informațiile de care avea nevoie, dar era, cel puțin, un început.

Stătea la computer, răsfoind forumurile legate de Rusia. Ofițerii și analiștii se uitau la toate subiectele posibile și îi părea greu de crezut că există clienți – factori de decizie, comandanți militari – interesați de toate aceste detalii. Presupunea că asta era o reminiscență a Războiului Rece, atunci când rușii făceau atât de multe lucruri nebunești, încât nu știai sigur ce anume este important și de aceea se studia totul.

Theresa derulă lista subforumurilor care, fiind atât de mare, arăta practic ca o listă de cumpărături. De care dintre aceste subiecte sunt interesați rușii? Ce-ar putea fi important pentru ei ca să merite să-i elibereze soțul? Ce i-ar tenta? Logic ar fi fost ca interesul lor să se axeze pe spionii CIA-ului din Rusia. Întotdeauna vrei să știi dacă există spioni printre cei din jurul tău, care să divulge secrete și să-ți facă astfel munca inutilă. Cu toate acestea, identitățile spionilor erau bine păzite. Era puțin probabil să găsească nume pe forumuri. Dar putea găsi indicii de unde să înceapă.

După două zile de săpat adânc pe forumurile de discuții, atentă fiind să nu trezească suspiciuni, Theresa și-a întocmit o listă scurtă de cazuri pe care urma să le analizeze. Unul se referea la agentul cu numele de cod Lighthouse. Theresa credea că Lighthouse putea fi un om de știință, care lucrează pentru guvernul rus într-o anumită întreprindere. Ofițerul de rapoarte pentru Lighthouse, Jan Westerling, era destul de precaută. Ea nu dădea detalii, prin urmare Theresei îi era greu să-și dea seama unde anume lucra Lighthouse. Dar părea că acesta știe ceva despre rachetele rusești și probabil că rușilor li se va părea acest lucru tentant, având în vedere recentele îngrijorări legate de tratatul privind forțele nucleare cu rază medie de acțiune.

Cel mai important lucru, își spunea Theresa, era acela de a nu le oferi rușilor informații foarte dăunătoare. Gândul că face ceva care îi afectează

țara îi provoca dureri de stomac. Era un blestem pentru ea. Era supărată pe CIA, dar își iubea țara. Așadar, trebuia să ofere Rusiei doar informațiile necesare eliberării soțului ei – nicio iotă în plus.

După ce a observat-o atent pe Westerling, Theresa și-a dat seama că tânăra era o angajată nouă. Asta era și bine, și rău. Noii angajați aveau nevoie de multe îndrumări. Theresa și-a amintit de perioada ei de început, când încerca să nu atragă atenția asupra ei și nimeni să nu-și dea seama cât de puține lucruri știa sau înțelegea, fiind îngrijorată că dacă cineva ar afla cât de incompetentă este, va folosi asta mai târziu împotriva ei. Văzuse situații când un angajat cu state vechi îi căuta brusc pricină unui angajat nou pentru a scăpa el dintr-o situație neplăcută sau pentru a-i distrage atenția șefului de la greșeala pe care o făcuse. Ea realiza abia acum, după ani de zile, că scăpase de critici și de bârfe deoarece era iubita lui Richard Warner. Nimeni nu-i făcuse șicane. Fusese protejată – un alt lucru pe care i-l datora lui Richard.

Dar acum era rândul ei să profite de lipsa de experiență a cuiva. *Ei bine, asta o să fie o lecție pentru tine,* se gândi ea în timp ce se îndrepta spre biroul lui Jan Westerling. *Să nu ai încredere în nimeni. Nu sunt prietena ta. Nu sunt prietena nimănui.*

Westerling știa cine era Theresa, desigur. Nu conta că nu mai vorbiseră niciodată între ele; era măgulită că Văduva o căuta. Theresei i-a fost ușor să o convingă pe Westerling să vorbească despre ea. Absolvise Școala Fletcher de Afaceri Internaționale din cadrul Universității Tufts în luna mai, anul trecut, cunoștea acceptabil limba rusă, locuia cu două colege de cameră într-un apartament din Tysons Corners, îi era dor de casă și de familia ei din Chicago. Era încă un pic năucită că obținuse o slujbă la CIA și nu conștientizase pe deplin ce anume însemna asta, ce povară enormă atârna pe umerii ei mici.

A dovedit, evident, acest lucru atunci când i-a oferit Theresei tot ce aceasta avea nevoie.

Theresa a început prin a-i oferi ceva lui Jan. Ceva inofensiv, dar care însemna mult venind de la cineva mai experimentat. După ce s-a gândit, Theresa i-a vorbit despre o conferință legată de schimbarea politicii rusești, despre care tânăra probabil nu auzise și la care, fiind la începutul carierei, nu fusese invitată.

— Ar trebui să vorbești cu Eric despre participarea ta aici, îi spuse ea,

sprijinindu-se de stâlp, dezinvoltă și prietenoasă. De obicei, îl trimit pe Rodney la așa ceva, dar el se gândește să se pensioneze. De aceea trebuie trimis altcineva. Sânge proaspăt. Unul dintre cei angajați recent. Te-aș putea recomanda lui Eric, dacă vrei.

Era aproape dureros de privit expresia de recunoștință apărută pe fața lui Westerling.

Theresa a plecat de lângă ea, lăsând-o în starea aceea. Făcuse destul pentru primul contact. Urma să dezvolte această relație și apoi să înceapă să-i pună întrebări despre Lighthouse pentru ca, în curând, să-i afle numele real. Puteai scăpa ușor o astfel de informație printre colegi, oamenii despre care știai că au aceeași autorizație de securitate ca a ta. Unde era răul în asta?

Ulterior, a avut câteva încercări nereușite. Din informațiile aflate despre câteva nume de cod de pe lista ei, spionii respectivi nu mai erau activi și era imposibil ca, punând întrebări despre identitatea lor, să nu trezească suspiciuni. Într-unul din cazurile pe care le-a cercetat, ofițerul de rapoarte acorda atâta atenție securizării informației, încât Theresa s-a retras înainte de a o face pe femeie să devină bănuitoare. Deja Theresa începea să-și facă griji că va trebui să-și asume riscuri mai mari decât putea suporta – nu că celelalte ar fi fost ușor de suportat, nici pe departe. Până la sfârșitul zilei, ea tăiase toate cazurile de pe lista ei, cu excepția unuia, pe lângă cel deja știut, Lighthouse.

Era vorba despre cazul referitor la numele de cod Skipjack. Din lectura discuțiilor online, i-a fost ușor să-și dea seama că Skipjack era cadru militar, implicat în securitatea cibernetică. Domeniul era atât de incitant, încât membrii acestui subforum erau neglijenți, discutând despre cazuri cu mult prea multă lejeritate. Kyle Kincaid, ofițerul de rapoarte pentru Skipjack, era deosebit de înfumurat. *Sursa mea e din noua unitate de securitate cibernetică a Armatei Ruse și cred tot timpul ce îmi spune, în ciuda speculațiilor voastre de amatori,* scria el într-o postare, dându-i replica unuia care nu era de acord cu evaluarea lui asupra unei situații. Asta a provocat câteva comentarii, unii încercând să-i amintească faptul că puțin scepticism nu strică, atunci când e vorba de spioni care te puteau duce de nas dacă nu ești atent, dar el le dădea replica și acestora. „Va învăța din greșeli”, s-a hotărât Theresa. Mândria merge înaintea căderii.

Kincaid s-a dovedit a fi mult mai ușor de fraierit decât Westerling. Fost

militar și poate nesigur în acest nou mediu, el era bucuros să vorbească despre cazul său. La urma urmei, toată lumea auzise de Văduvă, iar Kincaid era nerăbdător să colaboreze cu experții pe problematica Rusiei. Poți face lejer munca de contrainformații, atunci când oamenii sunt dornici să se dea mari.

— Oh, da, Skipjack este un ofițer din armata rusă. A făcut parte din această nouă unitate cibernetică încă de la înființare. Poți să iei de bun tot ce spune el, zise Kincaid, lăsându-se pe spate în scaun și proptindu-și picioarele pe seif, de parcă s-ar fi aflat în livingul lui de acasă.

— Trebuie să fie grozav să ai o sursă de o asemenea încredere. Pesemne că Eric te apreciază mult de vreme ce ți-a încredințat un agent atât de important.

Theresa îl observa cum absorbea complimentele ca un burete. Kincaid se simțea probabil singur, poate că se înstrăinase de colegii săi de echipă prin laudele excesive și agresivitatea lui verbală. Bărbatul nu bănuia nici cât negru sub unghie că era manipulat, că aici, la Langley, tot timpul erai manipulat. *Aici nu e ca în armată. Nu există o familie mare, fericită. Trebuie să-ți controlezi propriile slăbiciuni.* Ea și-a spus că îi face o favoare, iar într-o zi el îi va fi recunoscător pentru asta – atunci când totul se va termina și CIA-ul va afla ce făcuse, dar atunci va fi undeva în siguranță, cu Richard și Brian.

A fost nevoie doar de puțină lingușire și de o jumătate de oră la cafea, la cantină, de foarte multe zâmbete, încât o dureau obrajii, dar la terminarea primei lor întâlniri obținuse numele adevărat al lui Skipjack. Ghenadi Nesterov, cu o vechime de douăzeci și trei de ani în armata rusă. Kincaid i-a oferit toate detaliile legate de el: Nesterov a început să colaboreze cu americanii după ce a trăit o mare deziluzie, văzând că oligarhii lacomi puseseră mâna pe țara lui. Când a văzut ce face armata din unitatea lui, transformând-o într-un puternic instrument de promovare a intereselor oligarhilor, nu ale poporului rus, a știut ce urma să facă.

Skipjack avea potențial. În condițiile potrivite, el putea fi o mină de aur. Domeniul cibernetic devenea din ce în ce mai important, iar Skipjack era în măsură să ofere multe informații legate de acesta. Ea a simțit din ceea ce spunea Kincaid că, până acum, Skipjack tărăgăna lucrurile, poate nefiind foarte hotărât în privința trădării țării sale. Ăsta nu era un lucru neobișnuit. Spionii doreau bani și pe cineva care să îi înțeleagă, deseori intrând în

panică atunci când venea vorba să predea informații.

Theresa luase hotărârea de a le oferi rușilor doar agenți ineficienți, care nu produceau prea multe daune dacă erau pierduți, prin urmare stătea în cumpănă în ceea ce-l privește pe Skipjack. În afară de el, ea nu mai avea decât un singur nume, nici acela prea important: nu era suficient pentru a-i convinge pe ruși să colaboreze cu ea.

Era un pariu riscant, dar… Poate că l-ar putea avertiza pe Skipjack, înainte ca rușii să-l aresteze. Aceștia erau bucuroși dacă primeau numele și dura ceva timp până să le evalueze, dar până la acel moment Richard va fi deja eliberat. Vor exista pagube, cu siguranță, dar ea va încerca să le minimizeze.

Două potențiale nume de oferit rușilor. Ea se frământa în mintea ei în privința celor două cazuri, încercând să fie sigură că nu trece nimic cu vederea, că nu ratează niciun detaliu important care să o lege de aceste nume. Se gândea, de asemenea, la consecințele asupra celorlalți. Pentru cei doi ofițeri de rapoarte, Westerling și Kincaid, ar exista consecințe. Îi părea rău pentru Westerling, dar nu și pentru Kincaid – avea senzația că se dăduse la ea. Va fi rău pentru Westerling, dar va supraviețui. Va primi o a doua șansă. În ceea ce-i privește pe Lighthouse și Skipjack, situația acestora s-ar înrăutăți. Ei vor fi cei care vor suporta greul. Dar vor ajunge doar la închisoare. Nu mai erau vremurile grele din timpul Uniunii Sovietice. Spionii nu mai erau executați sau trimiși în lagăre de muncă forțată, lăsați să înghețe și să moară de foame într-un gulag siberian.

În orice caz, Theresa nu a permis gândurilor să o țină trează toată noaptea. Aceste situații vin la pachet, atunci când te decizi să spionezi pentru inamic. Dacă nu-ți dai seama de pericol, ești un idiot. Și orice li s-ar fi întâmplat acestor oameni, nu se compara deloc cu ceea ce suferea soțul ei. Asta o făcea să se simtă mai bine – sau măcar mai puțin rău – în legătură cu ceea ce se hotărâse să facă.

23.

La Washington, ziua aceea de vară nu semăna cu nicio altă zi, din nicio altă parte a lumii. Cerul avea cea mai limpede nuanță de albastru, atmosfera era perfectă, nu era nici frig, nici cald. Neplăcuta combinație de căldură și umiditate specifice Washingtonului nu-și făcuse simțită prezența.

Este o zi frumoasă. Așa îmi voi aminti, mereu, ziua în care am trădat pentru ruși.

Timp de două săptămâni, Theresa a urmărit atentă semnul care avea să-i spună că rușii sunt gata pentru o nouă întâlnire. Iar acest lucru se întâmplase cu o zi în urmă. Un semn cu cretă pe stâlp însemna că se întâlneau a doua zi, la ora și locul prestabilite. Aproape că nu-i venea să creadă că rușii luaseră decizia atât de repede. A fost foarte rapid, aproape iresponsabil. Lucrul acesta o încânta și o speria, în egală măsură.

Dar o și enerva, pentru că era o dimineață din timpul unei zile de lucru. Pentru a merge la întâlnire, a trebuit să sune la birou și să spună că e bolnavă, chiar dacă gestul ăsta îi repugna. Ca mamă, își luase prea multe zile de concediu medical și din concediul de odihnă, pentru că cineva trebuia să stea acasă cu Brian atunci când acesta era răcit sau să-l însoțească la pediatru, însă, într-un fel, îi era mai ușor de când Brian stătea cu o bonă pe care o găsise pe durata verii. Și era complet încrezătoare că Agenția nu o va supraveghea. Luarea unei zile de concediu medical nu declanșa nicio alertă.

În timp ce se îmbrăca, a observat că nu-și mai simte degetele. Era ca și cum ar fi trăit o experiență extracorporală sau un accident vascular cerebral. Mintea ei plutea ca un balon cu heliu în timp ce se ruja – Rouge Rebelle de la Chanel – și își pieptăna părul. Credea că-i va fi mai ușor după primul contact cu rușii, după ce a spart gheața, dar simțea ceva diferit de această dată. Era mai iritată. Mai speriată. Ca și când ar urma să sară de pe un pod.

Întâlnirea cu rușii trebuia să aibă loc la National Building Museum, o clădire lungă, din cărămidă, aflată în mijlocul animatului Gallery Place, plin de magazine, restaurante și atracții turistice. Nu era familiarizată cu locul. Mai fusese doar o singură dată la Building Museum, pentru a vizita târgul

anual de meșteșuguri, organizat de Smithsonian. Altfel, nu mai ajunsese niciodată pe acolo; în centrul Washingtonului era un trafic îngrozitor, cu prea multe șosele și prea puține parcări. Mamele ca ea locuiau în suburbie. DC era pentru hipsteri și turiști, iar ea nu se identifica deloc cu aceștia.

Theresa a considerat muzeul un loc ciudat pentru întâlnire, până când a pășit înăuntru și și-a dat seama că este perfect: o zonă mare, deschisă, care o făcea ușor de supravegheat, cu multe intrări și ieșiri pentru a fugi repede, dacă era nevoie. Existau multe exponate, iar mulțimea care le privea însemna o bună acoperire, în sala principală era expusă o colecție uriașă de machete din carton ale unor clădiri celebre: Reichstagul, Palatul Alhambra, Teatrul Bolșoi, Empire State Building și Flatiron, Old North Church. Labirintul format din vitrinele de sticlă, pline cu zgârie-nori și monumente mari și grele făcute din carton, era locul ideal pentru evitarea detectării. Oamenii care admirau exponatele erau în mare parte turiști pensionari, bogați după felul cum arătau, care se aflau în trecere prin oraș, pentru a vizita obiectivele turistice. O pereche de tinere mame stătea la o masă lângă cafenea, cu cărucioare lângă ele, copiii lor alergând printre mese, iar râsetele lor răsunând sub tavanul boltit. Totul părea normal. Nimic nu îi declanșase al șaselea simț legat de posibile probleme.

După câteva minute, un bărbat s-a strecurat în zona expozițională, având un teanc de dosare sub braț. Cel mai de sus era un dosar verde, semnul pe care îl conveniseră. Ea l-a urmărit timp de un minut, pentru a se convinge că era persoana așteptată. Poate că era un posibil infractor, pentru că arăta ca un tip rău, mai rău decât tipii pe care îi văzuse vreodată Theresa, de când lucra în Agenție, iar ea a întâlnit multe personaje dubioase de-a lungul timpului. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și se mișca sprinten, cu ușurința unui atlet. Era mai bine îmbrăcat decât un agent FSB sau SVR obișnuit, care, de obicei, aveau tendința să arate ca niște polițiști îmbrăcați în costume ieftine. Dincolo de această aparență, avea și părți dure. O cicatrice lângă ochiul stâng, în zona tâmplei, ca și când cineva l-ar fi lovit în trecut foarte tare acolo, poate chiar încercând să-l omoare. În ochii lui și în modul cum își încleșta maxilarul se citea disperarea. Puteai spune despre el că e un dur. Un bătăuș care se folosise de mușchi pentru a avansa în carieră, iar acum încerca să lase aspectul acesta al vieții lui în urmă.

Theresa s-a oprit în fața machetei Westminster Abbey. Aceasta părea atât de fragilă, cu pereții aceia din carton, dar semăna bine cu cea din realitate.

O vizitase împreună cu Richard, la începutul căsniciei lor, cu ocazia unei călătorii de afaceri la Londra, unde, timp de o săptămână, au avut întâlniri cu cei de la MI6, iar în weekend făceau pe turiștii. Era la scurt timp după ce s-au căsătorit și ea credea atunci că toată viața lor vor călători amândoi prin lume.

Acum îi părea totul pierdut, pentru totdeauna, dar poate că acest personaj dur urma să-i redea vechea viață înapoi.

Când a simțit că cineva s-a oprit lângă ea, și-a ridicat ochii pentru a-i privi fața reflectată vag în sticlă. Era ca și cum ar fi văzut o fantomă.

— Am auzit că metroul nu va mai circula la noapte.

Erau cuvintele pe care se aștepta să le audă. Cam prostuțe și nelalocul lor, dar astea erau.

Ea s-a întors spre el. Nu se citea nicio fărâmă de bunătate pe fața lui. Un monstru lipsit de suflet, care se plimba îmbrăcat în haine de om. Ceva înăuntrul ei – frica – începea să pună stăpânire pe ea.

— Theresa Warner?

N-a putut să-i răspundă. S-a uitat și ea la el cu o privire tăioasă. El îi făcu semn din cap, arătându-i o bancă într-o nișă, departe de restul vizitatorilor.

El s-a așezat confortabil, de parcă făcea astfel de lucruri în fiecare zi. Poate că așa și era. A pus dosarele pe bancă lângă el, evident bucuros că a scăpat de acest subterfugiu.

Theresa a început prima.

— Cum vă numiți? Îmi cunoașteți numele, ar fi corect să-l cunosc și eu pe al dumneavoastră.

— Eu sunt Dimitri Tarasenko. Sunt de la Divizia de Contrainformații din Serviciul Federal de Securitate al Federației Ruse. Îi aruncă un zâmbet pe care probabil și-l imagina fermecător. N-am nicio problemă să vă spun că am fost surprinși când am auzit de dumneavoastră.

— M-am surprins și eu, pe mine însămi, prin faptul că v-am contactat.

Dar așa era viața, o surpriză după alta. *Cu toții suntem capabili de lucruri pe care nu credeam că le putem face vreodată.*

— Au trecut doi ani. De ce ați așteptat atât de mult?

Adevărul o deranja, dar nu avea altă explicație.

— Tocmai am aflat că soțul meu este încă în viață.

Tarasenko a chicotit.

— Deci v-au ascuns adevărul? Nu a fost foarte frumos din partea lor, nu-i așa?

— Nu mai contează asta – acum știu și vreau să fac ceva în privința asta. Dar mai întâi am nevoie de o dovadă că este încă în viață.

Tarasenko și-a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos o fotografie.

Era Richard. Văzându-i fața, Theresa a fost surprinsă într-un mod neplăcut, simțind că amețește. Richard arăta mai slab decât atunci când îl văzuse ea ultima dată și părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani, dar el era, nu încăpea îndoială. Arăta resemnat, cu capul înclinat într-o parte, ca și cum ar fi ridicat din umeri. Într-un colț al gurii i se citea un ușor zâmbet, ca și cum ar fi uitat să râdă. Oare îi spuseseră că poza era pentru ea? *Zâmbește – este pentru soția ta.* Ea simți dintr-odată o dorință acută de a-l îmbrățișa. Nu avea de gând să plângă în fața rusului.

— Această poză a fost făcută chiar înainte să plec. După cum vedeți, e într-o stare bună. Nu a fost rănit.

Ea dădu din cap, punând fotografia la inimă. El și-a întins mâna pentru a lua fotografia înapoi, dar s-o creadă el că avea de gând să i-o returneze. O băgă grăbită în poșetă. Ce putea să facă – să se lupte cu ea în fața tuturor acestor oameni?

Expresia de pe chipul lui era amenințătoare, chiar agresivă pentru o secundă. *Ofițerii de caz erau la fel în toată lumea*: *manipulatori. Încearcă să intre în capul meu. Stai tu puțin, să vezi ce te așteaptă.*

— Asta nu este o modalitate bună de a începe o relație, doamnă Warner. Știți cum merg lucrurile. Trebuie să mă ascultați. Să aveți încredere în mine. S-a liniștit după o clipă, norul de tunete a trecut. Mă gândesc la siguranța dumneavoastră. Dacă cineva ar găsi fotografia? Poate fiul? Nu vă caută prin poșetă?

Cum îndrăznești să pomenești de fiul meu?

— Nu, nu caută, a spus ea, strângând din dinți. Voi fi atentă. Nimeni nu o va vedea. Va trebui să aveți încredere în mine.

— Dați-mi voie să fiu foarte clar, doamnă Warner, ca să înțelegeți mai bine. Este posibil ca soțul dumneavoastră să nu fie eliberat. Sunt oameni importanți care se opun acestui lucru. Nouă nu ne plac spionii din Rusia. Când soțul dumneavoastră a fost prins, au existat oameni care au vrut să-l omoare. Are mare noroc că mai e încă în viață.

Măcar o părticică din ce spunea era o minciună. Rusia înțelegea nevoia

de spioni: era o țară de spioni, făcuse un cult din spionaj. Oamenii fuseseră învățați să se spioneze unul pe celălalt, aveau meseria asta în sânge, încă de când se năsteau. Liderul țării era un fost agent KGB și n-avea nicio mustrare de conștiință legată de asta. Poate că FSB-ul a fost supărat pentru ceea ce făcuse soțul ei, dar, la un anumit nivel, ei ar fi trebuit să-l admire pentru asta.

Sau poate că idealiza ea situația, crezând atât de mult în soțul ei. Credința în mitul lui Richard Warner, care s-a amplificat odată cu trecerea timpului.

El zâmbi din nou, cu toți dinții, ca lupul din poveste. *Spune-mi o poveste.*

— Dar aveți noroc. Rezidentura de la Ambasadă mi-a contactat șeful, pe generalul Evgheni Morozov. El este șeful Contrainformațiilor, un om foarte puternic în FSB. Să știți că generalul Morozov este cel care v-a salvat soțul. Atunci când a fost capturat. L-a convins pe Omul Forte să nu-l omoare. Generalul i-a spus că va merita într-o zi, iar Omul Forte l-a ascultat.

Omul Forte era Putin. Spionul lui Richard îi făcuse ceva lui Putin; ceva personal. Spionul a avut o moarte teribilă, grea, așa i se spusese. Theresa își imaginase același lucru despre Richard.

Rusul s-a întors pe bancă, blocându-i astfel vederea spre restul galeriei. Îl putea vedea doar pe el – dinții, privirea tăioasă și cicatricea aceea hidoasă.

— Vedeți, doamnă Warner, generalul Morozov înțelege situația dumneavoastră. El crede că Agenția nu trebuia să vă ascundă asta. FSB-ul n-ar face așa ceva unuia dintre ofițerii săi. FSB-ul are grijă de oamenii lui. *Ei sunt băieții buni. Aiurea.* Vrea să vă ajute, dar trebuie să-i oferiți ceva, pentru a-l calma pe Omul Forte. Pentru a-i demonstra că nu a greșit atunci când a cruțat viața soțului dumneavoastră.

Ea știa ce voiau: ca ea să rămână la CIA și să continue să spioneze pentru ei. Dar știa că nu va putea face asta niciodată, că nu s-ar putea întâlni cu Eric Newman în fiecare zi, așteptând să fie descoperită. Iar în ceea ce privește ziua în care l-ar smulge pe Brian din brațele ei, așa ceva nici măcar nu îndrăznește să-și imagineze. Ar înnebuni.

Ea clătină din cap.

Zâmbetul lui îi dădu fiori Theresei.

— Ah, tot nu înțelegeți poziția în care vă aflați, doamnă Warner. Nu dumneavoastră decideți termenii colaborării. Asta rămâne la latitudinea

generalului Morozov. Ne cereți să reînviem un mort. Prin urmare, ar trebui să vă întrebați: care este prețul acestui miracol?

Luminile înalte de deasupra capului păreau să pâlpâie, să se estompeze și să se stingă. Totul se petrecea în capul ei. Panică. *În ce m-am băgat*?

Era prea târziu să se răzgândească. O aveau la degetul mic. Dacă s-ar retrage acum, vor putea să-i strecoare numele către cei din CIA. Un indiciu, doar de atât va fi nevoie.

Nu mai putea da înapoi.

A inspirat și expirat cu greutate aerul din plămâni, încercând să rămână conștientă. *Nu leșina aici. Nu provoca o scenă.*

Ce-am făcut?

Tarasenko se lăsă pe spate, observându-i suferința și simțind față de ea tot atâta compasiune cât ar fi simțit față de o molie moartă.

— V-am făcut un cadou, v-am dat vești despre soț – acum e rândul dumneavoastră. Aveți ceva pentru mine, nu-i așa?

Theresa băgă mâna în buzunar după plicul cu informații despre Lighthouse și Skipjack. Hotărâse să le dea două nume pentru a minimiza riscul de a fi refuzată; detesta gândul că rușii puteau tărăgăna schimbul. Totul era acolo: nume, locul de muncă al celor doi, informațiile pe care le-au oferit americanilor. Atât cât a putut găsi despre ei. Încercase să nu se gândească la ce se va întâmpla cu ei, după ce FSB-ul primea acel plic. Ei au avut încredere că CIA-ul îi va proteja și iată că, acum, ea era cea care-i trăda.

Dar și Richard avusese încredere că CIA-ul îl va proteja.

Gândește-te la Richard. Faci asta pentru el. Nu contează ce ți se întâmplă ție. Sau altcuiva.

Întinse plicul către Tarasenko.

Acesta îl puse în buzunarul de la piept.

— Foarte bine. Nu a fost atât de greu, nu? Se bucura din plin de nenorocirea ei.

Apoi i-a explicat cum va fi informată de întâlnirile ulterioare: trebuia să caute un semn, făcut pe locul de joacă pentru copii din apropierea casei ei. Era un mic loc de joacă pe care Brian și prietenii lui îl foloseau în mod regulat, iar acum rușii îl aleseseră pentru propriile lor scopuri.

Locul nu va mai fi niciodată la fel pentru ea. Nimic nu va mai fi la fel.

Tarasenko se ridică să plece, atingând cu mâna partea din față a hainei,

acolo unde ascunsese plicul.

— Vom evalua asta și vom păstra legătura. Sper că ați făcut alegerea înțeleaptă. Viața soțului dumneavoastră depinde de asta. O zi bună, doamnă Warner.

Theresa a rămas acolo unde era, concentrându-se să respire, nedorind să leșine, în timp ce îl privea plecând.

24.

Theresa s-a întors la birou a doua zi, deși i-ar fi plăcut să stea acasă, să chiulească, așa cum fac elevii. Când a apărut la serviciu palidă și tulburată, colegii au întrebat-o dacă se simte bine. „Da, mulțumesc”, a mormăit ea. Își aminti că trebuie să tușească din când în când, pentru a-i ține la distanță. *Să creadă că sunt contagioasă. Să fie supărați pe mine, pentru că am adus vreun virus la birou.* Dar ea chiar nu se simțea bine – și așa urma să fie pentru o vreme –, de aceea nu voia ca nimeni să-i stea prin preajmă.

Fiul ei, pe de altă parte, nu era atât de ușor de păcălit. Reușise să ascundă de el doar vreo câteva ore starea pe care o avea. Spre seară, Brian știa că ceva nu era în regulă.

— Ți-e frică, mami? o întrebă el la cină. Pentru că nu era obișnuit să-și vadă mama speriată, se frământa, temându-se să se apropie de ea.

— Prostii, de ce să-mi fie frică? răspunse ea, cu falsă bravadă.

Cel mai bine era să se prefacă în preajma lui Brian. Era un băiat sensibil, predispus la îngrijorare.

Întâlnirea cu Tarasenko o bântuia și la serviciu. Își subestimase conștiința. Vinovăția îi curgea prin vene și îi irita gâtul. Trecând prin turnicheții de securitate în acea dimineață, Theresa simți că va lua foc dintr-odată, la fel ca un demon care încearcă să intre într-o biserică. La fel ca un om blestemat care încearcă să treacă drept un om normal. Desigur, nu s-a întâmplat nimic, dar încă tremura când s-a așezat la birou. A observat privirile obișnuite ațintite asupra ei, din momentul în care a parcat mașina și până când a ajuns la birou. *Uite, este Văduva.* Oare au văzut oamenii aceștia curioși că ceva nu e în regulă? Era scris pe fața ei, pe ridurile din jurul ochilor, pe liniile de pe frunte care apăreau când se încrunta? *Femeia aceasta este o trădătoare.*

Cât de mult va trece până când rușii vor da un semn? O lună, două? O eternitate? Spionii care se ofereau în mod voluntar erau, în general, problematici. CIA-ului îi lua ceva timp până se decidea dacă poate avea încredere în cei care se prezentau la ambasade, oferindu-se să predea secretele pe care le știau, în schimbul banilor sau pentru un bilet de avion

spre Statele Unite și spre o nouă viață. Erau epave, afectați psihic și emoțional, năpădiți de necazuri financiare, căzuți în patima alcoolului, personalități dificile din a căror cauză familiile și prietenii lor sufereau. Dar motivul Theresei era imaculat, ca zăpada: eliberarea unei persoane dragi. Era nevinovată. Cât de loială poate fi o persoană?

Nu putea face altceva decât să aștepte. Se simțea neputincioasă și vulnerabilă și nu-i plăcea asta.

Degetele ei se mișcau din inerție pe tastatura de la birou, în timp ce-și verifica e-mailurile, citea rapoartele despre țintele ei – deși nu-i mai păsa de slujbă. Nu mai era atentă la ce se vorbea în jurul ei, tot ce-i ajungea la urechi dispărea imediat. Mintea ei revenea la muzeu, fiorul fricii o străbătea din nou, iar rânjetul ca de lup al lui Tarasenko nu-l putea uita.

Dar nu era neajutorată. Știa acum două nume: Dimitri Tarasenko și generalul Morozov. Avea ce să facă.

Probabil că Tarasenko a mințit când a spus că Morozov a intervenit pe lângă Putin, pentru a-i salva viața soțului ei. Dacă Omul Forte avea un interes personal în acest caz, de ce să se implice în acest fel?

Trebuia să afle mai multe despre cei doi. Cel mai bine era să fie pregătită. Dar trebuia să facă acest lucru cu prudență. Cei de la securitate puteau intra ușor în alertă, dacă vedeau un interes neobișnuit de mare pentru un subiect care nu se afla în domeniul ei de expertiză. Chiar dacă nu văzuse încă niciun semn din partea acestora, ei puteau sta intenționat în umbră, adunând mai multe dovezi împotriva ei. Asta însemna că nu putea căuta nume, chiar dacă aceasta ar fi cea mai rapidă modalitate. Nu voia să le dea celor de la securitate muniție, care putea fi folosită ulterior împotriva ei.

Chiar dacă era obositor, mai întâi s-a apucat de citit rapoartele despre Divizia de Contrainformații din cadrul FSB-ului. Nu știa de cât timp acest general Morozov era angajat acolo, dar s-a gândit că, într-un final, numele lui tot va apărea cumva. Au trecut câteva ore până când a observat prima mențiune despre el, iar ceea ce a aflat nu însemna aproape nimic, doar numele și funcția lui, ca participant la o întâlnire în cadrul căreia fusese luată o decizie importantă. Totul decurgea extrem de încet, ca și cum ar fi descâlcit la nesfârșit un ghem de ață, iar Theresei îi venea să scrie numele lui Morozov în bara de căutare și astfel să ajungă la miezul misterului. Dar le datora lui Richard și lui Brian să-și folosească cele mai bune abilități. Nu era momentul acum să fie neglijentă.

A continuat să caute tatonând. S-a uitat și la referințele despre alte întâlniri, sperând ca numele lui Morozov să apară din nou. A renunțat apoi, negăsindu-l, și a încercat o altă abordare.

După prânz, a dat peste un al doilea raport, de data aceasta mai consistent.

A fost confuză la început. Era vorba despre Ucraina, nu despre Rusia, dar cele două țări aveau o istorie comună lungă, așa că nu era ceva neobișnuit. Ochii ei erau lipiți de ecran, încercând să înțeleagă povestea.

La Kiev se întâmplase ceva groaznic. Șeful stației de acolo fusese împușcat. A cuprins-o o stare de greață când și-a amintit vag de episodul acela. Se întâmplase chiar în perioada în care s-a angajat, așa că nu auzise atunci decât zvonuri. Șeful stației fusese împușcat în stradă, chiar în fața casei sale, un apartament dintr-un complex rezidențial închis, unde locuiau oficiali americani. Totul fusese atât de rapid și neclar, încât au crezut că este vorba despre o execuție. Un bărbat a ieșit dintr-o mașină, în timp ce șeful stației se apropia de poartă, a scos o armă și a tras în el. În momentul acela un agent de pază era de serviciu, dar atacatorul a reușit să fugă de la fața locului. Nu a fost prins nimeni niciodată. Ucrainenii au spus Agenției că a fost vorba de o crimă stradală, fără conotații politice, dar bineînțeles că nu era adevărat. Ucigașul nici măcar nu încercase să-i ia portofelul șefului de stație sau ceasul scump de la mână. Buza de sus a Theresei s-a strâmbat în timp ce citea: tipic rusesc, să minți într-un mod nerușinat, chiar și atunci când știi că nimeni nu te crede. De parcă era vorba de un joc.

Când s-a întâmplat episodul respectiv, Theresa nu i-a înțeles semnificația; ar fi fost și imposibil pentru cineva aflat în poziția ei, aceea de proaspăt angajat. Toți din birou erau supărați și voiau să facă ceva în privința asta, dar furia a fost domolită. Nu a fost nimic teatral, nici jurăminte de răzbunare, doar câteva lacrimi în public. Când l-a întrebat pe Richard de ce toată lumea era atât de resemnată, el a luat-o deoparte și i-a explicat că există un cod de onoare la CIA. Cine a făcut asta nu va scăpa. I-a spus să își amintească de Mir Kansi, pakistanezul care, în 1993, a împușcat câțiva angajați ai CIA, lângă intrarea de pe Route 123. Trecuseră patru ani de atunci, dar în cele din urmă a fost găsit, arestat și judecat. Apoi a fost executat pentru ceea ce a făcut. *Dacă ucizi un agent CIA, nu scapi. Vei plăti pentru asta.*

Oroarea acelor zile i-a revenit în minte Theresei, în timp ce citea

cablograma. Dar ce legătură avea asta cu Evgheni Morozov, care în acele vremuri părea să nu fie altceva decât un simplu colonel?

Potrivit raportului, un analist de la stația din Kiev a făcut legătura. S-a făcut tot posibilul pentru a se aduna cât mai multe informații. Securitatea ucraineană a fost mituită, s-au făcut ieșiri la grătar, s-au luat la puricat toți spionii. Analistul nu a părăsit deloc stația, nici măcar pentru a se duce acasă să doarmă, până când nu a rezolvat întregul puzzle. El s-a uitat peste fiecare detaliu, dar nu a văzut imaginea de ansamblu decât atunci când a analizat informațiile legate de călătorie. Existau mai multe rapoarte care menționau faptul că un colonel rus s-ar afla în spatele loviturii, dar abia după ce analistul a observat că Morozov a făcut câteva zboruri la Kiev, înainte ca șeful stației să fie ucis, a reușit să pună cap la cap toată povestea.

Theresa era sigură că exista în sistem un raport despre tot ce s-a întâmplat, care-l lega cumva în mod clar pe Morozov de asasinat. Dar pur și simplu nu îndrăznea să-l caute. Rapoartele mai recente considerau cazul Morozov *fait accompli*[{10}]. Imediat după asasinat, acesta a fost transferat într-o funcție importantă în FSB și, câțiva ani mai târziu, a fost avansat general. Era suficient pentru a face din Evgheni Morozov unul dintre cei mai căutați oameni de către CIA. El reușise să evite capturarea și expedierea lui implicită în Statele Unite prin faptul că nu mai părăsise deloc Rusia, după asasinat. Călătorea mereu însoțit de gărzi de corp, chiar și în Moscova.

Copleșită, Theresa își împinse înapoi scaunul, îndepărtându-se de birou. Încerca să nu le arate celor din jur șocul prin care trecea. Bărbatul care trăgea sforile, manevrând-o, era creierul din spatele multor operațiuni. Mâinile au început să-i tremure din nou. Era o prostie să creadă că va fi capabilă să se impună în fața unui bărbat care reușise să scape de CIA timp de peste un deceniu.

Apoi, cu mare efort, își îndreptă atenția spre Tarasenko. În cazul acestuia, va fi mai greu să găsească informații, știa foarte bine lucrul ăsta. Cu siguranță, existau mai puține rapoarte în care numele lui să apară, având în vedere faptul că era mai tânăr și fără prea multă experiență în carieră.

Doar la sfârșitul zilei următoare, Theresa a găsit primul raport în care apărea numele lui Dimitri Tarasenko. Până în acel moment, ea citise atât de multe rapoarte, încât s-a gândit că poate avea halucinații, că vedea ceea ce voia să vadă. Cu siguranță era un alt Tarasenko. Vederea ei era încețoșată

din cauza multelor ore petrecute în fața monitorului. S-a frecat la ochi și s-a forțat să se concentreze asupra cuvintelor. Era real; apărea și fotografia lui. Era cu câțiva ani mai tânăr și nu avea acea cicatrice urâtă, dar ea recunoscu suspiciunea din ochii lui, atitudinea lui de prădător gata să atace.

Raportul în sine oferea puține informații despre el, doar referirea la faptul că fusese inclus pe o listă de ofițeri, despre care se știa că s-au transferat recent din armată la FSB. Însă Theresei i-a venit o idee, ceva neobișnuit. A luat hotărârea să-l sune pe Arthur Brown, autorul raportului. Acesta era un analist militar la DIA, Agenția de Informații din cadrul Departamentului Apărării. El putea avea mai multe informații despre Tarasenko și abordarea lui era mai puțin riscantă decât dacă ar fi vorbit cu analiștii militari de la CIA. Și mai exista un plus: numele ei nu însemna nimic pentru el. Nu va ști că vorbea cu Văduva.

Numele și numărul de telefon securizat apăreau în partea de jos a raportului. Telefonul a sunat de mai multe ori, înainte de a intra mesageria vocală. „Caut informații despre un anume Dimitri Tarasenko, acum la FSB, înainte la Districtul Militar de Sud al Forțelor Terestre Ruse. Aș fi recunoscătoare dacă m-ai putea suna”. Și-a lăsat numărul de telefon securizat, întrebându-se dacă o va suna vreodată.

•••

A doua zi dimineață, în mesageria ei vocală exista un mesaj de la Brown. L-a sunat imediat înapoi.

Vocea părea a fi a unui fumător răgușit și care respiră greu.

— Nu știu dacă te pot ajuta. Tarasenko a părăsit serviciul în 2010, ca mulți alții, după introducerea reformelor. Tot ce am despre el este vechi.

— Nu contează, orice informație mi-ar fi extrem de folositoare. Asta caut.

O modalitate de a-l înțelege pe Tarasenko, asta își dorea Theresa.

— Aș putea să-ți trimit câteva rapoarte.

— Aș aprecia lucrul ăsta.

Mai era ceva care o frământa.

— Având în vedere că despre el nu există informații de câțiva ani, ți-ai amintit surprinzător de repede numele lui Tarasenko.

Un oftat gutural.

— Nu uita că avea porecla de „Măcelarul din Țhinvali”. Tarasenko a participat la campania din Osetia de Sud, din 2008. Probabil că nu îți

amintești asta – pari destul de tânără –, dar a fost ceva serios. Relațiile dintre Georgia și Rusia se înrăutățiseră de ceva vreme, așa că Rusia a folosit Osetia de Sud drept scuză, pentru a pătrunde pe teritoriul georgian. A fost o campanie militară destul de urâtă, care a afectat ambele părți; nu mă înțelege greșit, dar cei din Osetia nu ar fi putut face răul pe care l-au făcut fără sprijinul Rusiei. În cele din urmă, ONU a criticat Rusia pentru rolul pe care l-a jucat în conflict.

— Și Tarasenko a fost implicat în asta?

Brown chicoti.

— Pe atunci era doar un locotenent, dornic de afirmare. Fusese detașat, în calitate de consilier, la o unitate din Osetia de Sud, unitate care se făcuse vinovată de cele mai rele atrocități. Mă refer aici la crime de război. A ras localități de pe suprafața pământului, i-a târât pe cei în vârstă pe câmpuri pentru a-i împușca, a violat fiecare femeie din satele în care intra. Chestii oribile.

Acesta era bărbatul lângă care stătuse ea la muzeu. Un lup cu chip de om. Și-a amintit de cicatricea lui de pe tâmplă, de dinții lui albi. Un fior rece i-a străbătut coloana vertebrală.

— El s-a ocupat de pregătirea trupelor din Osetia și apoi le-a aruncat în luptă. ONU a criticat Rusia, dar nu a pedepsit-o în niciun fel. În schimb, armata rusă l-a recompensat pe Tarasenko pentru activitatea lui. După ce, în 2010, Forțele Terestre s-au reorganizat, el a fost transferat pe o poziție căldicică în FSB. Ăia de acolo știu ce să facă cu un astfel de nenorocit de talie internațională.

•••

Theresa a primit e-mailul lui Arthur Brown o oră mai târziu, așa cum acesta promisese, iar ea a citit rapoartele pe rând, unul după altul. În ele erau descrise distrugerile, atacurile aeriene care lansau bombe asupra satelor lipsite de apărare, înainte ca trupele terestre să vină să termine treaba, adică să-i măcelărească pe nenorociții care nu fuseseră destul de deștepți să fugă mai devreme. Rușii furau totul, orice era de valoare, chiar și animale, și dădeau foc la ferme. Numele lui Tarasenko apărea peste tot, el era cel care îndemna trupele din Osetia de Sud să dea frâu liber vechilor nemulțumiri, le amplifica furia, le stârnea ura. Și făcea toate acestea pentru a demonstra Georgiei că nu a fost o idee bună să se pună cu Rusia.

Theresa se lăsă pe spate în scaun, uluită. Era ora prânzului, dar nu avea

poftă de mâncare. Tot ce voia să facă era să meargă acasă, să se arunce în pat și să-și tragă pătura peste cap, dar îi era frică să nu ia cu ea acasă această răutate.

Omul ăsta era un căpcăun care aruncă flăcări pe nări. Era legată de el acum. Cum a putut să fie atât de naivă? Pentru ca planul să funcționeze, ea trebuia să fie cea care deține controlul. Însă Theresa nu avea să dețină vreodată controlul asupra niciunuia dintre acești oameni. Nici asupra lui Morozov, șeful spionilor, nici asupra ticălosului de Tarasenko.

Și-a alungat gândul ăsta din cap. Nu, ea nu putea accepta înfrângerea chiar de la început. Știa că era la fel de inteligentă ca și ei. Ceea ce îi lipsea era ferocitatea, dar o va deprinde. Va găsi o modalitate să reușească. Trebuia să devină așa: nu exista altă alegere. Pentru că nu erau în joc doar soarta ei și cea a lui Richard. Mai era și Brian. Nu putea să-i distrugă viața din cauza unui monstru. Datoria ei era de a-și proteja copilul, de a sta între comoara ei, Brian, și monștri. Fie ei ucigași cu sânge rece sau criminali de război. Era doar o femeie, dar era mama lui.

Asta fac mamele.

25.

ÎN PREZENT

Micul birou al lui Lyndsey e apăsător acum. S-a transformat pentru ea într-o celulă de închisoare.

Nu vrea să-i trezească suspiciuni Theresei, intrând și ieșind prea des din birou. În același timp, abia suportă să stea pe scaun, știind că Theresa se află dincolo de ușă.

Să fie Theresa cârtița? Nu are multe probe pentru a dovedi asta. Totuși, își amintește chipul lui Jan Westerling, atunci când i-a spus că Theresa a întrebat-o despre Kulakov: știa că e ceva ciudat la mijloc. Iar Kincaid… Lyndsey a simțit că nu a fost prea deschis față de ea.

Theresa. În ciuda dovezilor contradictorii, simte că ceva miroase acolo. Lyndsey e sigură de asta.

Tu ești un detector uman de minciuni, nu-i așa? Ar trebui să-ți dai seama dacă e cârtița, doar uitându-te la ea. Lyndsey tresare; i-a fost urât întotdeauna să i se spună așa. În plus, nu e capabilă să îndeplinească un astfel de rol și e conștientă de asta.

Lyndsey a mers să-și ia o cafea de două ori în această după-amiază, și-a aruncat chiar și resturile de pe birou numai ca să aibă o scuză să poată trece pe lângă biroul Theresei. În jumătate din timpul pe care îl petrece la lucru, Theresa nu stă la birou, iar Lyndsey se furișează la monitorul ei pentru a vedea cu cine vorbește… Ar putea găsi un indiciu despre următorul spion care va dispărea. Apoi, când Theresa revine la birou, privirile lor se întâlnesc, iar Lyndsey își face griji că Theresa și-ar putea da seama că ceva nu este în regulă. Lyndsey cunoaște toate stările care te dau de gol, dar nu le poate preveni. Ea nu este o mincinoasă inveterată. Oare cum a ajuns să se afle în această situație ciudată, la care nu s-ar fi gândit vreodată, aceea de a bănui – de a ști – că unul dintre colegi este trădător?

Partea pe care nu o înțelege este *de ce*: de ce ar trăda Theresa CIA-ul? Nu a reușit să afle niciun motiv pentru care Theresa să facă asta – cu excepția morții premature a lui Richard. Totuși… e nevoie de mai mult

pentru ca un ofițer profesionist de informații să se transforme în trădător.

Dar mai întâi trebuie să-i evalueze pe ceilalți suspecți. Wang – slabe șanse, însă Kincaid îi oferise numele acesteia, ceea ce era surprinzător. Putea fi o confuzie?

Își apasă fruntea cu mâinile. Având în vedere informațiile recente, Lyndsey e destul de sigură că ea este cea care încurcă lucrurile. Ar putea vorbi cu cineva despre asta.

Biroul lui Eric este la câțiva pași.

Bate ușor la ușa lui.

— Ai un minut? întreabă ea.

El dă afirmativ din cap. Lyndsey închide ușa și se așază pe scaunul din fața biroului lui.

— Ai găsit cârtița?

— Încă mai trebuie să fac cercetări… unele informații sunt contradictorii…

— Înțeleg, înțeleg, poți să te răzgândești, dar nu ai fi venit la mine dacă nu ai avea ceva în minte. Hai, spune-mi. Cine crezi că este?

Momentul acesta este ultima ei șansă de a păstra informația doar pentru ea. În adâncul sufletului ei, știe, totuși, că ar putea avea dreptate. Trebuie să spună Agenției ce știe.

— Cred că… ar putea fi Theresa Warner. Apoi își ține respirația, nevenindu-i să creadă că a spus acest lucru groaznic cu voce tare. Își acuză prietena de cel mai josnic mod de trădare. *Spune-mi că glumesc. Spune-mi că nu se poate.*

Dar expresia feței lui rămâne calmă, în timp ce întinde mâna spre un stilou aruncat pe birou. Începe să bată cu el în registrul din fața lui.

— N-o să-ți spun că ești nebună. Trebuie să ai un motiv, de vreme ce ai ajuns la această concluzie. Detaliază-mi ce știi.

Lyndsey îi spune despre cum a decurs ancheta până atunci, fiecare etapă a acesteia. Îi povestește despre analiza otrăvii, despre conversațiile cu Westerling. Îi prezintă și informațiile contradictorii, dar și faptul că CI-ul e gata să o pună pe Kate Franklin sub acuzare.

— Ce s-a întâmplat cu Kate a fost într-adevăr regretabil, spune Eric. Dar ești sigură că nu susții punctul de vedere al CI-ului? Că nu spui asta doar din milă față de ea?

— Dacă aș crede că ea este responsabilă, nu aș ezita să-ți spun. Dar…

CI-ul este extrem de agresiv. După părerea mea, nu Kate este cârtița.

Eric oftă ușurat.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Nici eu nu credeam că ea ar fi. Nu am înțeles deloc ce s-a întâmplat cu ea; spun asta, pentru că o știam pe Kate. Dar tu nu ai fi atât de sigură vizavi de Kate, dacă nu ai avea indicii care să te conducă spre o altă direcție, nu-i așa?

Când ajunge la partea despre examinarea metadatelor, Lyndsey ezită.

— Nu am terminat încă cu partea asta. În funcție de ceea ce găsesc… s-ar putea schimba totul. Indiciile ar putea arăta spre altcineva. Iar acest lucru ar exonera-o.

— Sau ar putea fi cuiul bătut în sicriu, spune el categoric.

De asta i-a fost frică, de faptul că Eric ar trage imediat concluzii.

— Dar nu are sens. Rușii i-au ucis soțul. De ce i-ar ajuta?

Lyndsey se baza pe faptul că acesta va fi momentul în care Eric îi va da dreptate și-i va spune că trebuie să existe un indiciu pe care nu l-a înțeles încă, un indiciu care va duce la dezvăluirea adevăratului trădător. *Nu mă lăsa să-mi acuz prietena.* Dar nu asta urmează să spună Eric, judecând după încruntarea feței lui.

— Pierderea lui Richard a afectat-o teribil pe Theresa. Dar ce spun eu? A fost greu pentru toți prietenii lui Richard, însă niciunul dintre noi nu poate ști cu adevărat ce a însemnat asta pentru ea. S-ar putea… să fi reinterpretat povestea în capul ei și, în loc să fie supărată pe Richard pentru că și-a asumat un risc atât de prostesc – pentru că așa a fost, practic un gest sinucigaș –, ea dă vina pe Agenție. După moartea lui Richard, ea a dus o cruciadă incredibilă, încercând să-l determine pe director să reanalizeze cazul, dar ce se întâmplase cu el a fost foarte clar. Oare ce aștepta să găsească?

Lyndsey deschide gura, dar nu știe ce să spună.

— Ar putea crede că este și vina mea, continuă Eric. Nu aș învinovăți-o pentru asta. Poate ar fi trebuit să-l opresc. Să pun capăt întregii situații. Dar spionul a fost marea lui lovitură, știi. Cu care putea să-și facă o faimă. Dacă reușea să o scoată ilegal din țară pe Boikova, de sub nasul FSB-ului, ei bine, Richard ar fi devenit o legendă. A vrut să încerce și am considerat că nu-l pot opri și să nu-i dau șansa asta. Nu mă așteptam ca totul să meargă atât de rău – niciunul dintre noi nu se aștepta la asta, evident.

Regretul lui este sincer. Simte că fantomele de acum doi ani au revenit în

biroul lui Eric, toată furia, drama și regretele. „Gata. O să înveți din asta, dar trebuie să renunți”. Este tot ce poate gândi să spună.

— Oricât de ciudat ar suna, dacă Theresa s-a dus la ruși în ideea de a se răzbuna pe noi… urăsc să spun asta, dar e o ipoteză plauzibilă. Ea a pierdut totul și vrea ca și noi să suferim.

Să fie oare și pentru Lyndsey o ipoteză plauzibilă? Ea se gândește la conversațiile dintre ele la cafea. La înverșunarea Theresei. La avertismentul dat de Maggie. Da, e o ipoteză plauzibilă. Poate fi așa.

— Dacă este adevărat… Dacă așa stă treaba, Lyndsey, trebuie să o doborâm. Nu poate scăpa.

— Bineînțeles.

Fără îndoială, Lyndsey nu s-a gândit niciodată că în cariera ei va găsi un trădător printre colegi, dar acum, că a ajuns în situația asta, știe care-i este datoria.

Eric se apleacă spre ea.

— Nu spune nimănui nimic despre asta. Confirmă-ți suspiciunile, apoi vino mai întâi la mine. Vom analiza următorii pași – împreună.

Eric se ridică de pe scaun și se îndepărtează de birou, surprins de câtă energie are dintr-odată, ca și cum ar fi aprins fitilul la o bombă.

— Ar trebui să știi… Am o altă operațiune în desfășurare chiar acum la stația din Moscova. Nu are nicio legătură cu investigația ta, dar… Dacă apare ceva ciudat legat de Moscova, înainte de a pierde prea mult timp încercând să-ți dai seama despre ce este vorba, vino la mine.

Ea încuviințează din cap. Acest lucru nu e neobișnuit. Operațiunile speciale sunt limitate, prin natura lor, la doar câteva persoane, direct implicate. Putea ieși urât, dacă lăsai o operațiune specială, precum investigația ei, să interfereze cu alta. Se putea ajunge la afectarea cazurilor, puteai să cazi în eroare crezând că un caz are de-a face cu celălalt, chiar dacă nu existau dovezi în acest sens, doar propriile bănuieli. O situație ca asta făcea parte din activitatea serviciilor de informații, puteai trăi cu incertitudini, conștient fiind că niciodată nu poți avea acces la toate piesele din puzzle și știind când ai găsit destule.

— Apropo de stație, spune Lyndsey, trebuie să vorbesc cu Tom Cassidy, dar el nu îmi răspunde la mesaje. Mă gândeam să merg la Hank…

— Încă te mai gândești la ce ți-a spus Mașa Popov? Eric dădu din mână, ca și cum ar alunga ideea. Dacă ar fi fost ceva, am fi aflat până acum…

Probabil că nu ai niciun răspuns de la Tom pentru că mă ajută în cealaltă operațiune. Îl voi ruga să-ți răspundă – nu e nevoie să-l implici pe Hank.

Spunând asta, Eric se așază confortabil pe scaun, cu un zâmbet larg pe buze, în timp ce se gândește la cealaltă operațiune.

— Are mult potențial, spune el, lăsându-se pe spătarul scaunului, care scoate un scârțâit. Ar putea fi ceva important. Probabil că nu ar trebui să vorbesc despre asta, dar… Știi de faptul că șeful stației de la Kiev a fost ucis, da?

— A fost înainte să mă angajez aici, dar da, știu de el.

Eric arată o mulțumire de sine.

— Ei bine, cred că în sfârșit vom reuși să-l aducem în fața justiției pe bărbatul din spatele loviturii, Evgheni Morozov. Este o chestiune importantă pentru cei de la etajul șase. Ceva ce își doresc de mult timp.

— Nu te deranjează puțin faptul că ești nevoit să jonglezi cu atâtea lucruri care pot duce la catastrofe?

El chicotește.

— Nu, asta înseamnă să fii șef de divizie. Presupun că m-am obișnuit. Viața ar fi plictisitoare fără așa ceva.

Auzise asta despre Eric, că îi place să facă salturi la trapezul zburător. Că așa era înainte să avanseze în posturi de conducere. Dependent de risc. Deasupra biroului său, există un text înrămat, o expresie specifică unui vorbitor motivațional: NU RIȘTI, NU CÂȘTIGI.

— Cred că ești pe o pistă bună, Lyndsey. Mi se pare… corect ce zici.

— Mi-aș dori să nu fie. N-o să vorbești cu nimeni despre asta, până când nu voi avea certitudini, da?

Lyndsey nu se simte în largul ei. Există ceva în motivația Theresei care nu i se pare clar, în ciuda a ceea ce spune Eric. Își dorește să se simtă mai bine în legătură cu ceea ce tocmai a făcut, recunoscând suspiciunile pe care le are despre Theresa. Eric este responsabil, din punct de vedere tehnic, de această investigație. Are tot dreptul să fie informat. Și totuși, când ea iese din biroul lui, simte că ceva nu e în regulă.

•••

În timp ce conduce spre casă, Lyndsey se gândește la conversația pe care a avut-o cu Eric, simțind încă dureri în stomac pentru că și-a exprimat cu voce tare suspiciunile despre Theresa.

Theresa suferea. Nu era bine să aibă aceste suspiciuni legate de ea. Și

acum i-a spus și lui Eric. Lyndsey vrea să aibă încredere în el. *Ar trebui* să aibă încredere în el. El nu pare ca mulți alții pe care i-a cunoscut, care erau dornici să-și facă un nume, fără să le pese dacă cineva suferă din cauza asta. Precum șeful stației din Liban sau șefii din Serviciul Clandestin care au trimis-o la Beirut, așteptându-se la ce e mai rău. Ea a avut îndoieli la vremea respectivă – se descurca bine pe spațiul rus, de ce trebuia să fie mutată în altă parte? dar i s-a spus că trebuie să dovedească de ce este în stare pe un teren necunoscut. Un adevărat superstar va arăta de ce este în stare, i-a spus șeful stației din Beirut, cu o sclipire în ochi, pe care Lyndsey a preferat să o ignore. Ea voia să creadă toate lucrurile bune pe care le auzea.

Beirut. Așa cum s-a dovedit, dușmanii ei nu au fost nevoiți să facă nimic. Le-a dat ea toată muniția de care aveau nevoie pentru a o doborî.

Davis era, aproape în toate privințele, opusul bărbaților care îi plăcuseră până atunci: mai în vârstă, cinic și cu experiență de viață. Nu avusese nicio intenție să aibă o relație serioasă cu el. Nu se implicase în nicio relație la Moscova, nedorind să se pricopsească cu vreo reputație în acest sens, în orice caz, nu atâta vreme cât Reese era cu ochii pe ea. În plus, Popov îi ocupa tot timpul. Stația din Liban știa despre ea că era o femeie singură. Gata de distracție.

N-a fost chiar așa.

A fost jucată pe degete de cei care voiau să o vadă eșuând. Nu avea un dușman anume. Nu exista, concret, o persoană care să-i vrea răul. Nu, Serviciul Clandestin i-a tăiat aripile din distracție, dar și din principiu: întotdeauna va exista cineva care dorește să te vadă eșuând, fie și din cauză că te-ai bucurat de succese prea ușor. Și nu le-a dovedit că au dreptate? O femeie inteligentă nu s-ar fi implicat într-o relație cu Davis Ranford.

În timp ce Lyndsey urcă treptele spre ușa apartamentului ei, se întreabă ce face oare Davis în acel moment, dorindu-și să poată vorbi cu el. S-ar putea să nu se mai afle la Beirut: poate a fost și el trimis acasă. Consecințe în ambele cazuri. Lyndsey fusese trimisă acasă atât de repede, încât nu a mai avut nicio șansă să vorbească cu Davis, iar acum cel mai înțelept lucru pe care îl putea face era să nu încerce să comunice cu el. În aceste clipe, îi este mult prea dor de el.

Abia după ce își dă jos pantofii, se gândește să-și verifice telefonul. Surpriză: un steguleț a apărut lângă pictograma roz a softului de mesagerie

securizată. De la Mașa. Lyndsey îl deschide repede.

Cred că suntem urmărite. Avem nevoie de ajutorul tău.

Oare Mașa e sigură că este vorba de FSB? se întreabă Lyndsey, apoi devine categorică. Bineînțeles că Mașa e sigură: a crescut sub vechiul regim sovietic, iar soțul ei a lucrat pentru securitatea internă decenii la rând.

Mașa și fiica ei sunt în pericol. Dacă vor cădea în plasa FSB-ului, ca soție și fiică de trădător, cine știe ce s-ar putea întâmpla cu ele?

Dacă Theresa este cea care le-a pus viața în pericol, totul pentru o formă meschină de răzbunare… Lyndsey nu i-o va ierta niciodată.

Du-te la vila surorii tale. Fii cu ochii pe aplicație. Voi lua legătura cu tine cât de repede voi putea.

Lyndsey apasă butonul „Trimite”. Speră că este o promisiune pe care o poate respecta.

26.

Theresa se uită în carneţel, numerele îi joacă în faţa ochilor. Ea codifică mesajul pe care trebuie să-l transmită agentului ei de legătură, nemilosul Tarasenko, dar se pierde prin nesfârşitele rânduri de cifre.

Dacă ar fi fost coordonată ca la carte, nu ar fi fost necesar să codeze manual mesajul. Ruşii i-ar fi oferit echipament special pentru transmisii de date rapide şi în cantităţi mari sau vreo altă năzdrăvănie tehnică. De fiecare dată când încearcă să comunice cu ruşii, există un risc, ca legătura dintre ea şi cei de la capătul celălalt al firului să fie detectată. Pentru ascunderea acestor comunicări e nevoie de mult efort şi viclenie.

Dar din cauza urgenţei, ea trebuie să se descurce: mesajele codificate manual sunt trimise prin intermediul unei aplicaţii de mesagerie, una care se pretinde a fi sigură (criptare end-to-end, prin urmare nici furnizorul de servicii nu poate citi mesajele, pentru că nu are acces la cheia de criptare), dar Theresa nu e prea sigură de lucrul ăsta. La urma urmei, libertatea ei şi soarta soţului ei depind de asta.

S-a tot chinuit să-şi dea seama cât ar trebui să-i spună lui Tarasenko. Totul se reduce la estimări şi riscuri. Nu da ruşilor mai multe informaţii decât trebuie, pentru a-ţi atinge scopurile. Răneşte cât mai puţine persoane. Ea se înfioară: nu poate să nu se gândească la Anatoli Kulakov, bărbatul care fusese ucis. A aruncat o privire pe raport, nu s-a putut abţine, deşi ştia că nu trebuie să facă asta. Corpul contorsionat, o baltă de sânge. Totul din cauza ei; nu-şi putea scoate din cap asta. Vinovăţia copleşitoare a însoţit-o câteva zile. Justificările i se strecurau automat în cap: Kulakov cunoştea riscurile, atunci când s-a decis să vândă secrete. Riscurile fac parte din job. Dar justificările astea sunt doar ca să se simtă ea bine, e conştientă de asta, însă se cramponează de ele. Pentru că ele sunt singurul lucru la care poate apela, pentru a alunga vinovăţia care o consumă. După ce a văzut imaginile, nu a putut să doarmă, nu a putut să mănânce. Se simţea ca după un pumn primit în stomac. Îi era tot timpul rău şi nu se putea ţine pe picioare, de parcă lumea ar fi fost dată peste cap. Cei de la birou i-au observat starea, dar ea le-a spus că nu se simţea în apele ei şi credea că putea fi vorba de o răceală. Totuşi, nu l-a putut păcăli pe Brian. Deosebit de sensibil, el i-a

detectat anxietatea, ca un copoi. A trebuit să se adune, de dragul lui.

Theresa lovește cu pixul în carnețel. Tarasenko va vrea să știe care a fost reacția CIA-ului la aflarea veștii legate de moartea lui Kulakov. Poți afla lucruri importante în urma unui fapt neașteptat. Se pot face greșeli ca urmare a lipsei de concentrare. Dacă Theresa ar rămâne lucidă, ar putea folosi momentul pentru a arunca o privire mai atentă asupra desfășurării interne a investigației, făcând presiuni asupra lui Westerling, poate chiar riscând să-i pună câteva întrebări lui Lyndsey.

Față de Lyndsey Theresa simte cea mai mare vinovăție. A ajuns să o placă. Păcat că nu fuseseră prietene înainte, atunci când Lyndsey era una dintre fetele proaspăt angajate, singure, în căutare de mentori care să le ajute să înțeleagă lucrurile. Lyndsey, simte ea, ar fi fost o prietenă bună, cineva care nu s-ar fi îndepărtat de ea după moartea lui Richard. Acum, a fi prietenul Theresei însemna un risc pentru carieră.

Theresa se uită din nou la rândurile de numere, scrise cu grijă chiar de mâna ei. Va trebui după aceea să treacă toate aceste foi prin tocătorul de hârtie. Să nu lase urme.

Tarasenko așteaptă un mesaj. Ea a lăsat o minge albastră la locul de joacă, semnalând astfel că va lua în curând legătura cu ei – și urându-i pe ruși pentru faptul că au trebuit să se folosească de locul de joacă preferat al fiului ei, ceea ce însemna că un agent rus îl urmărea permanent. Tarasenko s-ar bucura de neplăcerea ei, ar savura-o.

Cât de bolnav să fii să folosești un loc de joacă într-o astfel de operațiune?

Și-a petrecut ziua gândindu-se la ce va scrie. Nu că n-ar avea lucruri pe care să le spună. Dar nu vrea să le ofere informații foarte valoroase, pentru ca FSB-ul să nu o preseze să colaboreze în continuare. Ea nu vrea să fie spionul vedetă al FSB-ului. Flăcările furiei ei s-au stins, iar acum nu mai există decât jar care mocnește. Dorința ei de răzbunare s-a diminuat; tot ceea ce își dorește cu adevărat este libertatea soțului ei.

Când ajunge acasă, după ce închide ușa de la dormitor în urma ei, Theresa scoate cartea de coduri dintr-o cutie de pantofi ascunsă în dulap și începe să scrie.

CIA NU CREDE ÎN RAPORTUL POLIȚIEI, CREDE CĂ FSB E ÎN SPATELE MORȚII LUI KULAKOV. SFAT:

DISCREȚIE MAI MARE CU NESTEROV. CĂUTAREA AGENTULUI DUBLU CONTINUĂ.

CERERE: EXFILTRAREA CA PRIORITATE.

Își aruncă repede privirea peste cuvinte. Citind printre rânduri, îi face idioți pentru că au acționat într-un mod prea evident. A devenit prea primejdios ca ea să continue. Au pus-o în pericol, dar ei știu asta, desigur. Mândria și vanitatea lor sunt mai importante decât orice spion.

Dar și ea e conștientă de pericol. Așa a fost întotdeauna, așa a fost jucat mereu acest joc.

De aceea, nu are încredere în nimeni, decât în ea însăși. Nu vrea să depindă de nimeni, în afară de ea însăși.

Semnează: *Kanareika.*

27.

Următoarele zile sunt dificile pentru Lyndsey.

Ea îl informează pe Eric despre ultimul mesaj primit de la Mașa, sperând că va fi de acord că este de datoria lor să o ajute.

— Mă tem că nu putem face nimic pentru ea acum, spune el categoric.

Lui Lyndsey îi crește tensiunea.

— Cum poți să spui așa ceva? Soțul ei a murit și este vina noastră…

Asta pare să îl deranjeze pe Eric, iar fața lui se înroșește.

— O să facem ceva cât de repede vom putea, dar trebuie să mai tragi de timp. Cealaltă operațiune este pe cale să înceapă, iar stația din Moscova este foarte solicitată acum. Nu pot s-o mai încarc cu altceva.

Lyndsey nu știe ce contraargument să-i aducă la asta. Știe cât de important este Morozov pentru Eric, pentru Agenție.

— Spune-i să stea acolo, la dacea[{11}]. Vom ajunge la ea cât de repede vom putea, promite el.

Nu este răspunsul pe care și l-a dorit, dar este cel mai bun pe care îl poate primi în acest moment. Lyndsey încearcă să se stăpânească. Uneori, meseria asta este ca o jonglerie cu cuțite.

După-amiază, Lyndsey participă la un briefing solicitat în mod special de Eric. Totul se petrece în spațioasa și eleganta sală de conferințe de la capătul holului. E un amfiteatru, cu scaune dispuse de-a lungul a trei pereți, ca într-o sală de operație. Jos, în centru, se află o masă mare de conferințe, care domină încăperea, parcă scoasă din filmul „Dr. Strangelove”. Oamenii își aleg locurile la întâmplare, pe măsură ce intră, uitându-se fiecare să vadă cine a sosit deja.

Eric ajunge ultimul, toți ceilalți fâțâindu-se neliniștiți pe scaunele lor, cât timp au fost obligați să-l aștepte. Privirea lui o fixează pe cea a lui Lyndsey, atunci când intră în sala de conferințe, dar apoi Eric se așază pe scaunul din capul mesei, cu spatele la ea.

Participanții la briefing spun o poveste fascinantă: analiștii au descoperit o intensificare uriașă a activității FSB-ului, după recentele decese și dispariții.

— În ziua morții lui Genghis, toți ofițerii superiori FSB din zona

Moscovei au fost chemați înapoi la sediu, spune persoana care face informarea, în timp ce derulează un slide PowerPoint, care prezintă o hartă a Rusiei, presărată cu mici imagini ale diverșilor oficiali. Comunicațiile dintre Moscova, Washington și alte capitale ale lumii – canalele pe care le cunoaștem – au fost considerabil mai numeroase decât de obicei, în această perioadă a anului, continuă vorbitoarea.

Apare apoi pe ecran o altă hartă, de data aceasta a lumii, cu grafice ale ratelor de creștere ale comunicațiilor din diferite orașe.

— Și asta ce înseamnă, mai exact?

Eric se mișcă pe scaun, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

Vorbitoarea își aranjează calm ochelarii pe nas.

— Nu ar risca să pericliteze securitatea operațională dacă nu ar fi fost ceva important. Creșterea neașteptată a comunicațiilor ne arată că au fost luați prin surprindere.

— De moartea lui Popov? Eric uită să folosească numele de cod; Evert Northrop, care stă într-un colț întunecat, tresare.

— Este imposibil să știm motivul acestei creșteri, bazându-ne doar pe momentul respectiv. După cum știți, nu avem acces la conținutul acestor comunicații. Majoritatea sunt criptate.

Eric dă din cap în timp ce ea vorbește, reflectând.

— Au mai existat alte evenimente notabile în aceste zile? Altceva, în care să fie implicați rușii?

— Doar activități de rutină. Nimic care să ne ofere motivul acestei creșteri.

Lyndsey părăsește sala de conferințe derulând în mintea ei informațiile pe care le-a auzit. *Moscova a fost luată prin surprindere. Nu s-au așteptat ca Popov să moară.*

Totuși, are puțin timp să se gândească la asta, pentru că astăzi are un vizitator important.

Imediat după ce Lyndsey i-a spus lui Eric despre suspiciunile ei legate de Theresa, el a decis că tot ceea ce s-a putut afla din resursele lor limitate – istoricul activității de pe computere, listele de acces, informațiile obținute de la colegi – s-a aflat. Aveau un suspect acum. CIA-ul nu are în atribuții supravegherea persoanelor din SUA. Pentru asta, trebuie să se apeleze la FBI.

Asta a tulburat-o adânc pe Lyndsey. Era prea devreme? Oare se va

dovedi că Văduva e nevinovată și acest lucru o va face să arate ca o proastă? Dar știa un lucru sigur despre Eric: că avea abilitatea de a rezolva lucrurile. Până la sfârșitul zilei, hotărârea judecătorească era gata pentru a fi înmânată unui judecător al Curții de Supraveghere a Activităților Străine de Spionaj în SUA. S-au întâlnit cu judecătorul la cină, în Georgetown, i-au prezentat întregul caz și, până la miezul nopții, au obținut autorizația de interceptare a telefoanelor Theresei.

Maggie trece pe la micul birou al lui Lyndsey, făcându-i repede un semn din cap. E momentul întâlnirii cu cei de la FBI. Totul se face în secret, pentru că nimeni de la birou nu trebuie să știe despre ce se discută la întâlnire. Lui Lyndsey încă i se pare incredibil faptul că se întâlnește cu FBI-ul, când biroul Theresei este la doar treizeci de metri de ea.

Femeia care stă la masă, în biroul lui Eric, pare să fi venit din Texas. Este înaltă și slabă, cu un zâmbet strengăresc, cu ochi cenușii care trădează o încredere calmă, exact genul de persoană căreia te simți bine să-i încredințezi libertățile civile ale prietenilor și vecinilor tăi. Are părul tuns scurt, simplu, poartă un costum cu pantaloni bleumarin, nicio bijuterie, un ceas de mână cu o curea neagră, banală.

— Agent special Sally Herbert, spune femeia în timp ce se ridică de pe scaun și întinde mâna.

Ea spune că este supervizorul agenților de la biroul FBI din Washington și conduce echipa care lucrează la acest caz.

— Am înființat o echipă operativă comună cu Divizia a V-a a Contrainformațiilor Externe din cadrul Securității Naționale. Ei sunt cei de la biroul procurorului general care vor lucra la emiterea mandatului de arestare pentru spionul tău rus. Nu vă faceți griji; este implicat un număr minim de oameni care să lucreze la acest caz. Știm cu toții că e un caz sensibil.

Herbert i se adresează apoi lui Eric.

— Am făcut totul pentru a intercepta convorbirile telefonice și am pus dimineață o echipă să-i supravegheze casă, după ce a fost semnat ordinul judecătoresc. E urmărită 24/7.

Lyndsey simte o durere în tot corpul. E greu să vezi că se întâmplă așa ceva cuiva pe care-l cunoști și pe care îl placi, să vezi cum un coleg care altă dată era respectat ajunge acum să fie tratat ca un infractor. Să vezi că oamenii legii îi supraveghează casa prin binoclu și îi înregistrează apelurile

telefonice. Se chinuie să-și amintească ce a făcut Theresa pentru a se ajunge aici.

— Ați mai aflat ceva? întreabă Eric.

Ea încuviințează scurt din cap.

— De aceea sunt aici. Am fost extrem de norocoși. Warner a primit un apel suspect azi-dimineață, devreme. Credem că era un fel de cod.

— Și cel care a sunat de unde era? întreabă Lyndsey.

— Din Statele Unite, dar a fost un număr pe care nu l-am întâlnit până acum. Îl urmărim în continuare.

Herbert scoate o bucată de hârtie din mapă și o împinge, peste masă, spre cei doi.

— Aceasta este transcrierea.

> WARNER: Alo?
>
> APELANT [Voce masculină, fără accent]: Suntem de la agenția imobiliară North Star Realtors.
>
> WARNER: Așa…
>
> APELANT: Organizăm un seminar despre cum v-ați putea vinde casa pe piața imobiliară actuală. Se ține joi seara, la 20:00, la Hotelul Bethesda Marriott de pe Pooks Hill Road…
>
> WARNER: Îmi pare rău, nu intenționez să-mi vând casa acum. Dar mulțumesc pentru apel.
>
> [închide]

Newman îi dă înapoi bucata de hârtie lui Herbert, simțindu-se faptul că e iritat.

— Nu mi se pare a fi ceva aici. Ce te face să crezi că sunt rușii la mijloc?

— Nu am găsit nicio companie cu numele „North Star Realtors” în această zonă, spune Herbert, cu vocea ei liniștită și calmă, iar cei de la Marriott ne-au spus că nu există rezervată la ei vreo sală pentru un astfel de seminar, la ora aceea.

— Ați avut noroc sau analizați *fiecare* apel? întreabă Lyndsey.

Herbert zâmbește.

— Aș vrea să spun că da, dar am observat că rușii folosesc această tehnică și în alte cazuri. Unul dintre agenții noștri și-a amintit că a auzit

FSB-ul folosind și mai înainte denumirea „North Star Realtors”.

Abilități de spion leneș. Detaliile insignifiante atrag situații care te pot da de gol.

— Asta înseamnă că se vor întâlni joia viitoare, seara? întreabă Lyndsey.

— Ceva se va întâmpla, deși ar putea fi doar o cutie poștală camuflată, care să conțină informații despre adevărata întâlnire. Fiți siguri că vom fi cu ochii pe Warner joi seară, spune Herbert.

Eric își revine dintr-odată.

— Aceasta este o captură grozavă. Cu cât vom pune mai repede capăt acestei situații, cu atât mai bine.

În timp ce o conduce pe Herbert spre ușă, Eric adaugă:

— Vreau să mă contactați în momentul în care aflați altceva. Vreau să fiu ținut la curent.

Herbert îi aruncă un zâmbet calm.

— Apreciez entuziasmul dumneavoastră, domnule Newman, dar de aici încolo FBI-ul deține controlul. Avem nevoie de cooperarea dumneavoastră, dar vorbim de o anchetă penală. Mă aștept ca dumneavoastră să fiți cel care să ne țină pe noi la curent cu orice schimbări care apar în comportamentul Theresei Warner. Nu contează ce fel de schimbări sau cât de minore sunt.

Ea îi dă fiecăruia câte o carte de vizită.

După ce Herbert pleacă, Eric închide ușa în urma ei, înainte ca Lyndsey să o poată urma.

— Situația asta te deranjează. Îmi dau seama după expresia de pe chipul tău, spune el.

— Ei bine, desigur. Ar trebui să fiu un robot ca să nu mă simt rău din cauza asta.

— Tu ai fost cea care a descoperit-o. Ar trebui să fii mulțumită, continuă el.

— Aș fi fost mai încântată dacă greșeam.

— Dacă este nevinovată, supravegherea o va exonera.

Un zâmbet îi apare pe față. *El* este cel mulțumit?

— Dar nu se va întâmpla asta, nu-i așa?

Când Lyndsey se întoarce la biroul ei, își dă seama că tremură. După discuția avută cu Herbert, totul pare dintr-odată foarte real. Și totuși, în ciuda tuturor dovezilor pe care le-a găsit, a direcției spre care duc indiciile… Nu știe ce este, dar ceva nu e în regulă.

28.

Lyndsey oprește mașina în fața casei pe care i-a menționat-o Theresa. A plouat mai devreme, iar cerul este încă mohorât. Gunoaiele de pe străzi arată ca și cum ar fi fost scoase din mașina de spălat. Frunze ude și bucăți de crengi sunt împrăștiate pe tot drumul. Luminile de pe verande încep să se aprindă, reflexe calde și jucăușe se strecoară prin geamurile bucătăriilor.

Pe alee se află o mașină acoperită cu o prelată, dar poate fi deslușită forma distinctivă a unei mașini sport de tip vechi: faimosul Jaguar al lui Richard Warner, care parcă l-ar aștepta pe acesta să se întoarcă acasă. Prelata nu este pusă bine, parcă ar fi fost trasă recent. Mașina costă o avere și este surprinzător faptul că Theresa nu a vândut-o deja. Pentru Lyndsey, acesta este un semn pe care ar fi trebuit să-l remarce mai devreme: un indiciu clar că Theresa nu este genul de om care să renunțe.

Casa Theresei se află într-un zonă veche și frumoasă din McLean, un loc în care oamenii cu vechime din Agenție și-au cumpărat case pentru a fi mai aproape de serviciu. După ce s-au pensionat și-au vândut casele unor medici, avocați și oameni de afaceri, amenajările moderne făcând să se piardă farmecul de odinioară al zonei. Casa Theresei, în stil Cape Cod, acoperită cu țigle gri, este de dimensiuni modeste, dar chiar și casele mici din McLean costă mulți bani. O casă tip Colonial, cu trei sau patru dormitoare și cu un pic de teren lângă ea costă un milion de dolari. Prea scumpă pentru salariile celor de la stat. Pesemne că fie Richard, fie Theresa a moștenit bani din familie. Există mulți oameni la CIA care nu au nevoie de salariu, dar sunt patrioți și își doresc să trăiască în stilul lui James Bond. Cât privește banii, Theresa a beneficiat de ei înainte de a colabora pentru ruși. Măcar atât.

Invitația a venit cu o zi înainte, atunci când cele două erau la o cafea, la cantină.

— Ce-ai zice să vii mâine seară la noi la cină? o întrebase Theresa, luând-o pe nepregătite.

Curioasă, oferta asta. Momentul ales era suspect. De ce acum? Oare Theresa bănuia că Lyndsey era cu ochii pe ea? Poate nu fusese atentă – să-și fi lăsat notițele pe birou și Theresa a apucat să le vadă? Poate cuiva din

CI i-a scăpat ceva. Sau poate că unul dintre ofițerii de rapoarte i-a ciripit ceva Theresei – în pofida instrucțiunilor explicite ale lui Lyndsey.

Oare trebuia să refuze? Lyndsey nu era convinsă că ar fi fost bine. Deși era cea mai sigură cale de a acționa… Dar asta ar putea-o determina pe Theresa să devină suspicioasă. Cu toate acestea, întrevedea o oportunitate.

Era un câmp minat, iar pulsul lui Lyndsey se accelerase.

Exista o singură modalitate de a afla dacă Theresa punea la cale ceva și asta se numea cacealma.

— Sigur, spusese ea, amestecând frișca în cafea. Mi-ar plăcea.

•••

Theresa deschide ușa, având un șorț pus peste rochia pe care a purtat-o în ziua aceea la serviciu, iar Brian e lângă ea, îmbrățișându-i piciorul. Lyndsey își dă seama din nou că e prea mic pentru cei șapte ani ai lui. Este scund și slab, cu mâinile ca niște bețe, dar cu niște ochi uriași. Ea speră că el se va purta familiar cu ea – s-au mai întâlnit o dată, pentru numele lui Dumnezeu dar el ridică privirea spre ea timid, fără să zâmbească, apoi se desprinde de mama lui și fuge înapoi în casă.

Lyndsey îi întinde Theresei o sticlă de vin, contribuția ei la cină. Casa miroase a usturoi și a oregano. Își atârnă poșeta pe un rând de cuiere aflat lângă ușa de la intrare, lângă haina galbenă de ploaie a copilului.

— Mulțumesc de invitație. Nici nu mai știu când am mâncat ultima dată o mâncare gătită în casă, și nu exagerez deloc.

— E ceva simplu. Spaghete și chiftele. Preferatele lui Brian.

Interiorul casei arată mai interesant decât exteriorul. Evident, s-au făcut unele renovări. În spate se deschide o cameră mare, în care există câteva coloane plasate strategic, astfel încât efectul general să fie acela al unui salon confortabil. Două canapele roșii, cu tapițeria destul de uzată, sunt flancate, din podea până în tavan, pe ambele părți, de rafturi cu cărți. Cutii pline cu jucării, majoritatea figurine cu personaje din desene animate și piese Lego, sunt aranjate în colț. Partea din spate a camerei este formată dintr-un perete de geamuri, care dau spre o pădure deasă. Asta îi amintește lui Lyndsey puțin de casa pe care și-o imaginează ea, casa pe care și-ar dori-o după ce se va căsători.

În timp ce Theresa termină de gătit – aburii se ridică din chiuvetă în timp ce scurge pastele, se aude zdrăngănitul vaselor de porțelan și al tacâmurilor –, Lyndsey face, încet, o tură prin living-room. Încearcă să-l implice pe

Brian, care e pe una dintre canapele și se uită la televizor, dar el o ignoră, stând ghemuit ca un introvertit și ținând o pernă în poală, ca un scut.

— Pot să arunc o privire prin casă? E atât de drăguță…, strigă Lyndsey, întorcând capul spre bucătărie.

— Sigur, răspunde Theresa din bucătărie. Simte-te confortabil.

Așadar, Lyndsey face un mic tur al casei. Privește în camere prin ușile deschise, aruncă o privire prin dulapuri. Ce caută? Nu este sigură… Poate niște semne care să-i arate că lucrurile s-au schimbat sau că Theresa se pregătește pentru ceva… Lucruri depozitate, împachetate. Valize scoase din debara, cutii pline pentru donații. Iar casa e plină de așa ceva, ca și cum Theresa ar fi făcut ordine prin debarale, dar nu pot fi astea lucruri inocente, semne ale unei văduve care încearcă să își vadă în continuare de viață?

Se oprește în fața unor fotografii înrămate de pe hol. Multe poze cu Richard. Este, într-adevăr, bărbatul de care își amintește din primii ei ani la Agenție. Aceeași față serioasă, inteligentă. Poartă ochelari cu lentile mici, bine proporționați pentru figura lui, iar părul castaniu este pe cale să devină cărunt. Uitându-te la el, ai putea crede că e profesor sau contabil, nu ofițer de caz. Nu un erou în acțiune. Nu James Bond. Dovada că apele liniștite sunt adânci.

Însă cele mai multe sunt fotografii de familie. Toți trei pe un vârf de munte – o excursie de familie la Old Rag? Richard și Brian scălâmbăindu-se în fața Jaguarului roșu. Richard îmbrăcat într-un pardesiu, vântul dându-i părul peste ochi. Theresa și Richard în haine de sărbătoare, stând pe o bancă într-o biserică – să fie la nunta cuiva? Par atât de fericiți împreună, atât de făcuți unul pentru celălalt. Lyndsey se uită la pleiada de fotografii, care au menirea de a asigura liniștea cuiva. În alte circumstanțe, s-ar fi gândit că sunt în folosul lui Brian, dar acum știe sigur. Este un semn al devotamentului Theresei.

Ea urcă scările în vârful picioarelor. Prima cameră în care ajunge este, evident, a lui Brian: un pat de o persoană, cu lenjerie de pat din flanelă, imprimată cu rachete, stele și sateliți. Un glob pământesc imens și un șir de dinozauri din plastic sunt așezate pe un raft, iar pe pereți sunt postere cu peisaje. A doua cameră este dormitorul matrimonial, atât de auster, zugrăvit în gri și crem, parcă ar fi un cod. O oglindă verticală de podea, cu suport de lemn, e pusă într-un colț, înclinată într-un unghi care nu reflectă nimic.

Ușa este întredeschisă la cea de-a treia cameră – ultima. Lyndsey

privește înapoi pe hol, apoi se chinuie să vadă ce e înăuntru. Camera pare nefolosită, la ferestre sunt jaluzele simple, un bec atârnă din tavan. Cutii de carton sunt puse la întâmplare în mijlocul camerei. Lyndsey intră în vârful picioarelor și se uită într-una dintre cutii.

Îmbrăcăminte. Îmbrăcăminte bărbătească. Trebuie să fie a lui Richard. La început, priveliștea o întristează pe Lyndsey. Văduva împachetează hainele soțului ei, fiind gata în sfârșit să-și continue viața. Dar apoi se gândește: dacă le împachetează pentru a le dona, de ce *acum*? Ar putea exista un alt motiv?

Ea atinge prima haină de sus din cutie. Există o *etichetă* pe acel pulover? Ar putea fi o haină *nouă*?

În momentul în care vrea să se uite mai de aproape, aude o voce de jos, din bucătărie.

— Cina este gata, strigă Theresa.

Simțind că nu a găsit ce căuta, Lyndsey se întoarce jos.

Încep amândouă cu o salată, iar pentru Brian e pregătită o farfurie cu gustări pentru copii, bețișoare de morcovi și roșii strugure. Theresa își îndeamnă fiul să vorbească cu Lyndsey, până când vor trece la felul principal, și să-i spună despre materiile lui preferate de la școală și cum și-a petrecut ziua.

Din când în când Theresa se uită pe furiș la Lyndsey, în timp ce Brian se joacă cu tăieței din farfurie. Lyndsey nu se poate abține, vrând să afle de la el dacă mama lui s-a comportat ciudat.

— Deci, Brian, spune ea cât poate de dezinvolt, ce mai e nou? Aștepți ceva cu nerăbdare?

Theresa aruncă o privire în direcția ei. Crede că e o întrebare ciudată? Vede o foarte scurtă licărire în ochii ei, dar ea continuă să mănânce. O gură de paste, o înghițitură de vin.

Brian înclină capul ca o pasăre. După ce se gândește, îi spune:

— Urmează să facem o excursie cu clasa. Ne vom uita la pietre aduse de pe Lună.

Este zâmbetul discret al Theresei unul de triumf? Și-a pregătit fiul să nu dezvăluie niciun secret?

— La Muzeul Național al Aerului și al Spațiului. Voi fi unul dintre însoțitori.

Lyndsey zâmbește.

— Sună fain.

Conversația trece la alte subiecte, despre intenția de a-l înscrie pe Brian la Micii Cercetași sau la un cerc științific, despre locurile pe care le vor vizita în vacanța de vară de anul acesta. Conversație uzuală, ca într-o familie normală.

— Îmi pare rău că este atât de timid, spune Theresa mai târziu, când fiul ei a urcat la etaj să-și facă temele.

Golește ce a mai rămas în farfurii și apoi le pune în mașina de spălat vase, în timp ce Lyndsey face același lucru cu cutiile din plastic.

— I-a fost greu de când și-a pierdut tatăl.

Lyndsey își amintește primii ani de după moartea tatălui ei. Era oare și ea tot așa de timidă? Mai rău, probabil. Apoi se gândește să atingă o coardă sensibilă, să vadă ce e în mintea Theresei.

— Înțeleg, spune ea în cele din urmă. Poate că are nevoie de o figură masculină în viața lui. Știi, o figură paternă.

Din ochii Theresei ies fulgere. E gata să izbucnească. Este prima dată când Lyndsey o vede așa.

— Ce vrei să spui? Că trebuie să mă căsătoresc din nou pentru fiul meu?

— Nu mă refer la căsătorie.

Ea revine pe un teritoriu mai ușor de gestionat, dar constată că vrea să continue subiectul.

— Ești încă o femeie tânără – nu te-ai gândit să cauți pe altcineva? Ai putea avea și alți copii… Dă-i lui Brian un frate sau o soră. Asta l-ar putea ajuta…

Râsul ei este trist.

— Nu pare cel mai bun motiv pentru a aduce alt copil pe lume. Nici să mă căsătoresc, de altfel.

Ochii i se îngustează. Își ridică paharul de vin puțin prea repede.

— De unde îți vin toate ideile astea? De ce interesul brusc de a mă vedea căsătorită?

— Nu am spus…

Theresa o întrerupe.

— Nu sunt pregătită să merg mai departe. Recunosc asta. Încă îl iubesc pe Richard. Nu vreau să discut despre asta.

Apoi îi oferă lui Lyndsey un mic zâmbet de împăcare. Se retrag pe canapele, Theresa turnând ce a mai rămas în sticla de vin în paharul lui

Lyndsey. *Încearcă să mă îmbete*? Caută să-și aducă aminte cât vin a băut Theresa.

Theresa își trece mâna prin păr.

— A fost o seară plăcută. Nu sunt obișnuită să am prieteni. Nici nu-mi mai amintesc când am stat ultima dată cu cineva la un pahar de vin. Sunt prea preocupată cu grijile pentru Brian, cred. Poate ar trebui să fiu și eu, nu știu… mai deschisă? Oricum, cine ar vrea să fie prieten cu „Văduva”?

Zâmbetul ei este o invitație la dialog. Dar despre ce vrea Theresa să vorbească?

Iau amândouă o gură de vin și fiecare o așteaptă pe cealaltă să înceapă discuția. E un pic enervant, dar Lyndsey a învățat asta la Universitatea din Pennsylvania: conversația nu trebuie zorită. Partenerul de dialog va vorbi atunci când e gata, pentru că dacă îl grăbești nu vei face altceva decât să strici lucrurile, să le conduci spre o direcție dorită de subconștientul tău. *Lasă-i pe interlocutori să decidă.* Lyndsey soarbe foarte, foarte puțin vin din pahar, ca să nu îl termine. Nu vrea să bea prea mult, să riște vreun derapaj.

În cele din urmă, Theresa vorbește, umplând tăcerea stânjenitoare.

— Deci, cum merge ancheta? Faci progrese?

Este prima dată când Theresa o întreabă despre anchetă și, oricât de mult încearcă ea să pară indiferentă, se simte un interes în vocea ei. Aceasta poate fi o oportunitate de a vedea cum reacționează Theresa, să încerce s-o determine să facă greșeli, să se încurce. Dar nu este un plan lipsit de riscuri: nu vrea să o forțeze prea mult, ca să n-o sperie.

Pe măsură ce Lyndsey se gândește la asta, Theresa decide să forțeze puțin.

— Cu cine te-ai întâlnit ieri? în biroul lui Eric? Nu am recunoscut-o.

Bingo. Se referă la Sally Herbert. Lyndsey nu credea că Theresa se afla la birou când ea și Eric se întâlniseră cu Sally. *E mai atentă decât îmi lasă mie impresia.*

— E de la FBI.

Răspunsul acesta o va face oare pe Theresa să înțeleagă că i se interceptează convorbirile telefonice și că e supravegheată? Theresa continuă cu întrebările.

— Oh? Asta înseamnă că ai un suspect?

Există un tremur clar în vocea Theresei. Lyndsey doar ridică din umeri.

Poate că această recunoaștere va pune presiune pe Theresa, o va face să fie mai disperată. Trebuie s-o oblige să facă o greșeală, dacă intenționează să continue conversația.

Printr-un acord tacit, amândouă se opresc. Lyndsey simte tensiunea din aer în timp ce duce paharele la chiuvetă, iar Theresa urcă să-și pregătească fiul pentru culcare. Lyndsey a întins capcana: acum așteaptă să vadă dacă Theresa va cădea în ea.

Lyndsey aude vocile mamei și fiului, fără să poată desluși clar cuvintele. Negocierea blândă a orei de culcare. Există ceva liniștitor în cele două voci, a lui Brian înaltă și lălăită, ca și cum ar recita o poezie, a Theresei uniformă și ușor melodică. Lyndsey se simte oarecum vinovată pentru ceea ce a făcut. Dacă lucrurile merg așa cum au fost planificate – așa cum se speră – ea o va băga pe Theresa în închisoare. Brian va rămâne fără ambii părinți. Ce se va întâmpla cu el? Theresa a pomenit odată că mama ei încă trăiește – oare ar putea avea grijă de un nepot atât de mic?

Lyndsey își scutură capul, de parcă așa ar putea scăpa de gândurile neplăcute. Orice s-ar întâmpla cu Brian, nu va fi din vina ei. A fost decizia Theresei. Totul s-a întâmplat din cauza Theresei.

Atmosfera este încordată și neplăcută, atunci când Theresa o conduce spre ușa de la intrare, ținându-și mâinile strânse la piept pentru a se proteja de frig, în timp ce Lyndsey își ia haina de ploaie pe ea. Mai sunt doar câteva ore până la miezul nopții și mâine e o altă zi de lucru. Ele își zâmbesc cu răceală una alteia, iar Lyndsey se gândește că amândouă știu despre ce e vorba. Situația în care se află fiecare.

Terenul de luptă e pregătit, sfârșitul este aproape. Mai rămâne de aflat răspunsul la o singură întrebare: care dintre ele va câștiga?

— Mulțumesc pentru seara asta frumoasă.

Cuvintele care ies din gura lui Lyndsey sună convențional.

— Ne vedem mâine la birou, spune Theresa, în timp ce închide ușa.

29.

Lyndsey se află într-un cocon de întuneric.

Nimic nu se clintește în biroul ei. E atâta liniște, încât se aude ticăitul ceasului mare de pe perete. Nu s-a dus acasă după cină, ci s-a întors la muncă. Poate că nu e o femeie chiar atât de puternică pe cât și-ar dori ea să creadă. Seara petrecută cu Theresa a zdruncinat-o. S-a tot gândit cu îngrijorare că nu e bine ce face, că a greșit. E Theresa vinovată? La un moment dat, ar fi vrut să creadă asta, dar acum… Nu mai este atât de sigură.

Conform informației furnizate de FBI, rușii vor lua legătura cu Theresa curând. Dacă Lyndsey a omis ceva, trebuie să știe.

Își verifică notițele încă o dată, căutând informații peste care poate a trecut prea ușor cu vederea și care ar putea să o exonereze pe Theresa. Lyndsey își dorește să se fi înșelat în privința ei. Ar fi o ușurare pentru ea să fi greșit. Pentru că există atât de multe piese în acest puzzle, încât nu este imposibil să fi ratat sau să fi înțeles eronat ceva. Este de datoria ei să verifice de două ori, de trei ori.

Dar nu a greșit. Numărul de serie care apare este cel al computerului Theresei, iar aceasta încercase să acceseze fișiere restricționate pentru Lighthouse, Skipjack și Genghis.

Deși modul în care a încercat să acceseze fișierul lui Genghis arată puțin diferit.

Verifică. Am identificat acest lucru deja. Unul dintre ofițerii de rapoarte a confirmat că Theresa a vorbit cu ea.

Totuși, ceva nu îi dă pace lui Lyndsey. Încearcă să-și alunge gândul.

Totul este cât se poate de clar. Theresa a făcut ceva ilegal. Cei care o supraveghează au văzut cum Theresa a fost contactată de un agent rus suspect. *O vor prinde în flagrant și totul se va termina. Se apropie clipa asta.*

E o trădătoare.

Lyndsey ajunge la o pagină dintr-un raport vechi, tipărit pe hârtie. Ochii ei sunt obosiți. Se gândește să meargă acasă și să se culce.

Privirea ei se oprește asupra unui nume de cod, Razorbill. Este prima dată când îl vede. Nota pare să se refere la o operațiune oribilă, care s-a

terminat cu un dezastru. Lucrurile au mers atât de rău, încât o mare parte din textul raportului a fost înnegrită. Lyndsey este destul de sigură că acesta este numele de cod care a fost șters din câteva rapoarte asociate misiunii dezastruoase a lui Richard Warner. Au fost foarte atenți ca acest nume de cod să nu fie lizibil pe rapoartele tipărite pe hârtie, dar aici le-a scăpat. Dunga neagră groasă acoperă porțiunile de text cele mai interesante.

Ea întoarce dosarul, pentru a citi ce scrie pe copertă. Aici stă scris numele THERESA WARNER, cu majuscule. De ce se află acest raport în dosarul Theresei?

Razorbill are cumva de-a face cu Theresa. Ea se oprește puțin și gândurile încep să o năpădească unul după altul. Trebuie să afle ce este cu acest nume. De acest lucru depinde viitorul Theresei.

De ce nu i s-a spus de la început că are acces limitat la informații? Dat fiind faptul că acest caz este atât de obscur și atât de restrâns, încât puțini oameni știau de el, este posibil să fi fost dat uitării, iar cei care au cunoștință de el cu siguranță nu sunt la curent cu sarcina pe care Lyndsey trebuie să o rezolve. Ea nu crede că asta s-a făcut cu intenție – nu încă.

Mâine, îl va contacta pe Raymond Murphy și-l va pune să rezolve problema asta. Să afle cine sau ce este Razorbill și să-i obțină, dacă este posibil, accesul la dosar.

Dar… lucrurile nu se mișcă întotdeauna repede, din cauza birocrației. Uneori, cu cât sunt implicați mai mulți oameni, cu atât este mai rău. Rușii ar putea s-o contacteze pe Theresa în orice moment și FBI-ul nu are nicio idee despre modul cum o vor contacta sau despre ce s-ar putea întâmpla. Dacă lucrurile se împotmolesc, s-ar putea să fie prea târziu. Razorbill poate să nu însemne nimic și ar fi un dezastru să oprească totul acum, când s-a ajuns până aici. Cu siguranță asta i-ar supăra pe unii, iar pe cei de la etajul șase i-ar enerva. *Ești conștientă de ce faci sau nu*?

Are nevoie de cineva de sus, din conducere, care să-i dea acces imediat la informație. Privirea ei se îndreaptă spre fereastra de chat aflată în colțul monitorului. E aproape goală, doar doi sau trei dintre vechii ei prieteni mai ard încă gazul la serviciu.

Unul dintre aceste nume, lângă care clipește un pătrățel verde, îi trezește interesul. Patrick Pfeifer. Patrick ocupă acum o poziție foarte înaltă, este șeful de cabinet al directorului. La început, atunci când Lyndsey tocmai se angajase, el fusese interesat de cercetările ei – poate își făcea doar treaba,

încurajând noii angajați, dar ei păstraseră legătura de-a lungul anilor. De exemplu, a felicitat-o atunci când a primit postul de la Moscova. Pare un tip drăguț, unul dintre oamenii buni – sau este doar naivă?

Ezită din nou. Dacă s-a înșelat și îl abordează direct pe acest om, la ora asta, ar putea să se compromită definitiv.

Dă click pe numele lui Pfeifer. Se deschide o mică fereastră.

Bună seara, Patrick, scrie ea.

Înainte să continue, apare deja răspunsul.

Lucrezi până târziu în seara asta, Lyndsey. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Acum ea nu mai ezită.

Am nevoie de ajutorul tău.

•••

Cinci minute mai târziu, Lyndsey e în biroul lui Pfeifer.

Într-un fel, el seamănă mult cu bărbatul pe care l-a întâlnit cu peste zece ani în urmă, la Universitatea din Pennsylvania, atunci când îi punea întrebări legate de cercetările ei. Culoarea părului lui, la acea vreme, era de un blond foarte deschis, cum nu mai văzuse vreodată, din această cauză acum nici nu își poate da seama dacă Pfeifer începe să încărunțească sau nu. Au apărut, fără îndoială, multe riduri pe fața lui, în special în jurul ochilor. Se vede cât este de înalt, chiar și așa, așezat pe scaun.

Nu a mai fost niciodată în acest birou, darămite la o oră atât de târzie, când mai sunt câteva minute până la miezul nopții. Biroul arată bine, potrivindu-se omului numărul trei din Agenție, dar nu e atât de luxos pe cât și-a imaginat Lyndsey. Mobilierul e un pic obosit, fiind cu siguranță martorul multor schimbări administrative. Pfeifer pare și el obosit, deși lumina slabă îl ajută să ascundă asta. Becurile au o intensitate scăzută, pentru a-i proteja ochii suprasolicitați. Zâmbetul îi trădează oboseala, iar umerii sunt ușor căzuți. Însă Pfeifer nu pare deloc supărat că e deranjat la ora asta.

O ascultă fără să o întrerupă, deși, pe măsură ce vorbește, Lyndsey conștientizează câte lipsuri sunt în povestea ei. I se strânge inima în timp ce explică, iar prin minte îi trece un gând: *Ce-o fi fost în capul meu*? *Mă fac de râs.*

Când Lyndsey se oprește din vorbit, Pfeifer rămâne tăcut. Se lasă pe spate în scaun.

— L-am cunoscut pe Richard Warner. Era un om bun. Nu cunosc toate

detaliile cazului său… și nu cred că știu ceva despre Razorbill. Dacă am știut vreodată, am uitat…

Lyndsey înțelege; trebuie să fie sute, dacă nu mii de cazuri, iar cei de la conducere au, teoretic, acces la toate. În cele din urmă, Pfeifer dă dintr-odată din cap, de parcă și-a amintit ceva.

— Theresa Warner… Agenția nu a făcut tot ce se putea pentru ea. Vreau să mă asigur, dacă tot am ajuns aici. Dacă există chiar și cea mai mică șansă să ne înșelăm…

Ridică telefonul și apasă câteva butoane.

— Bună, cine e de serviciu în seara asta? Spune-i să mă sune!

A sunat la Watch, centrul nonstop care gestionează lucrurile, atunci când tura de zi a plecat acasă. E Agenția în miniatură. Teoretic, cei de la Watch au puterea să facă același lucru pe care-l fac, de regulă, cei din schimbul de dimineață, pot chiar și să-l sune pe director, dacă este necesar.

— Oh, bună, Rosalind. Aici Pat. Aș vrea să îi dai lui Lyndsey Duncan acces imediat la tot ce ai despre Razorbill. Poți să faci asta? Mersi.

Închide. Expresia feței lui nu s-a schimbat, deși a făcut ceva remarcabil: în doar cinci secunde a făcut ceea ce ei i-ar fi luat zile, dând încontinuu telefoane și așteptând.

— Coboară la arhivă: până ajungi tu, ar trebui să găsească dosarul și să-l pregătească pentru tine. Dacă nu, anunță-mă. Voi fi aici încă o oră, cel puțin.

•••

Lui Lyndsey nu i-a plăcut niciodată să coboare la arhivă.

A trebuit să o facă doar de câteva ori în cariera ei, să parcurgă drumul acela lung și întortocheat de la subsol până la camera uriașă unde sunt arhivate toate dosarele speciale. Îi amintește de dulapurile cu dovezi ale poliției, pe care le-a văzut doar la televizor. Dar sentimentul este același: o cameră izolată, plină cu lucruri importante, dar uitate. La intrare se află, de obicei, o singură persoană, care stă într-o cabină, ca un deținut, de parcă ar fi făcut ceva greșit și aceasta este pedeapsa care i-a fost dată.

Lyndsey îl cunoaște doar pe unul dintre oamenii care se ocupă de arhivă, pe Jim Purvis, un vechi angajat al Agenției. Ea crede că este un pic ilegal să pui pe cineva de vârsta lui să muncească, dar a auzit o poveste despre Jim, atât de ciudată încât nu putea fi adevărată, că, de fapt, Purvis a amenințat că va face publice unele secrete – pe Internet, postându-le pe Facebook sau pe

Twitter, oriunde va putea – dacă *nu* i se oferă un loc de muncă. Atât de mult ura să se despartă de această lume, încât nu putea suporta, nu putea trăi în afara ei. Din fericire, Jim nu este de serviciu în noaptea asta, ci un tânăr plictisit, cu barbă, care citește un roman științifico-fantastic. Așa cum i-a zis Pfeifer, dosarul o așteaptă.

În spatele ușii închise de la biroul ei, Lyndsey se uită la dosarul pe care l-a primit și care a fost atât de greu de obținut. E din carton tare, verde pal, cu o bandă roșie pe copertă. TOP SECRET, e tipărit pe el, iar scris de mână, dedesubt, *Razorbill.* Dosarul este subțire, cuprinzând doar câteva rapoarte.

Hârtia miroase a mucegai. Ea citește opisul, doar cinci rapoarte în total. În primul pare să fie vorba de o minută întocmită cu ocazia unei întâlniri care se ținuse cu ușile închise. Judecând după lista scurtă de participanți – directorul și adjunctul Serviciului Clandestin, șeful de la Resurse Umane și câteva nume pe care nu le cunoaște – trebuie să fie vorba despre ceva destul de serios.

> *MINUTĂ PENTRU ARHIVARE*
> *13 august 2016*
> *Subiect*: *RAZORBILL*
>
> *Întâlnirea cu șeful Diviziei Rusia* (*Newman*) *a avut loc la ora 13:51, când conducerea superioară a fost informată de șeful stației din Moscova despre o scoatere ilegală din țară, neautorizată, încercată azi de personalul Agenției. Newman a crezut că autorizația lui era suficientă pentru a încerca scoaterea ilegală a agentului PENNANTRACE. Newman susține că a ales să folosească pentru această operațiune personal contractual și nu a informat stația din Moscova despre operațiune, deoarece exista o amenințare iminentă la adresa lui PENNANTRACE și trebuia intervenit într-un timp scurt.*

O presimțire o cuprinde pe Lyndsey, în timp ce mai citește o dată acea însemnare. O operațiune neautorizată pe pământ rusesc? Așa ceva ar însemna încălcarea tuturor regulilor. În primul rând, este de neconceput pentru șeful unei divizii de aici, de la Langley, să fie de acord cu o misiune

într-o altă țară, fără a-l informa pe șeful stației de acolo. Este o regulă sacră în branșa asta. Directorul și adjunctul său au fost probabil furioși. Cum a reușit Eric să-și păstreze slujba?

Ea continuă să citească, pulsul accelerându-i-se cu fiecare cuvânt. Este vorba despre Richard Warner și despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat atunci când s-a dus la Moscova, în încercarea de a-și salva agentul. Ceea ce citește Lyndsey nu corespunde poveștilor pe care i le-au spus Theresa și Eric.

Timpul era esențial, spunea Eric, citat în transcriere. *Olga Boikova era încă în libertate, iar poliția și FSB-ul o căutau. Era doar o chestiune de timp până să fie prinsă.*

Alegerea logică ar fi fost ca stația să trimită pe cineva să se întâlnească cu ea și să o ascundă într-o casă conspirativă, până când o vor putea scoate ilegal din țară, dar asta nu s-a întâmplat, fie pentru că Warner nu avea încredere în stație, fie pentru că Boikova nu dorea să se întâlnească cu nimeni în afară de el, asta nu era clar. Stației nu i s-a spus nimic. Ceea ce este o nebunie. O erezie.

Aceasta este o gravă încălcare a regulilor, Newman. Sunt cuvintele directorului Serviciului Clandestin, conform minutei. Lyndsey se gândește cine era atunci șef: Roger Barker, cu temperamentul lui legendar. *Poți să fii concediat pentru așa ceva.*

În poveștile pe care le-a auzit de la Eric, scoaterea ilegală din Rusia a fost ideea *amândurora,* atât a lui, cât și a lui Richard. Dar, conform spuselor lui Eric, din minută, *Richard a insistat. Eram colegi, simțeam că nu pot să nu țin cont de ce vrea el. Boikova era cel mai important caz al lui. Cel mai bun spion al lui. L-am simțit că vrea să facă asta cu orice preț. Nu m-am putut opune. A spus că își va asuma întreaga vină, dacă lucrurile vor merge prost.*

Consemnarea nu corespunde cu ce se știa despre caz. Desigur, transcrierea conține doar partea lui Eric. Poate că, după dezastrul întâmplat, nervii i-au cedat și a dat vina pe bărbatul care nu era prezent acolo. Este ușor să ne imaginăm scena, fața lui Barker devenind din ce în ce mai roșie, în timp ce tuna și fulgera.

Transcrierea continuă din ce în ce mai rău. *Am alcătuit o echipă de combatanți independenți* – mercenari – *dispuși să meargă la Moscova.* Lyndsey lucrase cu bărbați care se încadrau în această categorie, foști

angajați ai armatei sau ai serviciilor de securitate, care erau trimiși în locuri unde nu exista lege, precum Somalia, Afganistan, Sudan. Din raport nu reiese clar dacă Eric i-a folosit pe acești oameni și în alte operațiuni anterioare sau dacă nu-i cunoștea, iar asta ar fi un alt semnal de alarmă, un alt indiciu privitor la cât de grăbiți și disperați fuseseră amândoi, și Richard, și Eric, în a se arunca împreună în acest fiasco.

Păcat că nu îi putem interoga, continua Barker în minută. *Stația din Moscova spune că toți sunt morți. A fost sinucidere curată, de aceea nu ai spus nimănui ce vrei să faci.*

Boikova îl trădase chiar pe Putin; lucrase în casa lui, locuise sub acoperișul lui. Prin faptul că a transmis secrete CIA-ului, ea a făcut ca cei din FSB să pară niște proști. Nu exista ceva mai personal decât asta. FSB-ului nici nu-i trecea prin gând să o lase să scape, în caz contrar ar fi căzut capete.

Au zburat toți, în secret. La ora locală 23:00, s-au întâlnit pentru a analiza planul de extracție și apoi și-a ocupat fiecare locul de-a lungul traseului. Asta spunea Eric.

Richard s-a dus singur să o întâlnească pe Boikova. Ea se ascundea într-un bloc de apartamente, în camera cu centrala termică, pe strada Tverskaia; *nu a ieșit de acolo trei zile, fiind, foarte probabil, înfometată și deshidratată. Richard a ajuns cu ea aproape de casa conspirativă* – aici este menționat numele străzii din cartierul Arbat – *atunci când rușii i-au încercuit. Se pare că îi urmăriseră tot timpul.*

Cum au aflat rușii de operațiune? întrebase șeful Operațiunilor Speciale. Din transcriere nu rezultă că Eric a oferit vreun răspuns.

Se pare că a fost un măcel. Stația din Moscova a interceptat discuțiile poliției despre un schimb de focuri în zona casei conspirative. Șapte morți, mai exact. Doar o persoană mai rămăsese în viață. Presupunem că aceasta era Boikova.

Avea sens: voiau să o lase în viață pe Boikova, să o facă să sufere cumplit înainte de a o omorî. În acest moment, nu se pomenește nimic despre Richard, dar se presupune că era printre cei morți. Dacă a avut noroc, a fost omorât acolo.

Ăsta e un dezastru total. Barker, din nou.

A fost anunțat ambasadorul? *Westinghouse e un nemernic. O să-și iasă din minți. Cu siguranță ne vor expulza pe toți din țară.* Directorul adjunct

de operațiuni.

Lui Eric i se cere să părăsească întâlnirea, dar dosarul arată apoi că a fost criticat dur. Barker menționează că ar fi bine să se meargă la directorul CIA pentru a-i cere acestuia să-l concedieze pe Eric. Își depășise autoritatea. El era responsabil pentru pierderea unui ofițer și moartea mercenarilor britanici și americani.

Dar de ce se face vinovat, mai exact? întreabă directorul Operațiunilor Speciale.

De luarea unei decizii groaznice, răspunde directorul adjunct de operațiuni.

Nu el i-a ordonat lui Richard Warner să pornească în această misiune sinucigașă. Warner a cerut-o. Câțiva mercenari uciși? *Și ce-i cu asta*? *De aceea îi angajăm, pentru că ne putem dispensa de ei și pentru că nimeni nu va auzi despre asta.*

Transcrierea se încheie neconcludent.

Cu mâinile tremurânde, Lyndsey trece la următorul raport. Este o cablogramă de la stația din Moscova, datată două zile mai târziu, trimisă printr-un canal special pentru directorul CIA. Ea își dă seama acum că, ulterior, întregul caz a fost predat câtorva șefi, constituiți în ceea ce se va numi Razorbill.

Ea urmărește cu degetul rândurile în timp ce citește, apoi mai citește o dată pentru a fi sigură. Raportul începe prin a spune că ambasadorul Westinghouse este furios pe cei de la stația din Moscova. Ministerul de Externe al Rusiei a oprit toate comunicațiile radio. Totul parcă se petrece în mijlocul unui uragan. Știu că ceva se poate întâmpla în orice moment, dar nu știu ce anume. Între timp, toate operațiunile au fost sistate, pentru că e sigur că rușii vor folosi orice scuză pentru a-și aduna toți ofițerii.

Dar între timp, stația vine cu o bombă: Carousel, un agent de încredere, a raportat că FSB-ul deține un spion american, un ofițer CIA. El a fost prins în timpul unui schimb de focuri, atunci când încerca să scoată ilegal din țară un trădător.

Richard Warner. Nu se dă niciun nume, dar cine altcineva ar putea fi?

Stația raportează că va încerca să verifice relatarea agentului și să obțină informații suplimentare, dar toți spionii s-au grăbit să se dea la fund, de teamă că FSB-ul era pe urmele lor. Nu era nimic de făcut decât să stea și să aștepte. Cineva a scris de mână într-un colț al paginii: *solicitări din partea*

*ruși*lor?

Lyndsey se lasă pe spate în scaun. O doare pieptul, capul i se învârte. Își dă seama că și-a ținut ceva timp respirația.

Richard Warner era în viață. La un moment dat, cel puțin.

Ciudat. Ea observă o mică pată roșie în partea dreaptă de sus a paginii. Sânge? Nu, e un roșu prea deschis ca să fie sânge. Curios lucru.

Dar trece mai departe. Pentru că, la urma urmei, acesta nu este ultimul raport. Mai sunt câteva coli de hârtie. Respirând adânc, o ia pe ultima.

O altă minută pentru înregistrarea unei alte întâlniri. Două foi subțiri de hârtie. Aici va afla că Richard este mort, se gândește Lyndsey. Aici va afla că a fost rănit de FSB, murind apoi în spitalul unei închisori din Rusia, și că rușii răzbunători refuză să returneze cadavrul.

Doar că nu e chiar așa.

De obicei o minută este formală, dar aici limbajul este încins și visceral, iar cuvintele de pe pagină îți sar în ochi. Întâlnirea începe cu nervi, însă Eric reușește să se mențină calm, chiar dacă i-a fost greu. El le spune șefilor furioși ai Agenției că rușii refuză să recunoască faptul că s-a întâmplat ceva, iar tăcerea lor e asurzitoare. Stația din Moscova speculează că Putin nu dorește ca adevărul să iasă la lumină și să fie de acord cu faptul că una dintre menajerele sale a avut curajul să-l spioneze, să transmită secrete chiar de sub nasul lui. Ar încuraja astfel o întreagă categorie de ruși – servitorii – să se ridice împotriva oligarhilor. Ar fi începutul Revoluției Franceze pe malul râului Moscova.

FSB-ul nu a făcut nicio solicitare? *Nu a înaintat nicio ofertă de a-l schimba pe Richard Warner cu vreunul dintre trădătorii lor*? *Nici măcar pentru Aldrich Ames sau Robert Hanssen, cei mai de succes recruți ai lor*? Șefii CIA sunt în mod clar consternați.

Și, cu siguranță, când pomenesc de schimb, ei se referă la cadavrul lui Richard Warner. Pentru că bărbatul este mort.

Dar textul este clar: nu există nicio referire la timpul trecut cu privire la Richard. Prin urmare, se înțelege că omul este încă în viață.

Ce putem face? întreabă Barker. *Nu-l putem lăsa să putrezească într-o închisoare rusească. Îi datorăm lui Richard mai mult decât atât.*

Richard nu a urmat canalele adecvate, spune directorul adjunct. *Știa riscul pe care și-l asuma. Nu se aștepta să fie salvat, dacă lucrurile scăpau de sub control.*

Nu putem face nimic, intervine șeful stației din Moscova. *Rușii refuză să recunoască faptul că s-a întâmplat ceva. Vor nega că l-au capturat pe Richard Warner și, dacă forțăm lucrurile, riscăm să-l expunem pe Carousel. Nu voi pierde acest agent – am pierdut deja destui din cauza acestui fiasco.*

Fiasco. Cuvântul acesta trebuie să fi picurat pe pielea lui Eric precum acidul. Apa ajunsese să fie destul de fierbinte pentru a putea fi fiert de viu. Toți anii pe care i-a petrecut pe ținta Rusia, reputația lui, toate s-au dus ca un fum.

Ori riști, ori te duci acasă – nu ăsta era mottoul lui Eric?

Dar nu al lui Richard. Da, exista aici ceva care o frământa pe Lyndsey, precum un țânțar care-ți bâzâie continuu la ureche.

În cele din urmă, directorul intervine. *Mâinile noastre sunt legate. Nu putem face nimic pentru nenorocitul de Richard. Poate că rușii se vor răzgândi într-o zi. Deocamdată, o lăsăm așa. Sigilați dosarele.*

Nimeni nu obiectează, conform raportului.

Și Theresa? Directorul adjunct e cel care a pus întrebarea.

Nu-i spunem nimic. O lăsăm să creadă că soțul ei a murit.

Cine ar putea fi atât de lipsit de inimă să-i ascundă asta Theresei? se întreabă Lyndsey. Directorul acela, numit politic, dinaintea lui Chesterfield? Un outsider, căruia nu-i păsa de obligațiile pe care Agenția le are față de oamenii săi.

Dar răspunsul e chiar acolo, pe pagină, se vede cine l-a rostit.

Eric Newman.

Eric Newman le-a spus să păstreze secrete aceste informații față de ea.

El a continuat: *Nu știm dacă o să-l primim vreodată înapoi. Las-o să-și continue viața. Nu are niciun motiv să sufere pentru greșeala lui. Nu este mai bine așa pentru ea*?

Nimeni nu obiectează. Nici directorul, nici directorul adjunct. Nimeni nu intervine în ajutorul Theresei.

Jur că nu va afla niciodată, continuă Eric. *Totul rămâne la etajul șase. Vom fi singurii care vom ști.*

Și așa a fost.

Lyndsey se îndepărtează de birou, cu inima bătându-i atât de tare, de parcă ar fi alergat la maraton cu viteza unui sprinter.

E incredibil – totuși complet plauzibil. În Serviciul Clandestin, auzi

zvonuri despre spioni capturați de serviciile de securitate străine și lăsați să putrezească în închisoare ani de zile. Este riscul pe care toți îl cunosc și îl acceptă.

Dar asta li se întâmplă doar agenților străini care decid să dezvăluie secretele țării lor. Așa ceva nu li se întâmplă ofițerilor CIA. Există întotdeauna negocieri secrete, schimburi pentru agentul unui adversar, aruncat într-o închisoare din SUA. Nu-i așa? Asta și-ar dori Serviciul Clandestin să creadă noii angajați.

Doi ani într-o închisoare rusească. Lyndsey nu poate decât să-și imagineze cum trebuie să se simtă Richard.

Și Theresa… Au decis să nu-i spună niciodată adevărul. *Eric* a sugerat asta, bărbații la costum au fost de acord. Să-l lași pe prietenul tău să putrezească într-o închisoare rusească, să fie torturat, poate chiar ucis, și pe soție să creadă că a murit… Și toate poveștile pe care le repeta Eric, din nou și din nou, în care el apărea ca fiind tipul bun, eroul care s-a luptat pentru ea… Lyndsey simte un junghi în piept, ca un pumnal rece înfipt adânc în ea.

Nu există niciun indiciu că Theresa a aflat vreodată adevărul, dar dacă a făcut-o…

Aceasta ar fi motivația ei de a lucra cu rușii. Ca să se răzbune pe CIA pentru că a fost trădată.

Lyndsey simte un gol în stomac, ca și cum ar fi fost împinsă de pe o stâncă.

Înaintea ei se conturează o pânză de păianjen, ale cărei ițe încâlcite sunt pline de înșelăciuni. Și în mijlocul pânzei se află Văduva, lovită și plină de vânătăi.

30.

Primul lucru pe care Lyndsey îl face a doua zi dimineață este acela de a intra în biroul lui Eric Newman.

Este ora 7:30. Abia a dormit, din cauza rapoartelor Razorbill, pe care le-a citit cu câteva ore mai înainte și care încă îi pătrund ca un narcotic în vene. Din fericire, la această oră, Divizia Rusia este aproape goală, aceiași angajați care ajung primii la serviciu și care au deja ochii ațintiți în monitoare, aceeași lumină albastră care pâlpâie în întuneric. Niciunul dintre ei nu-i acordă atenție, în timp ce ea se îndreaptă direct spre biroul lui Eric și închide ușa.

Acesta își ridică dintr-odată capul, din cauza intrării ei bruște.

— Mă pregătesc pentru discuția de la 8:30. E ceva urgent?

Nici tu zâmbet, nici tu „bună dimineața”. Parcă o aștepta. Poate că a primit un e-mail de la Watch, care l-a înștiințat că cineva a primit aseară acces la Razorbill.

Lyndsey își încrucișează brațele.

— Când aveai de gând să-mi spui despre Richard Warner?

Eric pare să se golească brusc de energie. Apoi se crispează. Împinge scaunul de birou înapoi, dar nu se ridică de pe el, continuând să o privească.

— Deci știi…

— Despre Razorbill, da. O mențiune referitoare la el a scăpat neștearsă, după redactare. Aseară mi-am dat seama de asta, spune Lyndsey, nedorind ca Eric să o întrerupă înainte de a pune toate întrebările.

El aproape că pare ușurat de faptul că ea a aflat, ca și cum ar fi vrut să-i spună câte ceva de-a lungul timpului.

— Nu știi nici jumătate.

Se ridică în picioare și începe să meargă prin birou, plin de o energie sălbatică.

— A fost *iadul* pe pământ. Am crezut că voi fi pus sub acuzație. Și așa s-ar fi întâmplat, dacă Roger Barker s-ar fi impus.

Puțini oameni supraviețuiesc unei ciocniri cu Barker, șeful Serviciului Clandestin. Arată ca un bunic simpatic, dar se zvonește că joacă foarte dur, atât cât este legal posibil. *Ce dinți mari ai, bunicule. Ca să te mănânc mai*

bine, draga mea.

— Ai lăsat-o pe Theresa să creadă că soțul ei a murit.

— Nu a fost ideea mea.

— Nu asta spunea transcrierea.

Furia i se citește rapid pe față, apoi dispare. Se calmează.

— Nu știu ce este scris în această transcriere de care vorbești… Este o greșeală, atunci. Poate făcută intenționat, ca să îi avantajeze pe șerpii ăia care erau în cameră. Știi că nu i-aș face asta niciodată Theresei. M-ai auzit de-atâtea ori când i-am luat apărarea lui Richard și am încercat s-o protejez pe Theresa.

Da, l-a auzit.

— Theresa știe că Richard este în viață?

— Ce mai contează?

Vocea lui sună jalnic.

— Motivul, Eric. Îi dă un motiv ca să meargă la ruși.

Pe fața lui scrie *suferință.* Sprâncenele i se încruntă și colțurile gurii i se lasă în jos.

— Știe. Jack Clemens i-a mărturisit, de pe patul de moarte. Presupun că a vrut să-și despovăreze conștiința.

Lyndsey auzise de moartea lui Clemens. Fusese mult timp adjunctul lui Eric, chiar dacă era mult mai în vârstă decât acesta. Unii bombăneau că Eric l-a făcut adjunct, tocmai pentru că nu era foarte bun. Clemens obținuse un job confortabil și suficient timp pentru a juca golf, în schimb trebuia să stea departe de Eric și să nu facă prostii, ca să nu-l pună pe Eric în situații jenante. Altfel de ce l-ar fi cărat Eric în spate toți anii aceștia? se întrebau scepticii. Alții considerau că nu era nimic rău în asta, că Eric doar făcea o favoare unui bătrân, ajutându-l să-și păstreze demnitatea.

Existau mereu două aspecte ale oricărei situații. Ceea ce era important – și aproape imposibil – era să afle adevărul.

— Și când a fost asta? întrebă ea.

Eric se încruntă din nou. Cu siguranță este ceva în neregulă cu încruntarea asta a lui, e atât de complexă încât nu poate fi interpretată. *Un indicator care este reprimat.*

— Jack a murit la începutul lunii mai.

Lyndsey calculează câte luni au trecut: dacă Theresa ar fi acționat imediat după ce a aflat informațiile de la Clemens, momentul se potrivește.

— A venit la tine? Ți-a cerut ajutorul?

— Mai contează asta? I-am spus că nu pot face nimic, pentru că așa era. Etajul șase nu avea de gând să se răzgândească. Nu credeam că va merge la ruși, pentru numele lui Dumnezeu. Aș fi raportat-o dacă aș fi crezut că este un pericol. Se ridică. Uite, ceea ce ai văzut în acel dosar te-a înfuriat, înțeleg asta. Cu siguranță, nu apar acolo într-o lumină care să mă avantajeze.

— Eric, *vreau* să te cred. Vreau să fiu de partea ta. Fii sincer cu mine: de ce nu mi-ai spus despre Richard? *Tu* ești cel care m-a pus să mă ocup de această investigație, ar fi trebuit să știu.

Eric se întoarce dintr-odată și începe să se plimbe.

— Totul s-a făcut foarte discret, unul dintre cele mai mari secrete ale Agenției… Nu credeam că ți-l vor spune. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Beirut.

Asta ustură.

El continuă, fără să tragă aer în piept, întorcându-se spre ea.

— Oricum, ce mai contează? Ți-ai dat seama singură. Nu a fost nevoie să-ți spun eu. Ai aflat adevărul pe cont propriu. Și cum s-a întâmplat asta, mai exact? Cum ai reușit să citești transcrierea?

— Am văzut numele de cod într-un raport dintr-un dosar vechi. M-am dus la Patrick Pfeifer la miezul nopții…

Eric trece de la calm la furie într-o clipă.

— Te-ai dus la șeful de cabinet, fără să-mi spui mie?

E ceva urât în vocea lui.

— Nu, era disponibil, ne cunoaștem… puțin. Am văzut că era vorba despre ceva secret și l-am rugat să-mi dea acces. A durat cinci minute. Apoi, se gândește să adauge: Nu am discutat nimic despre caz.

Eric este tăcut. Lyndsey știe că aceasta este mai mult decât o simplă investigație. Sunt multe aspecte pe care ea nu le cunoaște – încă. Așa cum nu cunoaște aproape nimic în Agenție. O sală lungă plină de fum și oglinzi.

Apoi, dintr-odată, el traversează camera, ajungând chiar în fața ei.

— Ce s-a întâmplat cu Richard a fost unul dintre cele mai urâte momente din viața mea, atât personal, cât și profesional, și sunt dispus să vorbesc cu tine despre asta, dar nu acum, bine? Trebuie să mă pregătesc pentru discuție și nu vreau să mă gândesc la toate astea în timp ce sunt în fața directorului.

El o privește în ochi, încercând să deslușească dacă îl crede.

— Poți avea încredere în mine, Lyndsey. Eu te-am adus aici, nu-i așa? Pentru ca problema ta să dispară.

Ce se întâmplă? Lyndsey se simte de parcă ar fi cu un pas în urmă, parcă i-ar scăpa ceva. Eric nu i-a răspuns la întrebare: de ce nu i-a spus că Richard Warner mai este încă în viață? Să fi fost vorba doar de o simplă eroare de judecată, după cum spune el?

Eric îi întoarce spatele și își adună de pe birou lucrurile de care are nevoie. Mapa, stiloul.

— Nu lăsa asta să te zdruncine. Suntem aproape la final, Lyndsey. Fii cu ochii în patru: Theresa este omul rău. Aceasta ar putea fi cea mai mare captură a Diviziei Rusiei de la… de la Iaromir Popov. Continuă să lucrezi la anchetă, dar vino mai întâi la mine dacă mai afli ceva, ai înțeles?

Și apoi pleacă, lăsând-o pe Lyndsey singură sub lumina puternică a lămpilor din birou, întrebându-se ce s-a întâmplat de fapt.

31.

Măi să fie…

Cu câteva săptămâni în urmă, uitându-se pe deasupra birourilor, Theresa o văzuse pe Lyndsey vorbind cu Jan Westerling.

Așa cum toată lumea de la birou știa deja, agentul ei tocmai fusese găsit mort. Westerling era tânără, așa că e posibil ca acest agent să fi fost pentru ea primul care a murit dintre cei cunoscuți de ea, la modul personal. Și avusese o moarte atât de oribilă, atât de violentă. A fost atât de șocată, încât a izbucnit în plâns, la birou, un loc nu prea potrivit pentru a-ți arăta emoțiile, mai ales dacă e vorba de sexul slab, „femeile”. Într-o zi, Westerling va regreta, își va da seama că, într-un fel, i-a dezamăgit pe cei din jur.

Theresa își amintește incidentul și încearcă să-și domolească valul de panică ce o cuprinde din nou. Cu cine altcineva o mai fi vorbit Lyndsey? Ar fi fost cazul ca Theresa să se fi gândit la asta mai devreme, ar fi trebuit să acționeze în vreun fel. Oare ce altceva a mai scăpat din vedere?

Este obositor să fii tot timpul în alertă maximă. Oare de când nu s-a mai ocupat Theresa de munca pe care trebuie să și-o facă la birou? Rapoartele care sosesc de la stația din Moscova așteaptă să fie analizate, dar nu e vorba decât despre niște spioni neimportanți, coordonați de ofițeri de caz plictisiți, care fac treaba asta de ani de zile. Ea ar trebui să citească aceste rapoarte și să facă o sinteză a informațiilor, pentru a obține imaginea de ansamblu. Ocazional, i se cere să traducă unele texte, deoarece stăpânește încă bine limba rusă, chiar dacă au trecut cincisprezece ani de când a terminat facultatea. Nu-și mai văzuse de îndatoririle de la birou de vreo câteva zile, poate chiar săptămâni, dar îi va fi ușor să termine ce are de făcut înainte de a întreba cineva despre ele.

Asta dacă nu se întâmplă ceva mai înainte.

Tot ce trebuie să facă acum este să fie mereu cu doi pași înaintea lui Lyndsey și a investigației. I se pare că aude tot timpul voci în spatele ei, așteptându-se ca un ofițer de la securitate să-i pună mâna pe umăr. *Veniți cu noi, doamnă.*

Dar asta nu s-a întâmplat.

După un minut – își verifică ceasul, prefăcându-se că se gândește la ceva important, un motiv pentru a mai zăbovi pe culoar –, Theresa se întoarce și deschide ușa din spate, care e puțin folosită, ajungând în casa scării. Odată ieșită din camera plină de birouri, se simte mai bine. Este mai puțin probabil ca aici să poată fi observată. Oamenii urcă și coboară pe scări, fără ca nimeni s-o bage în seamă. Ea li se alătură, arătând că este preocupată și dând impresia că se află în drum spre o întâlnire.

Lyndsey vorbea cu Jan Westerling. Ar putea fi o coincidență: poate că Lyndsey a văzut-o pe Westerling plângând și a vrut să o consoleze, dar Theresa simte că nu era vorba despre asta. Lyndsey nu s-a integrat încă în mediul de la birou. Ea nu face parte din echipă. N-o cunoaște pe Westerling și nici nu este genul acela de femeie care să le poarte de grijă tuturor. Lyndsey vorbea cu Westerling pentru că avea un motiv.

Este atât de evident ce face: vorbește cu ofițerii de rapoarte responsabili de cei trei agenți ruși. Încearcă să pună cap la cap informațiile. Theresa aude ecoul ciudat al propriilor ei tocuri, în timp ce coboară pe scări. Un sunet puternic și ascuțit, insistent, care atrage atenția asupra ei.

Mai bine ai fugi. O să vină după tine. Nu arăta că ești vinovată. Orice ai face, nu arăta că ești vinovată.

Theresa va trebui să afle cu cine a mai vorbit Lyndsey. Fără să-și fi pus asta în gând, picioarele o conduc spre biroul lui Kyle Kincaid. E sectorul foștilor militari, cu tunsorile lor scurte și felul lor specific de a se îmbrăca, cei care nu știu să-și aleagă cămășile și cravatele. Culori care nu se potrivesc, țesături sintetice ieftine. Glumesc cu voce tare unul cu celălalt, iar birourile lor sunt mai dezordonate decât cele de la Divizia Rusia, de parcă nu ar exista nimeni care să le spună că aparențele contează.

Kyle Kincaid e pe scaunul de la birou, cu spatele la ea. Nu știe că se apropie de el, deși intensitatea discuției dintre băieți se atenuează când ea intră în bârlogul lor, apoi toți se opresc și se uită la ea. Nu știu că ea este Văduva; văd doar o femeie atrăgătoare.

Nu s-a gândit ce să-i spună lui Kincaid, dar nu se îngrijorează; îi va veni ceva în gând. Mereu îi vine. E o pisicuță care aterizează mereu pe lăbuțele ei catifelate. Când Theresa ajunge lângă el, Kincaid își ridică privirea, iar fața lui se luminează.

— Eram prin zonă și m-am gândit să trec pe aici, spune ea. Theresa speră că zâmbetul ei pare autentic.

Ei părăsesc biroul și merg pe culoarul șerpuit până la capătul holului, ajungând la peretele de sticlă ce dă spre parcări. Este un spațiu pustiu, unde nu merge nimeni, decât dacă este interesat să-și cumpere ceva de la automate. Aici au intimitate.

El pare contrariat. Se uită la Theresa de parcă ar fi un elev care se teme să o invite la dans. La fel ca toate fetele populare, majorete și regine ale balului, Theresa va fi cea care va trebui să ia inițiativa, să-l manevreze cu grijă, pentru a-l determina să-i spună ce vrea să știe.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu celălalt agent dispărut? întreabă ea încet.

Există puține secrete în Agenție.

— Nu sunt sigură dacă vestea a părăsit deja birourile Diviziei Rusia.

— Ce? Nu, răspunde el, mascându-și repede surpriza. Nu vrea să pară pe lângă subiect.

Theresa îi povestește despre moartea oribilă a lui Kulakov, încercând în același timp să-și uite vinovăția. Aproape că a reușit să-și șteargă din minte imaginile legate de acesta. Este uimitor cât de bine a învățat să se detașeze de lucruri. Asta înseamnă supraviețuire: să se concentreze să facă lucrurile pe rând, unul după altul.

— Și agentul tău, vreo veste legată de el?

El dă din cap că nu.

Ar vrea să-l întrebe despre Lyndsey. Vrea să știe dacă Kincaid a vorbit cu ea, ce i-a spus Lyndsey, cât de multe știe, dacă a menționat numele Theresei. Problema este că nu știe cum să facă asta fără a-i trezi lui Kincaid suspiciuni.

Cu toate acestea, înainte de a găsi o modalitate de a-l întreba, Kincaid o surprinde. Se apropie de ea mai mult decât se cuvine la locul de muncă, ajungând atât de aproape încât, practic, îi poate vedea decolteul. Ea simte mirosul discret al deodorantului lui și un ușor iz al ultimului lucru pe care l-a mâncat. Prea intim, prea repede.

— Ai vrea să ieșim împreună la o cină? E greu să-ți vorbesc aici la serviciu, nu crezi? E mereu cineva care ascultă. Ar fi mai ușor să vorbim deschis în alt loc, nu aici la birou.

Pare amuzant ce spune, având în vedere circumstanțele. Tonul vocii lui și strălucirea tăioasă a ochilor ce trădează neîncredere o fac să creadă că mai există ceva ce el nu i-a spus încă.

Ea își pierde controlul. La fel cum a pățit și în cazul lui Tarasenko și al

lui Morozov. Credea că are de-a face cu o pisică, iar în fața ei se afla un tigru.

Simte că o cuprinde panica, dar nu atât de tare încât să nu accepte invitația. La urma urmei, trebuie să afle ce i-a spus Kincaid lui Lyndsey, iar acesta are dreptate, e mai ușor să vorbești atunci când nu ești la serviciu. Ea nu vrea să aibă nicio relație cu Kyle Kincaid, de niciun fel, dar nu are de ales. Este un risc pe care trebuie să și-l asume.

— Ei bine, Kyle, credeam că n-o să mai întrebi.

•••

Theresa ajunge în parcarea restaurantului și oprește motorul Volvo-ului. Stă la volan, dar nu se uită să vadă dacă este urmărită. O voce în mintea ei îi spune să renunțe, că încă nu e prea târziu. În felul acesta, ar putea ajunge mai devreme acasă, și-ar șterge machiajul de pe față, s-ar ghemui pe canapea lângă Brian și s-ar uita amândoi la un film Disney, lăsându-l pe Kyle Kincaid să aștepte singur la masa lui și să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea de nu mai vine.

Mâinile ei se sprijină pe volan, parcă prea grele pentru a le ridica. Nu a vrut să-l invite pe Kincaid la ea acasă, iar Brian să o vadă plecând împreună cu un străin. La acest capitol, e de neclintit: Brian nu trebuie să știe de Kyle Kincaid. Viețile lor nu se vor intersecta niciodată, sub nicio formă.

Kincaid a ales un restaurant oarecare în alt oraș, unul – simte ea – care nu este frecventat de angajații Agenției. El nu vrea să fie văzuți împreună și, deși lucrul acesta i se pare în regulă, totuși îi ridică un semnal de alarmă. Kincaid încearcă să ascundă ceea ce fac. De ce?

El nu a sosit încă, așa că ea și-a luat un pahar de vin și îl așteaptă la bar, luptându-se în continuare cu ispita de a pleca. O cuprinde o senzație sumbră: nimic bun nu se poate întâmpla în această seară. Este ca și cum ar cocheta deliberat cu dezastrul, dar nu se poate opri.

În cele din urmă, Kincaid apare. S-a schimbat într-o jachetă sport și o cămașă cu guler deschis. Pare mai agitat decât atunci când l-a văzut ultima oară.

El îi face un compliment pentru felul cum arată, deși Theresa a avut grijă să nu se îmbrace provocator: o rochie lungă, pe gât. Kincaid îi cere chelnerului să-i dea o masă în spate. Theresei nu-i place lucrul acesta – implică o anumită intimitate dar își dă seama că el asta vrea. Ea se așază pe banchetă, în așa fel încât să aibă cea mai bună vedere asupra interiorului

restaurantului. Pentru cazul în care ar fi nevoită să plece în grabă.

— Lasă-mă să-ți mai comand un pahar de vin, spune el, ridicând mâna către chelner.

— Nu e nevoie, spune ea cu răceală, dar zâmbetul lui trădează infatuare.

— Oh, o să mai vrei unul, o asigură el. Și apoi îi povestește despre conversația avută cu Lyndsey. Ea a venit să mă caute. Să îmi pună întrebări.

Tonul vocii lui Kincaid e unul complet nou acum. Mai încrezător. Plin de răutate, ca vocea unui bătăuș din curtea școlii. Se apropie intenționat de ea, doar puțin. Încearcă să o intimideze.

— Înseamnă că ai probleme. Legate de investigație.

Theresa nu-l crede pe Kincaid capabil să își dea seama ce urmărește ea. Pare genul de om căruia alții mai deștepți decât el, cei care înțeleg lucrurile, trebuie să i le explice. În mintea ei se întreabă, preț de câteva secunde, cât de multe știe el cu adevărat. Dacă există o cale de a ieși din asta.

— Nu știu despre ce vorbești, spune ea, blocată.

— Nu cred asta sub nicio formă. Ridică paharul de scotch, jucându-se cu el. Nu i-am spus despre tine. I-am dat alt nume. Dar aș putea oricând să-i spun că m-am înșelat. Că m-am încurcat.

Theresa simte că o inundă o transpirație rece. Nu poate să-l întrebe ce vrea: ar însemna să-și recunoască vinovăția. Și nu se îndoiește că îi va spune lui Lyndsey, așa cum a amenințat-o. Și-ar dori să pozeze în erou.

Cât de ridicol trebuie să fie faptul că – dintre toate mințile deștepte de la CIA – a fost prinsă tocmai de Kyle Kincaid? Trebuie să existe o modalitate de a-l descuraja să-și pună în practică amenințarea. Își frământă creierul, încercând să găsească o soluție.

Între timp, Kincaid continuă.

— Uite, nu știu de ce ai făcut-o și nici nu-mi pasă. E treaba ta. Dar dacă nu vrei să-nfunzi pușcăria, trebuie să-mi dai ceva. Ai bani – toată lumea știe. Mașină sport, casă în McLean. Deci, o să mă plătești ca să-mi țin gura.

Zâmbește atât de larg, că i-ar putea crăpa obrajii. Își umflă pieptul și se lasă pe spate, cu brațele întinse pe spătarul banchetei, ca un mafiot. Theresei i-ar plăcea să ia furculița aia subțire și rezistentă de pe masă și să i-o înfigă în piept.

Kincaid habar n-are ce-i trece Theresei prin cap. Se uită la ea de parcă

și-ar dori-o, ochii lui scrutându-i trupul de sus până jos. Dezgustător. Își apropie capul de al ei, ca să-i poată șopti ceva la ureche.

— Și mai este un lucru pe care o să mi-l dai. Vii cu mine la hotel. În seara asta. Mâna lui arată spre sânul ei. Ești văduvă, nu-i așa? Singură de ceva timp? Deci, va fi un răsfăț atât pentru tine, cât și pentru mine. E păcat ca o persoană atât de frumoasă cum ești tu să fie pusă la păstrare. De ce să faci așa ceva?

Tocmai a fost adus la masă cuțitul pentru cină. Și-ar dori să înfigă lama tocită a acestuia adânc în inima lui și e sigură că nu ar simți nici cel mai mic regret. Tot ce poate face este să-și țină mâinile în poală, pentru a nu ajunge la cuțit.

Cu un gest degajat, el prinde o șuviță din părul ei între degete, admirând cât de mătăsos este.

— Putem pleca de aici? o întreabă.

Theresa nu știe cum de nu țipă. Reușește să-și mențină calmul. Îi oferă un zâmbet ușor, ca de gheață. Își aranjează părul pe care el tocmai i l-a ținut între degete, astfel încât nicio șuviță să nu fie nelalocul ei.

— Sigur. Lasă-mă doar un minut să mă pregătesc.

Ea se ridică de pe banchetă și se îndreaptă spre toaletă, simțindu-l pe Kincaid cum se uită la fundul ei.

Din fericire, în toaletă nu este nimeni. Ea se clatină, apucând ca pe un colac de salvare blatul de granit al chiuvetei, și evită să se uite în oglindă. Nu vrea să vadă o față înfrântă.

Nu, nu e înfrântă. Nu de cei de teapa lui Kyle Kincaid, acum când a ajuns atât de departe.

Întinde mâna să-și ia poșeta de pe blat. Caută în ea ceva ce a ascuns printre șervețele de hârtie, dropsuri de mentă și pachete Oreo, cu biscuiți zdrobiți, pe care le poartă cu ea pentru Brian. Având în vedere ceea ce caută, poate că n-ar strica să fie mai atentă cu locul de păstrare. Nu este genul de lucru pe care l-ai vrea să ajungă în mâinile cui nu trebuie…

Da, este încă acolo, o cutiuță de dropsuri de mentă Altoids („surprinzător de puternice”), pe care o ține închisă cu două elastice de cauciuc, chiar cu trei. O deschide cu mâinile tremurânde. Înăuntru, o singură pastilă, mare, albă, semănând cu creta la atingere. Un cadou de la supraveghetorul ei rus, cadou pe care nu ea l-a solicitat. *Nu vei avea niciodată nevoie de asta, Kanareika, dar pentru orice eventualitate. Pentru liniștea ta sufletească.*

Pentru liniștea *lor* sufletească, doar nu e vreo proastă. Le place să nu lase nimic la voia sorții, dacă lucrurile merg prost. Preferă să nu lase în urmă un ofițer CIA capabil să ciripească lucruri. Nume de ofițeri, locații, modul cum a spionat.

Se joacă între degete cu pastila. Nu e pentru ea, bineînțeles – trebuie să se gândească la Brian. Nu-și va lăsa fiul singur, nu acum când sunt atât de aproape de a fi din nou o familie.

Ci pentru Kyle Kincaid. Îi vine greu să creadă ce fel de gânduri îi trec prin cap, atât de dure, atât de calculate. Dar poate să fie dură, pentru că el este un bărbat singur, nu are pe nimeni care să depindă de el. Nimănui nu i-ar fi dor de el, dacă i s-ar întâmpla ceva.

Se uită la pastilă: cum să i-o dea? În mod voluntar n-o va lua, asta e sigur. Tocmai a amenințat-o, deci va fi foarte atent. El nu va bea nimic din ce îi va oferi ea, dacă nu va vedea că lichidul e turnat în fața lui. Și cum altfel să i-o bage pe gât?

Nu-i vine nicio soluție în minte, apoi clachează. Este imposibil. N-are cum s-o facă.

Imposibil nu este răspunsul. Trebuie să găsească o cale.

Pune pastila înapoi în cutie. Nu știe ce conține, dar trebuie să ai grijă cu pastilele otrăvitoare pe care ți le dau rușii. Aceștia își cunosc meseria. Ea se clătește pe mâini, pentru orice eventualitate.

Cu fiecare secundă pe care o mai petrece în toaletă, Kincaid va deveni mai agitat. Theresa nu mai poate întârzia. Nu vrea să-i lase prea mult timp lui Kincaid să gândească. Își șterge mâinile, se rujează din nou și intră în horă.

•••

Hotelul ales de Kincaid nu este unul elegant, dar nu e nicio bombă plină cu purici. E doar un hotel oarecare, de la periferie, cu pereți decorați cu stuc și, în holul de la intrare, un covor în culori stridente, pentru a masca uzura pardoselii. Recepționerul nici nu-și ridică ochii de pe tastatură atunci când Kincaid se apropie de el, fără niciun bagaj, și bate cu cardul de credit în tejghea. Privirea Theresei e atrasă de acel covor oribil, nedorindu-și altceva decât să dispară de acolo cât mai repede.

Camera este mică. Ea își scoate haina și se așază pe pat, luptându-se cu claustrofobia. Theresa a insistat pe lângă Kincaid să ia o sticlă de whisky de pe drum, iar el nu s-a opus, simțind poate că ea va dori să se îmbete pentru

a-i satisface dorințele. El toarnă băutura în două pahare groase și urâte din cameră.

Ea ia o înghițitură, savurând arsura, înainte de a se îndrepta spre baie. Mirosul de clor nu este suficient de puternic pentru a-l acoperi pe cel de mucegai. Theresa dă drumul la apă să curgă în chiuvetă, pentru a acoperi zgomotul făcut în timp ce scoate cutia Altoids din poșetă. Rupe în două pastila mare și ciudată, apoi, simțind o mustrare de conștiință, mai rupe puțin din ea. Firimiturile rămase le aruncă în chiuvetă, lăsându-le să fie luate de apa care curge la robinet. Nu vrea să-l omoare pe Kyle Kincaid, vrea doar să-i trimită un mesaj. *Nu te pune cu mine.* Ea nu trebuie decât să-l aducă în starea de a nu mai fi atât de sigur pe el; nu va mai dura mult până când rușii o vor ajuta să părăsească țara.

Ce a mai rămas din pastilă pune în sutien, simțind ca și când o pietricică ar apăsa-o pe stern.

Când iese din baie, îl vede pe Kincaid stând pe marginea patului, cu picioarele desfăcute ca un călător indiferent din metrou, deja puțin beat și fără să-i pese de ce crede ea. Paharul lui gol e pe noptiera de lângă pat.

Ea își pune paharul lângă al lui. Își duce mâna la talie pentru a desface nodul care îi ține rochia petrecută strâns pe ea și, dintr-o singură mișcare rapidă – înainte de a conștientiza ce face –, trage de nod, iar rochia i se desprinde de pe trup. O lasă să alunece de pe umeri și să cadă pe podea, însoțită de un sunet catifelat. Kincaid zâmbește ca un elev fericit. E în fața lui, în sutien și chiloți, pe tocuri și cu un lanț de aur la gât. Theresa practic simte cum gâtul lui Kincaid începe să se usuce.

Înainte ca el să spună sau să facă ceva, ea se urcă în poala lui. Îi dă mai întâi jacheta jos, trăgând-o peste umeri. El o privește, uimit. Poate că trăiește una din fanteziile lui, aceea în care o femeie îl dorește atât de mult, încât îi smulge hainele de pe el. În orice caz, o lasă să îl dezbrace. El își plimbă mâinile pe trupul ei, în timp ce ea încearcă să nu se gândească la felul în care el îi strânge fundul acoperit de chiloții de dantelă pe care îi poartă. Îi slăbește nodul de la cravată – gâtul nu trebuie să fie strâns în niciun fel – și îi descheie cămașa. Kincaid se aruncă pe spate, trăind momentul, dându-i Theresei acces deplin la trupul lui și oferindu-i acesteia tot ce își dorește.

— Știam că îți va face plăcere, dacă ți s-ar oferi șansa, îi spune el.

Chiar crede asta? Theresa îi simte erecția sub ea, atingându-i stângaci

coapsele, în timp ce îi desface nasturii de la cămașă.

— Vreau să-ți folosești gura, îi șoptește el la ureche.

Mai degrabă ar muri, decât să facă asta.

Acum ori niciodată.

Ea îi împinge umerii înapoi pe saltea. El nu se opune – de ce ar face-o? Totul decurge așa cum vrea el, cum și-a imaginat în visele lui cele mai sălbatice. Ea se întoarce, întinzându-se după paharul de pe comodă. În acel moment, el nu poate vedea ce face ea.

În agitația desfacerii nasturilor, a răsucirilor și mișcărilor ei, Theresa reușește să ia cu gura bucățica de pastilă cu otravă din sutien. Nu vrea să o țină mult în gură. Nicio secundă mai mult decât este necesar.

Apoi se aplecă peste Kincaid, fețele lor fiind atât de aproape una de alta, încât barba lui care a început să-i crească îi atinge obrazul. Îl sărută feroce pe gură. Ea știe că Kincaid își va deschide gura și limba lui o va aștepta.

În acel moment, ea se folosește de limbă pentru a-i împinge otrava în gură. Apoi ia paharul în mână, apasă buza paharului de dinții lui și îi golește whiskyul pe gât.

Kincaid își dă seama că i s-a întâmplat ceva rău, se zvârcolește sub ea, încercând să se ridice în șezut, dar Theresa e ca o ancoră de grea. Stă pe pieptul lui ca o banshee[{12}], ca un sucub. Îl ține de nas și îi astupă gura. Nu îl lasă să respire. Așteaptă ca organismul lui să aibă nevoie de aer. *Înghite, nenorocitule. Înghite.*

El se zbate întruna, dar nu trebuie să mai reziste mult, doar câteva secunde. Fața lui se înroșește. Din ochi îi țâșnesc lacrimile. Un pic de whisky îi curge din colțul gurii, dar el e tot pe spate, pentru că gravitația este de partea ei.

În cele din urmă, i se mișcă mărul lui Adam.

A reușit. Ea sare de pe pieptul lui ca o pisică și se dă înapoi. Când ajunge la o distanță sigură, așteaptă, nerăbdătoare, să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Otrăvurile rusești funcționează repede. Odată ce ai otrăvit pe cineva, vrei ca efectul să fie rapid. Ultimul lucru pe care și-l doresc rușii este ca persoana otrăvită, înainte să moară, să mai aibă timp să dezvăluie vreun secret.

Cu greutatea înlăturată de pe pieptul lui, Kincaid se ridică în picioare, cu fața schimonosită. Primul gând care îi vine în minte nu este unul de

răzbunare, ci de autoconservare. Știe că i s-a întâmplat ceva groaznic. Își dă seama că a fost otrăvit. Simte deja efectele? Ce va face ea dacă el strigă după ajutor sau dacă încearcă să fugă? Ea îi urmărește cea mai mică zvâcnire, orice indiciu despre ce va face în continuare.

Mâinile lui caută în jur, ca ale unui orb. Își pipăie jacheta, apoi se oprește: telefonul mobil. Îl scoate dintr-un buzunar și începe să apese cu disperare pe tastatură. Ea îi dă peste mână, iar telefonul cade pe podea.

Kincaid încearcă să țipe, dar nu poate, din gură îi ies doar un șuierat și multă spumă, ca la o mașină de spălat. Ochii lui îi caută fața – *ce mi-ai făcut*? Se înspăimântă când începe cu adevărat să înțeleagă ce i se întâmplă. E speriat ca un băiețel.

Apoi expresia feței lui se schimbă. *Ajută-mă.*

— Nu-ți face griji. N-o să mori, îi spune ea, în timp ce întinde mâna spre sticla de whisky.

Ia o înghițitură mare și își clătește puternic gura, în timp ce se îndreaptă spre baie. Apoi scuipă totul în chiuvetă. A fost suficient de rapidă sau a pătruns o cantitate mică de otravă și în organismul ei?

Ștergându-și gura cu dosul mâinii, Theresa îl privește atent și începe să se îmbrace în grabă.

— Nu ți-am dat doza completă. Pur și simplu te vei îmbolnăvi – vei fi foarte bolnav. O să ai la ce să te gândești.

Dar Kincaid n-o ascultă. A căzut pe spate, în pat. O spumă cu nuanțe de roz îi iese acum din gură, ca dintr-o mașină de făcut bule. S-a albit tot, mai puțin fața, care e albastră. Ochii îi sunt larg deschiși și dați peste cap. Ea se apleacă și îl plesnește pe obraji. Nicio reacție. Își duce mâna la gâtul lui pentru a-i lua pulsul, care este foarte accelerat. Kincaid începe să vomite un lichid galben.

Ea se dă înapoi, cu inima bătându-i ca un ciocan pneumatic. Nu se aștepta la așa ceva. Se pare că un sfert de pastilă este destul pentru a ucide pe cineva. Va chema o ambulanță de la primul telefon public pe care îl va întâlni, dar după cum arată lucrurile, el va muri. Gândul ăsta îi îngheață sângele în vine, îi vine să vomite.

A ținut pastila aia în gură o secundă, două.

Gândurile i se îndreaptă către autoconservare. Brian. El este singura ei preocupare.

S-ar putea face legătura între ea și această cameră, între ea și Kincaid?

Fără îndoială, la intrare era o cameră de filmat, dar ea a rămas în urmă în momentul când se înregistrau la recepție, însă este posibil ca fața ei să apară pe cameră.

Ei bine, e un risc pe care trebuie să și-l asume. Își ia haina pe ea, apoi geanta în mână. Cu șervețelele pe care le are, șterge fiecare suprafață pe care își amintește că a atins-o, în dormitor și în baie. Șterge și marginea paharului.

După ce aruncă o ultimă privire la trupul convulsionat de pe pat, ea se îndreaptă spre ușă și curăță mânerul acesteia după ce o închide.

•••

Când Theresa intră pe alee, se vede doar o lumină arzând, în spatele casei. Își adună gândurile înainte de a intra în casă, dorindu-și să existe o modalitate de a scăpa de mirosul de whisky care răzbate prin toți porii ei.

Îi dă bonei – o femeie în vârstă, care locuiește cu câteva numere mai jos – patruzeci de dolari și încuie ușa, după ce a condus-o afară. Înainte de a se îndrepta spre dormitorul ei, verifică repede camera lui Brian – e atât de încrezător și de nevinovat în somn, încât aproape îi vine să izbucnească în lacrimi. Apoi scoate cartea cu coduri din cutia de pantofi.

Scrie, cu mâinile tremurânde, numerele pentru mesajul la care s-a gândit în timp ce venea spre casă.

SITUAȚIE DISPERATĂ. NU MAI POT STA ÎN LOCUL ACESTA. SCOATEȚI-MĂ DE AICI ACUM.

32.

Afară ploua, dar dacă Lyndsey nu s-ar fi dus la automatul pentru cafea, n-ar fi știut asta, din biroul ei mic, fără ferestre. Acum e la capătul holului, în spațiul restrâns alocat automatelor. Pereții de sticlă sunt gri, din podea până-n tavan. Rămâne un minut să soarbă din cafeaua fierbinte, aburindă și să privească picăturile grele de ploaie, prelingându-se în șuvoaie pe geam în jos. Încearcă să ghicească în ce direcție o va lua șuvoiul de apă, pe măsură ce gravitația îl atrage în jos – de parcă ar avea vreo importanță. Însă ar face orice pentru a alunga gândurile care îi trec acum prin cap.

Mașa are nevoie de tine. Timpul se scurge.

Nu încălca promisiunea făcută lui Popov. A avut încredere în tine.

Theresa este o trădătoare. Theresa este prietena ta.

De îndată ce se întoarce la biroul ei, îi sună telefonul.

— Lyndsey, ai un minut? Sunt Dwayne.

Dwayne Molina este oferta de pace a lui Raymond Murphy din partea CI; e specialist în calculatoare și i-a fost trimis pentru a o ajuta la analiza cantității mari de date asociate cazului. Lyndsey era pe cale să-și piardă complet încrederea în CI, dar Murphy s-a revanșat, trimițându-l pe Molina. Tehnicianul este un tânăr timid, recent ieșit din armată, mult mai dispus să-și ofere ajutorul decât Murphy, din fericire. În ultimele douăzeci și patru de ore, el a avut acces la toate informațiile, iar Lyndsey a dialogat cu el mai mult decât o făcuse cu Raymond până atunci. Solicitările lui Molina erau toate foarte clare, Lyndsey oferindu-i contextul cazului și aducându-l la curent cu evoluția acestuia, iar Molina s-a dovedit a fi un învățăcel ager.

— Sigur. Ai ceva pentru mine?

— Poate. Nu vreau să-ți dau speranțe, spune el.

În fundal, Lyndsey îl aude cum tastează. Molina nu pare omul care să se oprească vreodată din a apăsa pe tastatură. Lucrează întruna, ca o albină.

— Mă uitam pe forumul de discuții și am observat ceva ciudat. Continuă să tasteze. Mda. După ce am izolat numărul de serie al computerului pe care îl folosește Theresa, l-am rulat pe toate activitățile de pe forum. Nu a apărut cine știe ce, aproape nimic înainte de iunie și apoi, bum, începe să fie activă de trei, patru ori pe zi.

— Și asta e ceva neobișnuit?

Oamenii așa sunt, de obicei, atunci când descoperă o aplicație nouă, gândindu-se că așa a făcut și ea. Apoi, după ce noutatea dispare, nu prea mai folosesc aplicația.

— Nu ca fapt în sine. Dar s-ar potrivi cu ipoteza ta. Molina tastează în continuare. Apoi m-am uitat la activitatea din jurul celor trei cazuri despre care mi-ai spus. Lighthouse, Skipjack și Genghis.

— Așa.

— Și am găsit numărul de serie al computerului ei conectat la subiectele care au legătură cu Lighthouse, omul de știință, și Skipjack, tipul cu securitatea cibernetică. Theresa a citit tot ce e legat de aceste două cazuri.

În ce privește cazul Lighthouse, are sens. Jan Westerling i-a confirmat deja lui Lyndsey că Theresa o abordase personal. Munca lui Molina îi oferă doar mai multe dovezi în acest sens. Dar în ceea ce-l privește pe Skipjack, vestea este importantă.

— Despre Evelyn Wang ce poți să-mi zici?

— Nu prea multe, spune Molina categoric. Vreau să spun că a intrat în contact de câteva ori atât cu Westerling, cât și cu Kincaid, dar scurt. Cred că încearcă doar să fie văzută ca un om de gașcă, înțelegi?

Asta nu se potrivește cu ceea ce a spus Kincaid.

— Încă un lucru, pe care nu știu dacă îl poți face – nu fără o autorizație de mai sus – dar există vreo modalitate să vezi dacă au existat mesaje între Theresa Warner și Kyle Kincaid?

Se lasă o tăcere tensionată.

— Vrei să spui, dacă pot să le citesc e-mailurile? Utilizatorii își dau acordul că pot fi monitorizați, atunci când își fac cont în sistem, dar trebuie să obțin permisiunea pentru a avea acces la înregistrări.

Ea își mușcă buza.

— Fă-o. Mă voi duce la Eric pentru a-mi da autorizarea, dacă va fi nevoie.

— Raymond se poate ocupa de asta. O să te anunț când am ceva.

El închide.

Lyndsey își pune telefonul pe birou. Pe măsură ce începe să pună piesele cap la cap, simte un fior de entuziasm. De ce nu i-a spus Kyle Kincaid despre Theresa? Este evident că ea l-a contactat în legătură cu Skipjack. Dacă Molina găsește e-mailuri între cei doi, acestea s-ar putea dovedi

interesante.

Dezvăluirile lui Molina îi cad rău, de parcă ar fi mâncat carne stricată. Nu poate face altceva, decât să continue să cerceteze.

•••

Lyndsey analizează faptele în sinea ei, iar când ridică privirea o vede pe Maggie Kimball stând în cadrul ușii. Brațele îi sunt pline de bibliorafturi și dosare, dar ochii ei negri strălucesc, ca de obicei.

— Eric vrea să te vadă.

El e așezat la birou, privind cu ochii sticloși la monitor. Când Lyndsey intră, el pare vizibil ușurat.

— Închide ușa, te rog.

O așteaptă până când se așază pe scaunul din fața biroului.

— S-ar putea să existe o mică încurcătură. Am primit un telefon de la NSC. Consiliul Național de Securitate. Au citit raportul medicului legist despre Popov și sunt de părere că trebuie să iasă cu un fel de declarație. Să atragă atenția în mod public asupra acțiunilor rușilor.

Acest lucru era de așteptat. Statele suverane nu sunt amabile cu națiunile care-și otrăvesc oamenii pe teritoriul lor. Ar putea apărea o dezbatere legată de problema suveranității din moment ce ora exactă a morții nu fusese stabilită, dar nu se putea nega faptul că oricine ar fi înfăptuit crima a folosit o otravă mortală pe pământul american, punând astfel în pericol viețile americanilor.

Lyndsey înțelege de ce Eric este supărat. Asta înseamnă să facă publică moartea lui Popov. Până acum, subiectul a fost ținut departe de presă. Se știe doar că a fost o tragedie personală. Un diplomat rus a suferit un atac de cord.

O declarație oficială a Statelor Unite ar complica lucrurile, asta e clar.

Eric se rotește cu scaunul.

— Nu vreau ca NSC-ul să ne încurce în ancheta asta. Există încă prea multe necunoscute. Este prea devreme să le arătăm cărțile noastre rușilor. Vreau să vorbești cu cei de la NSC. Fă-i să înțeleagă că avem o anchetă importantă în desfășurare, care nu poate fi pusă în pericol. Vezi dacă îi poți face să amâne declarația.

De ce nu merge Eric? Ar fi mai eficient dacă cererea ar veni de la șeful Diviziei Rusia. Văzând-o că ezită, Eric intervine.

— M-aș duce eu, dar sunt prea ocupat. Programul meu este plin cu

întâlniri la care trebuie să particip, în următoarele trei zile.

— Bine. O să văd ce pot face.

— Încă ceva, adaugă el când ea dă să iasă pe ușă. Tom Cassidy vine în oraș, în caz că trebuie să vorbești cu el. Vine pentru cealaltă operațiune despre care ți-am vorbit. Dar atâta timp cât este aici, dacă poate fi de vreun folos investigației tale…

Tom Cassidy, omul care a eșuat în cazul lui Iaromir Popov. El i-a pus piedici lui Lyndsey, nu i-a răspuns la e-mailuri și nici nu a sunat înapoi după ce l-a contactat, folosindu-se de depărtarea de mii de kilometri dintre ei ca de o barieră. Da, sunt câteva lucruri despre care ar dori să-l întrebe.

•••

Altă dată, pentru Lyndsey, o vizită la NSC ar fi fost ceva palpitant. Consiliul Național de Securitate își are sediul în Clădirea Eisenhower, a birourilor directorilor și personalului care lucrează direct cu președintele, clădire aflată lângă Casa Albă. Aripa de Vest și Biroul Oval sunt la doar câțiva pași, între ele existând doar un gazon, bine îngrijit. Amplasamentul se află în spatele unui gard din fier forjat. Clădirea este, așadar, veche, având un acoperiș mansardat, care aduce cu stilul victorian, și ornamente care o fac să semene cu un tort de nuntă prea decorat. Podelele din interior arată ca o tablă de șah, cu pătrate albe și negre care te amețesc, iar coridoarele lungi îți provoacă iluzii optice, toate acestea amintindu-i lui Lyndsey de Alice în Țara Minunilor. Urcă scările până la primul etaj și se îndreaptă spre birourile directorului general pentru Rusia.

Ea nu se poate întâlni cu directorul general, Anthony Olcott. În câteva ocazii, l-a auzit vorbind – era un fost profesor de la Universitatea Georgetown, care și-a început cariera federală în cadrul Departamentului de Stat și a terminat-o ca ambasador în Rusia, înainte de a fi transferat la NSC – și nu ar fi deranjat-o dacă l-ar fi putut revedea. A impresionat-o de fiecare dată prin cunoștințele lui enciclopedice nu numai despre Rusia, ci și despre politica Statelor Unite, trecută și prezentă. Va trebui să aștepte o altă zi, pentru că ea nu are statutul de a se întâlni cu Olcott. Eric îl are, desigur, dar nu ea, un simplu ofițer de caz. În schimb, se întâlnește cu doi dintre membrii staffului, Renee Dentley și Bruce Cavanaugh. Angajații NSC sunt deseori detașați de la alte agenții federale, fiind carieriști familiarizați cu politicile în domeniu. Alteori, aceștia provin din afara guvernului, sunt cadre universitare sau cercetători, cu expertiză pe domenii comune cu

agenda Administrației. Lyndsey a întâlnit-o pe Renee de mai multe ori, ca ofițer politic la Departamentul de Stat, dar pe Bruce Cavanaugh nu îl cunoaște.

Lyndsey este însoțită până la micul birou pe care cei doi îl împart.

— Mulțumesc că ai coborât.

Renee Dentley i-a părut lui Lyndsey întotdeauna ca fiind ofițerul tipic al Departamentului de Stat, inteligentă și calmă, dar suprasolicitată în mod nesăbuit. Pare atât de epuizată, încât nu-i mai pasă de aspectul ei. Cavanaugh, în schimb, este îmbrăcat frumos. Trebuie să se fi trezit la cinci dimineața, ca să arate atât de bine. Auzise despre el că a venit de la o universitate din Vestul Mijlociu și că nu are prea multă experiență în domeniul de intelligence. Se uită la Lyndsey de parcă i-ar fi teamă că încearcă să dea foc clădirii.

— Ni s-a spus că anchetați uciderea lui Popov, continuă Dentley. Am văzut un raport legat de otravă. Sigur e de proveniență rusă?

Așadar, Randy Detwiler a făcut public raportul despre descoperirile sale. Lyndsey nu-l poate învinovăți – este treaba lui și este important să înregistreze aceste informații –, dar momentul ales putea fi unul mai bun. Poate că nu și-a imaginat că raportul va intra atât de repede în atenția NSC-ului.

— Așa se pare, dar…

Cavanaugh se apleacă înainte, întrerupând-o pe Lyndsey și arătându-i acesteia că stă de vorbă cu un angajat al NSC-ului.

— Mi s-a părut ciudat că nu au folosit Noviciok. Dacă rușii sunt cei din spatele crimei, nu crezi că ar fi folosit Noviciok?

Se pare că Noviciokul este otrava la modă. A fost folosit în primăvara lui 2018, pentru a-l otrăvi pe Serghei Skripal, un ofițer din armata rusă care spionase pentru britanici, iar cazul acesta pare să-i fi făcut dintr-odată pe toți experți în otrăvuri rusești. Asta e tot ce știe Lyndsey despre otrăvuri. Dacă ar fi știut că cei doi vor să vorbească despre așa ceva, l-ar fi adus cu ea pe Detwiler.

Lyndsey îi aruncă o privire rece lui Cavanaugh, sperând să-i mai reducă acestuia din agresivitate.

— O să-i cer părerea expertului nostru în otrăvuri, dar bănuiesc că rușii nu au folosit Noviciokul pe Popov, tocmai pentru a nu-și dezvălui implicarea. Otrava folosită în cazul lui Popov nu simulează un atac de cord

și nicio moarte din cauze naturale – cu alte cuvinte, nu oferă o acoperire plauzibilă. Și nu uitați: Noviciok nu este nici pe departe o otravă atât de sigură. Skripal și fiica lui au supraviețuit.

Cavanaugh încuviințează din cap.

— Deci credeți că rușii nu vor să știm că au fost ei?

— Eu nu știu ce vor rușii.

— Dar CIA crede că e vorba de o crimă? adaugă Dentley.

— Popov a fost cu siguranță ucis. Dar rugămintea noastră este aceea de a nu lua nicio măsură împotriva Rusiei în acest moment.

Cei doi schimbă priviri îngrijorate între ei, înainte ca Bruce Cavanaugh să continue.

— Domnișoară Duncan, tocmai ne-ați spus că rușii au comis o crimă pe teritoriul SUA…

— A fost un act violent, fără îndoială. Dar ascultați-mă, vă rog. Avem motive întemeiate când vă cerem să nu divulgați nimic – deocamdată, spune Lyndsey.

Cavanaugh fierbe și nu observă încercările lui Dentley de a-i atrage atenția, însă, spre meritul său, o lasă pe Lyndsey să continue.

— Credem că există o cârtiță în servicii, care le oferă rușilor informații. Bănuim că tocmai de aceea a fost ucis Popov.

— Bănuiți? întreabă Dentley, ridicând o sprânceană.

Dar Cavanaugh este speriat.

— Incredibil, spune el, a cărui voce este mai înaltă cu o octavă acum.

— Credem că au aflat că Popov era un agent al CIA-ului și l-au executat.

Lyndsey tocmai le-a oferit celor doi o promovare în grad, pentru că niciunul dintre ei nu era autorizat să cunoască cine purta numele de cod Genghis; Lyndsey își planifică să discute cu cei doi despre asta mai târziu.

— Înaintăm bine cu investigația, dar încă nu am găsit cârtița. Ar fi prea devreme să le spunem rușilor că știm ce au făcut.

Ea e convinsă că amândoi vor exploda: *cum să nu știți nimic despre asta, un agent compromis, o cârtiță printre voi*? Se pare că până la urmă Lyndsey va avea șansa să vorbească cu directorul general al NSC.

Cei doi angajați sunt de-a dreptul uluiți. În cele din urmă, Dentley spune:

— Britanicii ne presează. Încă sunt marcați de tentativa de asasinare a lui Skripal. Vor să-i acuzăm pe ruși și să se folosească de incident pentru o

nouă rundă de sancțiuni.

— Dar în condițiile date, nu mai putem face asta, se grăbește să adauge Cavanaugh. Le vom spune că rezultatele medicale au fost neconcludente și că mai trebuie să facem și alte teste. Așa vom câștiga timp. Când credeți că veți încheia această anchetă?

Lyndsey mulțumește în gând.

— Nu sunt sigură. Ne mișcăm repede, dar știți cum pot decurge lucrurile… O lună?

Dentley este pe cale să răspundă – probabil ca să-i acorde două săptămâni, maximum când Cavanaugh bate cu degetul pe ceas.

— Îmi pare rău, avem o altă întâlnire. Va trebui să ne oprim aici.

În instituția asta totul decurge pe bază de întâlniri programate. Câte una la fiecare început de oră. Ajută ele la ceva? Pentru că este un adevărat miracol atunci când reușesc să ia vreo decizie.

Dentley se întinde să-și deschidă mapa de piele, dându-i astfel de înțeles lui Lyndsey că este timpul să plece. Cavanaugh a părăsit deja biroul, vrând parcă să scape cât mai repede de spioni. Asta e bine, pentru că îi reamintește lui Lyndsey că, în afara Washingtonului, cea mai mare parte a Americii se teme de cine este și de ce face ea.

Lyndsey se ridică și o însoțește pe Dentley pe hol. Dentley se apropie de Lyndsey.

— Uite, de data asta voi fi îngăduitoare, pentru că am mai lucrat împreună. Vom trage de timp deocamdată, în ceea ce-i privește pe britanici, dar răbdarea lor nu va fi nelimitată. Toată chestia asta nu mi se pare prea bine gândită, dar am încredere în tine. Ține-ne la curent. Anunță-ne când ancheta e pe sfârșite.

Își încruntă sprâncenele și se uită la Lyndsey.

— Dacă aflu că ne ascunzi ceva, vor fi probleme.

De unde această ostilitate? A încălcat ea vreodată vreo promisiune făcută NSC-ului? Ah, dar nu doar despre ea era vorba aici. Ci despre tot ceea ce Divizia Rusia îi făcuse echipei lui Olcott, de-a lungul timpului: promisiuni încălcate, evaluări greșite, tot felul de chestii dubioase despre care ei aflau doar după ce se întâmplau.

— O să vorbesc cu Eric despre asta, îndată ce ajung la birou.

— Eric, de Eric Newman vorbești, da? Lucrezi pentru el, spune Dentley, în timp ce un gând îi vine în minte. Știi, există un zvon că s-ar transfera aici,

la NSC.

Lyndsey aude pentru prima dată vestea asta.

— Ce?

— Ca director general. Nedumerirea i se citește pe față. Nu știai? Tony se va pensiona în câteva luni. Ne-a spus că patru ani sunt suficienți pentru el. Se va întoarce în Michigan și se va bucura de nepoții pe care îi are. Am auzit că numele lui Eric s-ar afla pe lista lungă pentru înlocuirea lui Tony.

Lyndsey nu mai are cuvinte. Prin urmare, Eric Newman ține ascunse multe lucruri. Caută funcții noi? Director general pe problematica Rusiei ar fi o poziție bună, într-adevăr. Iar dacă va găsi cârtița, care a eliminat principalul agent rus al CIA-ului, mai mult ca sigur că va câștiga nominalizarea. Revelația nu îi convine lui Lyndsey și nu înțelege de ce. Vestea pe care a aflat-o nu schimbă cu nimic situația. Cu toate acestea, se simte ca și cum ar avea un văl peste ochi, care îi întunecă vederea.

•••

Eric este nespus de bucuros când Lyndsey se întoarce la sediu și îi spune cum a decurs întâlnirea.

— Mulțumesc, Lyndsey. Se pare că te-ai descurcat perfect. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Pare ușurat, deși Lyndsey nu-și dă seama de ce. Nu era ceva imposibil să implici NSC-ul în anchetă, lucru pe care oricum vor trebui să-l facă la un moment dat. Da, unor șefi nu le place ca alții, de afară, să-și bage nasul în treburile lor. Lucrurile s-ar complica odată cu implicarea NSC-ului.

— S-a întâmplat ceva?

El o studiază.

— Renee Dentley a menționat că Tony Olcott se va pensiona în câteva luni. Știai asta?

Ea nu-l poate păcăli. Eric zâmbește, în timp ce se lasă pe spate în scaun.

— Oh, cineva a scăpat porumbelul pe gură, cât timp ai fost acolo, nu-i așa? Da, am auzit un zvon că numele meu ar putea fi pe lista înlocuitorilor…

— De ce nu ai spus nimic?

El ridică din umeri.

— Probabil că vor alege pe altcineva, pe cineva cu mai multă experiență. Nu am vrut să-i agit pe oamenii de aici, să-i fac să creadă că plec.

Expresia de pe fața lui îi spune lui Lyndsey că minte. Eric este foarte

încântat de idee, e precum pisica aceea care a mâncat canarul, dar nu vrea să recunoască asta.

— Și dacă *ești* nominalizat? Vei pleca?

Fața lui Eric capătă o altă mină, iar Lyndsey nu o poate descifra. El, la rândul lui, încearcă să o analizeze pe ea: o cât de mică mijire a ochilor, o tensiune în jurul gurii.

— Ocup poziția asta de ceva vreme… Majoritatea oamenilor ar fi făcut un pas înainte în carieră până acum, nu crezi?

Aceasta este ambiția lui, spusă direct.

— Deci spui că vei accepta?

El râde ușor, ochii încrețindu-i-se la colțuri.

— Să spunem că mă simt confortabil aici.

Ai putea crede că îi e frică să nu cumva să cobească vorbind despre asta – sau să nu devină vulnerabil, recunoscând că își dorește funcția. Lyndsey decide să renunțe la subiect.

— A mai fost ceva. Cavanaugh a întrebat de ce ucigașul lui Popov nu a folosit Noviciok. Știi, otrava din cazul Skripal.

— Și ce i-ai răspuns?

Acum este rândul ei să ridice din umeri.

— Pot să mă gândesc la unele motive pentru care rușii n-au apelat la Noviciok… dar mai bine vorbesc cu expertul în otrăvuri și voi vedea ce-mi va spune.

Eric cade puțin pe gânduri. Își mușcă buza de jos.

— Interesant. Da, spune-mi și mie ce-o să afli de la el.

Întrebări fără răspuns o sâcâie, în timp ce se întoarce în biroul ei. De ce-ar fi rușii subtili? Dacă știau că Popov este un trădător, de ce nu voiau ca toată lumea să afle că l-au ucis? Să fii subtil într-o astfel de situație e, cel puțin, atipic.

Și totuși, așa s-a întâmplat.

Astăzi, Lyndsey nu are răspunsuri la întrebările astea.

33.

Revenind în birou, Lyndsey își verifică mesageria și vede numele lui Detwiler înverzit în lista ei de chat. E în biroul lui.

Ea începe și tastează.

Am auzit că ai făcut cunoscut raportul toxicologic în privința lui Genghis.

Răspunsul lui este aproape instantaneu.

Așa e. Dar am mai aflat ceva după aceea. Am aprofundat cercetarea asupra variantei de gelsemium folosite pentru Genghis. Se pare că este ușor diferită față de compusul pe care rușii îl foloseau în trecut. Compoziția chimică sugerează că varianta găsită în corpul lui Genghis era gelsemium rankinii și nu gelsemium elegans…

Lyndsey tastează apăsat.

În engleză, te rog.

Pauză.

Varianta asta nu este cea găsită în trupurile celor asasinați anterior de ruși, care de fapt este o variantă de origine chineză…

Lyndsey se gândește acum la conversația pe care a avut-o cu cei doi membri ai staffului NSC, Dentley și Cavanaugh. Au avut dreptate să fie suspicioși cu privire la otravă.

Ce vrei să spui? scrie ea. *Au fost sau n-au fost implicați rușii*?

Nu este atât de simplu.

Ea rezistă impulsului de a trânti tastatura. Cu analiștii ăștia răspunsul nu este niciodată simplu. Întotdeauna este dificil și complicat.

Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă sunt rușii implicați, de ce nu au folosit Noviciok? *Nu asta este otrava lor preferată în ultima vreme*?

Urmează o pauză lungă, cursorul clipind pe ecranul ei ca un fel de ochi electronic. În cele din urmă, el răspunde:

De acord cu tine. La Noviciok apelează în ultima vreme. Dar nu este singura lor otravă și depinde de multe lucruri. Disponibilitate, de exemplu…

Ea tastează, întrerupându-l. Va accentua ideea.

Dacă rușii ar vrea să ucidă pe cineva astăzi, ce otravă ar folosi cel mai probabil?

Cursorul clipește, clipește. Estimare, cântărire. Calcularea șanselor. Așteptarea pare înnebunitor de lungă.

Probabil Noviciok.

Lyndsey se uită în sus, la tavan. Pământul se prăbușește sub picioarele ei. Sau, cel puțin, așa simte. Până la întâlnirea cu Dentley și Cavanaugh, moartea lui Popov părea a fi floare la ureche. Rușii erau de vină. Aflaseră de Popov și l-au ucis. Apoi au aflat de Kulakov și Nesterov și i-au ucis ori i-au băgat în pușcărie și pe ei.

Acum, Lyndsey nu mai este sigură.

Să se afle oare Theresa în spatele tuturor acestor crime? Simte un dram de îndoială.

Îi mulțumește lui Detwiler și închide fereastra de chat.

Un minut mai târziu, apare un mesaj de la Molina.

Am făcut rost de ce ai vrut. Numai că nu existau e-mailuri între ei, așa că am căutat în chat. Îți trimit înregistrările convorbirilor.

În alte câteva secunde, primește un e-mail de la Molina. Atașamentul nu este lung, dar e o adevărată bombă.

> *13 august 2018 2322Z* WARNER, THERESA: *Te-am văzut discutând în contradictoriu cu Wilson, la teleconferință, despre spargerea de coduri de la Milano. Raportul pe care l-ai citat este legat de Skipjack*?
>
> *13 august 2018 2322Z* KINCAID, KYLE: *Da. Conține niște lucruri fantastice.*
>
> *13 august 2018 2323Z* WARNER, THERESA: *Chiar ar trebui să aflu mai multe. Am nevoie de mai multe informații, pentru a-l convinge pe șef.*
>
> *13 august 2018 2323Z* KINCAID, KYLE: *Sigur, orice ai nevoie. Ce-ar fi să ne întâlnim la o cafea…*

Ultima sesiune de chat a fost de acum câteva zile.

> *19 decembrie 2018 1805Z* KINCAID, KYLE: *Ce zici de Wildfire, pe Foster Drive*? *8*?

19 decembrie 2018 1806Z WARNER, THERESA: *Sigur. Ne vedem la restaurant.*

Nu te întâlnești la restaurant ca să discuți probleme legate de serviciu. Să fi fost altfel de întâlnire?

Lyndsey caută în agendă numărul de telefon al lui Kincaid, apoi îl sună. Va trebui să-i ofere câteva explicații, cum ar fi, de exemplu, motivul pentru care nu i-a spus nimic despre interesul Theresei.

Dar nu răspunde. Intră mesageria vocală.

Trântește telefonul. Nu poate aștepta până când o s-o caute el și, oricum, o să fie la fel de evaziv în explicații.

Ea intră pe o pagină web unde sunt înregistrate datele de contact și caută numele Kincaid. Într-un minut îl găsește pe supervizorul lui Kincaid. Trage aer în piept, pentru a se calma, și este surprinsă când i se răspunde imediat la telefon.

Îi explică interlocutorului că derulează o investigație și trebuie să vorbească cu Kincaid.

— Ați putea să-mi spuneți cum să iau legătura cu el, vă rog?

La celălalt capăt se simte o tăcere încordată. În cele din urmă, bărbatul spune:

— N-ați auzit? Presupun că nu știți… Kyle este la spital. E în comă.

34.

Theresa e în fața biroului lui Lyndsey, ascultând la ușă. A știut să fie întotdeauna tăcută ca o călugăriță. A știut să se ascundă de părinți, să-și urmărească pe furiș soțul.

A auzit toată conversația pe care Lyndsey a avut-o cu supervizorul lui Kincaid. Nu poate exista decât un singur motiv pentru care Lyndsey să îl caute pe Kincaid: e pe urmele ei. După ce va afla că acesta este în spital și va începe să reconstituie traseul urmat de ea, se va termina totul.

Theresa va pierde totul. Pe fiul ei. Și singura șansă de a-l elibera pe Richard din închisoare.

Ceea ce înseamnă că toate lucrurile groaznice pe care le-a făcut vor fi fost în zadar. Și-a trădat țara, a provocat moartea unui bărbat, e probabil responsabilă și pentru o a doua victimă (pentru Iaromir Popov nu, pentru că nu a avut nimic de-a face cu moartea acestuia).

Toate au fost în zadar, dacă rușii nu o vor scoate la timp din țară.

Tic-tac, tic-tac. Cu fiecare minut care trece, simte că Lyndsey se apropie tot mai mult de ea.

Tarasenko este un sadic, o ține în așteptare.

Se simte neputincioasă. Nu-i place să se simtă neajutorată.

Se îndepărtează în vârful picioarelor de biroul lui Lyndsey, tăcută ca o lebădă pe un lac. Are nevoie să fie singură un minut. Își ia poșeta și se îndreaptă spre toaletă. Stând în fața oglinzii mari, își piaptănă nervoasă părul. Se rujează din nou, își hidratează mâinile.

Are nevoie de un plan, de o modalitate de a câștiga timp, dacă totul se năruie.

Este destul de sigură că Lyndsey încă nu a pus toate lucrurile cap la cap, altfel ar fi fost deja arestată.

Tot ce trebuie să facă este să o împiedice pe Lyndsey să asambleze ultimele piese.

Mai este timp.

În timp ce își bagă gelul hidratant înapoi în poșetă, mâna ei atinge cutiuța de Altoids. O scutură ușor și este răsplătită cu un mic zăngănit.

Înăuntru mai este o jumătate de pastilă.

35.

Informațiile privind spitalizarea lui Kincaid i se par lui Lyndsey îngrozitoare. Acesta fusese găsit singur, într-o cameră de hotel, pe jumătate dezbrăcat și într-o stare de inconștiență.

Nimeni nu știe de ce s-a dus la hotel. Apartamentul lui se află la o distanță de cincisprezece minute.

Recepționerul a spus poliției că fusese însoțit de o femeie, dar nu a putut oferi o descriere prea amănunțită a ei. Nu o cunoștea, ceea ce înseamnă că nu era una dintre prostituatele care veneau în mod regulat la hotel.

Departamentul de Securitate al Agenției lucra împreună cu poliția la anchetarea cazului, bineînțeles. Întotdeauna o făcea, atunci când un angajat al Agenției era rănit sau murea în circumstanțe suspecte. Dar, până acum, fuseseră foarte puține cazuri. După ce Lyndsey citește raportul medical, îl contactează pe Randy Detwiler.

— Nu sunt o expertă în otrăvuri, dar am impresia că aici este vorba de așa ceva. Iar asta este a doua otrăvire legată de cazul la care lucrez, ceea ce pare a fi o coincidență cam mare.

El îi promite că va cerceta.

Trebuie să se întoarcă la ancheta ei, pentru că au apărut noi informații: descoperirea lui Detwiler asupra tipurilor de gelsemium și dialogul Theresei cu Kincaid, pe care i-l trimisese Molina, o vor face încă o dată să lucreze până târziu în noapte. Chiar dacă ușa ei de la birou e închisă, îi poate auzi pe ceilalți cum se pregătesc să plece acasă, unul după altul. Zdrăngănitul dulapurilor care se încuie, ușile care se deschid și se închid. În cele din urmă, liniștea este atât de adâncă, încât poate auzi cum pornește și se oprește aparatul de aer condiționat. În micul ei birou aerul devine tot mai închis, pe măsură ce scoate dosarele din dulap și recitește fiecare raport, căutând noi indicii: ceva peste care să fi trecut cu vederea. Lista din blocnotesul ei galben se mărește încet, rând după rând.

Apoi își lasă stiloul din mână și împinge blocnotesul. Și-ar dori să afle noi indicii discutând față-n față cu alți oameni. Este mai bună la așa ceva, pentru că înțelege ce înseamnă fiecare clipire din ochi sau fiecare mișcare

pe scaun. E mai multă certitudine în a „citi” pe cineva după cum înclină capul într-o parte, decât ascultându-i cuvintele, sau cel puțin așa stau lucrurile în cazul ei. Ar vrea să o poată privi atent pe Theresa, dintr-o altă cameră sau din spatele unui geam reflectorizant, fără ca aceasta să o poată observa.

Aproape de miezul nopții, Lyndsey descoperă un lucru pe care anterior îl trecuse cu vederea. Lista pasagerilor din zborul lui Popov era atașată raportului toxicologic, dar la sfârșit, aceasta fiind probabil cauza pentru care îi scăpase din vedere. Nu știa cum reușise medicul legist să-i determine pe cei de la Delta să le livreze lista pasagerilor. Poate că acesta s-a temut că exista un virus cauzator al morții care s-ar fi putut răspândi prin aer și s-a gândit că va fi nevoie să dea de urma pasagerilor.

Gândindu-se la ce i-a spus Detwiler despre eficacitatea otrăvii, ora morții și durata zborului, este foarte probabil ca ucigașul lui Popov să fie unul dintre oamenii de pe lista asta.

Delta folosește un Airbus A330 pe această rută, cu 335 de locuri: ea știe asta pentru că a căutat deja informația. Lyndsey privește lista. Potrivit acesteia, erau puține locuri ocupate. Oftează în sinea ei: avea totuși peste o sută de oameni de verificat, dacă lua în considerare și piloții, și echipajul.

Nu poate să facă altceva decât să caute în bazele de date ale Agenției. Dacă nimic nu-i va sări în ochi, dacă nu vor exista potriviri, la prima oră a dimineții ea va cere FBI-ului să treacă toate numele de pe listă prin bazele lor de date. Există șanse mari ca FBI-ul să dețină informații pe care CIA-ul să nu le aibă, informații relevante pentru aplicarea legii, plus că FBI-ul poate să acceseze bazele de date ale Vămii și Poliției de Frontieră, ca să nu mai vorbim de dosarele celor cu antecedente penale.

În acest moment, la birou nu mai este nimeni. Ultima persoană care a plecat, Evert Northrop, a trecut pe la ea să-i spună că poate încuia ușa în urma lui, protocolul standard. Acum este unu noaptea, iar Lyndsey se oprește din lucru. Ochii îi sunt atât de obosiți, încât nu se mai poate concentra asupra numelor de pe monitor. A parcurs deja jumătate din listă și începe să se întrebe dacă e de vreun folos ceea ce face. Până acum, nu a găsit absolut nimic: numele niciunui pasager nu apăruse în bazele de date ale Agenției. Așadar, niciunul dintre aceștia nu avusese vreo legătură cu mediul de intelligence, nu fusese agent sau informator, nu lucrase niciodată pentru Agenție și nici nu apăruse vreodată menționat în vreun raport.

Lyndsey decide să schimbe tactica și începe să caute direct pe internet. Ceea ce găsește îi confirmă rapid suspiciunile: pasagerii erau în cea mai mare parte oameni de afaceri ruși și, dacă erau spioni, își construiseră o acoperire plauzibilă. Așadar, marea majoritate a numelor sunt rusești. Cei câțiva americani sunt mai ales oameni de afaceri. Există foarte puțini studenți și pensionari care fuseseră în vacanță. Numele niciunui pasager de pe listă nu îi sare încă în ochi și asta o enervează. Cei doi piloți sunt foști militari și pare foarte puțin probabil ca unul dintre ei să fie un asasin plătit de FSB.

Până la urmă, găsește ceva. Unul dintre pasageri este fost membru al Operațiunilor Speciale, doar că este american, nu rus. Mai întâi, a făcut parte din Forțele Speciale ale Marinei Statelor Unite, apoi din Blackwater[13], apoi a lucrat câțiva ani la unele firme private de securitate, înainte de a dispărea de pe radar, precum o fantomă. Regresul profesional, schimbarea frecventă a joburilor sunt un semn rău. Sau poate că omul nu are probleme și există alte motive pentru care nu-și poate păstra o slujbă mai mult timp. Lyndsey a cunoscut destui tipi de acest fel și a auzit destule povești pentru a ști că unii dintre ei – nu mulți, câțiva – sunt mânați de o idee sau de alți oameni, sunt atrași de violență și constată că le place să meargă în locuri unde există reguli puține, iar oameni care să le pună în aplicare, și mai puțini.

Așa pare a fi și cel al cărui nume e prezent pe lista de pasageri.

Totuși, el este american. FSB-ul nu ar fi angajat niciodată un american ca să-l omoare pe Popov. Au acasă la ei destui indivizi care să se ocupe de așa ceva. Lucrul ăsta e cert.

Doar că… numele îi pare cunoscut. Claude Simon este un nume destul de neobișnuit. Probabil că nu l-a citit într-o știre legată de vreo celebritate și nici nu l-a auzit la televizor. Să se fi întors acasă, terminându-și slujba la vreo firmă privată de securitate din Rusia? Sunt șanse mari ca o astfel de slujbă să fie complet inofensivă. Există deja o mulțime de mercenari ruși în țară, de ce ar angaja o companie rusă un mercenar străin, și pe deasupra american?

Lyndsey accesează baza de date cu dosare clasificate și scrie numele acestuia. Apoi caută în toate bazele de date la care are acces, jurnale, informații despre personal, orice îi trece prin minte. Nimic, nimic, nimic.

În timp ce scrie numele Claude Simon pe lista pe care o va înmâna FBI

ului – sperând că ei vor avea ceva informații despre acesta –, îi apare o fereastră pe monitor: există o potrivire cu ceea ce caută ea. Este o bază de date privitoare la rapoarte, o altă minută internă întocmită pentru arhivare. Se apropie mai mult de ecran. E târziu, e obosită, abia mai vede și e conștientă că șansele ca ceea ce găsește să aibă vreo legătură cu Popov sunt minime. Nici măcar nu mai știe prea bine de ce se agită atât de mult cu chestia asta…

Doar că ceea ce scrie pe ecran este relevant. Sau pare să fie… Se luptă din răsputeri cu oboseala, ca să înțeleagă ce citește. Raportul are legătură cu planificarea unei operațiuni într-un teatru de război, desfășurată în urmă cu câțiva ani. E vorba de o scoatere ilegală din țară, iar numele Claude Simon apare menționat în raport. Securitate asigurată de mercenari. Lyndsey citește calificările acestuia, care toate au legătură cu armele, cu locuri teribile în care era dispus să lucreze, cu lucruri groaznice pe care era dispus să le facă.

Ce căuta el în acea cursă Delta?

Oriunde era el prezent se întâmplau lucruri rele.

Iar un bărbat a murit în acel zbor. Putea fi o simplă coincidență?

Ea își apleacă din nou privirea asupra raportului, trecând repede peste el și căutând nerăbdătoare să vadă dacă se menționează cine a propus numele acestuia. Cine îl cunoștea pe Claude Simon? Cine a vrut să-l angajeze pentru echipa care să se ocupe de scoaterea aceea ilegală din țară, desfășurată cu atâta timp în urmă?

Inima lui Lyndsey se oprește dintr-odată.

Era Eric Newman.

•••

Cumva, Lyndsey reușește să plece de la birou. Își închide notițele în seif – nu va risca să le lase *acum* încuiate într-un simplu dulap. Se duce acasă, străbătând străzile liniștite din Tysons Corners, chiar dacă mintea ei o ia razna într-un milion de direcții în același timp.

Nu trage nicio concluzie acum. Odihnește-te. Lucrurile vor arăta diferit dimineață.

Așa ar fi bine. Pentru că tot ce-i trece acum prin cap este o nebunie, nebunie, nebunie. Ea a găsit nu doar conexiunea dintre ucigașul lui Popov și Eric Newman, ci și legătura dintre Theresa și Kincaid. Iar Kincaid este în spital, la un pas de moarte. Adevărul nu a ieșit încă la lumină, chiar dacă

are impresia că este aproape de el. Atât de aproape, încât l-ar putea pricepe.

În pat, Lyndsey se zvârcolește continuu, înfășurându-și cearșafurile reci în jurul corpului ei încins. Încearcă cu disperare să adoarmă, dar nu poate să nu se gândească întruna la faptul că Eric l-a angajat pe bărbatul care putea să-l fi ucis pe Iaromir Popov. Eric îl *cunoștea* pe Claude Simon, știa ce fel de muncă prestează omul. Iar faptele acestuia erau foarte urâte. Era implicat în afacerea în care se întâmplă lucruri rele.

Este plauzibil ca tocmai cineva de la CIA să-l fi angajat pe Claude Simon pentru a-l omorî pe Iaromir Popov.

Este plauzibil ca Eric Newman să fi fost cel care a făcut asta.

Acest gând îi provoacă dureri de stomac.

De ce ar vrea Eric Newman să-l omoare pe Popov? Și, mai important, chiar dacă ar exista un motiv, un motiv întemeiat, cum a putut Eric să facă una ca asta unui om pe care îl cunoștea și căruia îi datora atât de mult?

Ora târzie și zăpăceala din capul ei o determină să facă tot felul de conexiuni. Gândurile îi vin întruna, dar fără să îi ofere certitudini. La dosar, era o fotografie cu Simon. Patruzeci de ani, bine făcut, cu o barbă bogată. Ochi negri, păr negru. Nimic din aspectul lui nu te-ar face să crezi că simte vreo remușcare vizavi de ceea ce face. În ochi i se citește nemulțumirea. E genul de om pe care vrei să-l eviți, dacă îți apare în drum. E tipul care poate urmări pe cineva prin aeroport, ținând în mână o seringă și căutând o oportunitate de a o folosi. Se strecoară în spatele victimei sale, în timp ce amândoi stau la coadă pentru îmbarcare. O atingere discretă, o înțepătură atât de ușoară încât nici nu realizezi ce se întâmplă.

Da, Lyndsey și-l poate imagina pe Simon făcând asta, dar de ce? De ce l-ar vrea Eric Newman mort pe Iaromir Popov? El a fost, la un moment dat, cel mai bun spion al Diviziei. Lăudat ca fiind bijuteria coroanei chiar de către Roger Barker, șeful Serviciului Clandestin, un om pe care greu îl poți impresiona cu ceva. Bineînțeles, asta a fost acum câțiva ani, atunci când Lyndsey răspundea de el, dar în puținii ani care s-au scurs de atunci ceva catastrofal s-a întâmplat. Se pare că Popov luase hotărârea să nu mai coopereze. Pentru a ști de ce, Lyndsey va trebui să vorbească cu Tom Cassidy. Din anumite motive, Iaromir Popov devenise dispensabil. Pentru a fi liniștit în privința asta, era mai bine să-i elimini pe foștii tăi spioni, pentru ca aceștia să nu devină bombe neexplodate.

Dar nu așa funcționa CIA-ul. În acest mod se considera că operează

inamicii. De aceea erau numiți Băieții Răi. Nu-ți lași spionul pe mâinile inamicului. Asta ar echivala cu o trădare. *Nu ai fi cu nimic mai bun decât rușii.* De câte ori nu auzise ea asta de la colegii ei?

Doar că Eric nu le-a spus rușilor că Popov i-a trădat. Nu: poate că i-a aranjat chiar el moartea.

Asta înseamnă că rușii nu știau că Popov fusese un spion. Secretul avea să fie în siguranță pentru puțin timp, până când FSB-ul își va da seama ce se întâmplă.

Să fie acesta motivul pentru care Eric nu vrea ca NSC-ul să deschidă o investigație? De ce e important pentru el să țină ascuns Rusiei încă puțin timp acest incident?

Iar dacă Theresa *le-a comunicat* rușilor cele două nume – Lighthouse și Skipjack – și tot ceea ce cunoștea despre ele, nu le va lua mult acestora să facă legătura. Doi spioni au fost deconspirați, un ofițer rus efectuează un zbor neprogramat, în miez de noapte, către Washington… FSB-ul va trage concluzii, așa ar fi normal să facă. Iar acest lucru îi întărește lui Lyndsey ideea că Mașa și Polina sunt în pericol.

Incapabilă să adoarmă, Lyndsey se dă jos din pat. Stă în întuneric, în living, cu un pahar cu apă rece în mână, ascultând zgomotul ușor al traficului de pe Route 7, dincolo de complexul de apartamente. Tysons Corners nu doarme niciodată, nici măcar la trei dimineața. Câteva lumini sunt aprinse într-una dintre clădirile noi de dincolo de autostradă; e liniștitor să știe că nu este singură la ora asta.

Ar putea fi Eric implicat în vreun fel în moartea lui Popov? Mai ia o înghițitură de apă, sperând că se va trezi din starea în care se află. *Sunt pe jumătate adormită. Îmi scapă ceva.* De ce ar porni Eric o anchetă, de ce ar chema-o pe Lyndsey înapoi la sediul central și ar pune-o la conducerea acestei investigații, dacă el ar fi implicat?

Acest. Lucru. Este. Exasperant.

Să fie Eric genul de om care l-ar putea condamna la moarte pe Iaromir Popov? Răspunsul este da, bineînțeles. Face parte din job. Dar trebuie să aibă un motiv întemeiat, unul pe care ea nu-l poate vedea.

Unii oameni și-ar da demisia pentru a nu îndeplini acest ordin. Lyndsey așa ar fi procedat. Dar Eric de ce nu a făcut-o?

Trebuie să vorbească cu cineva. Iar singurul om la care se poate gândi este Raymond Murphy. Însă nu poate merge la el dacă nu are certitudini

legate de implicarea lui Eric. Nu are atâta încredere în Raymond, încât să-i încredințeze un asemenea secret bombă. Iar la Eric nu se poate duce sub nicio formă, pentru că, dacă e nevinovat, el nu ar ierta-o niciodată.

Dacă e nevinovat. Subconștientul ei îi spune că poate exista o umbră de îndoială.

Lucrurile s-ar fi putut petrece și altfel. E posibil ca Iaromir Popov să fi fost otrăvit înainte de a se urca în avion. Un agent rus l-ar fi putut otrăvi în drumul spre aeroportul Șeremetievo sau în interiorul terminalului. Probabil că dacă ar afla momentul când a fost otrăvit ar putea rezolva dilema asta. Va trebui să-l întrebe pe Detwiler dacă o poate lămuri, în urma raportului toxicologic.

Claude Simon putea fi în avion din motive personale. Putea fi nevinovat, iar toate acestea să nu fie decât o coincidență nefericită.

O coincidență uriașă, nebună, puțin probabilă.

Dar Lyndsey nu a crezut niciodată în coincidențe.

Există o singură soluție pentru asta. Va vorbi mâine cu FBI-ul, să vadă dacă nu poate afla ce căuta Simon la Moscova. Asta ar ajuta-o să-și liniștească gândurile.

Trei dimineața. Poate dormi câteva ore, dacă are noroc. Își duce paharul în bucătărie, apoi își târăște picioarele în dormitor.

36.

Dimineața, Lyndsey încearcă să-și limpezească gândurile făcând o alergare. E ora șase, iar cartierul este cufundat într-o pâclă gri, un amestec de ceață și chiciură. Aleargă încet, trecând pe lângă vecinii care, cu serviete sau rucsacuri asupra lor, se îndreptă spre mașinile sedan și SUV, pentru a ajunge la serviciu sau la vreuna dintre numeroasele firme care își au birourile în apropiere. După ce parcurge un kilometru, Lyndsey începe să se simtă mai bine din punct de vedere fizic – inima îi bate cu putere, e plină de transpirație pe față –, dar gândurile încă îi zboară în toate direcțiile, la fel ca în seara precedentă. Și pentru ca totul să fie și mai greu, e conștientă că timpul se scurge. Mai sunt doar câteva zile până când supraveghetorul rus al Theresei va ajunge în oraș, iar ea are încă multe întrebări la care nu a aflat vreun răspuns.

Principalul lucru pe care trebuie să îl facă este să o sune pe Sally Herbert, de la FBI. Nu o ajută cu nimic dacă pleacă în momentul ăsta la serviciu: trebuie să aștepte ora obișnuită de începere a lucrului. În cele din urmă, atunci când simte că nu mai poate, se întoarce din alergarea ei și se îndreaptă spre apartament. *Până voi face un duș și voi ajunge la birou, se va face opt, o oră rezonabilă ca s-o sun pe Herbert.*

Peste noapte, Lyndsey a întocmit o listă, mai lungă decât brațul ei, plină cu solicitări pentru FBI, dar e conștientă că trebuie să o scurteze. La fel ca CIA-ul, și FBI-ul dispune de resurse umane limitate, prin urmare îi va fi greu să-i ceară cuiva să se oprească din lucru și să o ajute pe ea. Doar o singură favoare va cere FBI-ului astăzi: găsirea tuturor informațiilor disponibile privind deplasarea lui Claude Simon. De ce se afla în aceeași cursă cu Iaromir Popov? Iar ei trebuie să afle asta cât mai repede posibil. Poate că deplasarea lui Simon e o simplă coincidență, iar dacă așa stau lucrurile, Lyndsey vrea să elimine această bănuială toxică pe care o are față de Eric Newman.

Apelul de la opt dimineața o găsește pe Sally Herbert în biroul ei.

— Nu mă gândeam că ești așa de matinală, glumește Herbert. Credeam că orele în care voi, cei din serviciul clandestin, lucrați sunt cele târzii din noapte.

— Nu dorm prea mult de când am primit această sarcină, răspunde Lyndsey sinceră, înainte de a explica de ce anume are nevoie.

Îi oferă lui Herbert toate informațiile pe care le are despre Simon.

— O să văd ce pot face.

Faptul că Herbert are autoritatea unui lider de echipă și că este înțelegătoare o ajută pe Lyndsey.

— Mă bucur că ai sunat. Mai este totuși un lucru pe care trebuie să îl discutăm. FBI-ul trebuie să creeze un grup operativ interagenții. Ăsta e protocolul pentru astfel de cazuri. Vom apela la câteva instituții care fac lucrurile ce nu țin de competența noastră, cum ar fi procurorul general și Departamentul de Stat. Știu că CIA-ul este îngrijorat de posibile scurgeri de informații, dar facem asta tot timpul. Știm cum să gestionăm situația.

Lyndsey spera ca bănuiala ei să rămână cunoscută de cât mai puțini oameni cât mai mult timp posibil, dar mai știa și că o astfel de zi urma să vină. Prin urmare, acum va trebui să accelereze investigația, să fie ca un tren de mare viteză.

— Înțeleg.

Herbert ezită înainte de a continua.

— Un alt lucru pentru care ar trebui să fii pregătită este acela că, foarte curând, toată această situație nu se va mai afla sub controlul CIA-ului. Pentru că este vorba de arestarea unui cetățean american și de punerea lui sub acuzația de spionaj. Odată ce implici alte agenții, nu mai poți da lucrurile înapoi.

Lyndsey se gândește la etajul șase, la faptul că cei de acolo detestă să fie luați prin surprindere. Iar în mintea ei nu există nicio îndoială că, dacă cineva de la acel nivel ar afla de suspiciunile ei legate de Eric, acesta va afla totul într-o oră. El este regele Diviziei Rusia. În interiorul clădirii, loialitățile pot fi profunde.

— Înțeleg.

În sinea ei, Lyndsey speră ca Herbert să găsească ceva care să-i liniștească temerile.

— Dar șeful tău? Se pare că el controlează totul.

Lyndsey înghite în sec.

— Nu-ți face griji în privința lui. Mă voi descurca.

Se roagă să fie așa.

— OK. Stai liniștită. Păstrăm legătura.

•••

În timp ce se gândește la conversația pe care a avut-o cu Herbert, Lyndsey aude o bătaie la ușă. E Randy Detwiler, care ține un dosar în mână.

— Sper că nu este o oră prea matinală pentru a vorbi despre otrăvuri, spune el zâmbind. Se așază apoi pe scaunul aflat vizavi de biroul ei, spațiul îngust abia permițându-i staturii lui înalte să se desfășoare.

Îi înmânează dosarul.

— Medicul legist din cadrul poliției a prelevat o probă de sânge de la Kyle Kincaid.

Lyndsey trece la raport.

— Și ce au găsit?

— Pare să fie Noviciok-7, un agent experimental. Are mare noroc că este încă în viață.

— Și sunteți siguri de asta?

— Cu siguranță, e o otravă rusească. De obicei este administrată prin contact, printr-un spray cu aerosoli sau aplicat pe o suprafață pe care o atinge victima, pe clanța ușii, de exemplu.

— Dar nu este cazul acum?

Detwiler scutură din cap, apoi își împinge ochelarii în sus pe nas.

— Din ce spune cel care a examinat cazul, ar fi fost ingerat. Asta e presupunerea lui, în orice caz.

— A fost ingerat de bunăvoie?

Detwiler ridică din umeri.

— Poate Kincaid este un agent rus, iar otrava i s-a dat pentru situația în care ar fi descoperit.

Pentru Lyndsey, Kincaid nu este genul de om care să se sacrifice. Dacă era o cârtiță de-a rușilor și ar fi fost descoperit, Kincaid pare mai degrabă genul de om care ciripește tot, în schimbul clemenței. În plus, de ce s-ar duce la un motel aflat la cincisprezece minute de casa lui, iar acolo, după ce își dă jos cămașa, să încerce să se sinucidă?

— Nu cred că e vorba despre așa ceva.

Detwiler se ridică și dă să plece.

— Dacă se va trezi la un moment dat din comă, îl vei putea întreba chiar tu.

Lyndsey se apleacă din nou asupra raportului. POLIȚIA

COMITATULUI FAIRFAX, BIROUL MEDICULUI EXAMINATOR. În partea de sus, scrie: „Victima a fost găsită în stare de inconștiență, în camera 207, în Tysons Inn de pe Westwood Avenue. Poliția și ambulanța au sosit la fața locului, la ora 22:14, pe 19 decembrie 2018…”

Inima ei începe să bată cu putere. Kincaid a fost găsit inconștient pe data de 19. A mai văzut undeva menționată acea dată, legată de Kyle Kincaid. În mesajele de chat pe care i le-a trimis Molina…

A fost noaptea în care Kyle Kincaid se întâlnea cu Theresa Warner.

•••

După o întâlnire cu Theresa, într-o cameră de hotel, este găsit în comă. Ar putea Theresa să facă realmente așa ceva? Un fior o străbate pe Lyndsey, atunci când își dă seama că *da, ar putea.* Theresa, femeia pe care Lyndsey o cunoaște, poate fi în stare de așa ceva.

Înainte ca Lyndsey să aibă timp să se gândească la implicații, Maggie Kimball apare la ușa ei. Secretara are, ca de obicei, brațele pline. Pe traseul ei, se oprește în dreptul biroului lui Lyndsey. Dă din cap indicând spre biroul șefului.

— Eric vrea să te vadă. Și între noi fie vorba, nu e într-o dispoziție prea bună.

Nici nu are vreun motiv să fie altfel, își spune Lyndsey.

În timp ce se grăbește spre biroul lui Eric, ea se întreabă dacă e oportun să-i spună despre Kyle Kincaid și despre probabilitatea ca Theresa să fie responsabilă de starea acestuia. Apoi se gândește la faptul că are incertitudini cu privire la implicarea lui Eric în moartea lui Iaromir Popov. Trebuie să afle ce știe FBI-ul, însă dacă Kincaid ar muri… S-ar putea să nu mai aibă timp.

— Ai vrut să mă vezi?

Ea intră în biroul lui Eric.

— Închide ușa!

Maggie avea dreptate: Eric este încordat. El o invită să se așeze pe canapea și se ridică de la birou pentru a i se alătura.

— Vreo informație nouă de la FBI?

Pentru o clipă, Lyndsey este confuză: nu e posibil ca Eric să fi aflat de discuția cu Herbert, nu-i așa? Dacă ar fi aflat, ar admonesta-o pentru că s-a dus la FBI. Ea îi scanează fața, pentru a observa ticuri care ar putea să-i ascundă ceva, pentru că e clar că mânia clocotește în el, dar nu observă

niciun indiciu, fie pentru că nu ascunde nimic, fie pentru că este atât de bun, încât își poate ascunde adevăratele trăiri: ce simte cu adevărat, ce crede cu adevărat și ce vrea ca alții să creadă.

— FBI?

Dar el pare să nu-i observe confuzia.

— Data viitoare când vorbești cu ei, vreau să-i spui liderului echipei că și noi vom avea o echipă pe teren în momentul arestării. Va fi o operațiune comună. Spune-i că nu voi accepta un „nu” ca răspuns din partea lor.

Aceasta este procedura normală? Eric nu e într-o stare în care să poți discuta cu el în contradictoriu.

— Bine, o să aduc cererea ta în discuție. Dar…

Este prea nerăbdător și o întrerupe.

— N-o să-i lăsăm pe ei să primească toate laudele, înțelegi? Aceasta este investigația noastră – tu ești cea care a aflat de Theresa Warner. Aceasta va fi o afacere uriașă și nu o să lăsăm lumina reflectoarelor să cadă doar asupra FBI-ului. Știm când se vor întâlni rușii cu ea?

— FBI-ul crede că s-ar putea întâmpla cât de curând.

Un oftat adânc, de ușurare, îi scapă lui Eric. În cele din urmă, umerii i se relaxează, corpul i se destinde.

— Bine. Suntem aproape acum – foarte aproape. Să fii deosebit de atentă la operațiunea asta, Lyndsey. Nu ne putem permite nicio greșeală. Trebuie să o aducem pe Theresa Warner în fața justiției.

•••

Apelul pe care îl așteaptă Lyndsey nu vine decât după-amiază. Ea ridică telefonul securizat la al doilea apel.

— Sunt Sally Herbert. Am crezut că va fi o treabă simplă. Am uitat că niciodată colaborarea cu voi, cei de la CIA, nu este simplă.

Investigația a început bine, îi explică Herbert. Pentru că numele este destul de neobișnuit, s-a putut restrânge câmpul de căutare. Ea bănuise că, dat fiind faptul că activase anterior în CIA și în servicii de securitate, Claude Simon putea fi un fost militar. Odată ce căutarea s-a concentrat pe domeniul militar, i-a dat ușor de urmă. L-a găsit în Northern Neck din Virginia. Regiunea are o istorie colonială veche, fiind locul de naștere al lui George Washington, iar acum este o zonă liniștită, cu multe ferme și porturi pline de ambarcațiuni, jucăriile scumpe de weekend ale unor foști directori, actualmente pensionari.

— Probabil că Simon locuiește acolo, pentru că îi place să respire aer curat, spune Herbert.

Conform informațiilor ei, acesta este pasionat de vânătoare și pescuit. Este membru în National Rifle Association și deține cel puțin șase arme de foc. Fiind un specialist independent în securitate, e de înțeles stilul său de viață, că îi place să se plimbe prin pădurile din Northern Neck cu camioneta, puștile și câinele lui. Munca lui, care îl ține uneori departe de casă săptămâni și luni întregi, e plătită suficient de bine pentru a-i permite să stea acasă și să petreacă în pădure perioade îndelungate.

— Am trimis câțiva agenți să vorbească cu el. În astfel de situații e mai bun contactul direct decât o discuție la telefon. Poți citi astfel limbajul trupului. Biroul din Norfolk a trimis doi foști militari. Ei erau cea mai bună soluție pentru a lua legătura cu el.

Agenții FBI au raportat că reacția lui Simon a fost interesantă.

— Părea speriat de faptul că doi agenți FBI îi fac o vizită la mica lui baracă de vânătoare, doar pentru a-i pune câteva întrebări. Atitudinea lui i-a intrigat pe cei doi agenți. Erau convinși că Simon ascunde ceva. Cu cât insistau mai mult, cu atât devenea mai nervos. Știam că fusese în Rusia, bazele noastre de date o confirmaseră, dar când l-au chestionat despre călătoria pe care a făcut-o în Rusia, a devenit agresiv. I-a întrebat dacă era o crimă să vizitezi Rusia, apoi le-a spus că au nevoie de o citație. Acesta nu este niciodată un semn bun.

Herbert chicoti.

— Apoi și-a schimbat tactica. A devenit mai cooperant. Le-a spus că a fost plecat cu afaceri, dar că nu le putea da numele angajatorului său. Nu avea voie să facă asta. Cu cât îl forțau mai mult, cu atât era mai evaziv.

În cele din urmă, Simon a recunoscut că era vorba de chestiuni oficiale ale guvernului.

— Știi, a început să joace cartea „securității naționale”. Le-a spus că, dacă ar fi depins de el, le-ar fi spus, dar agenții nu erau îndrituiți… să știe detalii. Cred că Simon spera că acesta va fi sfârșitul discuției, dar, bineînțeles, nu a fost așa. Ei au spus că au nevoie de o persoană de contact care să-i confirme povestea.

— Le-a dat vreun nume?

— Bineînțeles. Tony Schaffer. Ea îi turuie un număr de telefon. Îl cunoști?

Este numele de care se temea Lyndsey, dar nu vrea să recunoască acest lucru în fața lui Herbert. Tony Schaffer se ocupă de contractele clasificate pentru Divizia Rusia, gestionând orice detaliu care nu trebuie să facă legătura cu CIA-ul. Lyndsey este sigură că, dacă va găsi ultimul contract privitor la angajarea lui Simon, semnătura lui Schaffer va fi prezentă acolo.

— Înțeleg că îl cunoști pe tipul ăsta, Schaffer? o întreabă Herbert, după momentul de tăcere.

Lyndsey se simte ca și cum ar fi fost lovită cu pumnul în stomac. Orice dubiu privind implicarea lui Eric a dispărut. Mai rău este că ar trebui să recunoască asta în fața lui Herbert. Însemna că a fost prostită. Ceva abject se întâmplase și ea nu a reușit să-și dea seama.

— Da. Îl cunosc.

Tăcere.

— Uite, nu mi-ai explicat relevanța lui Claude Simon pentru cazul Warner, dar dacă există o legătură trebuie să-mi spui. Asta înseamnă că a lucrat pentru voi?

Herbert i-a spus clar de la început lui Eric că de cazul Theresei se va ocupa FBI-ul. Ea comisese o infracțiune și acum era o chestiune federală. Dar uciderea lui Iaromir Popov – acum că Lyndsey se îndoiește că ar avea vreo legătură cu Kulakov și Nesterov – nu ține de FBI, nu-i așa? Dovezile arată în mod clar că Eric Newman este implicat. Însă ea nu poate merge la FBI cu asta până nu află cauza.

— Nu sunt sigură de asta, spune Lyndsey. I s-a părut corect să spună doar atât. Voi vorbi cu Tony și voi afla dacă noi l-am trimis pe Simon în Rusia.

Ceea ce nu spune, pentru că nu trebuie, este faptul că întregul caz tocmai a luat o altă turnură.

Herbert așteaptă un moment.

— Uite, Lyndsey, îți las timp să rezolvi asta, dar ești sigură că nu există ceva ce trebuie să știu? Dacă nu ne spui totul, nu faci decât să încetinești investigația.

— Amândouă știm că acest lucru ar putea avea implicații grave pentru Agenție. Nu vreau să greșesc. Mai am nevoie doar de puțin timp, pentru a fi sigură de ceea ce presupun.

— Aha.

— Douăzeci și patru de ore. Apoi îți voi spune tot ce știu.

— O să țin cont de asta.

Herbert închide.

Rămasă singură, ceea ce tocmai a înțeles o lovește pe Lyndsey ca o bâtă de baseball. Ea nu mai are nicio îndoială, de data asta este sigură. Eric Newman se afla în spatele morții lui Iaromir Popov.

37.

Lângă cantina Agenției există o curte. Câteva mese și câteva bănci sunt așezate sub copacii de aici. Într-un colț, sculptura uriașă din metal, în care sunt perforate și înșiruite literele alfabetului, într-o ordine aparent aleatorie, te invită la o atenție suplimentară. Sculptura simbolizează criptografia, iar literele perforate ascund un mesaj.

Lyndsey stă pe o bancă și privește statuia. Razele soarelui sunt estompate de copaci, dar lumina încă strălucește puternic pe metal, făcând-o pe Lyndsey să mijească ochii. A plecat din birou pentru că nu putea risca să se întâlnească cu Eric, în starea de acum.

Care e jocul lui Eric? Indiferent cum răsucește și învârte faptele, nu poate întrevedea un scenariu care să aibă sens. De ce a adus-o Eric Newman să rezolve cazul – sau să *nu-l* rezolve – dacă el este cel care a pus să fie ucis Popov?

Eric i-a spus că o susține.

Se uită la sculptura din metal, dar privește prin ea. Literele sunt amestecate. Totul este amestecat, se pare.

Apoi gândul îi revine la propriul puzzle, încercând să unească piesele în așa fel încât să rezulte o poveste logică. Eric l-a angajat pe Simon să-l omoare pe Popov. Nimeni nu știe de ce Popov se grăbea să ajungă la Washington, dar circumstanțele sugerează că el dorea să comunice CIA-ului ceva în mod direct, pentru că nu avea încredere în stația din Moscova. Ce știa Popov?

De aici încolo totul i se pare fără sens. Urma să-i comunice ei ceva, potrivit Mașei. O informație pe care nu o putea împărtăși stației din Moscova. Iar asta poate însemna fie că nu avea încredere în cel care răspundea de el, Tom Cassidy, fie că nu avea încredere în întreaga stație.

Tot ce poate face este să se concentreze asupra lui Eric. De ce toată această șaradă după uciderea lui Popov, când Eric s-a aflat de fapt în spatele ei? Iar o astfel de acțiune nu putea fi autorizată.

Și-a autorizat-o el însuși.

Lui Lyndsey îi este frică de emoțiile care o cuprind, precum un râu învolburat. La CIA, toți sunt instruiri să nu fie afectați de emoții. Acestea

întunecă judecata și derutează mintea, îi pot determina pe oameni să ajungă în situația de a fi manipulați și de a face greșeli. Prin urmare, ea se luptă acum cu armele pe care le are la îndemână. Și-ar dori să dea buzna în biroul lui Eric, să-l împingă la perete și să-l întrebe ce pune la cale, la naiba cu atâtea secrete peste secrete, *spune-mi.* De ce – dintre toți spionii pe care îi avea la dispoziție, dintre toate haimanalele, mincinoșii și bețivii care amăgeau CIA-ul de ani de zile – a ales să-l sacrifice tocmai pe Iaromir Popov? Dar – nu-i așa? – nu-i ceri vulpii să-ți explice de ce a intrat în coteț, după ce toți puii zac morți la pământ.

Lyndsey simte că este privită. E sigură că e doar o închipuire sau poate că e vreo veche prietenă, care încă nu a aflat că s-a întors de la Beirut și care e gata să o salute. Privește în spatele ei, așteptându-se să nu vadă pe nimeni acolo, dar o zărește pe Theresa. I-ar recunoaște oricând rujul roșu, atât de specific acesteia.

Theresa se uită ciudat la ea. În ultimul timp, ele nu s-au mai văzut la fel de des la birou, oricum, nu ca la început. Lyndsey își dă seama, în mod cinic, că vizitele Theresei aveau loc doar pentru că aceasta dorea să afle informații despre anchetă, nu că i-ar fi fost o prietenă adevărată. Iar gândul acesta o rănește.

Cu toate acestea, prietenia lor părea a fi reală.

Nu fi proastă: totul este doar o amăgire. Și așa a fost încă din prima zi.

Lyndsey își amintește brusc de prima ei întâlnire cu Davis. Acesta a dus-o la Bourj Hammoud, aflat în zona armenească a orașului, pentru o cină cu sugiuk șaorma. După cină, s-au plimbat amândoi pe strada Armenia, iar Davis îi povestea despre misiunile lui, lucruri care puteau fi spuse, care nu erau secrete, nepomenind niciun nume. Cu cât se simțea mai bine, cu atât își dădea seama că relația lor nu putea avea un viitor. Nu era permisă. Dacă ar fi fost deșteaptă, ar fi pus capăt relației de la bun început.

Davis i-a observat tăcerea, a luat-o de mână și a tras-o aproape de el.

— Știu la ce te gândești – dar nu. Nu-i asculta. Nu-i lăsa să gândească ei pentru tine, Lyndsey.

— Dar, regulile…

— La naiba cu regulile, pe bune. Dacă urmezi regulile, pe care ei le-au impus, vei pierde lucruri importante. Lucrurile pentru care merită să lupți. Amândoi știm că nu facem nimic rău, așa că de ce ar trebui să renunțăm la singurul lucru bun de care ne putem bucura, doar pentru a ne supune unor reguli fără sens? Ideea este că ei nu au nevoie de astfel de oameni. Ci au nevoie de oameni care încalcă regulile. Trebuie doar să știi ce reguli să încalci.

Theresa e tot acolo, așteptând. Lyndsey are la dispoziție doar o secundă pentru a se decide ce anume să facă. E mai mult decât supărată pe Theresa – probabil că ea a băgat un om în spital dar trăirile care o cuprind o îndeamnă să vorbească cu ea. Încă nu e târziu să o salveze. Iar Theresa e cea care are răspunsul. Ea știe cu adevărat ce se întâmplă.

Cu toate acestea, Lyndsey e conștientă că Raymond Murphy, cei de la contrainformații și oamenii de la etajul șase ar spune cu siguranță că și-a pierdut mințile. Theresa Warner este o trădătoare. Ea a schimbat taberele.

Lyndsey simte o strângere de inimă. Dar *ei* sunt cei care au adus-o în situația asta. Etajul șase, Eric, cei care au dezamăgit-o. Toți au determinat-o pe Theresa Warner să se transforme într-un om rău.

În centrul tuturor acestor lucruri se află un rău mai mare, bănuiește ea. Însă trebuie s-o și dovedească.

Iar Theresa Warner ar putea fi singurul om care o poate face.

Lyndsey se ridică de pe bancă și se îndreaptă spre Theresa, care pare fericită să o vadă. Când Lyndsey se apropie, ea ridică ceva în sus: e un pahar cu cafea. Theresa râde.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de așa ceva. Am adăugat două porții de caramel, așa cum îți place ție.

Lyndsey se uită fix la paharul de hârtie. Mâna Theresei tremură foarte ușor. Theresa aceea încrezătoare, cum o știe ea, nu ar lăsa pe nimeni să o vadă transpirând.

Lyndsey ia paharul, pentru a fi prietenoasă. Dar în acest moment nu se simte apropiată de Theresa.

— Avem ceva de discutat. Undeva unde să nu ne audă nimeni. Vino cu mine.

•••

Amândouă urcă în mașina lui Lyndsey, care e oprită în parcare. Scaunele miros foarte tare a vinilin încălzit la soare și a odorizant cu aromă de fructe.

Sprâncenele perfecte ale Theresei sunt arcuite. Respiră ușor, pare o vulpe gata de atac. Soarbe din cafea, cu mâinile încă tremurând. Situația e tulbure.

— Despre ce este vorba, Lyndsey? De ce ne-am urcat în mașina ta?

Acum ori niciodată. Odată ce apuci să spui ceva, nu mai poți retracta. Theresa ar putea fugi. Cazul ar putea exploda, iar adevărul – adevărul delicat, ascuns adânc într-o încrengătură de indicii care se bat cap în cap – ar putea fi călcat în picioare în ancheta care va urma.

Poate că Văduva e prea îndârjită, prea plină de amărăciune pentru a fi de acord să coopereze. Dar Lyndsey simte că Theresa nu este așa.

Există o singură modalitate de a afla. O singură modalitate de a o salva pe Theresa Warner.

Respiră adânc.

— Theresa, *știu.* Știu ce ai pus la cale cu rușii.

Văduva încearcă să pară surprinsă și indignată. Își ridică sprâncenele, își deschide gura, buzele ei formând un cerc roșu perfect. Dar totul numai pentru o fracțiune de secundă.

— Este o nebunie. Cum poți să mă acuzi de așa ceva? Soțul meu…

— Poți să joci cartea asta, dacă vrei, Theresa, dar nu-ți va fi de niciun folos. Eu încerc doar să te ajut. Știu – știm, FBI-ul este și el implicat acum – că rușii urmează să se întâlnească cu tine peste câteva zile. Știm ce intenționați să faceți.

Theresa trage aer în piept, pregătindu-se să vorbească, apoi se oprește. Își mușcă buzele. *Vrea să vorbească, dar se oprește.*

— Știu totul, aproape totul, se corectează Lyndsey. Știu de ce faci asta. Eric te-a mințit și ți-a ascuns anumite lucruri. Iar tu ai făcut o înțelegere cu rușii, pentru eliberarea lui Richard. Totuși nu e prea târziu. Gândește-te la urmări, dacă vei continua așa. CIA-ul știe, FBI-ul știe. Nu vei scăpa ușor din chestia asta cu rușii. Au organizat o capcană și te vor prinde. Și după aceea ce se va întâmpla? Vei fi un om fără onoare. Vei pierde totul: casă, conturile bancare, familia, prietenii. Pe fiul tău. Totul.

Theresa, pe scaunul de alături, își întoarce privirea. Are capul plecat și închide ochii. *Nu vrea să vadă adevărul.*

— Nu mai există cale de întoarcere acum. Dacă îi avertizezi pe ruși că

știm, FBI-ul te va urmări și te va aresta. Avem destule informații ca să putem facem asta, dar îi vrem și pe supraveghetorii tăi ruși. Eu îți ofer șansa de a te ajuta singură, continuă Lyndsey. Gândește-te la Brian. Ce se va întâmpla cu el? Cine va avea grijă de el? Rușinea asta îi va ruina întreaga viață, îl va bântui pentru totdeauna. Iar Richard…

Theresa râde cu amărăciune.

— Dacă voi fi arestată, măcar povestea lui Richard va fi cunoscută. Vor fi forțați să facă ceva.

— Asta e ce ai urmărit tot timpul? Să-l ajuți pe Richard? Tu nu ești o trădătoare.

Urmă un alt surâs trist, apoi un oftat. Rezistența ei se prăbușește precum un castel de nisip lovit de val.

— Bineînțeles că nu sunt. Planul era să-l scot pe Richard din închisoare și apoi toți trei să găsim un loc liniștit pentru a începe o viață nouă.

Theresa își șterge colțurile ochilor.

— Nu mi-am dorit multe. Doar o viață normală. Așa cum o au și alții.

Pentru o clipă, nu este clar ce va face Theresa în continuare. Între ele, aerul este încărcat, plin de electricitate. Orice este posibil, chiar și violența. Lyndsey este aproape sigură că ar putea să-i reziste fizic Theresei și chiar s-o împiedice să-și facă rău ei înseși. Pare atât de fragilă în acest moment.

— În tot timpul ăsta doar te-ai prefăcut? întreabă Theresa, tristă și afectată. Prietenia noastră a fost falsă de la început?

— Și eu aș putea să te întreb același lucru.

Theresa pare rănită. Ea se uită la parbriz, coace ceva în mintea ei.

— Ai putea și să-mi dai drumul. Răul este deja făcut. Îl au pe Nesterov… și știi ce i-au făcut lui Kulakov. Astea sunt lucruri care nu mai pot fi remediate. Însă Richard poate fi eliberat. Să nu merite el asta?

Femeia nu poate accepta faptul că e distrusă. Lyndsey simte cum transpirația îi curge de pe gât în jos, pe șira spinării.

— S-a terminat, Theresa. Ajută-mă să repar răul făcut și te voi ajuta și eu.

Theresa își privește mâinile.

— Nu înțelegi. Am făcut lucruri… lucruri la care nu mă poți ajuta.

— Te referi la Kyle Kincaid?

Încuviințează sec din cap.

— Ai dreptate, nu îți pot promite nimic legat de asta. Mai bine te rogi să

nu moară.

— A vrut să mă șantajeze.

Râde din nou, un râs care trădează fragilitate.

— Cei de la etajul șase sunt lupi, știi doar. Nu mă vor ierta niciodată. Nu mă vor lăsa niciodată în pace.

Lyndsey vede o licărire în ochii Theresei: *vrea să aibă încredere în mine.*

— Te rog, Theresa, *ca prietenă*: nu face asta. Ai încredere în mine. Vom găsi împreună o cale de scăpare.

Secundele se dilată. Nu prea are de ales. Lyndsey își dă seama că răspunsul Theresei întârzie mult, pentru că ea conștientizează faptul că nu îl va mai vedea vreodată pe Richard. Că trebuie să renunțe la el. Că trebuie să aleagă între soțul ei și fiul ei.

În cele din urmă, ea întreabă, în șoaptă:

— Ce vrei să fac?

— Hai să mergem în altă parte să vorbim. Nici măcar aici în parcare nu mă simt în siguranță.

Învârte cheia în contact și bagă în marșarier.

Iar apoi, Theresa face un lucru ciudat. Deschide geamul mașinii, ia paharul de cafea al lui Lyndsey și îl aruncă afară. Paharul lovește mașina parcată lângă ea, murdărind ușa șoferului cu lichidul maro.

— De ce ai făcut asta? întreabă Lyndsey, în timp ce se îndepărtează.

— Să nu te îndoiești că ți-am fost mereu prietenă, este tot ce răspunde Theresa.

•••

Ele se îndreaptă spre McLean și ajung la o cafenea mică dintr-un centru comercial liniștit. Este amiaza unei zile lucrătoare și Lyndsey este sigură că nu vor fi văzute împreună de niciun coleg de la serviciu. Se duc spre locurile din fundul cafenelei mici și luminoase. Sunt doar ele două și o chelneriță de vârstă mijlocie, în blugi.

În timp ce se așază la masă, lui Lyndsey i se pare că întrezărește o vulnerabilitate în imaginea impecabilă pe care o afișează Theresa. Pare obosită, de parcă ar fi alergat luni întregi.

— Aș vrea să-mi lămurești câteva lucruri, spune Lyndsey.

Amândouă își țin mâinile în jurul cănilor groase din ceramică.

— Nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui Iaromir Popov, nu-i așa?

Theresa tresare brusc, ca un cal speriat.

— Nu. Nici măcar nu știam că este unul de-al nostru până la incidentul din avion.

Expresia feței și limbajul corpului ei arată că spune adevărul. Coroborând fluxul de date cu informațiile oferite de Evert Northrop, Lyndsey este înclinată să o creadă.

— Nesterov și Kulakov – tu ai dat FSB-ului numele astea.

Theresa își lasă capul în jos. Nu se poate uita la Lyndsey.

— Da.

Ce nu spune niciuna dintre ele este că moartea lui Kulakov s-a întâmplat din cauza Theresei. Nesterov este încă dat dispărut, iar ea va fi de asemenea responsabilă de tot ce i se va întâmpla acestui om.

— Dar astea au fost singurele două.

Lyndsey știe ce ar întreba Raymond Murphy: *De unde știu că nu mă minți*? *Dovedește*. Toate acestea se vor întâmpla destul de curând: interogatoriul, discuțiile, Theresa arătând fiecare pas pe care l-a făcut, fiecare dosar pe care l-a atins.

Este timpul ca Lyndsey să-i împărtășească Theresei preocuparea reală care o macină și îi este imposibil să prevadă cum va reacționa.

— Am o suspiciune – pentru care nu am dovezi, cel puțin nu încă – legată de faptul că Eric este implicat în asta.

Pentru o clipă, asta pare să o amuze pe Theresa. Dar dacă este adevărat, îi este frică să o creadă. Theresa zâmbește trist.

— Oricât de mult mi-aș dori să cred lucrul ăsta, să știi că Eric nu a fost implicat deloc. Eu, eu am lăsat ca furia să cuprindă tot ce e mai bun în mine. Eu sunt singura responsabilă.

Lyndsey o lasă pe Theresa să-și descarce remușcările, înainte de a-i dezvălui toate faptele. Theresa este un ofițer de rapoarte cu experiență – de fapt, are o reputație excelentă –, iar Lyndsey s-ar putea folosi de modul cum vede ea lucrurile. Dacă va spune adevărul.

Theresa ascultă tot ceea ce îi spune Lyndsey despre otravă, despre Simon și, fără a intra în prea multe detalii, despre ciudatele amprente digitale de pe dosarele lui Popov.

— Se pare că Eric are ceva de-a face cu moartea lui Popov, pot fi de acord cu tine. Dar toate lucrurile pe care le-am făcut eu… El nu are nimic de-a face cu asta. M-am dus la Eric când am aflat că Richard este încă în viață. El a fost la fel de surprins ca și mine de informațiile pe care i le-am

dat… L-am implorat pe Eric să mă ajute, dar el a refuzat. Mi-a spus să mă împac cu gândul ăsta, că etajul al șaselea nu va redeschide niciodată cazul… Theresa clatină din cap.

Lyndsey e încremenită, ca și cum ar fi alunecat într-o mare de gheață.

— Eric ți-a spus că nu știe despre Richard? Ești sigură de asta?

Nu știe. Ea nu a văzut niciodată transcrierea… transcrierea blestemată din dosarul Razorbill…

Lyndsey se abține cu greu să nu o apuce pe Theresa de umeri și să o scuture.

— Te-a mințit, Theresa…

— Nu înțeleg. M-a mințit legat de ce?

— Eric știa că Richard trăiește. Știa și nu ți-a spus asta niciodată. El a fost cel care le-a propus celor de la etajul șase să nu ți se spună nimic…

Theresa se dă ușor în spate, cu fața schimonosită, de parcă ar fi mușcat dintr-un măr otrăvit.

— Ce vrei să spui? De unde știi?

Lyndsey abia o poate privi, în timp ce îi povestește despre transcriere. Tristețe, durere, mânie… toate acestea se citesc pe chipul Theresei, într-o succesiune rapidă. Culminând cu furia, o furie oarbă.

— Deci a făcut asta pentru a se salva. A insistat pe faptul că etajul al șaselea luase deja hotărârea asta. A jurat că șefii mă vor strivi ca pe o insectă, dacă aș îndrăzni să merg la congresmenul meu sau la presă. M-am gândit la Brian… Eric mi-a spus să am încredere în el, că va avea grijă de mine. În tot acest timp, el nu făcea altceva decât să mintă. Că era prietenul lui Richard, că ținea la mine… Minciuni.

Theresa se oprește și devine tăcută. Privirea pe care cele două femei și-o aruncă una alteia este o privire pe care fiecare dintre ele o cunoaște. Din acest moment, amândouă vor face echipă. Amândouă vor reuși sau vor eșua. Împreună.

38.

Tarasenko se întoarce în orașul pe care îl urăște cel mai mult.

Ia un Uber de la aeroportul Reagan National spre hotelul său. Instalat pe bancheta din spate a unei Honda Acord (foarte curată după standardele rusești, iar șoferul i-a oferit chiar și o sticlă de apă), el urmărește peisajul orașului. Parcurge George Washington Parkway, apoi trece de ieșirile spre Pentagon și Cimitirul National Arlington, iar acum intră în pădure, care e la fel de întunecată și pustie ca în poveștile populare rusești. Și a auzit tot atâtea povești despre parcurile din Washington, câte a auzit și despre pădurile de lângă Moscova. Cine știe ce se întâmplă noaptea în aceste păduri? Crime, afaceri cu droguri, agresiuni… Nu sunt doar niște simple păduri, nici pentru lume, nici pentru el.

Principalul motiv pentru care nu-i place DC-ul este acela că orașul încearcă din răsputeri să fie plăcut. Atâtea monumente frumoase, atâtea magazine de firmă. Prea multe mașini scumpe și de lux pe șosele. Totul este bine pus la punct, prea curat pentru gusturile lui. După părerea lui, capitala unei mari puteri trebuie să fie ca un luptător de categorie grea. Washingtonului îi lipsește o coloană vertebrală adevărată, de care are nevoie o superputere pentru a le determina pe celelalte țări să înțeleagă că nu e bine să se pună cu ea. Ar trebui să inspire frică. Washington, DC, și-a pierdut coloana vertebrală în urmă cu ceva vreme, în mandatul unor președinți, iar cu timpul situația s-a înrăutățit și mai mult. Acum este plin de lobbiști și avocați care spun guvernului ce să facă, de corporații care susțin politicieni, iar totul seamănă cu o cursă de cai. S-ar putea ca situația să fie asemănătoare și la Moscova, dar acolo nimeni nu uită cine este șeful. Acolo nu vezi o luptă nebună pentru acapararea de proprietăți, fiecare caută să obțină doar atât cât poate. Sub Omul Forte, există armonie. Pentru că îi ține pe toți la respect.

În Uber, el încearcă să vadă dacă nu cumva e supravegheat de FBI, dar este destul de sigur că nu e nimeni pe urmele lui. Călătorește sub o nouă identitate, pe care se pare că americanii încă nu au aflat-o. Încă o dovadă că Washingtonul nu mai este superputerea care a fost cândva. Altă dată FBI-ul ar fi fost pe urmele lor din clipa în care coborau din avion. La Beijing,

trebuie să îți faci griji în privința recunoașterii faciale pe oriunde te duci. Din nou, o superputere care nu se joacă. Ofițerii de informații ruși mai tineri preferă să fie detașați la Singapore, Hong Kong și în China pentru a face față provocărilor. Tehnologia din aceste locuri îi ține în priză. Îi împiedică să devină mulțumiți de ei înșiși. Nu e deloc distractiv atunci când adversarul tău e nepăsător.

Seara, în barul hotelului, în timp ce bea ce și-a comandat, este deranjat de nesăbuința unor părinți care au preferat să iasă în oraș cu copilul lor pentru prima dată, în loc să apeleze la o bonă. Oare copilul n-ar trebui să bage o furculiță într-o priză, să sară de pe acoperișul garajului în tufișuri sau să facă farse vecinilor? Tarasenko închiriază o mașină – fără Uber, pentru ceea ce urmează să facă – și pleacă spre nordul Virginiei, spre zona în care locuiește Kanareika. Mai mult de o oră, el străbate străzile întunecate, pentru a observa dacă este urmărit, apoi parchează mașina într-un loc de unde poate vedea casa vopsită în gri și alb a Theresei, își aprinde o țigară și se uită la ceas.

Rezidentura s-a arătat circumspectă în ceea ce privește plantarea de microfoane în casa unui ofițer CIA. Dacă era vorba de un agent, așa s-ar fi întâmplat, asta e procedura. Se strecurau în casă îmbrăcați ca electricieni sau ca alți meseriași și instalau dispozitivele de înregistrare. Dar menajera nu lasă pe nimeni să intre atunci când Kanareika este plecată, iar când aceasta este acasă nici nu se pune problema să încerce. Rezidentura este nevoită să apeleze la oameni care să îi urmărească locuința din mașini cu inscripționări false, riscând astfel, în acest cartier plin de foști spioni, să li se bată în geam și să li se ceară să se identifice sau, mai rău, să fie chemată poliția.

Volvo-ul Kanareikăi este pe alee. La un moment dat, zărește profilul feței slabe a femeii printr-o fereastră de la etaj, ea având brațele încrucișate și privind în jos, ca și când ar vorbi cu cineva foarte mic de statură. Trebuie să fie vorba de fiul Kanareikăi, cel menționat în rapoarte. Pe obrazul ei se reflectă o culoare albastră, provenită de la televizor sau de la monitor. Fiul ei o roagă să-l mai lase câteva minute la un joc video. Așa fac și băieții din Rusia. Așa fac băieții de oriunde. Mai vorbesc câteva minute, apoi lumina se stinge și întunericul inundă camera.

Totul pare normal și asta e bine. În acest cartier de spioni, nu vrei să creezi suspiciuni când o familie este pe cale să plece. Pe de altă parte, faptul

că totul pare prea normal îl face nervos. Oare Kanareika încearcă să-i ducă de nas? Poate că, de fapt, ea nu plănuiește să fugă. Poate că vrea doar să-i *provoace.* Tarasenko studiază casa cuprinsă de liniște – nu există lucruri împachetate, nici gunoi scos afară pe bordură care așteaptă să fie ridicat, nimic deplasat – și trage din țigară. Ce îi spune această casă atât de calmă despre starea de spirit a Kanareikăi? Trebuie să afle mai multe. La urma urmei, el este cel care va intra în casa asta la un moment dat. Faptul că încerci să te asiguri nu e ceva deplasat, vrei să știi că nu vei cădea într-o capcană. Trebuie să vadă cum e înăuntru.

Aruncă mucul de țigară pe geamul mașinii, își încheie fermoarul jachetei de culoare închisă, pentru a ascunde cămașa albă de sub ea, care strălucește în întuneric de parcă ar fi făcută din materiale radioactive. Ca un ofițer de caz experimentat ce este, Tarasenko se plimbă degajat pe stradă, ca și cum ar locui acolo, ca unul dintre proprietarii din zonă care a ieșit să se bucure de aerul nopții. Nu traversează încă spre casa ei, ci se ascunde în spatele unui copac uriaș. Dacă cineva ar fi fost cu ochii pe el, ar fi crezut pur și simplu că a dispărut. Dar el nu dispare, ci se duce după garaj, până ajunge în spatele casei, unde se poate apropia de ferestre. La cât de masiv este, e surprinzător faptul că se mișcă atât de silențios. Ocolește tufișurile și se apropie de fereastră, având grijă să nu calce pe crenguțe uscate sau pe frunze căzute pe pământ, care ar putea face zgomot.

Observă că una dintre jaluzele nu este trasă până jos și se folosește de cei câțiva centimetri neacoperiți pentru a privi înăuntru. În cameră este întuneric, dar poate vedea spre camera alăturată, unde este aprinsă o lumină. Nu se aude nimic. Nici televizor, nici radio sau vreo combină muzicală. Se pare că nimeni nu se află la parter.

Găsește o modalitate de a ajunge la etaj. Se urcă pe acoperiș, peste veranda închisă care dă spre grădină și apoi se târăște pe burtă până în partea care dă spre curtea din spate. Vede o lumină slabă de la una dintre ferestre, așa că se îndreaptă spre ea. E dificil, pentru că acoperișul este abrupt, iar pervazul de sub fereastră este îngust, de doar câțiva centimetri. Nu există nimic de care să se țină în cazul în care ar cădea. Sunt aproape cinci metri până jos; nu s-ar răni, dar sigur ar fi auzit.

Înaintează cu precauție, ținându-se de ornamentele de sub marginile ferestrelor pentru a-și păstra echilibrul, apoi privește înăuntru. Theresa nu a tras bine perdelele, poate pentru că îi place mult lumina razelor de lună sau

poate pentru că șirul de copaci înalți din apropiere îi oferă intimitate față de vecini. Tarasenko își ține respirația și înaintează câțiva centimetri, până când aproape că atinge geamul cu fața. Cu grijă, se uită prin spațiul liber lăsat de perdele. Kanareikăi nu i-ar plăcea dacă ar vedea că e spionată, dar la ce se pot aștepta spionii dacă nu la supraveghere?

Kanareika e acolo, cu pielea ei palidă în lumina slabă din cameră. Văzând-o, lui Tarasenko îi zboară gândul la balerine: elegante și grațioase, dar reci și distante. Clar, nicidecum genul lui de femeie. În camera în care se află Theresa nu e nimic, e aproape goală. Nu pare o cameră în care locuiește cineva, este prea mohorâtă. Ea sortează haine dintr-o cutie de carton. Pe unele le aruncă într-o grămadă aflată la picioarele ei, pe altele le pune într-o cutie mai mică. Se mișcă încet, analizând fiecare îmbrăcăminte. Tarasenko își dă seama că sunt haine de bărbat. *Trebuie să fie ale soțului ei. Împachetează haine pentru el.*

Theresa se oprește atunci când ia în mână o cămașă în carouri, destul de uzată și șifonată. Este tipic americană, așa cum sunt îmbrăcați tăietorii de lemne, într-un desen vechi. Ca ofițer de caz, Tarasenko a învățat multe despre folclorul și istoria americane. Despre poveștile pe care americanii le spun despre țara lor, despre poveștile spuse înainte de culcare, menite să îi adoarmă pe copiii speriați. Theresa își afundă fața în cămașă. Momentul îl captivează pe Tarasenko. Vede ceva special în gestul ăsta, poate e cămașa favorită a soțului ei, pe care ea nu l-a mai văzut de ani de zile. Theresa se *contopește* cu cămașa. Parcă îi vede umerii cum tresar; oare plânge? Ea nu a plâns niciodată în prezența lui, deși a avut destule motive să o facă, și i-a trecut prin minte că poate e genul de femeie care nu plânge. Pentru că, odată cu trecerea anilor, se călise din cauza acestei întâmplări nefaste. Însă e posibil ca ea să nu fie încă distrusă complet. Poate că mai există o vulnerabilitate în adâncul sufletului ei.

Rușii nu i-au spus lui Richard Warner ce s-a întâmplat, nici ce urmează să se întâmple. După sute de zile petrecute în captivitate, Richard Warner nu a cedat deloc, nu a divulgat nici măcar o fărâmă de informație pentru a-i fi mai ușor, chiar dacă nimeni de la Langley nu l-ar învinovăți dacă ar face-o. Un astfel de bărbat nu ar fi de acord sub nicio formă cu ceea ce face soția lui. Morozov a vrut să-i spună, pentru că șeful lui Tarasenko este un netrebnic sadea. Nu-l suferea deloc pe Warner – la fel cum nu suferea faptul că nu poate părăsi Rusia pentru că CIA-ul îl așteaptă răbdător, precum o

soacră nemiloasă – și s-a gândit că ar fi distractiv să-l tortureze, lăsându-l să înțeleagă că au primit informații secrete pe seama lui. Morozov i-a plasat însă sarcina lui Tarasenko, iar Tarasenko nu a văzut niciun avantaj în asta. Ura să recunoască – îi plăcea să creadă că operațiunile lui erau bine puse la punct dar se putea întâmpla orice de data asta. Kanareika ar putea renunța, ar putea să fie prinsă, Omul Forte ar putea afla de planurile lor și le-ar putea pune capăt. Gândul la Omul Forte, mai ales, îl făcea să fie nervos, dându-i fiori reci pe șira spinării. Fundul lui era pus la bătaie, nu al lui Morozov, și nu se putea baza decât pe promisiunea bătrânului general că-l va proteja.

Simțea o jenă, văzând-o pe Kanareika plângând. Își iubește cu adevărat soțul, de aceea era dispusă să meargă până în pânzele albe pentru el. Se gândește la femeile din viața lui și nu și-o poate imagina pe niciuna dintre ele capabilă de un asemenea devotament față de el. Dimpotrivă: ele i-ar aplauda pe temnicerii lui și i-ar încuraja pe aceștia să arunce cheia de la temniță. Ceea ce face Kanareika pentru soțul ei necesită un curaj extraordinar. Nu o poate disprețui pentru asta. Din contră, o respectă mai mult.

În orice caz, se pare că Theresa procedează conform planului. Mulțumit, el o ia înapoi pe aceeași cale, traversând cu grijă acoperișul înainte de a coborî pe veranda acoperită, apoi sare jos, parcurgând înapoi drumul pe care venise, asemenea unei umbre.

•••

Mai este un lucru pe care trebuie să-l facă în seara asta.

Conduce câțiva kilometri pe autostradă, urmărind luminile strălucitoare de pe stâlpi. Se îndreaptă spre adresa pe care a căutat-o, după ce a primit numele de la Kanareika. Vrea să afle mai multe despre adversarul lui: Lyndsey Duncan.

În parcarea de lângă locuința acesteia este o liniște totală. Ea locuiește în ceea ce americanii numesc apartament cu grădină. Clădirile au doar câteva etaje și sunt lipite una de alta, cu scări de acces exterioare. Nu este foarte târziu, încă mai există lumini aprinse la unele ferestre. Scoate un binoclu din geanta de pe scaunul pasagerului.

Perdelele de la apartamentul lui Lyndsey Duncan sunt pe jumătate trase, suficient pentru a-i permite lui Tarasenko să arunce o privire înăuntru. Este ispititor, parcă ar privi prin gaura cheii. O siluetă se mișcă prin cameră și pentru o lungă perioadă de timp aceasta nu este decât o umbră. Ca și cum ar

privi o fantomă.

Dar apoi ea se oprește chiar în dreptul locului liber lăsat de perdele și el o poate vedea clar. Înaltă, agilă, puternică. Picioare lungi, așa cum i-a plăcut întotdeauna la o femeie. De fapt, îi place totul la ea: încrederea, pe care o poate desluși după atitudine. Inteligența care i se citește pe chip. Părul roșcat, care îi cade pe umeri. Își imaginează cum i-ar răsuci părul în mâinile lui. Își imaginează câte i-ar face acestei femei. O dorință bine cunoscută, deloc neplăcută, îl cuprinde. Însă doar la asta se poate rezuma, pentru că nu poate pătrunde cu forța în apartamentul ei.

Dacă ar acționa după impulsurile pe care le are în momentul ăsta, ar strica totul. Mai bine să joace jocul pe termen lung. Pune binoclul la loc și pornește motorul, întorcându-se la hotel.

Kukla, acesta va fi numele lui Lyndsey Duncan. Păpușă.

39.

– L-am urmărit pe Cassidy încă de când a aterizat pe aeroportul Reagan National.

Lyndsey e într-un SUV negru, uriaș, la volan e un agent FBI, iar lângă acesta un alt agent. Sally Herbert stă lângă Lyndsey, pe bancheta din spate, calmă. Mașina înaintează pe George Washington Parkway. Un cer indigo acoperă orașul. Washingtonul nu este un oraș în care să te distrezi noaptea: traficul rutier este redus, iar trotuarele sunt goale. SUV-ul taie întunericul nopții, care e decorat de stopurile roșii ale mașinilor, de luminile stradale și, ocazional, de fascicule îndepărtate de lumină ce provin de la reflectoarele montate pe vreun zgârie-nori sau pe vreun monument.

Mașina se îndreaptă spre hotelul Hilton din Tysons Corner. Cassidy va fi cazat acolo pe perioada cât va sta în SUA; ei știu deja asta din raportul pe care el l-a depus la Divizia Rusia și pe care Lyndsey l-a primit de la Maggie. Conform itinerarului său, Cassidy va petrece câteva zile ajutându-l pe Eric și apoi își va lua o săptămână de concediu, plecând acasă, în Ocean City, Maryland. Habar nu are de primirea care i se pregătește.

Șoferul oprește în fața hotelului. Lyndsey își amintește de locul acesta din vizitele pe care le-a făcut anterior. Totul seamănă cu o cabană de schi futuristă, în care finisajele din lemn și piatră se combină cu mobilierul modern. Nu sunt prea mulți oameni, din cauza orei târzii. Un cuplu traversează holul, venind dinspre bar, iar în colțul îndepărtat, într-o zonă confortabilă de relaxare, câțiva oameni își termină băuturile, lumina focului reflectându-se în paharele lor de martini.

La recepție, Herbert îi arată recepționerului legitimația, iar săracul om îngheață, încercând să nu-și arate neliniștea.

— Ce număr are camera rezervată de bărbatul care tocmai a sosit?

În liftul care îi duce până la etajul șase, Lyndsey încearcă să-și liniștească bătăile inimii. Ea a făcut multe lucruri de-a lungul carierei – a scăpat de urmăritori atunci când s-a simțit supravegheată, a fost cu ochii pe adversari, atunci când aceștia urmau să se întâlnească cu agenții lor într-un cartier plin de magazine –, dar să conducă o echipă de agenți FBI în camera unui coleg, asta nu făcuse niciodată. Speră să nu mai fie nevoită să facă așa

ceva vreodată.

Cassidy deschide ușa și pe chip i se citește o surpriză evidentă. Arată ca și cum nu ar fi dormit deloc în călătoria de cincisprezece ore pe care a făcut-o. Poartă aceleași haine ca în avion, blugi și o jachetă sport, șifonată. Un ușor iz acrișor, stătut, se simte în jurul lui.

— Lyndsey? Ce faci aici?

El pare să ignore legitimația pe care Herbert o ține în mână, în timp ce aceasta încearcă să intre în cameră, fiind mai curios de prezența lui Lyndsey la hotel decât de FBI. Unul dintre agenții FBI rămâne pe hol, în timp ce Herbert închide ușa în urma ei.

— Sunt agentul special Sally Herbert, de la unitatea de contrainformații a FBI-ului.

Folosindu-se de înălțimea ei – Tom Cassidy este scund –, Herbert îl forțează pe acesta să se retragă câțiva pași înapoi. Pentru că Lyndsey se află lângă ea, de cealaltă parte, Cassidy este țintuit la perete. E speriat, în timp ce se dă înapoi. *Știe că a făcut ceva greșit.*

— Avem permisiunea șefilor tăi pentru a vorbi cu tine. De ce nu iei loc?

Cassidy nu se așază pe scaun. Le întoarce spatele și se freacă pe ceafă. *Nu vrea să ne înfrunte.*

— Acum nu este un moment bun. Tocmai am sosit și sunt frânt de oboseală. Nu o putem lăsa pe dimineață?

— Mă tem că nu.

Se așază pe marginea patului, fără tragere de inimă.

— Desfășurăm o investigație asupra unuia dintre colegii tăi – Cassidy nu pare surprins, pesemne că Eric i-a spus despre Theresa – și trebuie să-ți punem câteva întrebări.

Își trece mâna prin părul nespălat, părând tulburat și răvășit.

— Despre oricine ar fi vorba, n-o să plece nicăieri în seara asta. Uite, sunt rupt. Zborul de la Moscova la DC este nasol. Nu poate aștepta până dimineață? întreabă el, din nou iritat.

Herbert continuă.

— Au apărut noi informații legate de Genghis. El credea că FSB-ul a aflat despre cooperarea lui cu CIA și de aceea a încercat să ajungă la Washington.

Este o cacealma pe care Lyndsey i-a oferit-o lui Herbert, ca momeală pentru a vedea cum va reacționa Cassidy. El ridică din umeri de parcă ar fi

ceva normal.

— De ce altfel ar fi plecat spre Washington?

— Tu ai fost cel care i-a spus, nu-i așa? Dar nu am găsit nicio astfel de consemnare în rapoartele tale – așa cum *ar trebui* să existe, nu? Prin urmare, poate ne spui cine ți-a dat această informație.

Instinctiv, privirea lui Cassidy se îndreaptă pentru o clipă spre Lyndsey. Arată exact ca un șobolan care se simte prins în capcană.

— De ce crezi că am fost eu?

Aceasta este piesa care lipsește, cea care va lega toate aspectele problemei. Sigur, Cassidy trebuie să fi fost implicat – la urma urmei, el era cel care răspundea de Popov. El fusese cel care l-a determinat pe bătrânul spion rus să plece spre Washington.

Tot ce trebuie să facă Lyndsey este să-l determine să recunoască.

— Mașa mi-a spus, rostește Lyndsey. Ideea i-a venit dintr-odată. Iaromir i-a spus totul Mașei. Chiar și faptul că tu ai fost.

Cassidy face fețe-fețe. Nu se gândește să-i pună nicio întrebare, probabil din cauza situației în care se află, înconjurat fiind de agenții FBI.

— Așa este. Nu am avut încă timp să scriu despre asta în raport, pentru că se întâmplă atât de multe. Informația mi-a parvenit de la un alt agent de-al meu. Mi-a spus că acoperirea lui Genghis a fost compromisă, așa că i-am transmis asta direct lui Genghis. I-am spus să nu intre în panică și să se dea la fund. Analizam deciziile pe care trebuia să le luăm, atunci când el a fugit. Nu a fost vina mea.

Atitudinea pe care o adoptă Cassidy, privind spre stânga și în sus, de parcă ar vrea să prindă idei din aer, îi e foarte cunoscută lui Lyndsey. S-ar putea ca el și Eric să nu se fi gândit la o versiune identică pe care să o susțină amândoi sau e posibil ca Tom Cassidy să fie atât de obosit și speriat, încât să nu-și mai amintească povestea asupra căreia au căzut amândoi de acord. Totuși, după toate probabilitățile, nu s-au obosit să se concentreze asupra acestui detaliu, încrezători că nu vor fi interogați. Popov *era* un agent dublu, iar dacă Rusia ar fi aflat acest lucru, l-ar fi asasinat. Și s-a întâmplat întocmai. Nimeni nu s-ar gândi să ancheteze lucrul ăsta.

Herbert se apleacă înainte, folosindu-se de toată înălțimea ei.

— Cine este această altă sursă, Tom? Și de ce ai vorbit cu Genghis înainte ca stația să pună la punct un plan pentru a gestiona situația?

Cassidy e copleșit. O privește pe Herbert, apoi cercetează cu privirea

întreaga cameră de hotel, cu pereții ei gri închis și cu draperiile ale căror falduri acoperă geamul mare de sticlă.

— Nu am de gând să discut lucrurile astea aici. Informațiile pe care le știu sunt din surse strict secrete, iar noi suntem într-o cameră de hotel, pentru numele lui Dumnezeu.

Herbert nu este deloc încurcată. Speraseră că Tom Cassidy va ridica această obiecție.

— Și eu doream să spun același lucru. Să mergem la sediul FBI. Vom folosi SCIF-ul[{14}] de acolo și vei putea vorbi liber.

•••

Acesta a fost planul lui Herbert încă de la început: să-l aducă pe Tom Cassidy la sediul FBI. Acum, Cassidy se află pe teritoriul lui Herbert. A fost șocat de vizita neașteptată pe care a primit-o în camera sa de hotel, dar apoi a fost adus repede aici, flancat de doi agenți federali bine făcuți, fiind condus prin sălile pustii ale acestei fortărețe de beton până la o cameră din subsolul clădirii. Probabil că se simțea ca și cum ar fi ajuns într-o închisoare. Luminile de deasupra capului sunt puternice și scot în evidență cearcănele adânci de sub ochii lui Cassidy. Arată ca un condamnat. A fost lăsat singur în camera de interogatorii pentru câteva minute, în timp ce Herbert și Lyndsey privesc la el din spatele unui geam reflectorizant.

— Ar fi bine să-i lăsăm niște timp de gândire, spune Herbert. Treaba noastră în seara aceasta este să-l facem să ne spună ce rol a jucat el în tot ceea ce s-a întâmplat.

De cealaltă parte a geamului fumuriu, Cassidy privește în gol. Încearcă să pară confuz, copleșit și, mai presus de toate, nevinovat, dar Lyndsey bănuiește că joacă doar un rol.

— Ăsta nu este un caz obișnuit și nu știu exact ce căutăm. O să îmi dau seama în timp ce îl vom interoga. Dar ar trebui să fii pregătită pentru vești proaste, Lyndsey. Indiferent ce a făcut, s-ar putea să nu fim în stare să construim un dosar împotriva lui. Multe aspecte ale activității de intelligence nu cad sub incidența legislației interne a Statelor Unite. Există șanse mari ca orice a făcut Cassidy, să fi făcut la comanda supervizorului său. Chiar dacă ceea ce a făcut a fost ilegal și a contribuit la o moarte nejustificată, vinovăția lui va fi diminuată.

Lyndsey se străduiește din răsputeri să-și controleze furia, să nu se mai gândească la Iaromir Popov. În camera de interogatoriu, va încerca să-și

stăpânească emoțiile și-l va face pe Cassidy să tremure de frică. *Cum ai putut să-i faci așa ceva*? îl va întreba ea. *Depindea de tine.* Ce poate fi mai presus de viața unui om?

Înainte de asta, Herbert îi aruncă o privire serioasă.

— Știu cum trebuie să te simți, Lyndsey, dar ai încredere în mine. E foarte important ca el să vorbească. Lasă-mă pe mine să pun întrebările.

Ele intră împreună în camera de interogatoriu. Încăperea este sordidă, iar mirosul e groaznic. Așa miroase frica. Oare câți oameni au fost interogați aici? Pereții trebuie să fi văzut tot felul de suspecți: presupuși teroriști, hoți înarmați, ucigași în serie și da, chiar și agenți federali care au schimbat taberele. Agenți FBI care au cooperat cu cartelurile de droguri și crima organizată, ofițeri CIA care și-au vândut sufletele celeilalte părți. Poate că și Aldrich Ames sau Robert Hanssen au stat pe acel scaun. Lăcomia, ambiția, pofta de sânge: aceste emoții plutesc în aer ca niște fantome, pe care e imposibil să le alungi.

Herbert se așază pe scaun vizavi de Cassidy, sprijinindu-și antebrațele pe masă.

— Ești într-un SCIF, domnule Cassidy. Autorizația de a-ți lua un interogatoriu a fost acordată de la cele mai înalte niveluri. Și ar trebui să știi că am citit toate rapoartele stației din Moscova. Nu există vreun aspect al muncii tale pe care să nu-l poți discuta cu mine. Acest lucru este clar?

Cassidy zâmbește ironic. Poate că e agitat, dar încă nu este pregătit să arunce prosopul.

Herbert i-a observat zâmbetul și încuviințează din cap.

— Atunci, să trecem direct la subiect. Știm că i-ai spus lui Iaromir Popov faptul că FSB-ul cunoștea relația lui cu CIA-ul. De unde ai aflat asta?

— V-am spus: de la unul dintre agenții mei.

— Ne vei da numele lui. Va confirma și el asta? Herbert lovește cu degetul blatul mesei. Uite ce e, suntem aproape siguri că FSB-ul *nu* știa de Iaromir Popov. Deci tocmai mi-ai spus o minciună. Iar dacă minți FBI-ul, te faci vinovat de o infracțiune federală.

— Nu este vina mea dacă un agent îmi dă informații greșite, izbucnește Cassidy. Am încercat să-l protejez.

Reacția lui este corectă, dar tonul vocii este complet nepotrivit: strident și ridicat. Vocea unui om care minte.

Herbert își păstrează cumpătul. E ca un zid de piatră.

— Uite, știm că se întâmplă ceva ciudat și mai știm că nu tu ești în spatele acestor lucruri. Ești doar o piesă – altcineva te-a folosit. Fii inteligent! Aceasta este șansa ta de a te exonera, de a ne oferi varianta ta din poveste.

O cută adâncă apare între sprâncenele lui Cassidy. Arată ca un om în conflict cu el însuși.

— Ai dreptate. Doar am urmat niște ordine.

— Spune-ne care au fost acele ordine!

Mai multe frământări interioare. Herbert încearcă din nou.

— Cine ți-a dat ordinul să vorbești cu Genghis? Șeful stației?

Acest lucru ar trebui să îl îngrijoreze pe Cassidy. Nu vrea să implice pe cineva în mod greșit. Se încruntă; e îngrijorat.

Lyndsey decide să marșeze pe asta.

— Nu trebuie să spui nimic, Tom. Vom considera tăcerea ta drept o confirmare a faptului că a fost Hank Bremer. Dă doar din cap dacă acesta este răspunsul.

Din ce știa ea, Cassidy e în relații strânse cu Bremer. Șeful stației pare să-l fi susținut pe Cassidy, oferindu-i agenți valoroși de gestionat, în ciuda realizărilor lui îndoielnice. Cassidy nu ar vrea să distrugă această relație. Din poziția în care se află, va avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Se uită la ea tăios.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Nu prea îl ai la suflet pe Hank, din câte se vede.

O încercare bună, dar Lyndsey nu-l va lăsa să o enerveze.

Poate că e din cauza lungii și istovitoarei călătorii sau a faptului că în jurul lui e plin de agenți FBI, în acest spațiu întunecat, fără aer, însă după un minut de zbatere interioară, ceva cedează în interiorul lui Cassidy.

— Nu a fost Hank. Nu-l băga în asta, el nu a fost implicat. E vorba de Eric Newman. Mi-a spus să-i comunic lui Popov că a fost deconspirat.

Lyndsey se luptă din răsputeri să nu reacționeze. Chiar dacă știe și bănuiește multe, ce aude i se pare greu de crezut. Un bărbat în care avea încredere a ordonat omorârea unui om pe care ea îl adora.

Herbert se apleacă spre Tom.

— Dar nu era așa?

Cassidy evită să se uite la Lyndsey.

— Din câte știu eu, nu.

— De ce?

Lyndsey se stăpânește înainte de a se arunca asupra lui Cassidy. *Cum ai putut să-l trădezi*? *Erai ultima lui linie de apărare.*

Cassidy se lasă pe spate în scaun, ca un școlar prins la copiat.

— A fost planul lui Newman. El mi-a spus ce să fac. Asta e treaba noastră, să respectăm ordinele.

— Și tu nu știi ce se află în spatele acestor ordine?

— Oh, ba da, știu ce încearcă Newman să facă.

Cassidy se întoarce spre Herbert, cu o expresie perfect calmă, chiar arogantă.

— Este o capcană pentru Evgheni Morozov.

Cuvintele lui cad asupra lui Lyndsey ca o alunecare de teren. Pentru o clipă, nimic nu mai are sens.

Morozov. Șeful lui Tarasenko. Tarasenko, cel care răspundea de Theresa. Dar nu exista nicio legătură cu Iaromir Popov…

Cu excepția lui Eric. Eric este singura legătură.

— Morozov se află de ani de zile pe lista CIA-ului cu cele mai căutate persoane. Acesta era un plan de a-l elimina, de a-l ispiti să iasă din bârlog. Și Morozov a mușcat momeala. Să prindă un ofițer CIA, pe cineva important… Ba chiar pe soția lui Richard Warner. Omul pe care Putin l-a urât aproape mai mult decât pe toți ceilalți.

Lyndsey vede doar stele în fața ochilor, de parcă ar fi fost lovită cu o bâtă de baseball. Totul fusese chiar în fața ei, avea toate piesele din puzzle la îndemână, nu trebuia decât să le pună cap la cap. Acum realizează planul lui Eric, incredibil de viclean și uluitor de egoist.

Nu suntem altceva decât pioni pentru el. Popov, Theresa, Richard… chiar și eu.

Lyndsey deschide gura să vorbească, dar Herbert își ridică mâna.

— Și cine este momeala, Tom? De cine se folosește Eric Newman pentru a-l scoate pe rus din bârlog?

Cassidy clipește, de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis.

— Eu… nu sunt sigur. Am crezut că e vorba de Popov.

— E mort, așa că nu poate fi el, nu-i așa?

Lyndsey izbește masa cu mâinile.

— *Theresa Warner* este momeala. O colegă ofițer.

Abia atunci Cassidy recunoaște. Își întoarce capul încet și zâmbește,

zâmbetul unui dușman de moarte. De ce o urăște? Ea este mai tânără decât el și e femeie; nu i-a făcut nimic, a fost doar un ofițer de caz mai bun. Dar asta este singura scuză de care au nevoie unii oameni.

— Nimeni nu i-a pus pistolul la tâmplă ca să le ofere rușilor informații clasificate. Ea singură a ales să facă asta.

— Nu știi despre ce vorbești.

Lyndsey vrea să-i spună că a fost păcălit. El crede că este deștept, dar a fost jucat pe degete de un maestru. Un om fără suflet și fără conștiință.

Herbert se uită la ea. *Nu mai spune nimic. Lasă-l să vorbească.*

— Crezi că știi totul, Duncan, dar ești încă o începătoare. Unde ai fi fost acum, dacă n-ar fi existat protectorii tăi? Dacă n-ar fi existat Reese Munroe care să aibă grijă de tine sau Iaromir Popov? Crezi că nimeni nu știe de ce Popov a fost atât de bun cu tine – iar pentru mine nu a fost nimic? Nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama. După ce ai plecat, bătrânul nu mai era bun de nimic – de nimic. Dacă l-am pierdut, nu înseamnă mare lucru.

Se uită apoi spre Herbert.

— Nu poți înțelege. Morozov e căutat de CIA de zece ani. Pentru uciderea unuia dintre șefii noștri de stație în plină zi, în fața propriei sale case. Cei care l-ar prinde pe Morozov ar fi eroi. Am putea obține tot ce am vrea. Am avea o carieră asigurată.

Lyndsey se întreabă oare ce ar afla dacă ar citi dosarul lui Cassidy: operațiuni făcute de mântuială, certuri personale cu colegii, meschinării și intrigi. Probabil o căsnicie proastă, copii care s-au înstrăinat de el, eșecuri pe linie. Nu una sau două alegeri proaste, ci un șir lung, greșeli în lanț însoțite de văicăreli. Oamenii proști iau decizii proaste. Mințile slabe sunt ușor de manipulat. Este evident faptul că aceasta nu a fost ideea lui Cassidy, ci a lui Eric. Cassidy este maleabil, exact ce avea nevoie Eric.

Brusc, Lyndsey se simte epuizată. O doare tot corpul, ca și cum ar fi fost lovită de un camion. Zile și săptămâni de căutări neîntrerupte – și în tot acest timp adevărul s-a aflat sub nasul ei.

A fost păcălită. Totul nu a fost decât o păcăleală.

Cassidy este furios și roșu la față, seamănă cu un bebeluș care plânge. Abia aștepta să spună lucrurile astea, iar acum i s-a oferit șansa de a le arăta – lui Herbert, cea care nu era informată, și lui Lyndsey, cea indusă în eroare – cine este cu adevărat mai bun.

— Iată cealaltă chestie de care niciuna dintre voi două habar n-are: ce a

făcut Eric, asta trebuie să facă CIA-ul. Trebuie să avem sânge-n noi. Să facem lucrurile pe care nimeni altcineva nu le poate face. Vreți să-mi demonstrați că voi sunteți superioare, iar că noi ăștilalți suntem băieții răi, dar asta nu-mi spune mie decât că nu înțelegeți nimic. Eu nu am greșit deloc în chestiunea asta. Scopul scuză mijloacele – ai mai auzit asta înainte, nu-i așa, Lyndsey? Ei bine, despre asta e vorba aici.

Se uită cu atenție la ea.

— Dacă tu crezi că ceea ce a făcut Eric Newman a fost greșit, atunci e clar că nu ești una de-a noastră și nu vei fi niciodată.

Lyndsey simte fiori reci care îi cuprind tot corpul. Adică la spioni precum Iaromir Popov și ofițeri precum Theresa Warner poți renunța atât de ușor, încât nici nu mai contează. Ironia – de care Cassidy nu își dă seama – este că, dacă el crede că Eric îi va fi alături și îl va proteja, acum când totul iese la iveală, e clar că trăiește în lumea lui. Aparent, nu există onoare printre spioni.

— Dacă nu gândești la o scară mai mare, atunci nu-ți faci meseria cum trebuie, se răstește el. Singura crimă este aceea de a fi prins.

Unde a mai auzit Lyndsey expresia asta?

•••

Amândouă merg în camera alăturată pentru a discuta, lăsându-l pe Cassidy singur.

Herbert îi cere unui asistent să aducă apă și cafea, pentru a-i oferi astfel timp lui Lyndsey să-și revină. Apoi se scuză pentru a-și verifica telefonul mobil, în timp ce Lyndsey digeră tot ce a auzit. Cât de mult și-ar dori să părăsească clădirea, să se urce în mașină și să plece. Să facă ceva – orice – care să o îndepărteze de locul în care se află. Simte nevoia să-și alunge din minte înșelăciunea și minciuna.

Lyndsey trebuie să-i recunoască lui Herbert un merit: pe fața ei nu poate citi nimic. Habar nu are la ce se gândește liderul echipei FBI în acest moment.

— Ei bine, acum realizezi și tu la ce lucram, spune Lyndsey. Eric Newman a ordonat moartea lui Iaromir Popov și a împins-o pe Theresa în mâinile rușilor. Theresa a fost momeala pentru a-l scoate pe Morozov afară din țară. În ce-l privește pe Popov… încă nu sunt sigură de ce l-a ucis.

Acum că a spus-o cu voce tare, simțind în inima ei că acesta e adevărul, îi mai trebuie doar o secundă pentru a pune și ultima piesă din puzzle la

locul ei.

Ea era motivul pentru care l-a ucis.

Eric l-a ucis pe Popov pentru a o putea implica pe Lyndsey în derularea anchetei. Nu pentru că avea încredere în ea: nu, din contră. Pentru a conduce investigația, el avea nevoie de cineva pe care să-l poată fraieri și manipula. Pentru a se asigura că va ajunge la concluzia care trebuie: aceea că Theresa Warner era agent dublu pentru Rusia și că ea a făcut totul din răzbunare și răutate.

Lyndsey nu era altceva decât un pion. Într-un fel, ea este responsabilă pentru moartea lui Popov.

Pentru o clipă, abia mai poate respira. *Detectorul uman de minciuni – am ratat fiecare semn.*

Ea deschide gura să-i spună lui Herbert, dar se oprește. Simte prea multă jenă să recunoască. Prea multă rușine.

Nu mai contează: Herbert nu-i lasă mult timp ca să-și revină – sau poate că nu simte cât de profundă e suferința lui Lyndsey. Își trece nerăbdătoare o mână prin părul tuns scurt.

— Trebuie să-ți spun asta: o fi având FBI-ul proporția lui de dobitoci ambițioși, dar și voi aveți o ligă pe cinste.

Lyndsey nu o contrazice.

— Ce facem cu Cassidy? Știe că suntem pe urmele lui Eric. Ce-l va împiedica să-i comunice totul lui Eric, înainte de a-l aresta?

— FBI nu-l poate reține pe Cassidy. Nu avem nicio dovadă că a comis vreo infracțiune. Îi voi spune că ar fi bine să-și țină gura. Dacă îi transmite ceva lui Newman legat de investigația noastră, va fi pus sub acuzare. Dar poate că ar fi mai bine dacă CIA-ul s-ar ocupa de asta. Poți să le spui alor tăi să se ocupe de Cassidy? Am impresia că dacă ordinele vin de la Langley, va asculta…

Herbert se uită ferm la Lyndsey. O măsoară pur și simplu din cap până în picioare și apoi spune direct:

— Dar acum avem o problemă mult mai mare pe care trebuie să o rezolvăm. Amândouă trebuie să vedem cum îl vom prinde în capcană pe Eric Newman. Dacă ceea ce spui e corect, sunt multe lucruri de care se face responsabil… Dar și eu, și tu știm că va încerca să iasă basma curată, să nu fie învinovățit de nimic. Uneori, în astfel de cazuri, poți invoca autorizații, strategii, legi și regulamente. Dacă Eric Newman a pus să-ți fie ucis agentul

și a determinat-o pe Theresa Warner să spioneze pentru ruși, cum vom putea noi două să dovedim asta?

Acum este momentul adevărului. Adevărata ei frică – e conștientă de asta – este că tot ceea ce a spus Cassidy poate fi adevărat și că șefii vor fi de partea lui Eric. Că aceiași șefi doresc atât de mult să-l prindă pe Morozov, încât ar fi dispuși să ascundă totul sub covor, să uite totul.

Aproape că o lasă nervii. Eric nu este prost; sigur și-a acoperit bine urmele. Vor avea nevoie de dovezi concludente cu privire la ceea ce a făcut el – dar există asemenea dovezi?

Apoi îi vine un gând: cineva l-a plătit pe Claude Simon și cu siguranță banii nu sunt din buzunarul lui Eric. Simon a pomenit numele lui Tony Schaffer agenților FBI din Norfolk, ceea ce înseamnă că acesta e cel care s-a ocupat de contractul prin care a fost plătit Simon. Semnătura lui Eric ar trebui să fie pe acel contract.

— Va trebui să înaintați un mandat Agenției pentru a vă arăta un contract secret, spune Lyndsey.

A ezitat la început, dar apoi a devenit mai încrezătoare.

— Da, cred că putem dovedi implicarea lui.

•••

Imediat ce intră în birou, a doua zi dimineață, Lyndsey îl sună pe Patrick Pfeifer, pentru a stabili o întâlnire cu el. Ea nu a reușit să scape de bănuiala că Tom Cassidy l-a sunat pe Eric imediat după ce a fost eliberat, dar acesta e un risc pe care trebuie să și-l asume.

Se pare că Pfeifer trebuie să rezolve o mulțime de lucruri, cât timp directorul Chesterfield este în concediu – așa îi comunică lui Lyndsey la telefon secretara, pe un ton destul de morocănos.

— Este vorba de ceva foarte important. Trebuie să-l informez despre un telefon pe care îl va primi de la FBI, spune Lyndsey.

— Cincisprezece minute, spune femeia scurt, iar Lyndsey acceptă cu recunoștință.

Repetă întruna în mintea ei ce urmează să-i spună, dar uită totul, cât timp parcurge drumul lung până la etajul șase. Se așază pe unul dintre scaunele din anticameră, secretarele ignorând-o în mod explicit, în timp ce toate își urmează rutina de dimineață. Participanții sosesc pentru primele întâlniri ale dimineții, se pregătesc pentru briefingul zilnic al președintelui. Femeile și bărbații par ocupați, toți aruncând priviri curioase în direcția lui Lyndsey.

Se aud șușoteli de la birourile din spate, dar Lyndsey încearcă în mod deliberat să le ignore, pentru a se concentra asupra a ceea ce are de făcut.

Ancheta a ajuns la o răspântie periculoasă. Nu poate vedea decât o modalitate de a reuși, dar după ce Pfeifer va fi pus la curent cu ce se întâmplă, s-ar putea ca el să-i ia totul din mâini.

Și ce va face dacă o va privi drept în ochi și îi va spune că este naivă? Că Eric are dreptate și că ea greșește, așa cum a spus Cassidy?

Una dintre secretare se uită spre Lyndsey. Are părul grizonant și ochii de un albastru pătrunzător.

— Poți intra acum.

Pfeifer stă la birou, flancat de teancuri de hârtie. În dimineața aceasta, pare mai tulburat decât de obicei. Să-i fi citit o undă de enervare pe față, atunci când s-a apropiat de el? Lyndsey este foarte atentă la orice semn de nerăbdare și nu l-ar învinovăți dacă i-ar spune să înceteze cu aceste vizite inopinate. La urma urmei, șeful de cabinet nu îi datorează nimic. Este doar un bărbat amabil, care i-a acordat atenție cu câțiva ani în urmă, atunci când era proaspăt angajată. CIA are mii de angajați și el e responsabil de fiecare dintre ei. Zâmbetul forțat de pe chipul lui ar putea însemna că e gata să explodeze.

— Bună, Lyndsey. Am o teleconferință cu Departamentul de Stat în câteva minute, așa că va trebui să fii concisă. Prin urmare, cu ce te pot ajuta?

Lyndsey trage aer în piept și apoi începe. Îi spune totul, inclusiv investigațiile pe care le-a făcut și dovezile pe care le-a adunat. Aproape că se bâlbâie atunci când relatează episodul întâmplat în seara precedentă, legat de mărturisirea otrăvitoare a lui Tom Cassidy despre planul lui Eric. Totul sună atât de absurd acum, când rostește cuvintele cu voce tare, în biroul directorului, chiar dacă există un contract cu semnătura lui Eric pe el care va confirma ceea ce spune Lyndsey… În mintea ei, ajunge să se întrebe dacă nu cumva are halucinații. Cele cincisprezece minute alocate se scurg rapid – secretara cu părul grizonant bate la ușă și, pentru că nu primește niciun răspuns, își drege glasul, dar Pfeifer îi spune să-l delege pe unul dintre asistenții lui să meargă la teleconferință. Departamentul de Stat va trebui să înțeleagă situația.

Când Lyndsey termină ce are de spus, fața lui Pfeifer este palidă, iar pentru asta Lyndsey este recunoscătoare. Nu a greșit atunci când și-a

asumat acest risc nebunesc. Acela de a-și urma instinctul.

— Este incredibil, spune el după ce Lyndsey a terminat.

Ea i-a comunicat tot ce știa. Și-ar dori să se înșele în ceea ce i-a spus. Speră că mai e ceva ce i-a scăpat din vedere și că Pfeifer, cu experiența lui, își va da seama. Stomacul i se strânge în timp ce așteaptă ca el să spună ceva.

Pfeifer se sprijină de spătarul scaunului.

— Nu-l cunosc atât de bine pe Eric Newman. Nu am fost niciodată colegi de birou, pentru că așa ajungi să cunoști o persoană. Am auzit tot felul de povești, dar atât au fost, povești, și nu am știut niciodată cât de adevărate sunt. Era bine să le fi acordat mai multă atenție atunci. Toată chestia asta e urâtă, Lyndsey. Urâtă de tot.

El nu adaugă „dacă este adevărat”. E clar că o crede pe Lyndsey, iar ea este extrem de recunoscătoare pentru asta.

— Mă gândesc că ar trebui să-l chem pe Newman în biroul meu, împreună cu Roger Barker, șeful lui. Să le ofer șansa de a da o explicație. Aceasta ar fi procedura standard de lucru. Pentru o clipă, Lyndsey simte că îi fuge pământul de sub picioare. Dar nu sunt sigur că vom ajunge undeva cu asta. Newman va nega, desigur, iar lucrurile se vor tărăgăna și, din câte îmi spui, nu avem mult timp la dispoziție. Întâlnirea cu agentul rus poate avea loc în orice zi, parcă așa ziceai.

Ea încuviințează din cap.

Pfeifer își freacă bărbia.

— Și FBI-ul e la curent? Știe că scoaterea ilegală din țară va avea loc?

Ea încuviințează din nou. Pfeifer cade pe gânduri. Lyndsey își aruncă privirea peste grămezile de hârtii aflate pe biroul lui. Există zeci de probleme care îi solicită atenția, secrete care ar putea provoca ascensiunea sau căderea vreunui lider străin, tulburări care ar putea degenera în violențe. CIA-ul e în slujba președintelui. Acesta este unul dintre multele lucruri pe care Pfeifer trebuie să le ia în considerare în acest moment, dar Lyndsey se teme că toată această situație are o conotație mult mai personală pentru Agenție.

În cele din urmă, Pfeifer scoate un oftat.

— Bine, să lăsăm evenimentele să curgă și să vedem încotro ne duc. Se pare că măsuri de siguranță există – FBI-ul e la curent, iar Newman plănuiește să-l prindă pe agentul rus.

Ea i-a explicat că nu-i vorba de un agent rus *oarecare,* ci chiar de Evgheni Morozov, unul dintre cei mai căutați de CIA.

Chiar dacă și-a dorit asta, Lyndsey este surprinsă de decizia pe care a luat-o Pfeifer. Nu-și poate explica de ce este atât de surprinsă, pentru că Agenția își asumă riscuri în fiecare zi. Unele de-a dreptul imposibile. După ce se gândește puțin, Lyndsey își dă seama de faptul că nerespectarea protocolului e un lucru nefiresc pentru Pfeifer, de aceea ea nu se simte confortabil. El nu-i pomenește nimic despre înlocuirea ei. Lyndsey se aștepta ca, după această întâlnire, să fie înlăturată, iar la conducerea operațiunii să fie pus cineva mai experimentat.

Dar are totuși o explicație pentru asta. Eric Newman este de ceva vreme șeful Diviziei Rusia. Un director important. Care își are aliații săi, iar celor care îl cunosc le va fi greu să creadă că poate fi capabil de așa ceva. Încă există posibilitatea ca lucrurile să explodeze, chiar și în acest moment. Dar Pfeifer alege să-și pună încrederea în ea.

Aproape că vrea să-l întrebe: *Ești sigur*? *Nu sunt un detector uman de minciuni. Era cât pe ce să nu-mi dau seama ce se întâmplă. Eric aproape că a scăpat basma curată.*

Și totuși, ea și-a dat seama ce se întâmplă. Ca prin minune.

Pfeifer încuviințează din cap categoric.

— Vom lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Voi informa consilierul juridic.

În timp ce își îndreaptă mâna spre telefon, Lyndsey mai aduce în discuție două chestiuni. În primul rând, cineva ar trebui să-i facă o vizită lui Tom Cassidy.

— Dacă e încă loial lui Eric, atunci poate că i-a spus deja ce s-a întâmplat.

Pfeifer mormăie.

— Având în vedere că nu am fost sunat încă de Newman, mă îndoiesc că așa stau lucrurile. Vom solicita biroului consilierului juridic să se ocupe de asta. Să-i amintească de obligația pe care o are conform legii.

Este tot ce poate face el în aceste circumstanțe și ea trebuie să fie de acord cu asta.

A doua cerere este mai grea: Mașa și Polina Popov au nevoie de ajutorul CIA-ului.

— Sunt în pericol, din cauza manevrelor lui Eric. Nimeni din FSB nu

bănuia că Popov spiona pentru noi. Era în siguranță. Acum este doar o chestiune de timp până când rușii își vor da seama.

Va fi greu de ținut secret față de Eric ajutorul oferit Mașei. Atâta timp cât este șeful diviziei, există șansa ca el să afle informații despre orice operațiune care implică Rusia. S-ar putea ca unei persoane care lucrează la logistică sau la biroul de contractare, care se ocupă de cumpărarea de bilete de avion sau de rezervarea camerelor la hotel, să îi scape, din neatenție, unele lucruri. Există mii de detalii de care trebuie ținut cont, pentru a scoate pe cineva dintr-un teritoriu ostil și a-i crea o nouă identitate în America. Iar a face acest lucru atunci când ești constrâns de timp poate crește cu mult riscul de a fi descoperit.

— Voi vorbi cu Roger Barker și îi voi cere să se ocupe de asta. Nu pot face nicio promisiune, până nu vorbesc cu el, dar… Se pare că le datorăm acestor femei măcar atât.

Recunoștința lui Lyndsey este atât de mare, încât nu-și găsește cuvintele.

— Ține-mă la curent, îi spune Pfeifer în timp ce ea dă să plece, el întorcându-se la maldărul de hârtii de pe birou, pentru că problema care urmează la rând trebuie și ea rezolvată.

40.

Abia ce intră Lyndsey în biroul ei, că Theresa apare la ușă.

Lyndsey nu poate să nu observe faptul că Theresa arată atât de diferit față de acum câteva săptămâni, atunci când a revenit ea la birou. Pare mai bătrână cu douăzeci de ani. Este epuizată. Are cearcăne în jurul ochilor, e mereu serioasă. Arată ca o femeie care e gata să termine odată cu încercările prin care trece. Dar sub toată această epuizare și anxietate, există și un strop de determinare, de hotărâre. Un licăr de voință. Ea este pregătită să îndrepte lucrurile.

Fără îndoială, același lucru s-ar putea spune și despre Lyndsey. Și ea simte că a îmbătrânit cu douăzeci de ani, între interogatoriul luat lui Cassidy și discuția din biroul lui Pfeifer.

Theresa nu zăbovește mult. Amândouă sunt conștiente de faptul că Eric va deveni suspicios dacă va observa o schimbare în comportamentul lor față de ultimele săptămâni.

Lyndsey o privește în ochi pe Theresa și-i vorbește în șoaptă.

— Știm ce urmărește Eric. Cassidy a spus totul la interogatoriu. Îl vrea pe Evgheni Morozov. Asta a urmărit tot timpul. Iar tu ești momeala.

Theresei nu-i vine să creadă ce aude.

— Eu sunt momeala?

— Există informații că însuși Morozov ar veni la Washington pentru a te prelua. Eric se bazează pe asta.

Theresa își mușcă buza.

— Rușii nu mi-au spus mare lucru… Nu îmi dau niciodată prea multe detalii, totul este transmis codat… Dar nu vine Morozov la întâlnire, ci Tarasenko, Dimitri Tarasenko. Asta am venit să vă spun. M-au contactat aseară. Totul este programat să se întâmple în seara aceasta. La ora zece. Nu știu sigur cine mai vine. Mi s-a spus doar să mă pregătesc.

Ea își întoarce privirea spre biroul lui Eric.

— Mai bine plec. Poate să se întoarcă în orice moment.

Apoi dispare brusc, ca o fantomă.

Este timpul să înceapă acțiunea. Lyndsey simte în tot corpul o senzație care îi e cunoscută, un amestec de anxietate și presimțire. Teamă și

nerăbdare deopotrivă, speranța că poate duce lucrurile la bun sfârșit.

Cel puțin, la final, va exista un strop de justiție romantică: Eric va fi distrus. După toate aceste intrigi și comploturi, nu-l va prinde pe Morozov. A distrus mai multe vieți, fără să se aleagă cu nimic.

Lyndsey întinde mâna spre telefonul securizat și formează numărul lui Herbert.

•••

Casa Theresei este pregătită. Echipa lui Herbert a montat microfoane și camere video. Totul s-a făcut pe ascuns, pentru că exista posibilitatea ca rușii să fi pus sub supraveghere casa – ceea ce, fără îndoială, au și făcut. FBI-ul a găsit o agentă care semăna surprinzător de bine cu femeia care are grijă de Brian după-amiaza și aceasta a fost trimisă în interiorul casei, cu rucsacul pe umăr, pentru a instala echipamentul. Ulterior a fost trimis un tehnician, pentru a termina operațiunea și a testa racordarea la postul de comandă, el dându-se drept meseriaș care a venit să repare frigiderul. Herbert le arată lui Lyndsey și Theresei o hartă a locurilor în care sunt postate echipele FBI, deja amplasate în poziție cu câteva ore înainte. Casa este în întregime sub supraveghere. Ea și fiul ei nu vor fi nicio secundă în pericol, o asigură Herbert. pe Theresa, dar bineînțeles că nu are de unde ști așa ceva, pentru că nu poate fi niciodată sigură. Asta trebuie să comunice întotdeauna, asta e ceea ce trebuia să o facă să creadă.

— Mi-aș dori ca Brian să nu fie în casă, spune Theresa, ducându-și mâna la gură. O dâră de Rouge Rebelle îi rămâne pe deget.

Herbert îi aruncă un zâmbet forțat.

— Nu îți face griji, agenții mei știu că siguranța lui este prioritatea noastră numărul unu.

Este ora șase, iar ele se află într-o dubă parcată în imediata apropiere a casei Theresei. Se pare că ea a comandat ceva pentru cină și, în plus, trebuie să se grăbească să ajungă acasă la fiul ei, pentru ca bona să poată pleca. O pungă cu mâncare chinezească, ridicată mai devreme de unul dintre agenții FBI, stă la picioarele ei. Duba este plină de arome picante și apetisante. Stomacul lui Lyndsey ghiorăie, amintindu-i că nu a mâncat nimic toată ziua.

Theresa oftează.

— La un moment dat, cu câteva luni în urmă, eram pe punctul să-i spun lui Brian că-și va revedea tatăl. Mă bucur că nu am făcut-o.

Asta trebuie să fie cel mai greu pentru ea: să știe că Richard este în viață, dar să accepte că nu îl va mai vedea vreodată. Optând, în cele din urmă, pentru varianta sigură, l-a ales pe fiul ei, în locul soțului. Va putea oare să se ierte vreodată pentru asta?

Ea ridică de jos punga de plastic albă, iar caserolele cu mâncare din ea se mișcă. Punga se încrețește ușor în mâna ei.

— Mai bine m-aș duce acasă. Brian mă așteaptă.

•••

Lyndsey va petrece următoarele ore împreună cu Herbert și agenții ei. Ea și Herbert stau, împreună cu un alt agent, în postul de comandă, care pe dinafară seamănă cu o dubă de livrare, dar în interior este dotat cu echipament de urmărire. Un agent cu căștile pe urechi stă lângă ea, ascultând sunetele captate de microfoanele amplasate în casa Theresei. El ascultă și ce se spune în stațiile radio ale polițiștilor. Herbert privește într-un monitor și dă click pe e-mailuri. Lyndsey nu se simte în elementul ei. Ei nu i s-a dat nimic de făcut și doar ascultă diverse discuții între echipajele FBI: raportări de posibile activități, identificări de vehicule care revin regulat în zonă și pietoni care zăbovesc prea mult în locuri ciudate, posibil membri ai echipei rusești de supraveghere. Vestea bună este că nu par să existe prea multe astfel de echipe, fiind identificate până acum circa patru.

Undeva, nu departe, acționează echipa lui Eric. Conform planului stabilit înainte cu Lyndsey, s-a luat decizia ca echipa lui Herbert să îi spună lui Eric că a fost interceptat un apel, în care se menționau data și ora întâlnirii, întinzându-i astfel capcana. Lyndsey încearcă să-și imagineze ce va face Eric. Astăzi urmează să se întâmple – nu-i așa? – ceea ce și-a dorit. Răsplata pentru toate mașinațiunile lui. Oare câți ofițeri și personal contractual are în echipa sa? I-a spus la un moment dat lui Lyndsey, în treacăt, că va conduce el însuși echipa. De aceea, ea presupune că nu va lăsa pe altcineva să se bucure de lumina reflectoarelor. El însuși va dori să ridice premiul.

Atât de multe echipe urmăresc aceeași țintă, într-o zonă atât de restrânsă și aglomerată… E un miracol că încă nu s-au observat una pe alta. Într-o operațiune mai bine coordonată, îi explică Herbert lui Lyndsey, CIA-ul ar fi lăsat FBI-ul să se ocupe de asta sau câțiva ofițeri ar fi fost invitați să facă parte din echipă. Faptul că pe teren există acum două echipe separate ar fi trebuit să-i dea de bănuit lui Eric că se întâmplă ceva neobișnuit, dar el e

atât de aproape de premiul său, încât poate că s-a decis să nu protesteze.

La un moment dat, la stația radio, una dintre echipele FBI spune că zărește echipa CIA într-un SUV mare, parcat pe stradă. E poziționat într-un loc din care se vede foarte clar casa Theresei. Gândul că toți acești agenți sunt înarmați și concentrați pe casa în stil Cape Cod a Theresei o îngrijorează pe Lyndsey. Poate că Theresa avea dreptate, poate că această operațiune este prea periculoasă pentru ca Brian să se afle acolo. Dar acum ar fi riscant să-l scoată din casă, pe furiș. Ar putea să-l vadă cineva plecând. Oricum, este prea târziu pentru ca planul să fie schimbat.

— Dacă lucrurile merg bine, îl vom prinde pe supraveghetorul rus. Îl vom reține și pe Newman. Și apoi pe Cassidy, pentru a-l interoga. Agenția ta nu ne-a furnizat nici până acum contractul, așa că nu știm dacă semnătura lui Newman este sau nu pe el, spune Herbert, cu o ușoară răceală în glas.

Există o rivalitate între agenții, iar primul instinct al unora este acela de a nu coopera, indiferent de ordinele pe care le primesc. Încă un lucru care ar trebui discutat ulterior cu Patrick Pfeifer, se gândește Lyndsey.

Ceasul e aproape zece. Lângă dubă există încă trafic, atât de mașini, cât și de pietoni. Această parte a cartierului este o zonă comercială, în care se află mici restaurante, cafenele, un magazin de suveniruri și un cabinet stomatologic. Cu o stradă mai încolo, totul se transformă într-un cartier rezidențial, în care alături de micile case tradiționale se înalță vile mari și opulente, apărute în urma demolării vechilor locuințe. Este un cartier dens populat și Lyndsey se gândește la faptul că agitația va înceta în curând… Un civil ar putea fi atât de ușor rănit. În plus, se gândește și la Theresa, aflată nu departe, la cum se simte ea, singură în casă, împreună cu fiul ei, știind că tot iadul este pe cale să se dezlănțuie. Mai devreme, a auzit o ceartă, prin intermediul microfoanelor amplasate în casă, între mamă și fiu, atunci când ea îl trimitea la culcare. Theresa a sfârșit prin a se răsti la Brian, într-un mod care l-a făcut pe băiat să izbucnească în plâns, ceea ce probabil a întristat-o pe Theresa. Ea nu-i putea explica de ce era atât de important în seara asta, mai mult ca oricând, ca el să-și asculte mama.

Stația radio prinde din nou viață în spatele ei.

— Un Cadillac Escalade negru se apropie de țintă. Încetinește.

— Am observat mașina asta și mai devreme, intervine o altă unitate. A dat un ocol zonei acum cincisprezece minute. Are aceeași plăcuță de

înmatriculare.

— Doar o singură mașină? întreabă Herbert în microfon. Nicio alta în urma ei?

— Niciuna reperată… încă.

— Trei oameni înăuntru. Posibil mai mulți… e greu de spus, pentru că are geamurile fumurii.

— Se oprește. A intrat pe aleea ce duce la obiectiv.

Lyndsey își verifică ceasul. Zece și cinci minute.

— Doi bărbați ies din autovehicul. Se apropie de ușa din față.

Pauză.

— Intră în casă.

Herbert dă din cap către celălalt agent, care se ridică și se îndreaptă spre scaunul șoferului.

— Intrăm în dispozitiv, spune ea în microfon.

Motorul mașinii prinde viață și vehiculul intră în trafic. Nu e nevoie decât de un minut, pentru a lua curba și a parca într-un loc viran, din fața casei unui vecin, un loc care nu poate fi zărit de pe alee.

De aici se poate vedea casa Theresei, dar nu în totalitate. Umbrele se mișcă pe draperiile din camera din față, dar dispar rapid. Lyndsey își amintește interiorul casei: Theresa se duce în spate, spre camera de zi și bucătărie.

— Thomas, fii cu ochii pe bărbatul din SUV, spune Herbert la microfon în timp ce își scoate arma și se îndreaptă spre ușa dubei. Așteptați semnalul meu…

Dar sunt întrerupți de apariția unor siluete negre, care se apropie de casa Theresei. Umbre mătăhăloase se strecoară brusc printre copaci, ca niște fantome. Intră pe stradă, trec pe lângă duba FBI, traversează strada pe partea unde se află casa Theresei și apoi, cu o iuțeală fulgerătoare, atacă SUV-ul de pe alee.

— Ce naiba se întâmplă? mormăie Herbert în microfon.

Cinci bărbați, ba nu, șase se îndreaptă spre casa Theresei.

— Asta trebuie să fie echipa lui Newman. Ce naiba… Mișcați-vă, mișcați-vă! spune Herbert, în timp ce iese din dubă.

Lyndsey aleargă după ea. Știe că ar trebui să rămână în dubă, până când întreaga zonă va fi securizată, dar nu se poate abține. Cu siguranță, șoferul rus a reperat echipa CIA și și-a anunțat oamenii din casă. Theresa și fiul ei

ar putea fi în pericol. În acel moment, agentul FBI Thomas îl scoate pe șofer afară din dubă și îl ține cu genunchiul de vehicul, cu obrazul lipit de geamul mașinii. Însă dacă șoferul a fost rapid și atent, ar putea fi prea târziu.

Lyndsey își ține respirația. Ar trebui să izbucnească focuri de armă în orice moment. Cum altfel, având în vedere faptul că echipele FBI au apărut de nicăieri și au tăbărât asupra echipei CIA? Confruntarea dintre cele două echipe înseamnă un dezastru, o nenorocire. Lyndsey își imaginează cum vor reacționa cei de la etajul șase. Dar Herbert își scoate legitimația, pentru ca cel mai apropiat membru al echipei CIA să o vadă și să facă gesturi largi pentru a înceta operațiunea, astfel încât nimeni să nu confunde echipa adversă cu rușii. Și totul se clarifică la fel de repede cum a început, aproape fără niciun zgomot. Slavă Domnului, Theresa și cei doi ruși sunt în camerele din spatele casei, departe de toate astea.

Herbert continuă să se îndrepte spre casă, fiind urmată de oamenii ei și de echipa CIA. În total, în spatele ei se formează un șir de circa doisprezece oameni, toți cu armele scoase.

Herbert încearcă ușa din față: este deschisă. Inteligentă, Theresa. Șefa echipei FBI indică cu degetul spre hol, iar umbrele membrilor echipei se derulează rapid pe peretele galben-ocru. Herbert ajunge în capul holului și strigă:

— FBI! Nu mișcați!

Echipa se grăbește să o urmeze în camera în care cred că se află rușii și, evident, acolo dau peste Theresa împreună cu doi bărbați. Brian se ascunde în spatele Theresei, îngropându-și fața în fusta ei.

Cei doi bărbați sunt încruntați, dar par și indiferenți, de parcă ar privi acest episod de la distanță. Amândoi sunt bine făcuți, în genul unor jucători de fotbal american, și poartă paltoane și pălării. Se uită la agenții FBI fără să scoată un cuvânt, dar privirea lor spune tot, căutând în stânga și în dreapta o modalitate de a scăpa. Se gândesc la un scenariu care să-i scoată repede din situația asta.

Unul dintre ei este în mod clar șeful. Își dă importanță. Se ridică, își umflă pieptul, deși în circumstanțele în care se află ar fi mai indicat să se facă mic și să tacă. Evident, nu e genul care să renunțe ușor, fără luptă. Este îmbrăcat la patru ace, parcă ar urma să se urce în curând în avion, pentru a pleca într-o țară străină. Însă pe față i se citește răutatea cea mai pură posibil. Maxilarul lui pătrat e încordat. Iar cicatricea de la tâmplă, albă și

încreștită, pare să pulseze.

— Nu e aici. La naiba, el nu este aici.

Așa își dă seama Lyndsey că a sosit Eric: după vocea lui, care răbufnește din mijlocul oamenilor. Se simte în glasul lui furia, împletită cu frică. Sunetul eșecului.

— Unde naiba e Morozov?

Croindu-și drum printre ei, Eric se îndreaptă spre bărbatul cu cicatrice, până când ajunge nas în nas cu el.

— Urmează să vă întâlniți undeva?

Un zâmbet ușor apare pe fața bărbatului cu cicatrice.

— Deci despre asta e vorba?

Se simte clar accentul lui moscovit. Apoi, apare un zâmbet, în mod evident, se distrează.

Herbert face un pas înainte, cu destulă putere și autoritate pentru a-l determina pe Eric să se dea la o parte. Îi arată legitimația bărbatului cu cicatrice.

— Sunt agentul special Sally Herbert și fac parte din Divizia de Contrainformații a FBI-ului. Dimitri Tarasenko, sunteți arestați, tu și complicii tăi, pentru spionaj împotriva guvernului Statelor Unite.

Herbert i-ar fi putut cunoaște numele doar într-un singur mod, iar el și-a dat seama de asta într-o clipă. Se întoarce în direcția Theresei, turbat de furie. E gata să atace, împins de un impuls animalic. Theresa se așază mai bine în fața lui Brian, astfel încât acesta să nu poată vedea ura îndreptată împotriva ei.

— *Izmennik,* șuieră el. Trădătoareo!

Apoi se întoarce spre Herbert, luptându-se din greu să-și stăpânească furia. Își duce mâna la buzunarul de la piept.

— Mâinile la vedere, spune unul dintre agenții FBI, ridicând arma.

Degetele scot cu prudență un document din buzunar.

— Nu știu despre ce vorbiți. Eu sunt de la Ministerul de Externe. Stați să vă arăt pașaportul. Am imunitate diplomatică…

Restul agenților FBI l-au înconjurat pe celălalt rus, care a ridicat mâinile.

— Vom contacta ambasada, dar, până atunci, un martor va depune mărturie că ați încercat să o determinați să comită un act de trădare, spune Herbert. Vă vom duce la sediul FBI.

Își pune mâinile pe umerii lui Tarasenko, întorcându-l în direcția ușii. El

se smucește cu tărie, încercând să se debaraseze de ea.

— Este absurd! Vă solicit să contactați imediat ambasada…

Își joacă rolul; sigur a fost instruit, cu ceva vreme în urmă, la ce să se aștepte și cum să acționeze dacă va fi prins vreodată.

— După ce vă vom duce la sediu, spune ea. Dar dacă nu veniți de bunăvoie, va trebui să vă punem cătușele.

În acel moment, el încetează să mai opună rezistență. Ea face semn din cap agenților, ca să-l scoată afară. După ce bărbatul cu cicatrice iese pe ușă, al doilea bărbat devine docil, nemaifiind nevoie de utilizarea forței, ceea ce este un lucru bun, pentru că este mare cât un frigider.

De îndată ce Tarasenko părăsește încăperea, Eric se întoarce, arătând cu degetul în direcția Theresei. Urmează, fără îndoială, o încercare să transforme situația într-o victorie.

— Și pe ea? N-ar trebui să o arestați și pe ea? La urma urmei, a comis un act de trădare. A transmis rușilor informații clasificate. Avem dovezi. Iar asta e o încălcare a legii, dacă nu mă înșel… Nu așa se cheamă ceea ce a făcut ea?

Theresa fierbe, dar nu reacționează. Știe ce face. Nu va începe să strige la el în fața FBI-ului și a fiului ei. Se apleacă și îl ridică pe Brian, lăsându-l să-și pună fața pe umărul ei.

— Îl duc pe Brian sus. Nu vreau să asiste la discuția asta.

Herbert încuviințează din cap, în timp ce își pune arma înapoi în toc. Se află între Eric și scară și e aproape la fel de înaltă ca el.

— Doamna Warner cooperează cu noi, domnule Newman. Prevederile acestei cooperări au fost deja aprobate de către procurorul care se ocupă de caz. Doamna Warner este liberă să facă ce vrea, până când un judecător va decide altfel.

Vestea aproape că îl dărâmă pe Eric. Fața lui se albește de furie. Își ridică mâinile în aer.

— De ce nu am fost informat despre asta? Este vorba de angajați din subordinea *mea.* Secretele pe care le-a furat sunt responsabilitatea *mea.* Femeia asta e o trădătoare și voi ați făcut o înțelegere cu ea?

În acel moment, își amintește că există și altcineva la care se poate răsti, altcineva spre care să-și îndrepte atenția, și o caută pe Lyndsey.

— De ce nu mi-ai spus despre asta? Știai, nu-i așa?

Chiar dacă este foarte supărată pe Eric și știe cât de vinovat este,

Lyndsey e conștientă că nu trebuie să-l înfrunte. Trebuie să aibă încredere că va urma o anchetă. N-ar vrea să-i scape vreun cuvânt aiurea, nu acum, când sunt atât de aproape de final.

Herbert dă dovadă de sânge rece. Face un semn celor doi agenți de lângă Eric, iar aceștia se apropie de el, flancându-l ca niște santinele.

— Va trebui să veniți cu noi, domnule Newman, pentru a fi chestionat în legătură cu implicarea dumneavoastră…

— Ce?

Eric se îndepărtează, smucindu-se din mâna celui care i-o pusese pe umăr și scăpând din strânsoare. Dacă furia lui Tarasenko a fost doar de fațadă, a lui Eric e autentică.

— Implicarea mea? Cred că glumiți! Este ridicol ce spuneți…

— Sunteți supervizorul doamnei Warner, nu-i așa? întreabă Herbert. Prin urmare, mă gândesc că ar fi bine dacă ați coopera.

— Bineînțeles, dar… Asta trebuie să facă CIA-ul. Mă voi conforma unei investigații interne, dar vouă nu vă pot spune nimic. Informațiile sunt clasificate…

— Vă asigur, domnule Newman, că am citit toate informațiile legate de această anchetă. Etajul șase este informat. Patrick Pfeifer a autorizat tot ce am făcut. Acum, puteți veni de bunăvoie cu noi sau vă putem aresta.

Acesta este momentul în care Eric își dă seama că totul s-a terminat. Toate mașinațiunile, tot ce pusese la cale. Bărbații din turnul de fildeș știu ce a făcut. Trădătorii… Au făcut aranjamente cu FBI-ul pe la spatele lui, fără să aibă măcar amabilitatea de a vorbi mai întâi cu el. Acest lucru nu s-ar întâmpla niciodată celor din vârf. Sau lui Richard. Dar Eric nu este unul dintre ei, nu a fost și nu va fi vreodată, iar faptul că a crezut asta a fost o greșeală colosală. Nu mai era nimic de spus.

Se liniștește, gândindu-se că poate ar fi bine să nu opună rezistență. Îi lasă pe agenți să-l conducă, dar nu înainte de a-i arunca lui Lyndsey o privire tăioasă. Ea și-a dat seama de secretul lui, dar, spre deosebire de Cassidy, a refuzat să-l țină pentru ea. *Ai fost implicată în asta, nu-i așa? Până și tu. Nu mai pot avea încredere în nimeni.*

Herbert urmărește cum Eric, împreună cu oamenii ei, se îndepărtează. Apoi îi spune lui Lyndsey:

— Ai făcut ceea ce trebuia. Deși știu că a fost foarte greu.

Ce vor spune oamenii de la CIA când vor afla despre asta? Câți vor fi de

partea ei și câți vor spune că este o trădătoare, nefăcând nimic pentru a-și proteja colegii ofițeri? S-ar putea să nu i se mai acorde încredere niciodată într-o operațiune specială, pentru că nu a păstrat ascuns ceea ce a făcut Eric. Poate că a distrus tot ce a mai rămas din cariera ei.

Herbert se uită la telefonul ei mobil și se încruntă.

— Directorul meu vrea să-l informez chiar eu. Acum. Va trebui să plec.

Lyndsey dă din cap.

— Va dura câteva ore până vom fim gata să-l interogăm pe Tarasenko. Ar trebui să ni te alături. Sună la biroul meu când ajungi la noi la sediu și voi trimite pe cineva să te conducă înăuntru.

Lui Lyndsey nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să vadă ce face Theresa.

Drumul până la etajul casei Theresei este mai lung și mai abrupt decât își amintește ea, poate pentru că se simte dintr-odată epuizată. Adrenalina s-a consumat. Stresul din ultimele 24 de ore a ajuns-o din urmă. Sus, un fascicul slab de lumină care răzbate din camera lui Brian se revarsă pe hol. Ea surprinde șoaptele dintre mamă și copil.

Bate cu două degete în ușă, înainte de a intra în cameră. Theresa este în pat, ținându-l în brațe pe Brian și sprijinindu-și bărbia pe capul lui. Băiatul arată mult mai mic decât cei șapte ani pe care îi are. Se țin în brațe: fiecare dintre ei nu-l are decât pe celălalt.

Theresa ridică privirea spre ea.

— Acum trebuie să plec. În față va rămâne o echipă a poliției, care va supraveghea casa toată noaptea.

Lyndsey doar îi reamintește lucrul ăsta. Herbert i l-a comunicat mai înainte, spunându-i Theresei și faptul că nu trebuie să se teamă de ruși, nu imediat, în orice caz, dar că va lăsa un echipaj al poliției să o supravegheze, până când își vor seama cum vor reacționa rușii. În acest moment, în fața casei sunt multe vehicule și probabil că vor rămâne acolo ore întregi, strângând dovezi.

Theresa face semn că a înțeles, în timp ce mângâie capul fiului ei.

— FBI-ul l-a reținut pe Eric. Pentru a răspunde la… întrebări.

Theresa își ridică sprâncenele, dar rămâne tăcută în prezența lui Brian. La urma urmei, băiatul îl cunoaște. A fost în casa lor. E prietenul lui tati.

— Încearcă să dormi puțin. Vorbim mâine.

Lyndsey își pune mâna pe balustradă, în momentul în care Theresa o

strigă.

— Stai puțin… vreau să-ți mulțumesc. Totul s-ar fi putut termina altfel, mult mai rău și…

Își privește fiul.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, având în vedere prin ce ai trecut.

Și chiar a trecut prin mult mai multe decât va ști vreodată cineva. Din cauza a ceea ce a făcut în această seară, soțul ei ar putea rămâne într-o închisoare rusească pentru tot restul vieții. Brian nu știe asta acum, dar poate că într-o zi va afla. Și atunci oare ce va fi?

— Ai făcut ceea ce trebuie, îi spune Lyndsey.

Theresa merită să audă și ea cuvintele astea. Chiar dacă Lyndsey este singura persoană care i le va spune vreodată.

41.

A doua zi dimineață, Lyndsey se mișcă cu încetinitorul. A reușit să adoarmă la un moment dat, dar doar câteva ore, înainte ca lumina zilei și zgomotul din trafic să o oblige să se ridice din pat. Nici măcar dușul fierbinte nu a putut s-o revigoreze.

În primul rând, a fost nevoită să răspundă, târziu în noapte, telefonului lui Pfeifer. Acesta vorbise cu procurorul general și dorea să o avertizeze că FBI-ul luase hotărârea să nu-l rețină pe Eric peste noapte.

— Barker a sunat pe cineva și a amenințat că iadul îi mănâncă dacă fac asta, i-a spus el, pe un ton neobișnuit. Voi vorbi cu Barker despre asta dimineață. Și, Lyndsey… mai e ceva. Am vorbit cu câțiva oameni despre Eric, oameni în a căror judecată am încredere, și mi-au spus câteva lucruri îngrijorătoare despre el. În mod clar, nu prea am fost atenți cu el. Evident că sunt lucruri de care ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme. Bineînțeles, îl vom urmări în continuare, dar orgoliul lui este rănit, iar ăsta este cel mai rău lucru pe care îl poți face unui tip ca el. Ai grijă! Păstrează distanța! Măcar nu știe unde locuiești, i-a spus Pfeifer în încheiere.

Ea nu este sigură că lucrurile stau tocmai așa. Își amintește că i-a menționat odată în treacăt lui Eric unde stătea, dar sigur nu fusese atent în moment ăla.

În această dimineață, în timp ce e blocată în trafic, Lyndsey se întreabă dacă Herbert a reușit să obțină ceva de la Newman, înainte de a fi eliberat. Va fi concediat? Pfeifer o avertizase că era puțin probabil ca Eric să se confrunte cu vreo măsură disciplinară. Strict vorbind, el nu a încălcat niciun regulament CIA sau vreo lege a Statelor Unite. Singura infracțiune de care se face vinovat este nesăbuința, care este văzută la Langley atât ca o binecuvântare, cât și ca un blestem. Pfeifer i-a spus că Eric a făcut destule greșeli, astfel încât cariera lui, dacă nu se va termina, în orice caz va fi distrusă. Asta e catastrofal atunci când cariera este tot ce contează pentru tine. Barker a fost deosebit de deschis, i-a mărturisit Pfeifer. Aparent, una este să lași un ofițer de caz să stea într-o celulă de detenție a FBI-ului și cu totul altceva este să ignori protocolul Serviciului Clandestin și să ocolești

cercetarea adecvată.

Însă doar pierderea locului de muncă nu pare a fi pedeapsa suficientă. Iaromir Popov a murit. Theresa Warner a fost înșelată pentru a comite o infracțiune, care aproape că i-a ruinat viața. Aceste nedreptăți îi preocupă mintea, în timp ce Lyndsey intră cu mașina pe Route 66.

Printr-un miracol – zeii celor care fac naveta în DC îi zâmbesc în această dimineață –, Lyndsey găsește loc de parcare nu departe de FBI și ajunge la sediul acestuia cu puțin timp înainte de ora stabilită. O tânără din biroul lui Herbert o conduce, spunându-i veselă:

— Am auzit ce s-a întâmplat ieri. Se pare că ați avut parte de o seară interesantă.

Nu știi nici jumătate din ce s-a întâmplat.

Tânăra tastează codul la ușa de acces în SCIF, invitând-o pe Lyndsey să intre. Herbert vorbește cu doi bărbați. Ea i-i prezintă lui Lyndsey: Steven Riley, de la biroul procurorului general al Statelor Unite, și Jonah Rhee, de la Departamentul de Stat.

— Steve va participa la interogatoriu, iar Joe le-a comunicat rușilor vestea proastă, în această dimineață.

Rhee zâmbește discret.

— Încercăm să ne mișcăm cât mai încet, pentru a te ajuta, dar sunt foarte nerăbdători să-și scoată oamenii din închisoare. Ne aruncă în ochi imunitatea diplomatică, desigur. Noi le-am spus că am identificat pe unul dintre oamenii lor ca fiind membru FSB. Asta e situația, în acest moment.

Intră în camera de interogatoriu, aceeași în care Tom Cassidy a răspuns la întrebări cu mai puțin de două zile în urmă. Oare să fi trecut doar o zi? Ultimele 24 de ore îi par o eternitate.

Cu bărbatul care stă la masă se întâlnise cu câteva ore mai devreme, dar acum arată complet diferit. În casa Theresei, se comporta ca un taur înfuriat, defensiv, periculos, căutând o modalitate de a scăpa. Din felul cum stă la masă acum… nu poți să spui că e calm, dar nici nervos. Îi evaluează pe cei trei vizitatori, dar privirea lui se concentrează asupra lui Lyndsey. Ea a văzut o mulțime de ofițeri de informații și militari ruși, cât timp s-a aflat la Moscova. Bărbați ca Dimitri Tarasenko o urmăreau peste tot, pe oriunde mergea în oraș. Aveau același rânjet, cu care încercau să o intimideze. Lucrul ăsta o înfurie, dar apoi își aduce aminte de rapoartele pe care le-a citit despre serviciul militar al lui Tarasenko și un fior îi străbate șira

spinării. Nu este un bărbat pe care să-l poți lua ușor.

Sally aruncă un dosar pe masă.

— Dimitri Tarasenko. Maiorul Tarasenko, de la FSB. Am luat legătura cu Ambasada Rusiei și am informat-o cu privire la acuzațiile ce vă sunt aduse. Cei de acolo au negat, desigur, și au cerut eliberarea dumneavoastră.

Riley preia controlul.

— Eu sunt de la biroul procurorului general al SUA, filiala Districtului de Est, Virginia. Ne ocupăm de tot ce înseamnă urmăriri penale legate de încălcări ale legislației federale. Vom pregăti documentația pentru trimiterea în judecată. Vă vom acuza de spionaj împotriva Statelor Unite ale Americii și ar trebui să știți că este posibil să petreceți câțiva ani într-o închisoare din SUA…

— O amenințare inofensivă, nu-i așa?

Tarasenko ridică un umăr, nepăsător. Nu pare a fi nervos sau speriat. Dimpotrivă: nu se simte deloc amenințat.

— Știm cu toții că nu voi fi urmărit penal. Nu cred că vreți să dezvălui secrete în timpul procesului. Mă veți schimba cu spionii voștri din Rusia, oamenii pe care i-am prins lucrând pentru voi.

Richard. Aceasta poate fi modalitatea de a-l aduce înapoi pe Richard. FSB-ul nu va mai putea nega faptul că îl au în custodie, în orice caz nu acum, când au încercat să-i ademenească soția să lucreze pentru ei. Asta ar putea fi oportunitatea la care sperau. Lyndsey va trebui să vorbească cu Patrick Pfeifer, pentru a vedea dacă șefii sunt de acord cu un schimb de spioni.

Tarasenko se lasă pe spate în scaun. Privește masa, pe care există două porțiuni uzate, acolo unde nenumărați oameni și-au odihnit coatele, copleșiți de greutatea duplicității lor.

— Mai există o posibilitate. Una pe care nu ați luat-o în considerare, poate, dar care este mult mai benefică pentru voi.

Tarasenko își fixează privirea pe Lyndsey, cu ochii lui reci ca gheața.

— Ești de la CIA, da? Nu te obosi să negi: îți cunosc numele, încă din perioada pe care ai petrecut-o la Moscova. O să fac o înțelegere cu tine. Vreau să devin agent dublu pentru CIA.

•••

Este un haos total. Toți trebuie să iasă din cameră, neștiindu-se sigur cine poate fi prezent la o astfel de discuție. Tot ce se întâmplă este peste

nivelul de securitate deținut de Lyndsey. În mod ideal, cineva mult mai înalt în grad s-ar ocupa de această negociere, dar Lyndsey este aici. Iar Tarasenko, se pare, mizează pe asta.

Ieșind pe hol, împreună cu Riley și Rhee, Herbert răsuflă ușurată.

— Știi că are dreptate, îi spune ea lui Lyndsey. Tarasenko nu va fi urmărit penal niciodată. Oamenii lui se vor lupta din răsputeri pentru a-l elibera. Cel mai bun lucru la care putem spera este un schimb de ostatici.

Lyndsey trebuie să comunice asta celor de la Langley. În mod logic, decizia ar trebui luată de directorul Diviziei Rusia, dar Eric a fost demis din funcție. Kim Claiborne este adjuncta lui Eric, de când Jack Clemens a fost internat în spital. Dar Claiborne a fost trimisă într-o misiune pe termen lung. Lyndsey nu a întâlnit-o deloc de când s-a întors de la Beirut și este convinsă că nu a fost ținută la curent cu ceea ce se întâmplă. Eric este cunoscut pentru faptul că evită să împărtășească informații adjuncților. Are adjuncți doar pentru că așa trebuie, pentru că așa e alcătuită structura de management, dar toți și-au dat seama rapid că pentru Eric adjuncții sunt la fel de utili ca un prezervativ cu găuri.

Lyndsey îl va suna pe Pfeifer. El are lucruri mai importante de făcut, dar ea este sigură că va dori să audă noutățile. Speră că deja Claiborne a fost chemată înapoi de pe teren și că s-ar putea afla pe drumul de întoarcere spre Virginia.

— Am nevoie de o linie sigură. Trebuie să dau un telefon și apoi mă întorc.

•••

Acum, sunt doar ei doi în camera de interogatoriu. Tarasenko se lasă cu toată greutatea pe spătarul scaunului, sfidând gravitația. Rusul arată mult mai încrezător în sine decât fusese înainte. E fericit: a primit atenția de care are nevoie. E tipul de om căruia îi place să controleze el totul. Lyndsey, aflată în fața lui, îl analizează rapid.

I-au dat o ceașcă de cafea și țigări, permițându-i să fumeze într-o clădire federală. Țigara arde încet, în timp ce o ține între degete. Și el o analizează, mutându-și în mod intenționat atenția de la fața ei înspre corp. Încearcă doar să o intimideze. Lyndsey a învățat multe despre vechile tactici ale KGB-ului de la Popov. Tarasenko ar fi fost un agent fericit și sub regimul sovietic, și sub oligarhi. Agresiv și oportunist, el este soldatul perfect în Rusia lui Putin.

— O schimbare destul de radicală, spune Lyndsey.

El scutură scrumul de țigară în paharul de hârtie pe care i l-au dat să-l folosească drept scrumieră.

— De unde știi? Poate că întotdeauna mi-am dorit să ajut CIA-ul.

Sau poate vrei doar să ne joci pe degete.

— Vom vedea asta. Va trebui să vorbești cu niște oameni care te vor evalua. Ei vor decide dacă putem avea încredere în tine.

Zâmbetul lui este reptilian.

— Meseria noastră este o chestie amuzantă, nu-i așa? Ne bazăm pe înșelăciuni, dar până la urmă niciunul dintre noi nu deține o formulă magică prin care să putem vedea ce e în inima omului. Totul se reduce la instinct și nevoi. Simți că poți avea încredere în mine? Mă vreți suficient de mult ca să poți trece peste neîncredere?

Lyndsey s-a mai confruntat cu așa ceva, bineînțeles. Ea a derulat toată procedura, atunci când a fost vorba de Popov. Chiar dacă nu s-a îndoit niciodată de sinceritatea lui, a înțeles nevoia poligrafelor, a întrebărilor și a evaluărilor. Însă aceste lucruri necesită timp. Iar ceasul ticăie, în ceea ce-l privește pe Tarasenko. Pentru că fiecare zi petrecută în arest duce la creșterea suspiciunilor. Este posibil ca, la un moment dat, FSB-ul să se gândească la faptul că Tarasenko a schimbat taberele.

— Crezi că poți vedea ce este în inima mea?

Își mijește ochii la ea.

Detectorul uman de minciuni. Oare știe asta despre ea, despre cum e ea cunoscută? Nu ar surprinde-o: a fost totuși în echipa stației din Moscova. Este posibil ca Theresa să fi spus Moscovei că ea este persoana care conduce ancheta pentru depistarea cârtiței. Poate că Tarasenko vrea să o țină în expectativă. Să o momească.

— Asta depinde de alți oameni și vom afla răspunsul destul de curând. Între timp, trebuie să-ți pun câteva întrebări. Dar mai ales vreau să știu de ce. De ce vrei să fii agent dublu?

El închide ochii, în timp ce trage un fum din țigară. *O evită.*

— Pot să prevăd ce se va întâmpla. Omul Forte va fi nemulțumit de această… greșeală de calcul. Morozov va avea probleme. Iar asta nu e bine pentru mine. Dușmanii lui vor folosi acest lucru în avantajul lor, iar el are mulți dușmani.

Stinge țigara în paharul de hârtie.

— Îmi dau seama că ești dezgustată. Ce fel de om din profesia noastră ar face asta, să se întoarcă împotriva țării sale? Eu caut doar să supraviețuiesc, asta e tot. Un om trebuie să aibă grijă de el. CIA-ul îl vrea pe Evgheni Morozov. Eu te pot ajuta.

Rusia l-ar fi putut preda pe Tarasenko Organizației Națiunilor Unite, pentru ceea ce s-a întâmplat în Osetia de Sud, dar nu a făcut-o. Nu există onoare printre hoți.

Tarasenko nu este prost; își cunoaște interesele. A fost prins de inamic. La Moscova, influența mentorului său va scădea. El trebuie să-și reducă pierderile și să găsească o modalitate de a ateriza în picioare. Are o singură carte de jucat și știe că această ofertă va accelera pulsul fiecărui oficial de la CIA. Dar pe Lyndsey trădarea aceasta o pune pe gânduri.

— Ai fost protejatul lui Morozov, nu-i așa?

Tarasenko dă din cap.

— M-a ajutat, da, dar nu i-am cerut asta. Așa este în FSB; cei de la vârf se înconjoară de oameni care le sunt datori. Suntem o poliță de asigurare. E ca în cazul copiilor: nu-ți poți alege tatăl. Ce faci dacă tatăl tău este un om rău? Îi datorezi ceva?

Ea simte o înțepătură: oare știe și el despre tatăl ei? Încearcă să o manipuleze?

— Uite ce e…

El se aplecă spre ea, ca un tigru constrâns doar de cușca lui.

— Știu că nu mă placi. E OK. Ne *place* vreunul dintre oamenii care spionează pentru noi? Bineînțeles că nu. Dar asta nu ne împiedică să ne folosim de ei. Este ca o căsătorie aranjată, nu-i așa?

Cu siguranță, există ofițeri de caz care-i disprețuiesc pe agenții care lucrează pentru ei, pentru că mulți dintre aceștia sunt oameni cu probleme, slabi, narcisiști, care caută cu disperare să fie acceptați, să fie iubiți. Oameni pe care cu greu ai putea să-i placi. Dar Lyndsey se gândește la Iaromir Popov, omul pe care l-a admirat. Se gândește la alți ofițeri de caz care au încercat să-și protejeze spionii și să aibă grijă de ei, chiar să-i apere de ei înșiși.

Totuși, ea nu crede că va putea să-l placă pe Tarasenko. Tot ce face el, o face pentru a se salva, iar lucrul acesta va fi considerat suficient de cei care îl vor evalua.

— Cum ni-l vei da pe Morozov, dacă el nu părăsește niciodată țara?

El învârte bricheta între degete cu dexteritatea unui magician.

— Te voi ajuta să-l prinzi. Nu pot spune în acest moment cum anume. Trebuie să analizăm. Este adevărat, el nu părăsește orașul des, dar are un loc secret în care merge atunci când vrea să scape de Omul Forte. Are o dacea la țară. Am *putea* încerca ceva acolo – poate.

Să fie adevărat sau doar inventează? Tarasenko știe că asta este exact ceea ce vrea CIA-ul să audă. Ea îl studiază, e atentă să vadă ticuri sau gesturi, dar nu observă nimic la Tarasenko. E bun.

Lyndsey se ridică. Știe ce trebuie să facă în continuare. Nu se îndoiește niciun moment că oferta lui va fi acceptată, dar a vrut să se convingă ea însăși.

— Voi recomanda colaborarea cu noi. Știi ce urmează. Evaluări. Întrebări. Un test poligraf. Vrem să ne asigurăm că spui adevărul.

El rânjește.

— Mă așteptam la asta.

— Și expresia corectă e „căsătorie de conveniență”. Da, aceasta este o căsătorie de conveniență, nu o căsătorie aranjată.

Ea trăiește totuși sentimentul că Tarasenko, oricum ai lua-o, este o afacere proastă. Când se întoarce spre ușă, îl aude șoptind. Foarte încet, aproape neauzit.

Kukla. Păpușă.

Dar el voia ca Lyndsey să-l audă. Ea se întoarce spre el și nu-i place zâmbetul pe care-l vede pe fața lui.

42.

Lyndsey e în camera de observație și privește prin geamul reflectorizant. În cealaltă cameră e Tarasenko, care stă într-un fotoliu și vorbește degajat cu un ofițer CIA specializat în tehnologie, de parcă ar fi prieteni de când lumea. Tarasenko scoate fumul de țigară pe nas, ca un taur din desene animate, în timp ce află detalii despre echipamentul secret pe care îl va folosi, după ce se va întoarce în Rusia.

Discuția are loc într-o casă conspirativă, în zona rurală, plină de verdeață a Virginiei, nu departe de o locație secretă a CIA-ului. Nu îl vor duce încă pe Tarasenko în această locație, pentru că în felul acesta el ar putea să vadă fețele angajaților CIA și să afle mai multe despre munca lor sub acoperire. Un astfel de privilegiu îi va fi acordat doar atunci când vor avea încredere în el. Iar el trebuie să demonstreze că este un om de încredere.

Casa conspirativă este mică, o veche fermă înconjurată de hectare de pomi fructiferi de care nu prea s-a ocupat nimeni. Dormitorul lui Tarasenko e la etaj, iar în casă se află mereu cineva: un ofițer care supraveghează locatarii și se ocupă și de administrarea casei. Afară, o echipă de securitate păzește zona, pentru a se asigura că noaptea nu apar vizitatori nedoriți, deși este puțin probabil ca rușii să-și fi dat seama de intențiile lui Tarasenko sau să fi aflat adresa casei conspirative. Tarasenko este aici de trei zile. În primele două zile, a fost evaluat de psihologi. La sfârșitul celei de-a doua zile, aceștia au ajuns la concluzia că probabil oferta rusului e de bună-credință.

— Nu este motivat de ideologie, asta e clar, a spus unul dintre psihologi, prezentând concluziile evaluării lui Lyndsey și lui Kim Claiborne, aceasta din urmă revenită acasă din străinătate.

Tarasenko este un tip egoist, așa că va răspunde bine la lingușeli. Asta e ce ne-am dat seama până acum. Cea mai bună modalitate de a-l controla este prin recompense.

Seara, a avut loc o negociere tensionată cu Tarasenko, la care au luat parte Claiborne, Lyndsey și alți veterani pe zona Rusia, tipi care în întreaga lor activitate s-au concentrat pe spațiul rusesc. Cu toții s-au așezat la masa din sufragerie, în ideea de a încheia o înțelegere.

Claiborne este acum lângă Lyndsey, privindu-l pe Tarasenko cum repetă ofițerului specializat în tehnologie instrucțiunile care i-au fost date. Din comportamentul lui Claiborne și după modul în care a condus întâlnirile din seara precedentă reieșea clar faptul că a fost numită șef interimar al Diviziei Rusia. Rămâne de văzut dacă aceasta își va păstra sau nu postul.

— Totul decurge fără probleme, spune Claiborne.

Ea fusese numită adjunctă a lui Newman după câteva misiuni în Irak. A lucrat pe spațiul rusesc încă de la începutul carierei, dar apoi s-a implicat și în misiuni din alte zone. Era clar, în acel moment, că aspira la posturi mai înalte și că voia să-și lărgească experiența. Mai erau și alții care nădăjduiau la postul lui Eric Newman, după ce acesta fusese forțat să plece. Oameni care-și așteptau rândul.

— Putem avea încredere în el?

Tarasenko a cerut mulți bani: un avans important, depus într-un cont offshore, iar restul să fie plătit după livrarea lui Morozov. Nu voia o colaborare pe termen lung cu CIA: le oferea doar un singur lucru, pe Evgheni Morozov, și apoi gata. După ce Morozov va fi capturat, viitorul său în FSB va fi terminat. Rușilor nu le va lua mult timp să-și dea seama cine i-a ajutat pe americani. A existat o discuție, cântărindu-se dacă era mai bine să fie menținută o colaborare pe termen lung cu un spion cu rang atât de înalt în FSB sau dacă era suficientă prinderea unei ținte atât de căutate, chiar dacă una simbolică, precum Morozov. În cele din urmă s-a optat pentru prinderea lui Morozov. Având în vedere caracterul alunecos al lui Tarasenko, nu se știa dacă acesta nu va renunța la colaborare la un moment dat. Era doar o chestiune de timp și de oportunitate.

Dolarii și-au spus cuvântul, atunci când CIA-ul i-a făcut oferta lui Tarasenko: plata pentru serviciile aduse, relocarea în SUA și apoi mai mulți bani, în calitate de „consilier” al CIA-ului. Urma să-i învețe pe cei de la Langley despre tehnicile folosite de FSB și trebuia să-și amintească tot ce putea despre activitatea spionilor ruși în Statele Unite. Era profitabil pentru el, dar va trebui să fie în alertă toată viața, sau măcar atâta timp cât Putin va rămâne la putere, ceea ce, în acest moment, însemna până la moartea acestuia.

Toți au fost atenți să nu-i arate lui Tarasenko prea multe din meseria și metodele lor. Totuși, era greu să prevezi ce se va întâmpla după ce acesta se va întoarce la Moscova, mai ales când va ajunge la sediu. O echipă tehnică

se afla chiar atunci în apartamentul lui Tarasenko, situat nu departe de piața Lubianka. Tarasenko știe asta, desigur. Microfoanele și camerele video, amplasate strategic de cei de la CIA, vor capta fiecare conversație, vor vedea cine îi bate la ușă, cine va trece pe sub ferestrele lui. Asta face parte din târgul încheiat. Dacă va avea de gând să-și ducă de nas supervizorii americani, atunci asta se va întâmpla doar după ce va ajunge la sediul FSB-ului.

— Vom vedea dacă va trece primul test, răspunde Lyndsey, ținându-și brațele încrucișate.

Întotdeauna există un prim test, ceva ușor de realizat, un semn că este dispus să facă ce trebuie. I s-a spus ce avea de făcut mai întâi: să furnizeze programul lui Morozov pentru următoarele trei luni. Dar și să afle adresa ascunzătorii secrete la care a făcut aluzie Tarasenko și pe care el jură că nu o cunoaște. Încă.

Claiborne își ridică o sprânceană.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Se pare că ești implicată emoțional în acest caz…

— Bineînțeles că sunt.

— Atunci sper că vei reflecta la ceea ce urmează să-ți spun: Tarasenko vrea să fii cea care răspunde de el.

Este o oportunitate grozavă. Iar Lyndsey ar trebui să fie încântată, dar nu se simte deloc așa. Cuvântul șoptit – *kukla* – încă îi răsună în minte.

Lyndsey privește prin geam la rus. Relația dintre un supraveghetor și agentul lui este una strânsă și adesea furtunoasă. Cere o minte clară și emoții ținute sub control. Tarasenko pare să-i domine pe ceilalți din punct de vedere emoțional, sperând că vor face o greșeală pe care să o poată valorifica ulterior. Însă ea are avantajul că îi cunoaște trecutul: este violent, extrem de periculos. Prin urmare, a răspunde de el ar însemna o provocare. Și i-au plăcut întotdeauna provocările.

Însă mai fusese și privirea pe care i-a aruncat-o, atunci când au ajuns la sediul FBI-ului. Înfiorătoare.

— Probabil că te-ai săturat până-n gât de acest caz și nu vrei altceva decât să scapi de el. Înțeleg. Dar, Lyndsey, el te vrea pe tine, spune Claiborne.

— Mă vrea ca supraveghetor, pentru că are impresia că mă poate duce de nas.

— Posibil. Dar ar putea fi și alte motive. Poate că este atras de tine. Poate că nu le consideră pe femeile tinere ca fiind o amenințare pentru el. Nu vreau să te subestimez, nici pe tine, nici abilitățile tale, pentru că este evident faptul că ești un om foarte capabil.

Claiborne începe să se plimbe prin cameră, cu privirea ațintită spre podea. *E ceva ce nu vrea să văd.*

— Nu vei fi singură. Vom strânge o echipă, din care vor face parte cei mai buni oameni pe Rusia, și veți lucra împreună la acest caz. Ei vor fi acolo pentru a te sfătui. Oricum, nu vei avea o misiune nelimitată: Tarasenko ne va ajuta să-l prindem pe Morozov și apoi misiunea e încheiată. În confuzia care se va crea după extragere, îl vom ajuta pe Tarasenko să iasă din țară. Îi vom da banii și o nouă identitate, și apoi nu vei mai avea de a face cu el.

Așa cum vorbește Claiborne, totul pare să fie ușor. Atunci de ce lui Lyndsey i se pare că vede o îngrijorare la ea? Ce îi ascunde?

Mai este o chestiune care nu-i dă pace lui Lyndsey.

— Nu voi putea lucra în cadrul Diviziei Rusia dacă Eric revine la birou.

— Nu vreau să spun ceva greșit, Lyndsey. Situația lui Eric nu este rezolvată, în orice caz nu definitiv, dar… cred că este în regulă dacă afirm că el nu va reveni. Va fi concediat. Și nu este vorba doar de ce a făcut legat de acest episod – deși asta ar fi suficient –, ci și de alte cazuri. Dar nu la fel de flagrante. Cred că s-a ajuns în sfârșit la concluzia că nu ar fi trebuit ca Eric să fie pus într-o funcție atât de importantă.

Apoi Claiborne ezită ușor.

— Aș vrea să-ți pot spune că va fi pedepsit pentru ceea ce a făcut, dar asta depinde de Departamentul de Justiție. Nu ține de noi.

Dacă Eric și-ar recăpăta funcția, Lyndsey nu ar fi putut continua să lucreze la CIA. Ar fi hărțuit-o tot restul carierei, indiferent unde s-ar fi dus sau ce ar fi făcut. Totuși, ea nu vrea să fie responsabilă pentru terminarea carierei acestuia. Cu siguranță, el s-a descurcat bine în problemele delicate. Fără îndoială, pe holurile de la Langley sunt unii care se jură că Eric Newman a fost cel mai bun manager pe care l-au avut vreodată. Oamenii aceia îi vor purta pică lui Lyndsey. Lista dușmanilor ei crește de la o oră la alta.

Dacă Lyndsey ar rămâne, ar însemna să îi raporteze tot ce face acestei femei, dar ea consideră că această colaborare poate funcționa. Kim

Claiborne nu este ca Eric Newman, ea și-a dat seama de asta, chiar și din felul cum vorbește. Însă Lyndsey simte o oarecare jenă față de Claiborne: oare aceasta știe ce s-a întâmplat la Beirut? Poate că nu va mai dori ca Lyndsey să facă parte din echipă, după ce va afla toată povestea.

Lyndsey pășește ușor prin cămăruță, uitându-se la vârfurile pantofilor ei.

— Mai este ceva ce ar trebui să știi. Am fost chemată la sediu din ultima mea misiune. Există o anchetă…

Claiborne își ridică mâna, întrerupând-o.

— Davis Ranford, MI6?

— Nu-mi spune că și tu îl știi.

— Oh, îl știu. Și mai știu și că cei ce se ocupă de siguranța anchetei n-au niciun motiv de îngrijorare. În plus, față de tot ce ai reușit să faci în ancheta asta, episodul Beirut nu înseamnă nimic. Dacă îmi spui că s-a terminat, te cred.

Lyndsey ezită. Trebuie să se termine? Mai există vreo șansă ca să i se permită să-l vadă? Pare un lucru imposibil de întrebat… și ea nu știe nici ce simte Davis. Poate că răsuflă ușurat că totul s-a terminat. Acestea au fost regulile nespuse, atunci când a început relația dintre ei.

Dar Claiborne continuă.

— Te vei bucura să afli că CIA-ul a convins Departamentul de Stat să-l dea pe Tarasenko în schimbul lui Richard Warner.

Lyndsey are nevoie de un moment pentru a procesa cuvintele pe care le-a auzit. Toată suferința și trădarea din ultimii doi ani ar fi putut fi evitate dacă acest lucru s-ar fi făcut de la început. Sau poate că nu, poate că nu s-ar fi putut face nimic atunci pentru a-i convinge pe ruși să asculte.

— Etajul șase s-a răzgândit?

— Există acum un alt director. Chesterfield vrea să facă ceea ce trebuie. În plus, acum au pe cineva pe care să-l dea la schimb și care este important pentru ruși. Și toată acțiunea aceasta va determina și trimiterea unui spion nou, din tabăra noastră, înapoi la Moscova. Ce poate fi mai frumos?

Claiborne ridică jucăuș din umeri.

— Prin urmare, calul de dar nu se caută la dinți. Vom vedea dacă funcționează.

— Ce zice Theresa? I-a spus cineva asta?

Claiborne dă din cap.

— Nu încă. Șefii cred că e mai bine să nu i se dea încă speranțe, până când totul nu devine oficial.

Din nou, aceeași atitudine paternă care irită. De parcă Theresa Warner nu știe cât de capricioase pot fi aceste lucruri. Ca și cum întoarcerea lui Richard ar trebui să fie un cadou. Nu vrei să strici surpriza.

— Nu ar fi mai bine dacă ar ști că Agenția încearcă să-i elibereze soțul, în loc să fie ținută în întuneric?

Claiborne își reprimă o grimasă.

— Îmi dau seama ce vrei să spui… Hai să o luăm altfel: dacă cineva i-ar da, *neoficial,* vestea asta, nu cred că ar fi o problemă, înțelegi?

Lyndsey îi va transmite ea însăși vestea.

— Mulțumesc.

— Așadar… Înțeleg că vei rămâne? Știi, dacă vei fi supraveghetoarea lui Tarasenko, s-ar putea să fie nevoie să pleci în străinătate. Poate putem aranja să locuiești la Londra. Ți-ar plăcea asta?

Oare Claiborne îi face un semn cu ochiul? Îi oferă, neoficial, permisiunea de a-l vedea pe Davis.

Lyndsey privește prin geamul reflectorizant. Se uită la Măcelarul din Țhinvali cum râde amical lângă ofițerul specializat pe tehnologie, pretinzând că sunt cu toții prieteni, că el este doar un tip oarecare. Nu se gândește deloc la faptul că mâinile lui sunt pătate de sânge.

Tarasenko nu se va asemăna deloc cu Iaromir Popov. Deloc. El va reprezenta un test pentru abilitățile ei ca ofițer de caz.

După toate cele întâmplate până acum, Lyndsey simte o dorință puternică de a încheia odată această anchetă.

Ea încuviințează din cap.

43.

Lyndsey deschide o sticlă de prosecco. Poate că ar fi trebuit să ia șampanie, dar e superstițioasă și se teme că ar putea strica lucrurile.

Planul pe care și l-a făcut era de a merge în acea seară acasă la Theresa, dar Theresa a sunat-o în după-amiaza aceasta și a întrebat-o dacă nu se puteau întâlni în apartamentul lui Lyndsey. Theresa se întorcea de la casa de vacanță a mătușii ei, aflată lângă lacul Anna, unde tocmai îl lăsase pe Brian. Acesta nu va fi acasă și va scăpa de privirile vecinilor pentru câteva zile, iar Theresa va fi disponibilă pentru inevitabilele întâlniri cu cei de la Departamentul de Justiție și din securitatea internă a CIA-ului.

— Este în regulă dacă trec pe la tine? N-am chef să stau într-o casă goală în momentele astea.

Lyndsey mai privește o dată prin apartament, dar, cum era de așteptat, nu mai e nimic de făcut. Apartamentul arată acum ca oricare altul în care se locuiește. După ce și-a adunat hainele aruncate aiurea, se gândește că ar fi cazul să-și facă ordine în viață. Își va căuta o nouă locuință în care să trăiască, o locuință adevărată. Își va cumpăra mobilă și mașină.

Pentru că, destul de curând, va avea și ea o viață complet nouă. Își va relua cariera, ceea ce, în ciuda îndoielilor ei, va însemna o mare ușurare. E ca și cum și-ar recăpăta vechea ei viață, dar de data aceasta va fi altfel. Se va întoarce în Divizia Rusia, e adevărat, iar dacă lucrurile merg bine cu Tarasenko, s-ar putea muta din nou peste ocean, pentru a fi mai aproape de el. În orice caz, acest lucru înseamnă revenirea la o activitate pe care o cunoaște, va fi pe un teren care îi e familiar. În plus, nu va fi lăsată să se descurce singură, așa cum a fost cazul în Liban.

Apoi, în ceea ce o privea pe Kim Claiborne, poate că era prea devreme pentru a trage vreo concluzie, dar lui Lyndsey i se pare a fi un lider bun. E greu de zis cu certitudine; poate e doar propria dorință, poate se autoamăgește, ca un act de autoconservare. Dar de fiecare dată când a interacționat cu ea a simțit o compatibilitate între ele, iar în această etapă, cel puțin, Lyndsey este dispusă să-i dea o șansă.

Se aude o bătaie puternică în ușă. Theresa poartă un trenci roșu, strâns pe talie, și ține în mână o sticlă de prosecco. Lyndsey primește darul și

zâmbește: au ajuns chiar să gândească la fel.

Lyndsey o conduce spre camera de zi.

— Ce face Brian?

Theresa își scoate pantofii și se aruncă pe canapea.

— Sper ca zilele pe care le va petrece la lac să îl mai liniștească. E dat peste cap, desigur. Sper ca tot ce s-a întâmplat să nu-l fi marcat pe viață.

— O să fie bine. E puternic. Cel puțin, nu va fi nevoit să trăiască într-o altă țară.

Theresa își ascunde fața în mâini și geme.

— Nici nu-mi vine să cred ce aveam de gând să fac! Ce lucruri face omul când e disperat! Sper ca niciodată în viața mea să nu mai fiu atât de disperată.

Lyndsey îi întinde un pahar de prosecco.

— Ce urmează? Ți-au spus ceva?

— Urmează să fiu acuzată, dar cei de la biroul procurorului general vor recomanda renunțarea la acuzații. Mi-a fost retrasă autorizația, desigur, spune ea oftând și lăsându-se în spate pe perne. În acest moment, sunt în concediu administrativ, timp în care ei vor decide ce se va întâmpla, dar dacă doar mă concediază, fără să mă pună sub acuzare, mă voi considera norocoasă.

Niciuna dintre ele nu aduce vorba despre Kyle Kincaid. Acesta s-a trezit din comă și este supus analizelor. E prea devreme pentru a ști care vor fi repercusiunile pentru Theresa, dacă Kincaid va spune poliției ce s-a întâmplat. Nici el nu este complet nevinovat. Însă anchetatorii Agenției nu au reușit să vorbească cu el.

— Ce-o să faci în continuare?

Oare ce face un spion căzut în dizgrație? Va reuși Theresa să-și găsească un alt loc de muncă? E posibil să existe o pată mare în dosarul ei, asemănătoare unei excluderi dezonorante din armată.

— Am putea să ne mutăm de aici. Nu cred că-mi va părea rău, dacă aș scăpa de DC.

Și Lyndsey simte la fel, că toate chestiile astea legate de uneltiri și competiții devin din ce în ce mai puțin importante cu cât pui mai mulți kilometri între tine și Washington.

— Casa valorează mult, datorită locației. Am putea trăi în altă parte destul de bine din banii obținuți pe ea. Apoi, mai am și mașina lui Richard.

Știi că un bărbat s-a luat odată de mine pentru că am venit cu ea la serviciu? Mi-a spus că e un gest total nesăbuit din partea mea. Aș putea s-o vând. Și din banii ăștia să plătesc mai târziu studiile lui Brian.

Lui Lyndsey i se pare un moment bun să-i dea vestea Theresei. Totuși trebuie să fie atentă: nu vrea să-i dea prematur speranțe. Etajul al șaselea a fost de acord cu schimbul de ostatici, dar mai e mult până la operațiunea propriu-zisă. S-ar putea să apară modificări.

Lyndsey toarnă mai mult prosecco în paharul Theresei și zâmbește.

— Nu știu ce să zic în privința asta, s-ar putea ca Richard să o vrea înapoi.

Theresei îi ia un minut să proceseze ce tocmai a auzit, dar după ce realizează ce vrea să spună Lyndsey, ochii i se umplu de lacrimi.

— Vrei să spui că există o șansă ca…?

— Chesterfield și-a dat acordul. Cred că totul e pregătit din partea SUA. Acum, mingea e în terenul rușilor. Nu cred că nu vor accepta. Trebuie să lase în urmă acest dezastru.

Pentru câteva clipe, Theresa nu poate face nicio mișcare. Pare paralizată, de speranță și de frică. Apoi dă din cap, ștergându-și lacrimile. Ciocnesc paharele.

Lyndsey îi spune și Theresei că va deveni supraveghetoarea lui Tarasenko.

— Tu îl cunoști cel mai bine. Ce sfat îmi dai?

Theresa pune jos paharul.

— Nu pot deloc să spun că-l cunosc bine. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Totuși… n-aș avea încredere în el, Lyndsey. Ai grijă.

— Nu va fi o relație pe termen nelimitat. O să ne ajute doar să-l prindem pe Morozov, asta-i tot.

O încruntare întunecă fața frumoasă a Theresei.

— Morozov. Uită-te la tot ce a făcut CIA-ul pentru a-l prinde. Au plătit informatori, au parcurs toate canalele „oficiale”… Atâția oameni care au murit și totul a fost în zadar. Și după ce îl prind, ce se va întâmpla? Va merita?

Theresa este tristă, iar Lyndsey nu o învinovățește: Eric fusese dispus să renunțe la ea și să-i întoarcă tot universul cu susul în jos în încercarea de a-l captura. Oare merită să recurgi la astfel de gesturi extreme doar pentru a te răzbuna?

Apoi, se pune și întrebarea dacă un agent precum Tarasenko nu ar putea fi folosit mult mai bine. De un spion de talia lui Dimitri Tarasenko te-ai putea folosi pentru a salva sute de vieți, probabil. Gândul o tulbură pe Lyndsey, deși știe că înțelegerea a fost deja încheiată. Asta e ceea ce a oferit Tarasenko, iar CIA-ul a fost de acord.

Se aude o bătaie neașteptată în ușă, cu siguranță ceva neobișnuit la această oră. Primul gând al lui Lyndsey este acela că cineva îi bate la ușă din greșeală și că ar trebui să nu-i dea atenție. Dar poate fi vorba de o vecină care are o problemă sau de un accident petrecut în parcare, cineva care i-a lovit mașina. Se ridică în picioare și deschide ușa.

Eric Newman. El este ultima persoană pe care se aștepta Lyndsey să o vadă în fața ușii, așa că prezența lui îi pare a fi un miraj. Nimic nu e în regulă la el: expresia feței, atitudinea, modul cum e îmbrăcat – poartă o haină de ploaie Burberry, blugi și un hanorac, pantofi sport în picioare, fără șosete. Parcă și-ar fi pus repede ceva pe el pentru a alerga la magazin să-și ia țigări și bilete la loto.

Newman intră în casă.

— Vreau să vorbesc cu tine, spune el cam tare.

Mirosul de alcool se simte din plin în respirația lui.

După ce face doi pași, o zărește pe Theresa, pe canapea. Îi cade fața.

— Am venit pentru că am crezut că ești singură. Dar văd că voi două sunteți nerăbdătoare să sărbătoriți distrugerea mea. Cu șampanie și tot ce trebuie.

Lyndsey nu s-a îngrijorat atunci când l-a văzut în fața ușii. Eric era, evident, într-un stare proastă. De fapt, i-a fost milă de el. Acum, după ce a intrat în casă, fiind în mod clar beat, plângându-și de milă și părând puțin scăpat de sub control, este cu totul și cu totul altă poveste. Își amintește de avertismentul lui Pfeifer. Cu doar o zi în urmă, Eric a suferit cele mai mari umilințe din viața lui. A fost dus la sediul FBI. A fost concediat de la serviciu. Este supus unei anchete. Probabil că a scăpat de sub supravegherea echipei care îl urmărește și a reușit să ajungă aici.

Ea îi pune mâna pe umăr, intenționând să-l conducă înapoi spre ușă.

— Eric, nu ar trebui să fii aici. Ești și beat.

El îi respinge mâna violent.

— Deci nu sunt nici binevenit. Atunci când te-am chemat să conduci ancheta ai fost foarte prietenoasă. Erai foarte fericită pentru că îți ofeream

ajutorul. Ca să te ajut să uiți chestia aia nasoală pe care ai făcut-o în Liban…

— „Chestie nasoală”? Nu există termen de comparație între ceea ce am făcut eu în Liban și ceea ce ai făcut tu.

— Prietena ta gândește cam ciudat, nu crezi? i se adresează Eric Theresei.

Vocea lui este veselă și batjocoritoare. Dacă va cădea, îi va trage pe toți după el.

— Știi de ce a fost rechemată de la Beirut? A fost prinsă culcându-se cu un ofițer de informații străin. Fie îi place să-și taie singură craca de sub picioare, fie e incredibil de proastă, ia-o cum vrei.

— Ceea ce am făcut eu nu este treaba ta.

Lyndsey știe că Eric încearcă să o determine să-și piardă cumpătul, dar asta nu înseamnă că nu se enervează. Nu s-a gândit niciodată că Eric ar putea fi așa. Cât de bine și-a ascuns latura urâtă!

Theresa se ridică în picioare, cu telefonul mobil în mână.

— Eric, nu ar trebui să fii aici. Sunt convinsă că ți s-a spus să nu ne contactezi pe niciuna dintre noi. Dacă nu pleci acum, sun la poliție. Înțelegi?

În timp ce se întoarce spre Theresa, nu mai pare atât de încordat. Furia lui se evaporă.

— Este vina ta, să știi. Dacă nu ai fi… Dacă noi…

Se oprește, lăsând propozițiile neterminate.

— Lucrurile ar fi putut fi altfel. Într-o altă lume, am fi putut fi fericiți și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În mod ciudat, Theresa nu i-o taie din scurt. Nu zice nimic. Lasă doar capul în jos, evitând să-l privească în ochi.

Ce se întâmplă aici? Lyndsey este confuză, dar nu rostește niciun cuvânt. Atmosfera e încordată, ca într-o furtună cu descărcări electrice.

Eric își bagă mâinile în buzunar și își târăște picioarele.

— Voiam doar să știi că e vina ta. A amândurora, spune el, întorcându-se către Lyndsey, ca să înțeleagă că adăugirea se referă la ea. Să vă amintiți de asta, când veți fi întrebate. Doar voi două sunteți de vină.

Apoi, el trece din nou pe lângă ea, doar că de data aceasta Lyndsey nu mai intenționează să-l oprească. Eric lasă ușa larg deschisă în urma lui.

Uluită, Lyndsey stă în fața ușii deschise. Theresa se duce lângă ea.

— Ce a fost asta?

Amândouă privesc spre locul în care Eric a dispărut în noapte. Atmosfera e apăsătoare. Toată scena care l-a avut ca protagonist pe Eric se disipează într-o secundă. Le este greu să creadă ce au văzut, darămite să mai și înțeleagă ce semnificație putea avea.

Lyndsey se întoarce de la ușă și întinde mâna spre telefonul mobil.

— Îmi dă senzația că parcă… nu știu, că va face ceva drastic.

— Crezi că va încerca să se sinucidă? întreabă Theresa, șovăitoare.

I-ar fi ușor să răspundă că e doar beat. Că e supărat. Că o să-i treacă. Ori că n-au auzit bine. Că au înțeles greșit. Să evite astfel jena ca Eric să fie găsit după două ore, așteptând să se suie într-un avion spre Minnesota, pentru a-și vizita familia și a-și linge rănile.

Dar nu era vorba de așa ceva. Se simțea o amenințare în comportamentul lui Eric Newman. Lyndsey sună la Watch Center și la telefon răspunde același ofițer care a căutat-o în noaptea în care a murit Iaromir Popov. Sergentul Mitchell.

— Aveți dreptate, doamnă. Se pare că a reușit să scape de sub supraveghere. Vom alerta imediat echipa. Este puțin probabil ca domnul Newman să încerce să vă viziteze din nou în seara asta, dar dacă acest lucru se va întâmpla, încercați să-l rețineți cât mai mult timp.

Cele două femei se întorc, năucite, pe canapea. Theresa începe să-și adune lucrurile, intenționând să plece. Dar există ceva ce o deranjează pe Lyndsey. A auzit ce a spus Eric, și în clipa aceasta, chiar acum, ar putea fi singura ei șansă de a obține o explicație. După o oră, după o zi, momentul va fi pierdut. Sigur era ceva important, de vreme ce Eric a spus-o în astfel de circumstanțe. Lyndsey vrea să știe.

— Ce înseamnă ce ți-a spus? Că voi doi ați fi putut fi fericiți?

Oftatul Theresei este lung, adânc și dureros. Ea se întoarce spre Lyndsey, încrucișându-și brațele.

— Nimic. A fost ceva cu mult timp în urmă, înainte de Richard. Dar nu a însemnat nimic.

Dintr-odată, Lyndsey înțelege. În tot acest timp, Eric a fost îndrăgostit de Theresa. Poate că ăsta era motivul pentru care a ținut secretă față de Theresa supraviețuirea lui Richard, timp de doi ani. Poate a sperat că lucrurile vor fi altfel de data asta.

— Se pare că a însemnat ceva pentru Eric.

Theresa își întoarce capul. Părul îi cade peste ochi și îl dă la o parte cu mâna. Acest gest minor este atât de elegant și de perfect, încât Lyndsey își dă seama de ce Eric s-a îndrăgostit de ea.

— Ar fi trebuit să înțeleagă. Nu a fost niciodată îndrăgostit de mine. Era îndrăgostit de ceea ce aveam eu și Richard. De ceea ce avea *Richard.* Respect, iubire. Poate că eram tânără și lipsită de experiență, dar mi-am dat seama că el nu mă dorea pe mine – dorea să fie Richard. Și a dovedit-o până la urmă, nu-i așa? Iubirea lui, dacă a fost, s-a transformat în ură. Era dispus să mă sacrifice și să-l lase pe Richard să moară în închisoare.

Lyndsey simte în acest moment o oarecare jenă. Recunoaște că asta și-a dorit și ea, după ce s-a întors în cadrul Diviziei Rusia și s-a împrietenit cu Văduva: să aibă acces la ceea ce nu avea cu un deceniu în urmă, când era lăsată pe dinafară.

Și totuși… Dorința ei de a fi acceptată parcă face parte dintr-o viață anterioară, o reminiscență a primelor ei zile ca angajată la Agenție. Tânăra aceea care nu era sigură pe ea nu mai e, a dispărut, ochii lui Lyndsey s-au deschis în urma evenimentelor petrecute în ultimele săptămâni. Acum îl înțelege mai bine pe Davis, care susținea că munca lor îi călește. Cinic.

Lyndsey e convinsă că merită cu prisosință relația cu Davis. Și-a câștigat din plin acest drept.

La fel ca prietenia ei cu Theresa.

44.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU
BAZA MILITARĂ AERIANĂ
RAMSTEIN, GERMANIA

Este o după-amiază ploioasă și rece. Lyndsey se află într-o clădire veche de beton, lângă un perete de ferestre.

Afară, baza aeriană arată ca oricare alt aeroport din lume. Piste uriașe. Avioane care aterizează cu regularitate. Echipaje la sol, aflate într-o permanentă grabă, oameni îmbrăcați în haine de camuflaj și veste reflectorizante. Vehicule uriașe de transport, parcate la periferie și vopsite în kaki. Picăturile de ploaie curg pe geam, formând dâre, iar cenușiul din jur dă întregii atmosfere o notă de oboseală și plictiseală.

Lângă ușile care dau spre pistă se află Theresa și Brian. Amândoi sunt mai nerăbdători decât oamenii din terminal și, cu siguranță, mult mai vioi decât atunci când i-a văzut Lyndsey ultima dată. Theresa îi arată diversele aparate de la sol lui Brian, care pare că știe numele fiecărui aparat. Brian, care abia a scos două cuvinte atunci când Lyndsey l-a cunoscut și care se ascundea mereu după fusta mamei, nu mai poate fi oprit acum din vorbit. S-a lipit de geam, chinuindu-se să vadă aterizarea aeronavei care îl va aduce pe tatăl lui.

În terminal, nu sunt mulți oameni care îl așteaptă pe Richard Warner. Schimburile de spioni se fac de obicei discret, chiar și în cazul cuiva care a fost declarat mort. Există doi angajați ai Agenției care se ocupă de toată munca administrativă, de întocmirea documentelor și oferirea de explicații pentru ce se va întâmpla în continuare: ce urmează să facă guvernul pentru a repara nedreptatea comisă lui Richard Warner. După revenirea în Virginia, vor trebui întocmite câteva rapoarte. Abia ulterior, Richard va fi dus la Langley. Foarte mulți vor dori să-l vadă, să-i audă poveștile, să plângă de fericire pentru că s-a întors.

Cei doi angajați se retrag în zona de așteptare, vorbind între ei. Momente ca acestea aparțin familiei, Theresei și lui Brian.

Lyndsey și Theresa abia au apucat să schimbe două vorbe, după ce au aflat vestea că Eric Newman a dispărut. În noaptea aceea, imediat după telefonul lui Lyndsey, a fost trimis un ofițer de la Watch Center la apartamentul lui Eric, pentru a verifica dacă este acasă, dar nu au putut constata decât lipsa unor obiecte specifice unei astfel de situații, cum ar fi valizele lui de călătorie. Ulterior, au mai aflat și că, înainte cu o zi, și-a retras majoritatea economiilor din contul bancar, intrând scurt în bancă și ridicându-și banii în numerar. Au încercat să-i dea de urmă, dar nu e greu să dispari atunci când știi cum s-o faci. Când ai fost antrenat pentru așa ceva.

O femeie purtând uniforma Forțelor Aeriene se apropie de Theresa. Este ofițerul de legătură cu care Theresa a colaborat de ieri, din momentul când a sosit la baza aeriană.

— Avionul care îl aduce pe soțul dumneavoastră ar trebui să aterizeze în orice moment. Dacă stați aici – începe să-i conducă pe ea și pe Brian de-a lungul peretelui cu ferestre –, veți avea o vedere mai bună.

Theresa și Brian o urmează, ținându-se de mână. Lyndsey rămâne pe loc.

Avionul, un transport militar, apare la orizont în scurt timp. Este foarte mare, parcă ar fi un portavion care coboară din nori. Când roțile lui ating solul, pământul se zguduie sub el. Îți taie pur și simplu respirația în timp ce ia curba spre terminal. E incredibil de mare, ar putea dărâma terminalul.

Ofițerul îi conduce pe Theresa și Brian pe pista aeroportului. O ambulanță oprește lângă avion, cu luminile roșii clipind. Li s-a spus deja că ambulanța este doar ca o măsură de precauție. Richard Warner a fost consultat de personalul medical de la Ambasada SUA din Moscova și e într-o stare de sănătate rezonabilă, având în vedere că a fost închis timp de doi ani. De aceea a fost adus cu avionul la Ramstein și nu trimis direct în Statele Unite: pentru un control medical complet. Se pare că acesta este protocolul care trebuie urmat, în cazul deținuților și ostaticilor: o vizită la Centrul Medical Regional al armatei din Landstuhl. Acolo va sta cel puțin câteva zile, înainte de zborul spre Virginia. Motivul pentru care se află în Landstuhl este în mare parte evaluarea psihiatrică înainte de a ajunge în Statele Unite.

Lyndsey rămâne în interior și privește afară. În terminal este răcoare; pesemne că e greu să încălzești clădirea asta veche, cu atât de multă sticlă. O răcoare umedă, tipic germană, pare să răzbată prin pereți. Ea urmărește

cum o scară veche și spartană, cu trepte metalice, este atașată de aeronavă. Aici nu există pasarelă aeroportuară.

Câțiva pasageri debarcă primii. Niciunul dintre ei nu este Richard, presupune ea, pentru că toți sunt îmbrăcați în uniforme militare. Oare militarii ăștia știu că bărbatul din partea din spate a avionului, omul acela tăcut, în haine civile, tocmai a fost eliberat dintr-o închisoare rusească? Că este un erou? Însă el nu va fi niciodată celebru; povestea lui nu va fi cunoscută bine nici măcar pe holurile CIA-ului. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat va fi ținut secret. Lyndsey se întreabă – a câta oară? – ce se va întâmpla cu Richard Warner. Ce mai poți să faci cu viața ta după ce ai trecut prin așa ceva? Încearcă să și-l imagineze revenit la CIA, lucrând pentru cei care l-au lăsat să putrezească în închisoare, dar acest lucru e imposibil. El e un om schimbat pentru totdeauna, din cauza experienței pe care a trăit-o. Probabil că-și dorește să închidă acest capitol al vieții lui legat de domeniul informațiilor secrete.

În cele din urmă, Lyndsey îl zărește pe Richard, în timp ce pășește pe scara mobilă a avionului. Nu-l poate vedea foarte bine de la distanța la care se află, dar e suficient. Richard e o fărâmă de om, cu părul cărunt. E îmbrăcat cu o geacă maro deschis, pe care probabil i-au cumpărat-o din Moscova, și cu o cămașă ecosez, așa cum poartă tăietorii de lemne. Lui Lyndsey i se pare că hainele nu i se potrivesc deloc lui Richard, dar apoi își amintește că el era un iubitor de natură, de drumeții, de pescuit și că purta mereu o cămașă din flanelă în carouri.

Brian țopăie pe pistă și numai după ce tatăl său ajunge la baza scării aleargă spre el, îmbrățișându-i picioarele cu brațele. Richard se apleacă și-l freacă pe spate, cu un gest de alint, fără să încerce să-l ridice în brațe. Oare e prea slăbit?

În tot acest timp, Theresa rămâne pe loc. Ea nu își poate lua ochii de la Richard și nici nu se aruncă asupra lui, așa cum a făcut Brian. Stația din Moscova trebuie să-i fi spus lui Richard ce s-a întâmplat, motivul pentru care Statele Unite au reușit, în sfârșit, să-i obțină eliberarea. Richard știe că ea a făcut o înțelegere cu rușii. Că le-a oferit acestora numele spionilor și că este responsabilă de moartea sau dispariția a doi oameni. Ea a încălcat legea – dar a făcut-o pentru el, tot ce a făcut a fost pentru el. După o logică simplă, el ar trebui să se simtă flatat. Doar cineva care te iubește foarte, foarte mult ar putea face astfel de sacrificii, nu-i așa?

Dar Richard este – sau a fost – un soldat disciplinat, un om a cărui loialitate față de Agenție și tot ce reprezintă aceasta era de nezdruncinat. Oare după doi ani de închisoare mai este un astfel de om? Va putea el să-și ierte soția pentru ceea ce a făcut?

Lyndsey își dorește să nu fie totul atât de complicat, de dragul Theresei. Femeia a făcut tot ce a putut ca să-l aducă acasă. Ea stă pironită, cu fața aproape lipită de geamul rece al terminalului.

Richard și Theresa se privesc mult timp unul pe celălalt în ochi. Poate că amândoi se gândesc la ceea ce va urma. Ambii s-au schimbat, în moduri pe care niciunul dintre ei nu le știe. Vor trebui să se cunoască din nou și, cel mai important, să aibă încredere unul în celălalt. Asta, dacă vor rămâne împreună.

O provocare oarecum asemănătoare o așteaptă și pe Lyndsey. Încă nu știe dacă ar trebui să mai rămână în Agenție. Știe ce i-a spus Claiborne și a avut timp să se gândească la asta. În Divizia Rusia este o harababură totală: în fruntea ei nu mai e omul care a condus-o ani de zile, care știa tot ce se mișcă, pe fiecare femeie și bărbat angajat acolo, pe fiecare spion, era la curent cu orice operațiune, cunoștea trecutul întortocheat și urât al Diviziei ca pe buzunarul lui. Agenția a fost zguduită de acest scandal, oamenii au devenit mai speriați și mai temători. Se gândesc să plece, să-și caute posturi similare în alte părți sau să renunțe complet la meseria asta. Situația aceasta scandaloasă e un semn că totul începe să miroasă urât, nu-i așa? Cum mai poți avea încredere că această instituție își va trata bine oamenii, după tot ce s-a întâmplat cu Richard și Theresa, doi dintre angajații importanți ai Agenției?

Și există mai multe aspecte ale poveștii pe care angajații de rând nu le vor cunoaște vreodată. Așadar, încă un secret adânc ascuns în arhivele întunecate ale Agenției.

Ținându-și mâinile în buzunare, Lyndsey trece prin ușile duble glisante și se îndreaptă spre pistă. Și ea își pune aceeași întrebare: mai poate avea încredere în Agenție? Patrick Pfeifer a făcut ceea ce trebuia, iar lucrul ăsta îi dă speranțe, dar câți oameni ca el există la Langley și câți oameni ca Eric Newman stau la pândă? Lyndsey a fost de acord să fie cea care răspunde de Tarasenko, dar nu a fost foarte convinsă că asta era OK. Încă trăiește o stare de neliniște, întrebându-se dacă a luat decizia corectă. Kim Claiborne pare a fi demnă de încredere. Ea nu este Eric Newman. Însă toți șefii par puternici

la început. Trebuie să fii sigur pe tine, ca să fii șef în cadrul Direcției de Operațiuni: pentru că oamenii trebuie să fie dispuși ca, la un moment dat, să facă niște lucruri destul de periculoase urmându-ți ordinele.

Se uită la Richard și la Theresa, care încă se privesc în ochi, aproape unul de celălalt. Asta ți se poate întâmpla: să ajungi să nu mai fi sigur nici de pământul pe care calci.

Apoi, Richard face primul o mișcare.

Își întinde mâna spre Theresa.

Ea se aruncă înainte, lipindu-și fața de pieptul lui. Mâna lui dreaptă îi cuprinde spatele, trăgând-o mai aproape. Se îmbrățișează cu toată forța.

Lyndsey se apropie mai mult, în timp ce Theresa și Richard se îndreaptă spre ambulanță. Când Richard este pe punctul de a urca, Theresa îi face un semn cu mâna lui Lyndsey. Ochii ei sunt plini de lacrimi atunci când prinde mâna acesteia și o trage înspre ei.

— Richard, vreau să o cunoști pe Lyndsey Duncan. Îi datorăm atât de mult… Îi datorăm totul. Dacă nu ar fi fost ea, nu erai astăzi aici.

Lyndsey observă cum Richard își mijește ochii. Înțelege că încearcă să-și aducă aminte de ea, privindu-i atent fața. Este șocată când vede cât a îmbătrânit. I-ai putea da ușor cu cincisprezece ani mai mult. Hainele atârnă pe el, atât e de slab. Fața îi e plină de riduri, cu pielea aspră, de parcă ar fi fost lăsat mult timp afară pe vreme rea. Parcă și mâinile îi tremură involuntar, dar Brian i le ține strâns.

Ochii lui încă trădează inteligența pe care Lyndsey și-o amintește din primele ei zile ca angajată în cadrul Diviziei Rusia. Chiar dacă i-au făcut ce i-au făcut în închisoare, rușii nu au reușit să-l distrugă ca om. Nu au reușit să-i frângă spiritul.

E bucuroasă să vadă că, după toate câte s-au întâmplat, uneori cei mai buni rezistă.

— Bună, Richard. Mă bucur să te văd. Lyndsey îi întinde mâna. Bine ai venit acasă.

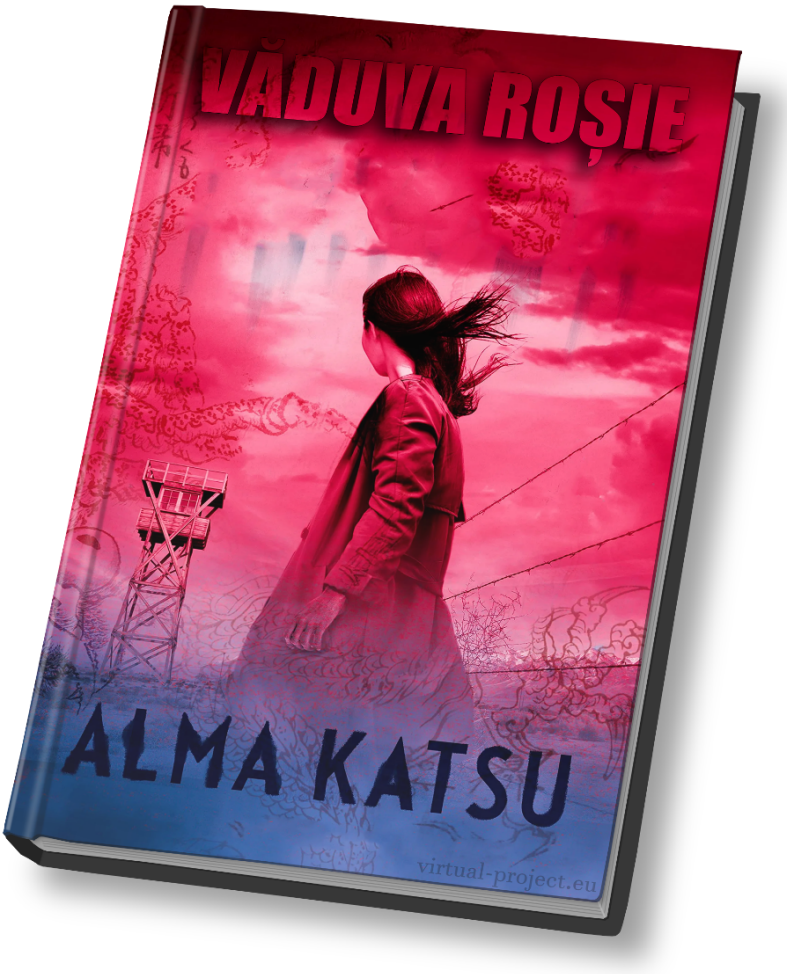

virtual-project.eu

[1] Resuscitare cardio-pulmonară. (n. trad.).

[2] Somnifer (n. red.).

[3] Occupational Health Environmental and Safety Services – Serviciile de sănătate, mediu și siguranță la locul de muncă. (n. trad.).

[4] Serviciul de Informații Externe. (n. red.).

[5] Copil minune, în limba germană. (n. trad.).

[6] Office of Strategic Services – Biroul de Servicii Strategice. (n. trad.).

[7] Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty. Este vorba de Tratatul privind forțele nucleare cu rază medie de acțiune semnat de Statele Unite și Uniunea Sovietică. (n. trad.).

[8] În limba engleză „troll farms”; activitatea acestora în mediul virtual este îndreptată în mod organizat spre dezinformare și manipulare. (n. red.).

[9] Zonă rezidențială situată în comitatul Fairfax, în nordul statului Virginia. (n. red.).

[10] Fapt împlinit, în limba franceză în original. (n. red.).

[11] Casă folosită de proprietari - sau închiriată - pe durata vacanțelor, în zone rurale. (n. red.).

[12] O banshee este un spirit feminin specific mitologiei irlandeze, care anunță moartea unui membru al familiei, prin plâns și strigăte. (n. trad.).

[13] Companie militară privată. (n. trad.).

[14] Sensitive Compartmented Information Facility. Este vorba despre un spațiu securizat, unde pot fi analizate și discutate informații sensibile și unde posibilele supravegheri externe sau acte de spionaj sunt imposibil de realizat. (n. trad.).

VĂDUVA ROȘIE
ALMA KATSU
virtual-project.eu